CARTE PUBLICATĂ ÎN PESTE 35 DE ȚĂRI

JONAS BONNIER

PATRU BĂRBAȚI, UN SINGUR VIS,
FURTUL SECOLULUI

JAF CU ELICOPTERUL

ROMAN INSPIRAT DE O
ÎNTÂMPLARE ADEVĂRATĂ

buzz BOOKS

CARTE PUBLICATĂ ÎN PESTE 35 DE ȚĂRI

JONAS BONNIER

PATRU BĂRBAȚI, UN SINGUR VIS,
FURTUL SECOLULUI

JAF CU ELICOPTERUL

ROMAN INSPIRAT DE O
ÎNTÂMPLARE ADEVĂRATĂ

buzz BOOKS

CARTE PUBLICATĂ ÎN PESTE 35 DE ȚĂRI

JONAS BONNIER

PATRU BĂRBAȚI, UN SINGUR VIS,
FURTUL SECOLULUI

JAF CU ELICOPTERUL

ROMAN INSPIRAT DE O
ÎNTÂMPLARE ADEVĂRATĂ

buzz BOOKS

CARTE PUBLICATĂ ÎN PESTE 35 DE ȚĂRI

JONAS BONNIER

PATRU BĂRBAȚI, UN SINGUR VIS,
FURTUL SECOLULUI

JAF CU ELICOPTERUL

ROMAN INSPIRAT DE O
ÎNTÂMPLARE ADEVĂRATĂ

buzz BOOKS

Decembrie 2008

1

Februarie–mai 2009

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

Iunie–iulie

16

17

18

19

20

21

22

August

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

Septembrie

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

22–23 septembrie

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

23–25 septembrie

97

98

99

100

101

102

103

104

105

MulȚumiri

„Jaf cu elicopterul poate fi numit cu siguranţă roman poliţist, iar autorul ar merita, probabil, să primească premiul pentru cel mai bun roman poliţist suedez. Este construit cu pricepere şi extrem de palpitant. Dar este, de asemenea, având în vedere subiectul, neaşteptat şi convingător, aproape elegiac, desprins din viaţa şi evenimentele obişnuite şi extraordinare petrecute în Stockholm pe parcursul câtorva luni din 2009.“

Svenska Dagbladet, Suedia

„Un thriller solid despre un jaf spectaculos… Jaf cu elicopterul este un thriller care apelează la toate mijloacele stilistice ale genului… Ca în multe seriale de televiziune contemporane, suspansul este construit odată cu conturarea personajelor; intriga este prezentată în timp ce cunoaştem protagoniştii… De mult nu am mai citit un roman care să pună în lumină şi să explice atât de intens topografia citadină secretă.“

Dagens Nyheter, Suedia

„Un roman de suspans extrem de bine scris şi plin de acţiune, greu de lăsat din mână.“

BTJ, Suedia

„O poveste extraordinar de palpitantă, aproape de neimaginat.“

Senioren, Suedia

„Bonnier posedă o abilitate plină de eleganţă, care îi face pe hoţi credibili şi dialogul însufleţit. Criminalii devin umani şi povestea devine repede plină de suspans… Faptul că Netflix a achiziţionat drepturile pentru film şi va adapta pentru ecran cartea lui Jonas Bonnier nu-i va surprinde pe cei care o citesc. Romanul său este captivant, antrenant şi destinat să devină un film cu buget generos.“

Göteborgs-Posten, Suedia

„Investigaţie solidă, personaje credibile şi succesiune de întâmplări remarcabilă… Punctul culminant este, bineînţeles, zborul peste depozitul de bani Västberga, apoi evadarea… Cu mână sigură, Jonas Bonnier insuflă viaţă într-o dramă poliţistă care a avut un ecou dincolo de frontierele suedeze la momentul evenimentului.“

Norrtelje Tidning, Suedia

„Extrem de palpitant ca subiect şi construcţie… Un roman cu gangsteri excelent şi de modă veche, cu tot ce implică acesta: uneltiri, trădare, respect reciproc, sincronizare şi luptă pentru o cauză comună…“

Politiken, Danemarca

„Un roman poliţist inteligent, o invitaţie de a privi dincolo de evenimentele descrise la circumstanţele personale ale protagoniştilor.“

Jyllands-Posten, Danemarca

„Un thriller pe cât de captivant, pe atât de bine scris, care te ţine cu sufletul la gură până la ultima pagină. “

Københavneravisen, Danemarca

„Suedezul Jonas Bonnier, debutant în genul ficţiunii poliţiste, a scris odată cu Jaf cu elicopterul o poveste uluitoare, bazată pe cel mai spectaculos jaf comis vreodată în Suedia.“

Ekstra Bladet, Danemarca

„Un roman poliţist deosebit de reuşit… bine scris, plin de umor şi cu o desfăşurare dramatică ce îl situează printre acele cărţi greu de lăsat din mână… Cu adevărat captivant.“

Bogblogger.dk, Danemarca

„Jonas Bonnier a scris un thriller extrem de convingător şi intens... Povestea şi acţiunea te acaparează. Planificarea intensă şi numeroasele obstacole ce apar de-a lungul cărţii sunt atent şi temeinic prezentate, iar descrierile multor personaje, atât infractori, cât şi poliţişti, fac povestea vie şi intensă.“

Litteratursiden, Danemarca

„Un roman poliţist violent, de cea mai bună calitate.“

Dagbladet, Norvegia

„Jonas Bonnier spune o poveste extraordinară într-o manieră excelentă.“

Stavanger Aftenblad, Norvegia

„Jaf cu elicopterul este cea mai bună introducere în universul lumii criminale de la filmul Obsesia... excelent, creează dependenţă.“

Aftenposten, Norvegia

JONAS BONNIER

JAF
CU ELICOPTERUL

Traducere din limba engleză
CIPRIAN ȘIULEA

LITERA
București
2018

Jonas Bonnier este un romancier, scenarist şi jurnalist suedez. A fost CEO şi preşedinte al Grupului Bonnier din 2008 până în 2014. În prezent trăieşte în Miami cu soţia şi cei doi copii.

Helikopterrånet Jonas Bonnier

Copyright © 2017 Jonas Bonnier

Ediţie publicată prin înţelegere cu Salomonsson Agency

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Jaf cu elicopterul

Jonas Bonnier

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Andreea Năstase

Corector: Ioana Patriche

Copertă: Bogdan Mitea

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Bonnier, Jonas

Jaf cu elicopterul / Jonas Bonnier; trad. din lb. engleză: Ciprian Şiulea. – Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2861-9

ISBN EPUB 978-606-33-6079-4

I. Şiulea, Ciprian (trad.)

821.111

Această carte este un roman inspirat din fapte reale. Cu alte cuvinte, autorul a luat ca punct de plecare realitatea, ceea ce a fost documentat, observat şi relatat, şi şi-a lăsat imaginaţia să preia controlul, să umple golurile şi să amplifice povestea.

Din respect faţă de cei implicaţi, unele locuri şi nume au fost schimbate, unele situaţii au fost adăugate, altele înlăturate, şi în astfel de cazuri orice asemănare cu realitatea e o coincidenţă.

În toate celelalte cazuri, orice asemănare este intenţionată.

Decembrie 2008

1

Bătrânul ieşi din pădure, aplecat deasupra bastonului. Drumul nu era altceva decât două urme de roţi peste care crescuse iarba. Bătrânul purta o pereche de cizme negre de cauciuc cumpărate de la supermarketul Coop Forum din Handen cu câteva săptămâni în urmă şi o pelerină maro-închis de la magazinul Tempo din Fältöversten.

Nu prea se pricepea să cumpere haine, nu se pricepuse niciodată.

Pământul încă nu era acoperit de zăpadă, dar îngheţul prinsese copacii şi tufişurile în strânsoarea lui de fier. Era, în sfârşit, o zi cu adevărat rece, şi poate că pe seară avea să vină şi zăpada.

În pădurea îngheţată, unde acele de un verde-închis ale brazilor erau cea mai aprinsă culoare dintr-o paletă altfel cenuşiu-maronie, un câine negru apăru în faţa bărbatului. Un labrador retriever. Câinele îşi studie stăpânul, plecă nasul în pământ şi fugi. După câţiva paşi, alţi trei câini negri veniră în goană, toţi de aceeaşi rasă şi mărime. Traversară poteca şi dispărură în tufişurile de pe partea cealaltă. Bătrânul îi urmă. Auzea în spatele lui restul haitei, trei femele şi un mascul care hoinăreau printre crenguţele îngheţate de afin şi tufişurile de ferigi.

Mergeau spre casă.

Bărbatul locuia într-o căsuţă roşu-închis de la sud de Landfjärden, cam la jumătatea drumului dintre Nynäshamn şi Stockholm. Iarna putea să vadă, prin pădurea deasă de la fereastra bucătăriei, până la insula Muskö. De la poartă până la marginea apei erau doar câteva sute de metri, iar câinii lui aveau destule locuri în care să se bălăcească primăvara şi vara. La urma urmei, labradorii sunt o rasă cu degete membranate; o rasă pentru recuperat vânatul din apă.

Cei opt câini adulţi locuiau împreună cu bărbatul în căsuţa principală, iar cele două anexe erau pentru puii proaspăt fătaţi. Bărbatul creştea labradori de aproape douăzeci de ani şi prefera câinii oamenilor. De asta locuia în căsuţa din pădure. Dat fiind că în zonă nu exista nici apă curentă, nici electricitate, era lăsat în pace. Vecinii lui păstrau distanţa; cei mai apropiaţi locuiau în zona urbană care începea la vreo douăzeci de kilometri spre sud.

În primii câţiva ani, bărbatul se dusese el însuşi să se întâlnească cu

cumpărătorii, dar de fiecare dată îşi ieşea din fire când doamnele bătrâne şi grase întrebau dacă patrupedele au nevoie de mult exerciţiu fizic şi când copiii răsfăţaţi trăgeau câinii de urechi. Iar când îşi ieşea din fire, întotdeauna ridica vocea şi-i plesnea peste mână pe copiii obraznici.

Nu fusese deloc planul Domnului ca el să se ocupe de vânzări. Acum lucra prin intermediari. Oameni de la alte canise îi expuneau puii şi câinii tineri, gestionau chiar şi latura contabilă a afacerii. Şi îşi asumau întregul merit, nu că bătrânului i-ar fi păsat de asta.

*

Era puţin înainte de ora nouă când se întoarse acasă după plimbarea de dimineaţă. Căsuţa lui avea trei camere şi o bucătărie. De vreme ce câinii aduceau întotdeauna cu ei în casă jumătate de pădure, iar de câţiva ani bătrânul avea probleme cu spatele, nu prea avea rost să facă curat. Nu lăsa câinii să intre în bucătărie, ceea ce însemna că era singura încăpere în care exista o oarecare ordine. Bătrânul porni cafetiera.

Aştepta oaspeţi.

Îi cunoştea suficient de bine ca să fie sigur că aveau să apară atunci când le spusese el să vină. Presupunea că se temeau de el, şi că nu erau singurii.

Sami Farhan sosi primul.

Bătrânul îl văzu apropiindu-se pe cărarea dinspre drumul principal. Autobuzul dinspre Västerhaninge spre Nynäs oprea pe drumul 73, iar căsuţa era la mai puţin de zece minute de mers prin pădure.

Trecuseră ani de când Sami luptase ultima oară în ring, dar încă se mişca asemenea unui boxer. În ciuda trupului mare şi solid, era rapid şi agil pe picioare, şi avu nevoie de mai puţin de un minut ca să ajungă de la poartă la casă. Purta o scurtă gri de lână care părea mai potrivită pentru eleganta piaţă Nytorget într-o zi caldă de primăvară, iar în picioare avea adidaşi albi.

Bărbatul îi deschise uşa. Cei opt câini negri fură atât de entuziasmaţi de neaşteptata vizită a boxerului, încât aproape îl doborâră la pământ. Dat fiind că, în mod evident, al doilea oaspete al bărbatului nu venise cu acelaşi autobuz, mai trebuiau să aştepte încă treizeci şi cinci de minute. Acesta era intervalul dintre curse. Bătrânul luă cheia anexei dintr-un cui din spatele uşii şi ieşiră împreună în curte.

– Ce mai fac fraţii tăi, Sami?

– De ce?

– L-am văzut acum ceva timp pe fratele tău mai mare, Ali, dar de mult nu mai am veşti despre cel mai mic. Adil, nu?

– Da, aşa îl cheamă.

– E totul în regulă cu el?

– Va trebui să-l inviţi şi să-l întrebi pe el, dacă te interesează atât de mult.

Bărbatul încuviinţă din cap şi privi în jos. Pe buzele lui dansa un zâmbet amuzat. Sensibilitatea lui Sami în privinţa fraţilor lui era neschimbată.

În curtea dintre cele două anexe, bătrânul avea o pivniţă pentru rădăcinoase care fusese construită în anii ’50. Era din piatră peste piatră, în stilul tradiţional, iar pe acoperişul ei creştea muşchi. După doar câteva decenii, construcţia părea la fel de veche ca şi pădurea înconjurătoare.

Flancaţi de cei opt câini, bărbatul şi Sami se opriră la pivniţa pentru rădăcinoase ca să scoată mâncare pentru pui. Acolo ţinea hrana pentru câini, prosoapele de bucătărie, hârtia igienică şi toate celelalte lucruri care nu încăpeau în cămara din casa principală. Pivniţa săpată în stâncile din spatele ei era mult mai mare decât părea.

În capăt de tot, unde era beznă, bătrânul avea vreo cincizeci de cutii stivuite. Fiecare era plină cu bancnote, sortate în pungi de plastic. Erau bancnote de toate valorile, iar suma totală depăşea 300 de milioane de coroane.

După toate probabilităţile, banii erau pe cale să putrezească în pivniţa rece şi umedă.

Dar bătrânul nu-şi făcea griji din cauza asta. La urma urmei, nu exista ceva anume pe care ar fi vrut să-i cheltuiască.

Îl rugă pe Sami să care mâncarea pentru câini şi se duseră în tăcere să hrănească puii mereu înfometaţi.

Când se întoarseră în casa principală, bătrânul dispăru în dormitorul lui de la etaj, iar Sami se aşeză în bucătărie, privind lung apa care

trecea pic cu pic prin cafetieră. Întotdeauna îi era greu să stea liniştit; fără să-şi dea seama măcar, începu să bată în podea atât de energic, încât se zgâlţâia cu scaun cu tot. Îşi mută privirea spre fereastră, şi în cele din urmă îl văzu pe Michel Maloof apropiindu-se dintre copaci. Exact atunci auzi paşi pe scări; se întorcea bătrânul.

Michel Maloof era mai scund decât Sami. Mergea cu umerii uşor aplecaţi, chiar dacă şi el se mişca rapid şi hotărât. Purta o pereche de ghete mai potrivite pentru mersul prin pădure, dar era evident că suferea de frig. Când bătrânul deschise uşa, pe faţa lui Maloof apăru zâmbetul lui larg caracteristic, lăsând să se vadă două şiruri de dinţi care străluceau puternic pe fundalul bărbii negre îngrijite.

– Salut, spuse el.

Întinse mâna, uitând că bătrânul nu dădea mâna niciodată. Graţie câinilor şi atmosferei agitate, nu fu timp pentru stânjeneală.

– Sami a ajuns deja, spuse bătrânul.

– Sami? repetă Maloof. Acel Sami?

Tonul lui avea o asprime abia perceptibilă. În afară de asta, era imposibil să-ţi dai seama ce voise de fapt să spună prin această întrebare. Capacitatea lui de a-şi disimula gândurile şi emoţiile era legendară; nimeni nu ar fi jucat poker cu Michel Maloof de bunăvoie. Expresiile lui erau imperturbabile, zâmbetul obişnuit nu era afectat de nici o circumstanţă externă, iar mişcările îi erau lente, ca şi cum ar fi fost atent cumpănite.

Îşi trecu mâna prin barbă atunci când Sami apăru în uşa bucătăriei.

– Ce surpriză, spuse boxerul.

Toată lumea ştia că, dacă voiai să lucrezi cu Michel Maloof sau cu Sami Farhan, nu puteai să ai de-a face şi cu drogurile în acelaşi timp.

În ciuda acestui fapt, drumurile lui Maloof şi Farhan nu se întâlniseră niciodată altfel decât trecător.

Asta până acum.

Se aşezară la masa uzată din bucătărie. Sami şi Maloof stăteau amândoi cu mâinile împreunate pe cănile fierbinţi cu cafea, iar Sami se întrebă cum putea să trăiască bătrânul într-un loc atât de rece. Un câine începu să urle în faţa bucătăriei şi nu trecu mult până ca rudele

lui să i se alăture. Bătrânul îi amuţi cu o comandă scurtă, fără să aibă nevoie să ridice vocea.

Sami şi Maloof se uitară unul la celălalt.

Împărtăşeau respectul câinilor faţă de bătrân, chiar dacă nu puteau pretinde că-l cunoşteau sau îl plăceau. Nu era genul de om faţă de care să simţi prea multă afecţiune. Totuşi, de fiecare dată când el îi contacta, dădeau curs invitaţiei. De ce n-ar fi făcut-o? Bătrânul avea adesea idei interesante.

– Nu eşti îmbrăcat destul de gros, spuse el atunci când Sami îl rugă să dea căldura mai tare.

Sami se abţinu să-i spună că se inventaseră radiatoarele cu baterii, dacă problema era lipsa electricităţii.

– Am o sugestie, continuă bătrânul. Sau poate o întrebare.

Sami şi Maloof ascultau. Diferenţa dintre cei doi bărbaţi era foarte clară când stăteau unul lângă celălalt. Privirea lui Sami era deschisă şi încurajatoare, invitând gazda să dea mai multe lămuriri. Maloof stătea cu faţa întoarsă într-o parte, crispat şi aparent dezinteresat, pierdut în sinea lui. Atunci când îl privi fugitiv pe bătrân în ochi, făcu asta cu curiozitatea prudentă a unui observator.

– La Västberga e o clădire pe care o ştiţi bine, zise bătrânul. O clădire în care se află o sumă uriaşă de bani. Şi a apărut o ocazie…

Câinii mârâiră. Începură să se joace şi în curând se auziră bufnituri, ca şi cum ar fi răsturnat mobila din camera alăturată. Dar jocul lor luă sfârşit fără ca bărbatul să trebuiască să spună un cuvânt.

– Ştiu o femeie, urmă el, care cred că ar putea să… ajute. Există cel puţin o şansă. Ea caută… companie. E înregistrată pe site-urile acelea. Ştiţi, tipul de site-uri unde îţi dai întâlnire.

Sami şi Maloof încuviinţară din cap. Dacă altcineva ar fi spus asta, ar fi râs de cuvintele folosite, de „dat întâlnire“. Dar cu acest bătrân nu era de glumă. Cu el îţi ţineai gura şi ascultai.

În schimb băură din cafea, care era tare şi amară, şi aşteptară ca el să continue.

– De asta v-am chemat aici, spuse bătrânul după o scurtă pauză. M-am gândit că ar putea fi ceva pentru voi. Poate v-ar plăcea s-o cunoaşteţi

pe fata asta? E de vârsta voastră. Duceţi-vă şi luaţi cina cu ea. Puteţi spune că aveţi datele ei din anunţ.

Maloof şi Sami se uitară unul la celălalt. Nici unul nu dusese vreodată lipsă de femei.

– Din păcate eu nu cred că pot, spuse în cele din urmă Sami. Ştii că noi o să avem încă un copil, nu-i aşa?

– Ştiu, zise bătrânul. Destul de curând, nu-i aşa? Fiul tău nu putea să rămână singur? Cum îl cheamă? John? L-aţi botezat deja?

– Nu pot să ies în oraş cu o fată, spuse Sami, fără să-i răspundă la întrebări. Bătu din picioare ca să le încălzească şi explică: Nu pot nici măcar să mă prefac. Înţelegi? Plus că eu nu mai fac genul ăsta de chestii. Acum mă ocup de altceva. Înţelegi?

Bătrânul confirmă, însă expresia lui nu sugera c-ar fi auzit obiecţiile lui Sami.

– Dar tu ce spui, Michel? întrebă el.

– Păi, da, zise Maloof, eu pot să ies cu oricine. Adică… fata asta… la două sute de metri de clădirea aia din Västberga e o secţie de poliţie. Ea nu poate… să schimbe asta, nu-i aşa? Neprimind răspuns, continuă, în acelaşi timp prudent să nu-l contrazică pe bătrân şi dornic să-şi împărtăşească îndoielile. Pe de altă parte… la recepţie au paznici non-stop. O sută de camere. E unul din cele mai sigure seifuri din nordul Europei. Dar… poate că ea ştie toate astea?

Bătrânul nu păru să sesizeze ironia.

– Întâlniţi-vă cu femeia, repetă el, întorcându-se spre Sami. Ascultaţi-o. Se poate întâmpla să spună ceva interesant.

Sami trase de gulerul bluzei de trening, ca şi cum ar fi avut nevoie de puţin aer.

– Nu, mulţumesc, răspunse el politicos, ca şi cum i s-ar fi oferit încă un biscuit.

Bătrânul îl privi lung, fără nici o expresie pe faţă, apoi se întoarse spre Maloof.

– Michel?

– Da, spuse el. Apoi se răzgândi: Sau, nu ştiu?

– Dacă o scoţi la cină, plătesc eu nota, spuse bătrânul. Iar dacă asta duce undeva, bănuiesc că pot să contribui financiar.

– Sigur, sigur, zise Maloof. Nu.

– Nu?

Maloof făcu un gest atât de vag, încât era imposibil de interpretat. Nu voia să pară că are o atitudine negativă. Se uită la Sami, care scutură din cap aproape imperceptibil în timp ce-şi freca mâinile ca să le încălzească. Amândoi aveau un respect imens faţă de bărbatul cu câinii, dar de data asta el părea să se agaţe de un pai.

– Asta mă dezamăgeşte, spuse bătrânul, ridicându-se de la masă. Chiar mă dezamăgeşte.

O tăcere intensă se aşternu asupra bucătăriei. Vizitatorii se foiră stânjeniţi.

Bătrânul scoase o bucată de hârtie din buzunar şi i-o întinse lui Maloof.

– Poţi măcar să iei asta? Datele personale ale fetei. Şi restul datelor ei de contact. În caz că te răzgândeşti?

– Mersi, răspunse Maloof luând hârtiuţa şi băgând-o în buzunarul gecii. Nu se ştie niciodată. Chiar nu.

– Cred că tu şi Sami aţi putea realiza ceva cu adevărat… interesant, dacă aţi lucra împreună, adăugă bătrânul.

Februarie–mai 2009

2

Michel Maloof decisese să facă o plimbare prin zona nou construită de pe malul apei, pe Hornsbergs Strand. Purta un pardesiu negru peste costumul închis la culoare, iar tălpile netede ale pantofilor lui nu fuseseră concepute pentru terenul acela îngheţat şi alunecos. Într-o mână ducea o servietă neagră. Aceasta funcţiona ca un fel de contragreutate, ajutându-l să-şi ţină echilibrul atunci când coti către canalul de pe cealaltă parte a podului Ekelund.

Venise mai devreme. Întâlnirea era abia la ora două, ceea ce însemna că mai avea douăzeci de minute de omorât. Îşi parcase Seatul Ibiza gri-deschis în faţa sediului G4S de pe Warfvinges väg. Maşina era cea mai comună din câte condusese vreodată; dacă o lăsa într-o parcare mare, putea chiar să treacă pe lângă ea. Pentru Maloof era important să nu atragă atenţia asupra lui, iar Seatul Ibiza părea să fi fost proiectat exact cu această ambiţie în minte.

Chiar şi aşa, nu avea răbdare să aştepte în spatele volanului atâta vreme.

Niciodată nu fusese atât de aproape.

Nu de nervozitate încerca să se dezbare prin această plimbare rapidă, ci de însufleţire.

Vremea rece revenise după un ianuarie cald, dar pe canalul îngust nu se zăreau blocuri de gheaţă. Poate că primăria se asigurase că toate canalele rămâneau deschise? Maloof nu ştia nimic despre Stadshagen, nu era cartierul lui.

Michel Maloof se născuse în Liban. Când avea şase ani, familia lui fugise de sângerosul război civil şi-şi croise drum de-a lungul ţărmului Mediteranei spre Italia, însă pentru tatăl lui destinaţia finală fusese întotdeauna clară. Aveau să meargă în Scandinavia, adevăratul paradis pe pământ. Michel cel mic nu ştia cum ajunsese tatăl lui să creadă că ţările nordice erau soluţia tuturor problemelor lor, dar fusese educat să nu-i pună la îndoială deciziile. Odată ajunşi în Italia o luaseră spre nord, iar culorile strălucitoare şi iernile calde ale Mediteranei fuseseră înlocuite de seriozitatea rece a Norrlandului. Amintirea puternică a lui Maloof despre acea perioadă a vieţii lui era că îngheţa. Tot timpul.

După primul an petrecut la Åsele, în nordul ţării, la jumătatea drumului dintre Östersund şi Arvidsjaur, până şi tatăl lui Maloof decisese că se săturase de tăcere, întuneric şi păduri. Îşi pusese familia să-şi împacheteze din nou puţinele bunuri. Visul Suediei continua să existe, dar viaţa atât de aproape de Cercul Polar reprezenta o încercare extremă. Până la urmă, familia se stabilise în suburbia Fittja a Stockholmului, loc asociat de mulţi cu criminalitatea, sărăcia şi problemele sociale. Însă acolo găsiseră, în sfârşit, siguranţa pe care o căutaseră, în acel loc în care aspectele pozitive erau atât de mari, încât cele negative puteau fi ignorate. Acolo locuiau şi acum.

La piciorul podului Essingeleden, Maloof se opri şi-o luă înapoi. Un strat fin de zăpadă prăfoasă acoperea iarba de pe fiecare parte a cărării, făcând ca după-amiaza cenuşie să pară puţin mai luminoasă.

Dintre toate cartierele Stockholmului, izolatul Stadshagen era unul din cele mai banale. Districtul fusese zonă industrială începând din anii ’50, fără altă ambiţie decât aceea de a oferi teren ieftin şi cheiuri accesibile. Abia recent îşi dăduseră seama politicienii şi urbaniştii că acel amplasament merita să fie transformat într-un loc atrăgător pentru cetăţenii capitalei.

În timp ce se întorcea pe Hornsbergs Strand şi vedea panourile şantierelor care fuseseră închise temporar din cauza frigului, Maloof simţi uşurarea familiară de a nu locui în centrul Stockholmului.

Îi plăcea Fittja şi nu simţise niciodată nevoia de a se muta în oraş; dimpotrivă, întotdeauna voise să fugă de el.

Se uită la ceas. Două fără zece.

Maloof inspiră adânc.

O femeie mai în vârstă, cu părul blond atent coafat şi ochelari cu rame negre, stătea la recepţie. Pe peretele din spatele ei, logo-ul G4S sclipea ca un simbol religios, în faţa căruia angajaţii trebuiau să se încline de fiecare dată când intrau în sediu.

Femeia îi aruncă o privire severă lui Maloof, care urca scările dinspre stradă.

Maloof îşi potrivi inconştient nodul cravatei, îşi dădu rapid părul lung pe după urechi şi-şi trecu mâna prin barba îngrijită. Apoi zâmbi larg.

– Am o întâlnire cu Anders Mild la ora două.

Femeia nu căzu pradă farmecelor lui. Încuviinţă din cap reticent şi-i spuse să se aşeze în dreapta recepţiei, în timp ce ea o suna pe secretara lui Mild.

Canapeaua minimalistă era încă şi mai puţin confortabilă decât părea. În timp ce se aşeza, Maloof îşi aminti cât de puţin îi plăcea să poarte costum. Croiul modern îl strângea la umeri. Cu o zi înainte îşi cumpărase o cravată roşu-închis şi avusese nevoie de douăzeci de minute de enervare crescândă ca să-i facă un nod frumos. Cum te puteai simţi plin de succes cu un laţ la gât?

Maloof se aplecă în faţă şi aruncă o privire pe coridorul cu birouri. Bărbatul cu care urma să se vadă, Anders Mild, era director executiv şi şef al G4S Suedia. Fără ajutorul lui Zoran Petrovic, Maloof n-ar fi reuşit niciodată să aranjeze această întâlnire; în timp ce secretara lui Mild venea pe coridor spre el, îşi dădu seama cum reuşise Petrovic.

Secretara lui Mild era foarte tânără şi foarte drăguţă.

Maloof se ridică. Strângea mânerul servietei diplomat negre mult prea tare, se gândi în timp ce dădea mâna cu fata.

– Pot să vă ofer ceva? îl întrebă ea când intrară într-o sală de şedinţe spaţioasă, cu privelişte asupra acoperişurilor înconjurătoare şi a copacilor de lângă canal. Apă? Cafea?

– Sigur, spuse Maloof. E foarte bine, mulţumesc.

Trase un scaun de la mijlocul mesei lungi şi-şi puse servieta pe cel de alături.

– Aveţi nevoie de proiector? întrebă fata, încă neştiind sigur dacă oaspetele ei acceptase sau refuzase oferta de cafea.

La început, el nu-şi dădu seama ce voia să spună.

– Pentru prezentare, explică ea. Aveţi o prezentare pentru Anders, nu?

Maloof scutură din cap şi zâmbi.

– Sigur, sigur – da, astăzi nu folosim proiectorul, spuse el bătând uşor în servietă. Asta e prezentarea mea.

Fata aprobă printr-un gest indiferent, apoi plecă să-şi cheme şeful, lăsând uşa deschisă.

Maloof era prea surescitat ca să se aşeze.

Împreună cu Zoran Petrovic, Maloof se documentase temeinic. G4S era cea mai mare companie de securitate din lume, opera în 125 de ţări şi avea peste 600 000 de angajaţi pe plan mondial. Umilele origini ale companiei puteau fi depistate în Copenhaga, unde, în jurul momentului în care artificiile se aprindeau pe cerul nopţii ca să sărbătorească sosirea secolului XX, se născuse o mică firmă care angaja paznici de noapte. Câteva decenii mai târziu, compania fusese redenumită Group 4 Falck, dar avea să mai treacă o vreme până să cunoască o creştere spectaculoasă.

– E vorba doar de bani, îi explicase Petrovic lui Maloof. Poţi să trudeşti an de an fără să se întâmple nimic. Adică, cine n-a avut o companie de securitate? Dar fără resurse nu ajungi nicăieri.

La ceva timp după începutul secolului, investitorii îşi îndreptaseră brusc atenţia către domeniul securităţii. Îşi deschiseseră cuferele, îşi fluturaseră cravaşele, schimbaseră numele companiei în Group 4 Securicor şi lansaseră un vast plan de preluare. În Suedia, ABAB, cândva deţinută de stat, căzuse pradă firmei aflate în expansiune; cuprins brusc de nostalgie, Petrovic îi spuse o poveste lungă şi fără sens despre cum îi păcălea el pe paznicii ABAB dintr-o zonă industrială.

Group 4 Securicor sau G4S crescuse rapid la Bursa din Londra şi în cele din urmă se scindase în două zone distincte de afaceri: G4S Secure Solutions, care se ocupa de supraveghere, şi G4S Cash Solutions, care se ocupa de transportul în siguranţă al obiectelor de valoare.

Anders Mild, directorul filialei suedeze a G4S Cash Solutions, nu-l lăsă pe Michel Maloof să aştepte mai mult de câteva clipe în sala de şedinţe. Mild avea ochi albaştri şi înălţime medie şi un gât care părea că abia îi susţine capul. Era îmbrăcat într-un costum gri lucios şi o cămaşă bleu de lux, descheiată la guler. Ocoli energic masa, strânse mâna lui Maloof şi făcu semn din cap spre bărbatul mai în vârstă care intrase în urma lui, dar preferase să rămână de partea cealaltă a mesei.

– El e Rick Almanza, îşi prezentă Anders Mild colegul. Rick e responsabil pentru activitatea noastră europeană, Michel. E şeful meu. I-am spus despre întâlnirea noastră şi i s-a părut atât de interesantă, încât a venit cu avionul din Londra ca să ni se alăture. E în regulă dacă continuăm în engleză?

Maloof zâmbi şi aprobă din cap.

Era oare adevărat? Ce anume le spusese Zoran Petrovic? Anders Mild nu ştia nimic despre Maloof, care nici măcar nu-şi folosise numele de familie real atunci când aranjase întâlnirea, ca să evite orice problemă cu Google. Oare oamenii chiar veneau cu avionul din Londra din motive atât de vagi? Era oare o capcană?

Suspiciunea era exact starea de care avea nevoie. Simţi cum pulsul accelerat i se calma, nervozitatea lăsa locul energiei şi această nouă provocare îi ascuţea concentrarea. Aşa funcţiona el.

Era nervos doar înaintea misiunii, niciodată în timp ce o executa. Strânse entuziast mâna lui Rick Almanza peste masă.

– Engleză. Nici o problemă. Sunt onorat să vă cunosc.

Anders Mild se întoarse de aceeaşi parte a mesei cu şeful lui şi se aşeză.

Maloof se gândi dacă să se ducă sau nu la tabla albă şi decise să n-o facă. Oricum n-ar fi avut ce să deseneze pe ea.

Aruncă o privire spre reverul sacoului lui Mild, unde era un mic ecuson cu logo-ul G4S. Michel Maloof jefuia din fragedă adolescenţă vehicule de transport blindate care purtau acelaşi logo. Oare cei doi bărbaţi îşi dădeau seama că tocmai îl lăsaseră pe unul dintre cei mai notorii tâlhari din Suedia să intre în sala de şedinţe a celei mai mari firme de securitate din lume?

3

Sami Farhan îşi legă şireturile ghetelor pe hol şi-şi puse o geacă groasă, verde-închis, peste tricoul polo. Era pe punctul de a ieşi pe casa scărilor când îl auzi pe John scâncind.

Se opri în prag, bătând uşor darabana cu degetele pe clanţă şi ascultând încordat. Pătuţul era în dormitorul lor, lângă fereastră. Dat fiind că era şase dimineaţa, închisese uşa încet ca să nu-şi trezească soţia şi bebeluşul. Rămase complet nemişcat pentru o clipă şi bolborositul păru să înceteze, dar apoi auzi un gângurit al cărui volum creştea treptat.

Categoric, copilul se trezea.

Sami închise încet uşa de la intrare şi se întoarse rapid în hol şi apoi în dormitor, încă în geacă şi ghete. Karin dormea, dar se întoarse neliniştită în patul dublu. Se trezise cel puţin de două-trei ori în timpul nopţii, Sami nu ştia exact. Ridică trupul minuscul din pătuţ şi-l ţinu pe băiat lipit de geaca moale de puf, legănându-l încet şi încercând să-l adoarmă. Eforturile lui erau însă sortite eşecului. Lui John îi era foame, şi nici un fel de legănat nu putea să rezolve asta.

– Cât e ceasul? murmură Karin în pernă.

Sami aşeză atent bebeluşul pe pat, lângă ea. Cum mirosul de lapte matern îl făcu pe John să urle, Karin dădu aşternuturile la o parte, lăsându-şi la vedere burta mare de gravidă, şi îşi descoperi sânul.

– Unde te duci atât de devreme? întrebă ea, încă neştiind cât era ceasul.

Sami transpira în geaca groasă. Rămase acolo nehotărât, legănându-se agitat, ca şi cum ar fi continuat să ţină copilul în braţe. Nu-şi putea lua ochii de la ei. Femeia însărcinată care hrănea bebeluşul. Familia lui. Mirosul de trupuri umplea încăperea. Piele, apropiere.

– Te duci la şcoală? întrebă ea.

Sami mormăi ceva ce putea fi interpretat drept confirmare, fără a fi de fapt asta.

– Cât e ceasul?

În clipa în care Karin avea să deschidă ochii şi să ridice capul din pernă, avea să vadă ceasul electronic de pe noptieră. Sami spuse adevărul.

– E şase şi cinci.

– Au început să ţină cursuri în zori?

Karin zâmbea, dar ochii ei erau în continuare închişi. Copilul se îndopa.

Sami era înscris la şcoala de bucătari Kristineberg, în al doilea semestru. Se pricepuse dintotdeauna la gătit, dar acum avea să înveţe meseria de la zero. Îi promisese asta lui Karin. Atunci când rămăsese însărcinată prima oară, ea îi dăduse un ultimatum. În stilul ei obişnuit, fără menajamente, îi explicase că, dacă exista riscul ca tatăl copilului ei să ajungă la închisoare, ea avea să-şi găsească alt bărbat, unul cu ambiţii de alt gen în viaţă. Fie înceta să-şi mai petreacă zilele plănuind jafuri sau spargeri spectaculoase, fie pleca imediat, înainte să se ataşeze emoţional de copil. Şi viceversa.

Pentru Sami nu existase nici un dubiu. Era dispus să facă orice de dragul lui Karin.

Atunci făcuse cerere de înscriere la Kristineberg. Decisese, în sfârşit, să-şi ia o slujbă adevărată.

– Mergem cu toată clasa la Frihamnen, să aşteptăm bărcile care vin cu crustacee, răspunse el, forţând uşor adevărul.

Ca întotdeauna, vorbele îi erau însoţite de gesturi ample. Arătă direcţia spre Frihamnen, mimă bărcile care intrau în port şi formă cu degetele conturul unui crustaceu.

– Du-te, şopti Karin zâmbind. Pleacă. Noi poate mai dormim puţin.

Sami încuviinţă din cap. Bătea din picior, ca şi cum ar fi ţinut ritmul unei melodii tehno în tempo dublu, dar tot nu putea să se mişte. John se hrănea zgomotos. Karin, simţindu-i ezitarea, deschise ochii şi se uită la el.

– Eşti atât de arătos, zâmbi ea. Nu sta acolo, să mă înnebuneşti cu priveliştea asta. Du-te odată.

Sami zâmbi afectat şi se eliberă de vrajă întorcându-se brusc şi luând-o spre hol. Coborî în fugă treptele inegale ale vechii lor clădiri de pe

Högbergsgatan. Miile de ore petrecute în ring în adolescenţă îşi puseseră amprenta asupra lui; practic zbura pe scări în jos.

Ieşi în aerul rece de februarie, îngăduindu-şi să se umple de mândrie. De-a lungul tuturor întâlnirilor şi discuţiilor din toamna trecută, Sami păstrase pentru sine acest sentiment. Existaseră atâtea probleme nerezolvate, că-şi interzisese orice speranţă, însă acum îndrăznea în sfârşit să creadă că planul avea să fie încununat de succes.

Începu să alerge pe stradă. Zăpada căzută în timpul nopţii avea să fie spulberată pe măsură ce ziua trecea. Când dădu colţul pe Katarina Västra kyrkogata, copacii goi din curtea bisericii erau ca nişte siluete negre pe cerul plumburiu. Soarele avea să răsară abia peste câteva ore.

Ideea era să se întoarcă acasă la Karin până la prânz, după o oprire scurtă la Systemolaget, de unde să cumpere o sticlă mare de Moët ca să sărbătorească.

Ajunse la maşină şi urcă la volan cu un zâmbet pe faţă. Îşi aminti că, fără Karin şi John, nu ar fi ajuns până aici. Fără ei poate că nici n-ar fi încercat vreodată?

Conduse spre Katarinavägen, gândindu-se la toate avertismentele pe care le primise de-a lungul anilor de la foşti celibatari înverşunaţi cărora le era dor de viaţa lor fără griji. Cei păţiţi îi spuseseră că odată cu venirea bebeluşului nu mai aveai somn, apoi nu mai aveai parte de sex şi, în cele din urmă, nu mai aveai viaţă. Sami le dădea dreptate într-o oarecare măsură. Dormea prost şi nu se putea lăuda cu viaţa lui sexuală.

Dar John era un miracol care compensa totul.

Schimbarea e întotdeauna dificilă. Oamenii rămân an de an la aceeaşi slujbă pentru că nu îndrăznesc să încerce altceva. Îşi petrec timpul cu prieteni din copilărie de care s-au îndepărtat de mult pentru că e mai uşor să-i suni pe ei decât să găseşti alţii. Copilăria lui Sami fusese un lung periplu de explorare prin suburbiile sudice ale Stockholmului. Poate că în total fuseseră douăzeci sau patruzeci de adrese diferite, habar n-avea, dar nu conta. Pe vremea lui, segregarea era aproape necunoscută. Pe atunci oamenii erau puşi pur şi simplu laolaltă, musulmani, creştini şi evrei. Turci, irakieni şi iugoslavi. Sami învăţase să se înţeleagă cu toată lumea, îi venise uşor să vorbească şi să închege relaţii de prietenie cu emigranţi finlandezi şi refugiaţi africani. Devenise un cameleon, fusese forţat să înveţe cum să se

adapteze rapid noilor situaţii.

Acum se folosea de acest lucru. Se mai gândise şi până atunci, dar de data asta era ceva real. De dragul lui Karin şi al copiilor, cel născut şi cel nenăscut, avea să lase în urmă viaţa de infractor. Avea să lepede această piele. Nu avea să şteargă nici unul dintre miile de nume din agenda lui, însă avea să adauge unele noi.

Nu era cea mai uşoară modalitate de a proceda, dar asta era modalitatea lui.

Sami Farhan străbătu Skeppsbron şi Blasieholmen. Era marţi dimineaţă, traficul din centrul Stockholmului nu începuse să se aglomereze. Dincolo de apă se vedea Chapman, vasul care fusese transformat în hostel pentru tineri. Coca lui luminată stătea liniştită pe apa neagră ca o baltă de cerneală.

Avea timp destul. Ceea ce el numea prudenţă ar fi fost numit de alţii nevoie de a deţine controlul.

Chiar mergea la Frihamnen. Dar mergea acolo singur, nu cu colegii lui de la Kristineberg. Pentru el, orele petrecute în spatele unei bănci luaseră sfârşit, nu aveau să mai existe cursuri despre gătit. Niciodată n-ar fi putut să le ofere soţiei şi copiilor săi viaţa pe care o meritau feliind castraveţi pentru bufeturi reci sau turnând sos bearnez peste filé mignon.

Dimineaţa aceea era prima zi a noilor lor vieţi. Şi, ca întotdeauna, norocul îl ajutase. Nu-i fusese uşor să găsească banii. Investise tot ce avea el, toţi banii pe care putuse să-i retragă. Plus că adusese alţi finanţatori. Fraţii săi, în primul şi-n primul rând. Îşi bătuseră joc de el, se îndoiseră de el şi-l făcuseră „negustor de peşte“, dar acceptaseră să investească, la fel ca mulţi dintre prietenii şi cunoştinţele lui. Intrase până şi unchiul lui Karin, fără ca ea să prindă de veste. Bani curaţi, băgaţi într-o afacere legală.

*

Când ajunse în Nybroplan, era evident că oraşul se trezise. Trecătorii mergeau repede dinspre Strandvägen spre Hamngatan şi dinspre Blasieholmen spre Östermalm. Cel mai prosper cartier din Stockholm nu-l atrăsese niciodată pe Sami, locuitor al Södermalmului. În plus, suburbiile păreau mai prezente în centrul oraşului decât acolo unde locuia el, şi el se săturase demult de suburbii. Karin Flodin se născuse şi crescuse pe străzile din jurul Nytorgetului, iar şcolile de acolo se numărau printre cele mai bune din oraş. Copiii lui aveau să crească în

Södermalm.

Sami o iubea pe Karin de când se ştia. Crezuse întotdeauna că pe fiecare om îl aşteaptă o iubire adevărată, iar el fusese norocos. Îşi cunoscuse iubirea pe când era încă adolescent.

În clipa în care Karin se transformase din obsesia lui inaccesibilă din adolescenţă în iubita lui reală, dragostea pe care i-o purta se amplificase într-un mod pe care el n-ar fi reuşit să-l prevadă niciodată. Visurile vagi deveniră realitate fizică. Tuburile stâlcite de pastă de dinţi, farfuriile nespălate şi lenjeria mototolită de pe podeaua băii erau, toate, motive de iritare care nu apăruseră niciodată în fanteziile lui. Dar nu-şi putuse imagina nici cum mirosea pielea pântecului ei dimineaţa, cum îi sclipeau ochii atunci când îl privea sau cum îi lua mâinile de fiecare dată când el spunea o poveste, le ţinea nemişcate şi privea adânc în sufletul lui, scoţând la iveală nişte lucruri de care nici măcar el nu-şi dăduse seama.

Atunci când ea adăugase un nou rol celor pe care le jucase până atunci şi devenise mama copilului său, iubirea lui suferise încă o transformare. O simţea cel mai pregnant atunci când se gândea cum ar fi fost dacă ar fi pierdut-o pe Karin. Asta fusese întotdeauna grija lui, însă nu-şi mai putea imagina viaţa fără ea. Gândul acesta era prea dureros.

De asta se afla Sami Farhan în maşină, în acea dimineaţă întunecată de început de februarie. Mergând pe Strandvägen spre noua lui viaţă.

4

– Iat-o, spuse Michel Maloof în engleză.

Ridică servieta neagră de pe scaunul de lângă el şi o puse pe masă.

Directorul Anders Mild şi preşedintele Rick Almanza se holbară cu suspiciune la geantă.

– Servieta dumitale? întrebă Mild. Dar… n-am înţeles eu bine? Credeam că întâlnirea asta se referă la eficientizarea activităţii noastre de distribuţie din Suedia.

– Exact, exact, zâmbi Maloof, arătându-le celor doi bărbaţi dinţii lui albi, în contrast deplin cu barba neagră. Aşa e cel mai bine spus. Eficientizare. În Suedia.

– Ce vrei să spui? insistă Mild.

– Vreau să spun că poate… acum că tot vorbim în engleză… s-ar putea ca asta să fie de interes şi altundeva decât în Suedia?

Cea mai bună modalitate de a combate o cacealma era să încerci s-o demaşti.

Maloof încă nu avea certitudinea că englezul chiar era cine pretindea că este. Ideea că preşedintele bătuse atâta drum anume ca să se întâlnească cu el părea absurdă.

Dar bărbatul mai în vârstă păstră tăcerea, făcându-l pe Maloof să se simtă mai degrabă observat decât interogat.

– Daţi-mi voie… să vă vorbesc despre servieta mea, continuă el.

Îi spusese secretarei lui Mild că venise de la Malmö cu avionul pentru întâlnirea din Stockholm.

– Ieri era pe podeaua avionului, sub scaun. Iar în dimineaţa aceasta, în timp ce veneam cu maşina încoace, era lângă mine. Astfel că… ei… câţi oameni credeţi că au observat-o?

Era o întrebare retorică. Servieta neagră de pe masă era la fel de comună ca şi încăperea în care se aflau. Nu arăta nici ieftină, nici scumpă, şi designul era cel mai banal cu putinţă. De la distanţă părea

să fie din piele, dar în realitate era făcută dintr-un plastic tare.

– Vrei să spui… începu englezul.

Îşi dăduse seama unde bătea Maloof.

– Exact, exact, zâmbi şi mai larg acesta. Servieta pe care o vedeţi nu e doar echivalentul… e mai sigură decât orice alt sac antifurt de pe piaţă. Conţine mult mai mult.

Încercă să-şi împiedice mândria să se transforme în înfumurare, dar adevărul era că servieta de pe masă îl fascina chiar şi pe el.

Anders Mild părea să-şi fi dat seama la ce se referea întâlnirea din acea zi şi ce căuta Maloof acolo. Directorul se foi stânjenit pe scaun şi scoase un oftat scurt. O grămadă de agenţi de vânzări încercau să vândă noi saci antifurt către G4S. O companie suedeză din nordul ţării, din Skellefteå, SQS, elaborase un astfel de produs şi avea deja mai mulţi clienţi pe continent. Maloof era sigur că SQS încercase, ca toţi ceilalţi, să obţină o întâlnire. Dar fără Zoran Petrovic care să iasă în oraş cu secretara directorului, pentru ei uşile rămâneau închise.

Acum era prea târziu pentru ca Mild să mai facă ceva; geanta lui Maloof era deja pe masă.

– Chiar este posibil? întrebă el pe un ton plin de îndoială. Ca geanta să fie atât de mare înăuntru?

Fără alte preliminarii şi cu un entuziasm contagios, Maloof îşi începu demonstraţia detaliată.

De ani de zile, G4S folosea saci antifurt produşi în sudul Germaniei. Un cunoscut sârb de-al lui Zoran Petrovic fusese în acea fabrică strict secretă, şi acolo se născuse ideea. Sacii germani erau mari şi greoi, ceea ce însemna că paznicii trebuiau să-i transporte cu nişte cărucioare. Era imposibil să ridici sau să duci bani fără să atragi atenţia. În consecinţă, transformaseră necesitatea în virtute şi făcuseră din sacii mari şi albaştri centre de spionaj portabile, dotându-i cu un dispozitiv de urmărire prin GPS care bătea pe o rază de o sută de kilometri, camere de securitate şi microfoane ascunse. Ceea ce însemna că tot ceea ce spunea sau făcea un eventual jefuitor era înregistrat. Mulţi dintre prietenii lui Maloof aflaseră acest fapt în timpul proceselor, atunci când procurorii prezentaseră curţii probe incontestabile.

În opinia lui Petrovic, cea mai spectaculoasă caracteristică a genţii era

sistemul de închidere antifurt. În primul rând, era imposibil de descuiat cu un şperaclu obişnuit, dar nici şurubelniţele, levierele sau forţa brută nu funcţionau. Câţiva copii neexperimentaţi sau un drogat oportunist n-ar fi reuşit niciodată să spargă broasca. Chiar şi hoţii profesionişti care ar fi dus-o la un atelier şi ar fi atacat-o cu unelte serioase ar fi eşuat. Geanta avea explozivi ascunşi care se declanşau în cazul deschiderii incorecte, făcând să se spargă nişte fiole cu vopsea. Banii şi uneori chiar şi hainele hoţului erau astfel distruse.

Servieta neagră pe care Maloof o prezenta în acea marţi după-amiază de februarie diviziei europene a G4S dispunea de aceleaşi caracteristici ca sacul albastru. Şi, dat fiind că firma din Skellefteå încă nu reuşise să obţină patente pentru produsele sale, geanta lui Maloof împrumutase mai multe funcţii şi de acolo.

În plus faţă de asta existau două îmbunătăţiri cruciale. În primul rând, servieta neagră a lui Maloof era mai încăpătoare decât sacii albaştri. Elementele de securitate, mai compacte, erau amplasate în capac şi pe fund, lăsând mai mult spaţiu pentru obiectele de valoare care trebuiau transportate. Rezultatul era o geantă uşoară şi discretă, în comparaţie cu monştrii albaştri aflaţi actualmente în uz.

– Incredibil, spuse Mild.

– Exact, exact, îl aprobă Maloof. Noi… adică… producţia are loc în Slovenia. Ăsta este motivul… preţului.

Îi privi pe cei doi bărbaţi drept în ochi. Încă nu discutaseră despre preţuri, ei nu întrebaseră şi Maloof nu voise să deschidă subiectul până nu era sigur că-i convinsese. Însă, judecând după hotărârea cu care dăduseră din cap în timpul prezentării, Maloof era de un optimism prudent. Englezul era mai greu de citit, dar spre final îşi permisese chiar un zâmbet rapid.

Într-un târziu, şeful îşi drese vocea şi-i spuse direct lui Anders Mild:

– Asta a fost o surpriză. Cu adevărat.

Vorbea acea engleză de la televizor cu care Maloof crescuse la sfârşitul anilor ’70, din emisiuni care aveau drept cadru castele şi conace englezeşti de la ţară, cu bărbaţi în haine de tweed verde care vânau vulpi la sfârşit de săptămână şi aveau o armată de servitori.

Almanza se întoarse spre Maloof.

– Eu am venit în Suedia pentru o conferinţă, mă întorc acasă abia

mâine seară, explică el. Anders m-a întrebat dacă aş vrea să particip alături de el la această întâlnire şi eu am fost de acord, mai ales că nu aveam altceva urgent de făcut. Mă bucur că am acceptat.

Maloof încercă să-şi înăbuşe un zâmbet mulţumit, dar reuşi doar pe jumătate. Îşi mângâie barba şi privi cu mândrie spre servieta neagră, ca şi cum aceasta se descurcase perfect.

– Fireşte, sunt mai multe chestiuni la care va trebui să revenim, continuă Almanza. Printre ele, securitatea fabricilor din Slovenia.

– Desigur, răspunse Maloof.

– Şi mai e şi problema exclusivităţii. Dacă G4S dă o comandă… atunci, evident, nici unul dintre concurenţii noştri nu va putea să vă cumpere produsul.

Maloof zâmbi larg. Englezul înclină din cap cu satisfacţie. Maloof înţelese că preţul era un detaliu minor în acest context. Cei doi încă nu aduseseră vorba despre asta. El venise cu intenţia de a cere 20 000 de coroane pe bucată, dar acum îşi dădu seama că putea la fel de bine să spună 30 000. Nu ar fi avut absolut nici o importanţă. Nici nu îndrăznea să se gândească ce sumă ar fi însemnat asta pentru piaţa suedeză, dar dacă ar fi obţinut un contract la nivel european?

Potrivit lui Zoran Petrovic, producţia fiecărei genţi costa 5 000 de coroane. Numărul genţilor de securitate folosite pe piaţa suedeză era undeva în jur de 10 000.

Suma era ameţitoare.

– Şi vor trebui purtate nişte discuţii la Londra, adăugă Almanza sec, dar sunt destul de sigur că entuziasmul meu îi va contamina pe colegii noştri de acolo.

Ridică încrezător o sprânceană, ca să arate că asta era doar o formalitate, iar Anders Mild dădu din cap aprobator.

– Ai putea veni la Londra ca să repeţi această prezentare?

Maloof zâmbi şi se aşeză.

– Bineînţeles, bineînţeles. Daţi-mi doar câteva ore, şi voi fi acolo.

Almanza păru încântat.

Atunci când Michel Maloof şi familia lui aterizaseră pe Arlanda, în

urmă cu aproape treizeci de ani, el îşi rupsese paşaportul libanez şi-l aruncase în closet încă dinainte de a ajunge la vamă. Aşa se făcea atunci, ăsta era sfatul pe care-l primiseră de la rudele aflate deja în Suedia. Fără paşaport, refugiaţii erau înregistraţi ca apatrizi, ceea ce minimiza riscul de a fi trimişi înapoi. Unde puteau să-i trimită? Însă de-a lungul anilor Maloof ajunsese să regrete gestul făcut în acea dimineaţă devreme în separeul din toaleta aeroportului. Lui şi familiei sale li se permisese să stea în Suedia, dar obţinerea unui paşaport suedez în lipsa unuia străin pe care acesta să-l înlocuiască se dovedise aproape imposibilă. Iar atunci când, după o lungă aşteptare, se conturase în sfârşit această posibilitate, Maloof fusese arestat pentru prima oară.

Asta însemna că se întorsese de unde plecase. Acelaşi lucru avea să se întâmple iar şi iar. Ajuns la treizeci şi doi de ani, Michel Maloof nu avea paşaport, nici libanez, nici suedez. Şi, dat fiind că Anglia era în afara zonei Schengen, nu avea cum să călătorească la Londra. Trebuia să trimită pe altcineva. Putea să meargă Petrovic. Nu era o mare problemă.

Rick Almanza se ridică în picioare, iar Mild făcu la fel.

– Mulţumesc foarte mult, Michel, spuse englezul. Va fi o plăcere să facem afaceri împreună.

Maloof se ridică la rândul lui. Se simţea ameţit şi zăpăcit. Dădu mâna cu cei doi bărbaţi aflaţi de cealaltă parte a mesei.

Tocmai câştigase mai mulţi bani decât ar fi putut vreodată să viseze. Milioane. Zeci de milioane.

– Mulţumesc. În ce priveşte preţul… cantitatea… termenul de livrare…?

Almanza râse.

– O să avem suficient timp să discutăm despre asta. Contractul pentru actualii noştri saci antifurt expiră abia în 2024. Asta ne oferă cincisprezece ani în care să negociem.

Zâmbetul lui Maloof păli. Auzise bine? Înţelesese cumva greşit?

– Sunt sigur că înţelegi că nu prea avem ce să facem atâta timp cât suntem legaţi de contractul nostru curent, îi explică Anders Mild în suedeză. Dar noi, la G4S, plănuim totul din timp. Sper că şi voi puteţi face la fel.

Anul 2024?

Oare făceau mişto de el?

5

Sami Farhan o luă la stânga pe Tegeluddsvägen şi traversă şinele de cale ferată spre birourile şi depozitele din Frihamnen. Era şase şi jumătate dimineaţa, cerul încă nu se luminase, şi nerăbdarea îl făcea să bată darabana pe volan.

În comparaţie cu centrul adormit al oraşului, portul era ca un stup harnic. Şiruri neîntrerupte de camionete şi camioane treceau pe Frihamnsgatan, în lumina orbitoare a reflectoarelor care înlocuiau aici stâlpii de iluminat, macaralele ridicau containere de pe vapoare, iar gândul că o cutie metalică exact la fel avea să fie punctul de plecare al noii lui vieţi îl electriză pe Sami.

Biroul lui Hassan Kaya era în Depozitul 6. Sami opri lângă rampa de încărcare.

În mai puţin de jumătate de oră avea să sosească vasul.

Sami ţinuse să-l vadă cu ochii lui. Se înţelesese cu Ibrahim Bulut, cel care-l atrăsese iniţial în acest proiect, să se întâlnească pe chei. Avea să fie un moment de neuitat.

În urmă cu patru luni, Sami intrase în biroul înghesuit şi aglomerat al lui Hassan Kaya de pe un coridor îngust, fără ferestre, de la etajul unu.

Ibrahim Bulut făcuse prezentările.

Sami boxase în adolescenţă cu Bulut la un club numit Linnea. Durase numai câteva luni, dar nici nu fusese nevoie de mai mult ca cei doi să se împrietenească. Continuaseră să se vadă din când în când de-a lungul anilor şi chiar dăduseră câteva lovituri împreună la începutul anilor 2000. De atunci, Bulut făcuse exact ceea ce urma să facă şi Sami. Trecuse de partea cealaltă. Turcul lăsase în urmă viaţa de infractor şi acum avea în Årsta o firmă prosperă de import de flori. Prin activitatea de import intrase în legătură cu Hassan Kaya, toamna trecută, exact când Kaya era pe punctul de a lansa o nouă companie. Sami fusese invitat să se implice şi el pur şi simplu pentru că se afla în maşină cu Bulut atunci când Kaya îl sunase ca să-i vorbească despre planurile lui.

Peste câteva zile se întâlniseră în biroul lui Kaya din Depozitul 6. Încăperea mirosea a igrasie şi era plină de dosare şi hârtii. Sami se

aşezase pe un scaun de lemn şi ascultase atent explicaţiile date de Kaya.

Kaya spusese că el se ocupa de asta de mult şi că importa crustacee proaspete şi congelate de la mijlocul anilor ’90. Dar acum schimbase tactica şi renunţase să se mai lupte cu marile monopoluri – ICA şi Axfood. De asta avea nevoie de noi parteneri. Cea mai mare parte a pescuitului de creveţi şi midii avea loc în Marea Nordului, dar dacă mergeai mai departe, spre Oceanul Arctic, calitatea crustaceelor era mult mai bună. Motivul pentru care atât de puţini făceau asta era că drumul de întoarcere în Suedia dura adesea foarte mult, deoarece marea era foarte agitată. Dar Hassan Kaya reuşise să găsească un căpitan care congela crustaceele imediat ce erau urcate pe vas şi care, de asemenea, livra produse de calitate superioară la un preţ rezonabil. Cu adaosul cuvenit lor ca angrosişti, aveau să facă bani uşor şi repede.

Kaya mâzgălise planul pe un şerveţel pe care-l scosese dintr-o cutie veche de mâncare chinezească de la un restaurant din Valhallavägen. Sami îşi notase cifrele, ca să-şi poată da seama de unul singur câţi bani se puteau face din activitatea de import.

– Creăm o companie, explicase Kaya. Tu, eu şi Ibrahim. Căpitanul meu trebuie să înlocuiască congelatoarele de la bord, şi pentru asta e nevoie de capital. Ibrahim a promis să intre cu 10 milioane şi eu fac la fel. Tu cât te gândeai să investeşti?

După întâlnire, Sami se simţise copleşit. Nu dispunea de genul ăla de bani. După ce îşi golise contul şi fraţii lui acceptaseră cu reticenţă să-i împrumute majoritatea economiilor lor, reuşise până la urmă să-şi convingă nişte prieteni şi pe unchiul lui Karin să se implice şi ei. Adunase un total de 5 milioane, sumă în schimbul căreia primise 20% din nou înfiinţata companie de import.

Îi spusese lui Karin despre proiect, fără să menţioneze şi cât de mult miza pe el.

Însă riscurile erau un lucru cu care avusese de-a face toată viaţa lui.

Atunci când Sami Farhan urcă în fugă cele două şiruri de trepte ale Depozitului 6, ca să schimbe câteva cuvinte cu Hassan Kaya în acea dimineaţă rece de februarie, rămase surprins să găsească uşa modestului birou încuiată. Kaya îl sfătuise să nu se ducă să aştepte vasul; descărcarea unui container plin cu creveţi congelaţi nu era deloc un eveniment spectaculos pentru cineva care mai asistase de nenumărate ori la aşa ceva.

Dar Sami nu mai asistase niciodată.

Coborî scările în grabă şi ieşi din clădire. Apa Mării Baltice era încă cu câteva grade mai caldă decât aerul friguros al dimineţii. Deasupra golfului şi a cheiurilor se aşternea ceaţa, şi Sami simţi cum i se umezeau obrajii în timp ce traversa strada. Era şapte fără zece. Zâmbi când văzu Mercedesul alb al lui Ibrahim Bulut parcat în capătul cheiului.

Prosperul angrosist se dădu jos din maşină şi veni înspre el.

–E timpul să facem nişte bani, fir-ar a naibii, spuse Bulut cu un râs răguşit. Din gura lui ieşi un nor de aburi, ca şi cum ar fi râs într-o bulă de dialog dintr-o bandă desenată. Unde e vasul? întrebă el privind în jur.

Sami scutură din cap şi arătă vag spre intrarea în port.

– Tu te pricepi la lucrurile astea. Eu habar n-am. Vasele sunt ca avioanele? Acostează la o oră stabilită, sau cum e?

– Când a aterizat ultima oară un avion la timp? hohoti Bulut. Ai văzut camioanele?

Hassan Kaya le arătase schiţe cu camioanele care urmau să fie inscripţionate cu logoul companiei. Ar fi trebuit să fie acolo, ca să preia încărcătura, dar nu se vedeau nicăieri. Sami ţopăia pe loc ca un copil care vrea răspunsuri imediate la întrebările lui.

Ceasul bătu ora şapte. Cei doi prieteni discutară despre depozitele Årsta şi despre câţi bani aveau să facă din crustacee congelate, în tot acest timp încercând să se încălzească. Sami privea întruna înspre Baltica, sperând să zărească vasul.

Dar nu se vedea nicăieri nici un vas, şi nici camioanele.

La şapte şi jumătate, Sami nu-şi mai putea ascunde frustrarea. Îi spuse lui Bulut să aştepte lângă Mercedes, în timp ce el se ducea să vorbească cu câţiva oameni care descărcau marfă.

Sami Farhan nu era un om care să lase lucrurile la voia întâmplării. În cele două luni care trecuseră de când investise în acest proiect, îi pusese lui Hassan Kaya mii de întrebări, iar Kaya îi răspunsese răbdător la toate. Graţie acestui lucru, Sami ştia nu doar că vasul pe care-l aşteptau naviga sub pavilion estonian, ci şi ruta şi unde avea să acosteze.

Însă nimeni dintre cei care lucrau în port în dimineaţa aceea nu-i putu oferi vreo informaţie.

La opt şi un sfert, Sami formă numărul lui Hassan Kaya. Telefonul sună, dar nu răspunse nimeni. Măcar apelul nu intră în căsuţa vocală.

– Nu-mi place chestia asta, mormăi Sami când se întoarse la Bulut. Înţelegi ce vreau să spun? Am o senzaţie neplăcută.

Se împunse cu degetul mare în piept, prin geaca de puf.

– Eşti paranoic, zâmbi Bulut, care stătea sprijinit de Mercedes şi fuma o ţigară. Ca de obicei.

– Nu sunt doar banii mei. Înţelegi asta? Oamenii aşteaptă unele lucruri. Din toate direcţiile.

– Ai mai spus asta de câteva ori. Cam de vreo sută de ori.

– Atunci unde dracu' e vasul?

Sami clătina din cap şi bătea darabana cu degetele pe coapsă.

– Nu vrei să stai jos şi să aştepţi? îi sugeră Bulut.

Comportamentul prietenului său începea să-l streseze.

Se urcară în Mercedes şi Bulut porni motorul ca să dea drumul la radiatoare. Priviră lung, în tăcere, intrarea pustie în port, în timp ce Sami continua să bată darabana cu mâinile. Pe coapsele lui, pe bord, pe portiera maşinii. După câteva minute, nu mai putu să suporte.

– Mă duc să văd dacă a ajuns la birou.

Ibrahim Bulut încuviinţă din cap.

Atunci când Sami Farhan reveni pe coridorul Depozitului 6, majoritatea uşilor erau în continuare închise. Bătu la uşa lui Kaya. La început încet, apoi mai tare. Nu se întâmplă nimic.

Scoase telefonul şi încercă să apeleze numărul la care importatorul de crustacee răspunsese întotdeauna în trecut, dar suna în gol, la fel ca mai devreme.

Cu telefonul lipit de ureche, Sami studie uşa închisă. Unele birouri de pe coridor aveau uşi metalice, dar asta era de lemn. Vârî telefonul la loc în buzunar şi încercă uşa cu umărul. Panoul cedă. Nu mult, dar

suficient ca el să-şi dea seama că mai merită încercat o dată, de data asta cu mai multă forţă.

La a cincea încercare, uşa cedă complet. Tocul se rupse trosnind, şi Sami se trezi dintr-odată înăuntrul biroului minuscul pe care-l vizitase de atâtea ori.

Era gol. Până şi masa dispăruse.

Sângele îi bubuia în tâmple.

Nu avea să existe nici un vas. Nu avea să existe nici un camion.

Se plimba prin cameră ca un tigru într-o cuşcă mică. Nemernicul le-o trăsese.

Ibrahim Bulut încă aştepta în maşină. Sami smulse portiera.

– A dispărut! Înţelegi ce-ţi spun? Dispărut! Biroul e gol, telefonul e închis. Căcat! Căcat, căcat, căcat! Mergem acasă la ticălosul ăsta chiar acum, să avem o discuţie.

– Ce naiba tot spui?

Faţa lui Bulut îşi pierduse culoarea.

– Ne-a tras-o. Nu există nici un vas. Mergem acum acasă la nemernicul ăla, ca să ne recuperăm banii.

– Dar… îngăimă Bulut, eu nu ştiu unde stă.

– Nu ştii unde stă? Ce naiba tot spui?

Lui Sami nu-i venea să creadă.

– Undeva la Göteborg, cred, zise Bulut. Sau Landskrona sau undeva pe Coasta de Vest, fir-ar al dracu'.

– Ai spus că-l cunoşti?

– Da, ce dracu'? Chiar îl cunosc. Am lucrat împreună. Dar nu atât cât să ştiu unde stă, fir-ar al naibii! Stă undeva cu creveţii lui nenorociţi, asta e tot ce ştiu.

Sami se gândea la bani. Se gândea la Karin, la burta ei cea mare şi la cum îl alăptase pe John. Se gândea la fratele lui mai mare, care-l numise Lordul Creveţilor şi râsese.

Se gândi cum, în doar câteva clipe, trecuse de la statutul de om de afaceri de succes la cel de ucenic de bucătar plin de datorii şi cu cazier.

– Căcat, strigă el, lovind cu mâinile în tabla groasă a maşinii germane. Căcat, căcat, căcat!

6

Nu acolo ar fi trebuit să se întâmple.

Muzica bubuia din nişte boxe invizibile, atât de tare, încât Alexandra Svensson nu-şi mai auzea nici respiraţia gâfâită.

Eşti caldă şi apoi rece, cânta Katy Perry. Spui da şi apoi nu.

De ce, se întrebă ea în timp ce o imita pe energica instructoare cu o serie de sărituri rapide în ghemuit, viaţa ei putea fi rezumată în trei minute scurte ale unei melodii pop? Ea nu voia să fie previzibilă. Eşti de acord, apoi te răzgândeşti. Dar nu era vina ei. Măcar de data asta, nu era vina ei. Procedase bine dându-i un ultimatum. El nu putea să le aibă pe toate.

În acea după-amiază de joi existau vreo douăzeci de oameni care făceau gimnastică în sala Friskis & Svettis din Ringen. Alexandra se dusese acolo direct de la muncă, iar în încăpere erau doar doi bărbaţi. Unul din ei era gay. Celălalt era disperat. Nici unul nu era un candidat valabil.

Genunchii sus.

Rotit din braţe.

Alexandra Svensson venea la sală de două ori pe săptămână şi învăţase toate mişcările, dar nu acela era locul în care ar fi putut să cunoască pe cineva cu care să-şi împartă viaţa.

În şirul din faţa ei, la dreapta, era Lena Hall.

Alexandra îşi studie prietena în oglindă. Lena avea siluetă de clepsidră, şi când se opreau la o cafea după gimnastică îşi comanda întotdeauna nişte produse de patiserie pe care le înfuleca din câteva înghiţituri pe nerăsuflate, fără să-i pese. Şi totuşi nu părea să transpire niciodată, deşi genunchii ei ajungeau mai sus decât ai instructoarei.

Viaţa era complet nedreaptă, iar Lena Hall era dovada acestui lucru.

Prietenia dintre Lena şi Alexandra era una improbabilă. Nu se cunoşteau de foarte multă vreme, însă Lena era genul de persoană pe care toată lumea avea impresia că o cunoaşte, chiar dacă abia o întâlnise. Atunci când se aşezau după curs la Espresso House pentru

obişnuita lor cafea – însoţită de produse de patiserie –, Alexandra vorbea despre muncă, iar Lena, despre haine. Acestea erau rolurile pe care şi le atribuiseră. Alexandra spunea o poveste nouă despre şeful ei, iar Lena vorbea jumătate de oră despre o rochie pe care o văzuse pe internet, una pe care voia s-o cumpere, chiar dacă era prea scumpă şi încă n-o probase.

– Dar ar trebui s-o iau, nu? întrebă ea.

– Eu nu cumpăr prea multe haine, răspunse Alexandra.

Se uita la telefon să vadă cât e ceasul la intervale regulate. Nu se grăbea de fapt să se întoarcă în apartamentul ei din Hammarby sjöstad, nu avea de gând să facă altceva decât să treacă pe la supermarketul de pe Hammarby allé ca să-şi cumpere ceva pentru cină. Alexandra privi pofticios spre produsele de patiserie ale Lenei şi decise că avea să pună în coş şi un baton Lindt de ciocolată neagră cu mentă. Avea nevoie de ceva care să o reconforteze în timp ce se uita la televizor în seara aceea.

Nu trebuia să se gândească întruna la bărbatul pe care probabil că nu avea să-l mai vadă niciodată, ştia că nu era o mare pierdere, că el era doar un placebo.

Dar nu se putea abţine.

Avea capacitatea de a se îndrăgosti de speranţă, se îndrăgostea de iubirea însăşi, fără ca obiectul concret al sentimentelor ei să fie foarte important. Cel puţin nu pentru început. Însă, mai devreme sau mai târziu, realitatea ajungea s-o copleşească. Iar bărbatul care dormea în patul ei se transforma, dintr-un magician arătos care-i înlăturase singurătatea ca prin farmec, într-un porc sforăitor care, la micul dejun, vorbea despre el însuşi cu gura plină.

Cu toate acestea, nu era făcută pentru celibat, se gândi ea oftând zgomotos.

– Ce-i? o întrebă Lena.

– Nu e nimic.

– Înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Adevărul era că Alexandra n-o ascultase, aşa că aprobă din cap cu speranţa că nu aveau să urmeze şi alte întrebări.

Lena, care îşi terminase produsele de patiserie, ceru nota.

– Ne vedem marţi?

Alexandra încuviinţă din cap. Mersul la sală devenise mai amuzant de când Lena era acolo, dar de două ori pe săptămână era suficient.

– Poate încercăm şi un curs de yoga? sugeră Lena. Ai primit invitaţia?

– Ce invitaţie?

– Când a fost, ieri? Nu, în weekend? Nu, stai aşa, era pe grupul de Facebook.

Alexandra dădu din umeri. Era pe Facebook de ceva vreme, dar existau atât de multe Alexandra Svensson, că toţi cei care luau legătura cu ea păreau să caute pe altcineva. Era mai simplu să se ţină deoparte.

– Nu, răspunse ea. N-am văzut-o.

– Părea absolut rezonabil. Patru cursuri cu 200 de coroane, ceva de genul ăsta. Mergem?

În timp ce Lena se lansa într-o peroraţie entuziastă despre grupurile de yoga, Alexandra se trezi că gândurile ei o luau din nou razna.

Cu puţin înainte să moară de cancer, într-o zi întunecoasă de noiembrie din urmă cu şapte ani, mama ei îi spusese că viaţa e ca o petrecere. Dacă vrei, poţi să stai la bar şi să bei până ajungi într-un asemenea hal, că trebuie să te duci la toaletă să vomiţi. Sau poţi să te furişezi acasă după cină pentru că ţi se pare că toţi ceilalţi sunt nişte proşti. Poate că încerci să ai o conversaţie profundă cu un tip depresiv care se crede artist. Sau poate dansezi toată noaptea. Viaţa e ce faci tu din ea, dar rareori e mai bună de atât.

Alexandra crescuse cu mama ei. Doar ele două. Nu trecuseră mai mult de patru luni între diagnostic şi moartea ei şi, chiar dacă asta fusese deja în urmă cu şapte ani, Alexandra încă o vedea uneori când se uita în oglindă.

Ajunse acasă înainte de ora şapte. Luă o cină frugală, se spălă, îşi puse un halat şi se aşeză pe canapea cu batonul de ciocolată. La televizor era un film despre o avocată care se lupta cu mafia. Alexandra Svensson încă se mai gândea dacă să se facă sau nu avocată. Îi plăceau regulile.

Oricât de anxioasă ar fi fost din cauza singurătăţii, era mulţumită de slujba pe care o avea. Lucra la G4S, în Västberga, o multinaţională imensă unde se simţea foarte bine. Presupunea că într-o zi avea să găsească altceva, poate în centrul oraşului, dar nu se grăbea deloc. La douăzeci şi patru de ani, avea toată viaţa înaintea ei.

Mai întâi trebuia să cunoască un tip.

Existau momente în care ar fi putut să aducă acasă pe absolut oricine de la muncă, să-i gătească cina şi să-i maseze umerii, doar ca să evite confruntarea cu singurătatea care o pândea.

Existau momente când se trezea noaptea singură în pat, ghemuită în poziţie fetală şi strângând în braţe o pernă.

Existau dimineaţa momente când îi venea să ţipe, ca să întrerupă tăcerea din bucătăria ei înghesuită şi practică de pe Hammarby sjöstad.

7

Era ora zece dimineaţa când Sami Farhan băgă căruciorul în lift. În primele şase luni îl lăsaseră lângă uşa de la intrare, dar într-o zi fusese furat. De atunci, căruciorul cel nou pe care Karin îl cumpărase cu banii de asigurare îi urmase până în apartament. „Ce-o fi în mintea cuiva care fură un cărucior“, se întrebă Sami, înjurând de unul singur liftul înghesuit.

Pe stradă, lumina era neaşteptat de strălucitoare. Sami o luă încet pe Skånegatan, iar copilul adormi înainte să ajungă în vârful dealului.

Sami intră în Vitabergsparken, împingând căruciorul în sus pe panta spre Biserica Sofia. Vedea silueta unui bărbat cu geacă albastră care-l aştepta în faţa intrării în casa Domnului. Bărbatul era ras în cap, iar împrejurul ţestei avea o cicatrice uimitor de lată. Ca şi cum aureola îi căzuse şi-l însemnase pe viaţă.

Toomas Mandel.

– O treabă de tot rahatul, fu primul lucru pe care i-l spuse Mandel după ce se salutară. De tot rahatul.

Sami oftă. Tot oraşul ştia ce se întâmplase. Sami nu avea habar cum se răspândise zvonul, nu el îl lansase. Dar acum era prea târziu să mai facă ceva în privinţa asta. Toată lumea ştia că i-o trăsese turcul care acum părea să fi dispărut în ceaţă; toată lumea ştia că afacerea cu crustacee congelate se dusese pe apa Sâmbetei.

Sami dădu din umeri. Continuă să împingă în faţa lui căruciorul, ca pe un plug, iar Mandel intră în cadenţă. Cei doi bărbaţi o luară prin parc spre Nytorget.

– Te-ai gândit? întrebă Mandel.

Sami încuviinţă din cap.

– Nu ştiu, spuse el. Chiar nu ştiu, crede-mă. Am mii de întrebări. Sau cel puţin sute.

– Pune-le. Nu ştiu dacă am acum toate răspunsurile, zise Mandel prudent, dar lucrez la asta.

– Mai spune-mi o dată despre porţi. Se închid atunci când se

declanşează alarma, nu-i aşa? Şi câţi paznici erau…?

– Şaisprezece paznici noaptea, răspunse Mandel.

– Dar asta înseamnă şaisprezece oameni care cheamă întăriri. Înţelegi? Dacă fiecare paznic cheamă întăriri şi apare o maşină per paznic… Asta înseamnă vreo sută de gabori. Cât timp avem?

Era o întrebare bună. Să jefuieşti Hipodromul Täby era o chestiune de viteză. Banii erau ţinuţi într-o cameră încuiată, în aşteptarea paznicilor care să vină să-i ridice la miezul nopţii. Dacă să intre în camera aceea nu era o problemă, pentru ieşire nu găsiseră încă o soluţie.

În timp ce Mandel îi explica planul, o luară la dreapta pe Malmgårdsvägen. Sami ascultă cu atenţie şi puse întrebări.

Se scurseseră zece zile de când Sami stătuse pe cheiul din Frihamnen, aşteptând un vas cu creveţi care nu avea să mai sosească. Se întorsese acasă în dimineaţa aceea fără şampania la care se gândise, dar cu o deznădejde pe care o putea ascunde.

Karin era în bucătărie şi mânca prune uscate lipicioase direct din pungă. Pereţii exteriori ai clădirii lor de pe Högbergsgatan erau crăpaţi, şi peste podea trecea un curent rece. Karin purta un halat lung şi alb din pluş pe care Sami i-l dăduse de Crăciun, strâns bine în jurul corpului.

– Ţi se pare scârbos, nu-i aşa? îl întrebă ea.

– M-am obişnuit, răspunse el.

Sami încă nu-şi scosese haina.

– Ce? Şi data trecută am mâncat prune uscate?

– Da.

Nici atunci Karin nu-şi putuse controla pofta de prune. Această nouă sarcină trecuse cu puţin de şapte luni, copilul trebuia să se nască la începutul lui aprilie, ceea ce însemna că pe cei doi fraţi avea să-i despartă mai puţin de un an.

– Ar trebui să existe o lege care să nu-ţi dea voie să ai copii la intervale atât de scurte, spuse ea.

Privi cu furie prunele. După fiecare pungă trebuia să petreacă o oră la

toaletă. Îi spusese lui Sami s-o împiedice să mănânce prea multe, dar când îi vedea ochii lacomi aţintiţi asupra pungii, Sami nu se simţea în stare să spună nimic.

– De ce nu mi-e poftă de ceva sănătos? bombăni ea. Unii oameni vor pur şi simplu broccoli. Sami nu răspunse, şi abia atunci Karin ridică privirea. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Tonul jucăuş dispăruse, înlocuit de un rid de îngrijorare şi o privire în care nu exista nici un pic de afecţiune.

Sami tocmai împlinise cincisprezece ani atunci când se îndrăgostise de Karin. Ea era inaccesibilă şi el nu avea idee cum se întâmplase să ajungă în aceeaşi clasă. Karin era din centrul oraşului, pe când Sami era din suburbii, ea era din clasa de mijloc, în timp ce el venea de la baza scării sociale. Trecuseră luni întregi până ca el să se încumete măcar să-i vorbească şi mult mai mult până să-şi adune curajul de a o invita în oraş. Sami şi fraţii lui vorbiseră întotdeauna pe faţă despre fete, dar el nu îndrăznise să spună nici un cuvânt despre Karin, îngrozit că fraţii lui ar fi putut să i-o ia înainte şi s-o abordeze.

El avea şaptesprezece ani atunci când în sfârşit se cuplaseră. Timp de câteva luni trăise ca în filmele americane cu adolescenţi, în acea perioadă absolut fiecare melodie de la radio părea să fi fost scrisă special pentru el şi Karin. Apoi, într-o seară, se întâmplase să-i povestească despre ceva ce făcuse, o spargere. Sau se întâmplase… să se laude cu asta. Se simţea dur, matur; săvârşise fapta împreună cu fratele lui mai mare. Acum nici măcar nu-şi mai amintea ce furaseră. Karin se despărţise de el câteva minute mai târziu. Aşa, pur şi simplu. Sami obţinuse efectul exact contrar celui dorit. Dar explicaţia ei fusese clară. Nu voia să fie cu un infractor – niciodată.

Sami avusese nevoie de câţiva ani ca s-o recâştige, însă de atunci tiparul se repetase. Iar şi iar. Înainte ca ea să fie de acord să aibă un copil, Sami îi promisese o dată pentru totdeauna că o rupsese cu vechile lui obiceiuri. Aveau un viitor împreună, o viaţă în care ea nu trebuia să-şi facă griji că poliţia o să apară într-o zi să-l ia şi să-l închidă pentru ani grei. Faptul că prefera să-l creadă, îi explicase Karin ferm, era dovada iubirii ei. Totuşi, de atunci credinţa îi fusese pusă la încercare de mai multe ori, iar încruntarea de pe fruntea ei era un semn clar că acum se aflau într-o asemenea situaţie.

Când Sami îi explică ce se întâmplase, că fusese tras pe sfoară şi că creveţii congelaţi fuseseră o minciună, Karin respiră uşurată.

– Afacerile pot fi oricând rezolvate, îl consolă ea.

Sami nu-şi dădea seama de unde avea atâta putere.

Reacţia fraţilor săi fusese foarte diferită. Strigaseră şi înjuraseră şi petrecuseră douăzeci şi patru de ore foarte intense căutându-l pe Hassan Kaya. Dar turcul intrase în pământ, sau poate se ascunsese împreună cu banii lor în Munţii Taurus. Nu era nici urmă de el. Odată ce-şi dăduseră seama de asta, fraţii lui oftaseră, mai înjuraseră puţin şi-i spuseseră lui Sami că nu trebuia să aibă o expresie atât de vinovată. Investiseră în acea afacere împreună şi fuseseră traşi pe sfoară toţi trei. Asta era situaţia. Nu era vina nimănui în afară de Hassan Kaya, iar dacă nemernicul ăla avea să mai apară vreodată…

Sami le spusese acelaşi lucru, iar şi iar, prietenilor care investiseră bani şi care luaseră legătura cu el pe rând, pe măsură ce zvonurile începeau să se răspândească. Avea să rezolve situaţia. Avea să facă ce trebuia. Le promisese o investiţie bună, le promisese dobândă, şi ei aveau s-o obţină. Nu sub forma câştigurilor de pe urma crustaceelor congelate, ci altfel.

Le spunea acelaşi lucru tuturor celor cu care se întâlnea, oameni care-i luau înfrângerea ca pe un semn de slăbiciune şi credulitate. Planul lui rămăsese acelaşi: să fie corect, să-şi asume rolul de tată. Avea să lase în urma lui viaţa de infractor.

Diferenţa era că mai întâi trebuia să dea o ultimă lovitură importantă ca să-şi revină. Şi cu cât mai repede se întâmpla asta, cu atât mai bine.

– Îmi dau seama cum sună, îi spusese Sami lui Mandel atunci când luase legătura cu el, deoarece auzise că estonianul avea ceva pe ţeavă. Înţelegi ce vreau să zic? Nu că nu mi-aş da seama cum sună, o „ultimă“ lovitură, dar vorbesc serios. Chiar vreau să mai dau încă o lovitură, iar faptul că o dau împreună cu tine sau cu altcineva depinde de cine o să apară primul.

Sami se opri brusc.

– Ce e? întrebă Toomas Mandel neliniştit.

– Taci.

Sami încremenise, ascultând concentrat. Mandel făcu la fel. Nu auzea nimic.

– Sunt gaborii?

Sami se aplecă spre cărucior şi-l scoase pe John de sub straturile de pături şi aşternuturi. Ceea ce începuse ca un fornăit uşor se transformase în plâns. Aşa se întâmpla uneori atunci când se trezea dintr-un somn adânc. Sami presupunea că visele erau cele care-l speriau.

– Ce naiba… ăsta e un copil adevărat? bolborosi Mandel uimit.

– Tu eşti prost, sau ce ai?

– Credeam că faza cu căruciorul e de decor.

– De decor?

– Ca să-i păcălim pe gabori.

– Eşti nebun. Sami legănă copilul în braţe până când se linişti şi adormi iar, sub privirea uimită a estonianului. Nu-ţi face griji, spuse el aşezând bebeluşul încet în cărucior. N-o să ne toarne.

Celălalt îşi dădu ochii peste cap. În timp ce mergeau prin parc, Mandel trecu în revistă echipa şi modul în care avea de gând să împartă banii.

– Eu am nevoie de şase milioane, spuse Sami. Poţi să-i împarţi cum vrei, dar asta e suma mea minimă. Ai înţeles? Dacă nu-mi poţi garanta asta, nu mă bag.

– O să fie mai mult, îl asigură Mandel. Mult mai mult.

Urcară dealul înapoi. Silueta maiestuoasă a bisericii era întunecată pe fondul cerului de un albastru strălucitor.

– Ideea e, explică Toomas Mandel, că e la doar trei minute distanţă de clubul de iahting. Nimeni n-o să creadă că mergem acolo. Ajungem la barcă, suntem practic acasă. Poliţia e tocmai la Vaxholm, iar noi o să fim la Bergshamra în mai puţin de zece minute. Poliţiştii n-au cum să ajungă la timp. Până atunci noi o să fim plecaţi de mult, avansul e prea mare.

– Dar asta înseamnă că va trebui să călărim până la clubul de iahting? Nu ştiu ce să zic… Eu nu m-am suit niciodată pe cal…

În loc să fie o idee care să pară din ce în ce mai bună cu cât se gândea mai mult la ea, era exact dimpotrivă.

– E o posibilitate, răspunse Mandel.

– Dar tot hipodromul ăla afurisit de la Täby e plin de călăreţi, ştii? Pe care n-avem cum să-i întrecem. Sunt profesionişti.

– Nu spun decât că e o posibilitate, repetă estonianul. S-ar putea să fie o idee proastă, dar dacă eşti pe cal, poţi să ajungi de la hipodrom la clubul de iahting fără să fii prins de vreo dubă a poliţiei sau unitate de reacţie rapidă.

Sami scutură din cap.

– Nu ştiu. Restul îl cred. Mare parte din plan e în regulă. Dar trebuie să găseşti altă cale de ieşire. Înţelegi?

– O să mă ocup de asta.

8

Michel Maloof era în McDonald's-ul din Hallunda, aşteptând să achite meniul bogat pe care şi-l luase, când din buzunarul lui ieşi, în urma unui pumn de mărunţiş, bucăţica mototolită de hârtie pe care erau numele şi numărul de telefon al Alexandrei Svensson. La început nu-şi aminti de unde provenea; trecuseră opt săptămâni de când se întâlnise cu bărbatul cu câinii. În timp ce-şi aştepta cheeseburgerul, tot răsuci şi întoarse între degete hârtiuţa. Apoi zări adresa site-ului de întâlniri. Asta îi stimulă memoria.

Îşi luă tava şi se aşeză la o masă de la fereastră, privind spre un magazin Bauhaus. El nu folosise niciodată vreun site de întâlniri, nu avusese niciodată dificultăţi să cunoască femei. Dar presupunea că altora li se potrivea asta, oamenii erau diferiţi.

Ridică biletul şi sorbi prin pai din coca-cola.

Să o sune?

După întâlnirea de la G4S, Maloof aruncase servieta neagră în maşină şi plecase demoralizat şi stors de puteri. Trecerea în doar câteva minute de la convingerea c-o să câştige milioane la înţelegerea faptului că-l aşteptau cincisprezece ani de negocieri şi discuţii fusese o adevărată lovitură.

Avea senzaţia că fusese supus unei farse ieftine, ca şi cum cei doi directori îl lăsaseră în mod deliberat să înţeleagă greşit situaţia şi apoi sporiseră presiunea prin „înţelegerile lor contractuale".

Din Stadshagen se dusese cu maşina direct pe Upplandsgatan, ca să-i spună lui Zoran Petrovic ce se întâmplase. Maloof nu era un mare pasionat de maşini, dar să conduci un Seat când erai furios era frustrant. Orice frână bruscă devenea lină, iar accelerările bruşte nu aveau nici o energie. Deşi poate că avea un efect liniştitor, pentru că atunci când ajunse la Café Stolen, furia lui trecuse de punctul culminant.

Petrovic îl aşteptase într-un separeu. Trunchiul lui lung şi zvelt ieşea ca o rămurică deasupra mesei. Avea în faţa lui un pahar cu apă călduţă. Era trei şi jumătate după-amiaza şi, în afară de personal, cafeneaua era goală. O chelneriţă nouă, pe care Maloof n-o mai văzuse niciodată, venise să-i ia comanda.

– I-am dat o slujbă mai mult ca să-mi testez eu autocontrolul, spusese Petrovic după ce fata cu fustă strâmtă se întorsese la bucătărie ca să aducă o ceaşcă cu cafea.

Pe Maloof nu-l mai surprindea de ani buni atitudinea lui Zoran Petrovic faţă de femei. Ignorându-i remarca, îi povestise despre întâlnirea de la care venea. Chiar dacă Petrovic era unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi, iugoslavului îi era imposibil să depisteze ceva din furia sau frustrarea pe care Maloof tocmai le resimţise. În loc de asta, se trezise în faţa unui Maloof calm şi indiferent, mereu zâmbitor, care-i relatase fără patimă conversaţia absurdă din sala de şedinţe de la G4S.

– Dar asta e perfect, răspunsese Petrovic cu obişnuitul lui entuziasm. Te-ai prezentat, ei ştiu cine eşti şi ce ai de oferit. Nici nu putea să meargă mai bine.

– Sigur, sigur, râsese Maloof. Adică nu. Ar fi putut să cumpere genţile?

– Lasă asta. Ăsta e doar începutul. Dacă mergem mai departe, la naiba, ar putea să iasă o grămadă de bani.

După câteva minute, Maloof îşi îngăduise să se lase contaminat de entuziasmul prietenului său. Amândoi erau profund optimişti; dacă lucrurile ar fi stat altfel, nu ar fi ajuns niciodată atât de departe.

Maloof puse bucăţica de hârtie pe tavă, continuând s-o privească în timp ce scotea cheeseburgerul din cutie.

Poate că Petrovic avea dreptate şi totul avea să meargă conform planului, dar era la fel de probabil ca acesta să se înşele. Şi ce se putea întâmpla rău dacă o suna? Nu spusese bărbatul cu câinii că Alexandra Svensson arăta bine?

Îşi luă telefonul.

O invită la un restaurant numit Mandolin.

Se înţeleseră să se întâlnească vineri la ora şapte. Maloof ţinea să fie punctual; prin urmare, când clopotele de la biserica Adolf Fredriks bătură ora exactă, el aştepta pe trotuarul de pe Upplandsgatan. Îşi trăsese gluga ca să se protejeze de ploaia măruntă. Cum iarna epocii contemporane prinsese capitala în strânsoarea ei lejeră, probabil că galoşii ar fi fost cel mai potrivit tip de încălţăminte pentru acea perioadă a anului.

Când, după zece minute, văzu o femeie apropiindu-se dinspre parcul Tegnérlunden, îşi dădu seama imediat că ea era.

Alexandra Svensson purta o pereche de cizme practice din cauciuc, cu un tiv îngust de blană deasupra, şi o haină lungă de puf albastru-deschis. În descrierea ei, cea pe care Maloof o găsise pe match.com, Alexandra scrisese că era o persoană care voia „să dea o mică notă de lux vieţii“. Maloof era sigur că blana de pe cizmele ei şi culoarea hainei făceau parte din acest proiect.

Când trecu pe sub stâlpul de iluminat de la intersecţia cu Kammakargatan, Maloof o văzu mai clar. Alexandra scrisese pe internet că „vârsta biologică e lipsită de importanţă“, dar Maloof ar fi ghicit că avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. O femeie cu păr blond, ochi albaştri şi obraji rotunzi, o bărbie proeminentă şi distinctivă şi o gură ţuguiată, mică şi roşie, ca şi cum ar fi vrut să fie sărutată. Maloof îi făcu semn cu mâna. Alexandra făcu câţiva paşi vioi şi ţopăiţi spre el şi îl îmbrăţişă impulsiv.

Poate că experienţa o învăţase că bărbaţii cu care iei legătura pe internet nu apar întotdeauna la întâlnire?

Intrară împreună în restaurant şi fură conduşi la o masă izolată. Se uitară puţin la meniu, dar atunci când chelnerul se întoarse ca să le ia comanda, le spuse că bucătarul restaurantului voia să le facă o surpriză.

– Promit că n-o să fiţi dezamăgiţi.

Alexandra îi aruncă lui Maloof o privire întrebătoare, iar el îi explică zâmbind că îl cunoştea pe proprietar.

Zoran Petrovic deţinea mai multe localuri pe Upplandsgatan.

Petrecură o noapte frumoasă împreună. Nu exista alt mod de a o descrie. Maloof decisese dinainte să nu întrebe despre Västberga sau G4S. Dacă ea voia să vorbească despre transportul banilor, atunci el avea să asculte. Cu interes. Dar dacă prefera să nu facă asta, ceea ce se şi întâmplase în mare parte a cinei, el nu avea să insiste. Era convins că mai întâi trebuia să-i câştige încrederea, şi abia atunci putea să abordeze chestiunile care-l interesau. Era nevoie de răbdare.

Întâmplător, Alexandra Svensson nu era o persoană deosebit de secretoasă. Şi nici tăcută. Vorbea deschis despre ea şi despre viaţa ei. Copilărise în Nacka, studiase economia la Universitatea din Stockholm şi abandonase facultatea înainte de absolvire, ca să înceapă să lucreze.

Îi plăcea să aibă un venit constant în fiecare lună, asta o făcea să se simtă protejată. Subînchiria o garsonieră din Hammarby sjöstad, sau poate subînchiria o garsonieră subînchiriată, şi spuse câteva cuvinte despre compania de transport de valori la care lucra de aproape doi ani, inclusiv că-i plăcea acolo.

– Dar practic jumătate din salariu îl dau pe flori, mărturisi ea.

– Flori?

– Îmi plac foarte mult florile. Când ajungi acasă şi ai, gen, flori pe masă, când miroase a trandafiri şi zambile… Există ceva mai frumos?

– Da, spuse Maloof. Nu.

– Şi am o mică grădină de ierburi aromatice în bucătărie. Nimic exotic, busuioc, rozmarin şi coriandru, gen. Şi mai e şi balconul. Nu ştiu ce m-aş face fără el.

– Nu, zise Maloof.

– În perioada asta a anului nu poţi face altceva decât să plănuieşti, nu? Dar am la subsol ghivece cu muşcate, şi cum se face puţin mai cald le aduc sus şi le scot iar pe balcon. Habar n-aveam că pot supravieţui peste iarnă, gen, dar aşa e.

– Sigur, sigur, râse Maloof.

Alexandra deveni dintr-odată serioasă şi-l privi direct în ochii căprui.

– Mi-e atât de uşor să vorbesc cu tine! Chiar cred asta, gen. Serios.

– Sigur, răspunse el cu un zâmbet larg care-i dezveli toţi dinţii. E… Aşa cred şi eu.

– Noroc, Michel.

Alexandra ridică paharul şi sorbiră amândoi din vinul roşu.

Erau la a doua sticlă.

Tânăra femeie continuă. Nu avea nevoie de nici o încurajare, se simţea înţeleasă, în largul ei, şi seara trecu fără ca Maloof să trebuiască să-i ofere altceva decât atenţia lui.

Ceea ce el era foarte dispus să-i ofere.

Porniră spre apartamentul lui printr-un Stockholm umed, pustiu şi întunecat. Michel nici nu avu timp să scoată ceştile de ceai, că Alexandra îl lipise de perete, cu limba în gura lui. Era puţin mai scund decât ea, dar fu surprins de forţa ei. Îl împinse pe podeaua camerei de zi şi luă pătura făcută de mama lui Maloof, cea de pe canapea, ca să nu fie goi pe parchet.

După această partidă neaşteptată şi intensă de sex în care abia dacă-şi scoseseră hainele, se aşezară la masa din bucătărie şi fumară – el avea un pachet de Marlboro ascuns lângă condimentele din dulăpiorul de deasupra poliţei –, apoi se duseră în dormitor şi făcură dragoste din nou. De data asta mai blând.

La final, Maloof ar fi vrut doar să doarmă. Era ora patru noaptea, şi el era obosit de la prea mult vin roşu şi prea multe monologuri. Însă, chiar când era pe punctul de a adormi pe perna moale de puf, ea începu să vorbească despre clădirea din Västberga.

Se forţă să rămână treaz.

Câteva minute mai târziu, Maloof înţelese în sfârşit de ce bătrânul din pădure îi sugerase să se întâlnească cu Alexandra Svensson.

9

– Poate e mai bine ca poliţiştii în uniformă să aştepte afară, spuse Kant în liftul care urca în a treia din cele cinci clădiri Hötorget din centrul Stockholmului.

Björn Kant, directorul Procuraturii Regionale, avea puţin peste şaizeci de ani şi era unul din cei mai experimentaţi procurori criminalişti din Suedia. Să-l vezi mergând pe străzile capitalei ca un cetăţean obişnuit, în loc să stea la birou, era ceva normal. Ultima oară când participase personal la o arestare trebuie să fi fost undeva în anii ’70, se gândi în sinea ei Caroline Thurn.

Costumul boţit, maro-închis al procurorului părea încă şi mai şifonat decât de obicei.

– Vrei să rămână afară? întrebă ea. De ce?

– Nu, doar că… asta nu e o arestare obişnuită. Adică, nu e nevoie să-l punem într-o situaţie stânjenitoare, zise Kant. Nu ştiu ce fel de întâlnire are şi…

– Stânjenitoare? repetă Thurn surprinsă. Am venit aici ca să-l arestăm. Poate că asta ar trebui să-l facă să se simtă stânjenit?

Thurn era cu adevărat uimită. Deşi avea doar jumătate din vârsta lui Kant, condusese timp de patru ani o unitate specială din Departamentul de Anchete Criminalistice al Autorităţii Naţionale a Poliţiei şi, în această perioadă, avusese deseori de-a face cu procurorul. Nu l-ar fi descris niciodată pe Kant altfel decât eficient, obiectiv şi hotărât.

Acum stătea lângă ea în liftul scăldat în penumbră din cauza unui bec ars. Thurn avea un trup vânjos şi tare, pe cât de înalt pe atât de zvelt, trăsături ascuţite şi părul blond strâns în creştet într-o coadă neîngrijită, al cărei unic scop era să-i provoace cât mai puţină bătaie de cap.

– De asta ai venit personal? îl întrebă. Ca să te asiguri că nu-l „stânjenesc“ pe suspectul nostru?

Lucraseră la acea anchetă împreună cu Interpolul timp de aproape două luni deja, şi nu exista nici o îndoială că directorul Henrik

Nilsson, cu părul lui des şi grizonant, pieptănat pe spate, şi cu bronzul lui sănătos, aflat în prezent într-o întâlnire la etajul optsprezece al zgârie-noriului, era mult mai mult decât un simplu evazionist. Thurn avea convingerea că mâinile bărbatului erau pătate de sânge. Chiar dacă el se asigurase că nu vor fi decât nişte stropi, împroşcaţi de la distanţă. Era un criminal şi avea să fie adus în faţa justiţiei.

În timpul anchetei, Björn Kant nu fusese atât de convins ca Thurn de amploarea activităţii lui Nilsson, dar erau amândoi de acord că acesta se făcea vinovat de mai multe infracţiuni financiare.

– Ştiu că ţie ţi se pare irelevant, Caroline, murmură Kant fără să ridice privirea din podea. Dar ştii că Nilsson vânează fazani cu ministrul Dezvoltării?

– Asta nu are nici o importanţă! izbucni Thurn.

Cu ei în lift erau doi poliţişti în uniformă pe care Thurn îi agăţase mai mult sau mai puţin din mers. Amândoi priveau lung în pământ, prefăcându-se că nu auzeau conversaţia din cabină.

– Nu vreau să spun altceva decât că ar trebui s-o luăm uşor, zise Kant.

Ştia că firea lui pragmatică nu avea să fie apreciată de tânăra şi şocant de naiva şefă de unitate specială.

Unii poliţişti deveneau cinici după prima săptămână de muncă, dar alţii erau mai rezistenţi. Faptul că Thurn reuşise să-şi păstreze an de an încrederea în colegii ei, în ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuse, era în sine o realizare. Kant o respecta foarte mult pentru asta, dar ştia şi că, dacă busola morală funcţiona, acţiunea prudentă era de preferat celei agresive.

Liftul scoase un bip şi uşile se deschiseră.

Cei patru funcţionari publici coborâră şi o luară rapid pe coridor spre sala de conferinţe din partea de sud a clădirii. Coridorul avea un aspect la fel de obosit precum cele de la Sediul Central al Poliţiei, se gândi Thurn în sinea ei. Chiar miroseau a aceleaşi produse de curăţat.

– Sigur pe aici e drumul? întrebă ea.

– Am mai fost aici, răspunse Kant.

Thurn nu puse întrebarea care ar fi urmat în mod firesc. Se temea că Björn Kant făcea şi el parte din suita de vânători a ministrului şi că,

dacă era întrebat, ar fi fost silit s-o recunoască. „Mai bine să nu ştiu“, se gândi ea.

Ajunseră la o uşă cu geam mat din spatele căreia se auzeau voci. Kant bătu cu degetul în sticlă.

– Puteţi aştepta lângă lift, le spuse celor doi poliţişti, care încuviinţară docil din cap.

Thurn oftă.

Intrară în încăpere.

Era mai mică decât se aşteptase Thurn. Perdelele trase ascundeau ceea ce trebuia să fie o privelişte fantastică asupra capitalei, cu Primăria şi poate chiar şi Riddarfjärden în depărtare. La masa de şedinţe albă stăteau cinci bărbaţi, toţi în costume sobre, cămaşă albă şi cravată. În mod evident, directorul Henrik Nilsson, omul pe care-l căuta poliţia, susţinea un fel de prezentare, stând în picioare lângă tabla albă. Se opri ca să se întoarcă spre ei.

– Björn? exclamă el surprins.

– Bună, Henrik, răspunse Kant.

Henrik Nilsson scutură din cap nedumerit.

– Ce faci aici? Eu… Björn, ai putea să mă aştepţi în birou? Vin imediat ce termin aici. Cincisprezece, douăzeci de minute? Eu sunt… puţin ocupat, cum se vede.

Făcu un gest către bărbaţii de la masă. Toţi păreau la fel de surprinşi şi-i priveau fix pe procuror şi pe drăguţa lui însoţitoare.

Kant ezită.

– Nu, mă tem că nu e atât de simplu, Henrik. Pot să-ţi explic… dacă îmi acorzi câteva minute, pot să…

Procurorul făcu semn cu capul spre coridor.

– Câteva minute? zise suspectul cu un râs forţat. Acum? Cum am spus, Björn, sunt în mijlocul unei, ăăă, să zicem… al unui fel de prezentare. Şi trebuie neapărat să termin.

Se întoarse spre bărbaţii din jurul mesei căutându-le sprijinul, dar ei nu spuseră nimic.

– Îmi pare rău, Henrik, e ceva ce nu suferă amânare, insistă Kant, încercând să-şi adune curajul.

– Uite ce e, zise Nilsson, de data asta cu o notă de asprime şi iritare în glas. Ţi-o cer pentru ultima oară. Te rog, du-te în biroul meu şi aşteaptă acolo, iar eu o să vin imediat ce termin aici.

Caroline Thurn, care până atunci stătuse în spatele procurorului Kant, îşi pierduse deja răbdarea după primul schimb de replici. Încercase să-i dea de înţeles procurorului folosind limbajul trupului, dar acum păşi în faţă şi spuse tare:

– Henrik Nilsson, eşti arestat. Vei veni cu noi la Sediul Central al Poliţiei, unde îţi vom lua un interogatoriu preliminar.

Nilsson rămase cu gura căscată.

– Asta e cea mai ridicolă şi afurisită…

Apoi scutură din cap. Rămăsese fără cuvinte.

– Henrik, spuse Kant, încercând să îndulcească lipsa de tact a lui Thurn, chiar trebuie să…

– Ieşiţi afară! strigă Nilsson, recăpătându-şi dintr-odată darul vorbirii. Avocaţii mei o să…

Însă Thurn nu mai suporta să-l asculte.

După aceea procurorul nu avea să-şi poată explica de unde apăruseră cătuşele, dar Thurn trecu pe lângă el şi prinse o cătuşă de încheietura mâinii lui Henrik Nilsson. Totul se întâmplă atât de rapid, că directorul abia avu timp să-şi dea seama ce se petrecea.

Caroline Thurn legă rapid a doua cătuşă de încheietura procurorului Björn Kant.

Apoi îi privi pe cei doi prieteni cu un zâmbet larg.

– Eu mă întorc acum la Sediul Central al Poliţiei. Iar cheia merge unde merg eu. Treceţi pe la noi şi faceţi-ne o vizită.

Şi cu asta ieşi din sală. O luă spre lifturi şi spre cei doi poliţişti care aşteptau.

– Ceilalţi vin şi ei, le zise. Putem să-i aşteptăm aici.

10

Michel Maloof alesese ca loc de întâlnire terenul de fotbal din Fittja. Terenurile de fotbal, ca şi orice spaţiu deschis, îţi ofereau posibilitatea de a fi sigur că nu trage nimeni cu urechea din spatele unui tufiş. Maloof spusese la telefon că urmase pontul omului cu câinii şi că era ceva ce Sami ar fi trebuit să audă cu urechile lui, însă nu dăduse nici un detaliu.

Acesta era motivul pentru care Sami Farhan aştepta într-o parcare din Fittja, în umbra din spatele unui garaj. Una câte una, luminile se stinseseră la ferestrele turnului mătăhălos de pe deal, blocul de apartamente imens care fusese construit ca parte a unui experiment politic al statului, un amplu program de locuinţe publice cunoscut drept Proiectul Milion din timpul anilor ’50 şi ’60. De fiecare dată când mergea în locuri precum Bredäng, Botkyrka sau Flemingsberg, Sami îşi amintea exact motivul pentru care acum locuia în Södermalm.

Aici era trecutul, nu viitorul lui.

Era zece şi jumătate seara. Deşi avea două pulovere pe sub geacă, hainele nu-l protejau de frig. Martie sosise, însă mercurul continua să atingă noi minime.

Michel Maloof spusese că avea să sosească la zece şi un sfert şi, ca întotdeauna, Sami venise mai devreme. Aştepta deja de aproape jumătate de oră. Nerăbdarea îl chinuia mai rău decât frigul. O moştenise de la taică-său, spunea mereu mama lui. O alergare scurtă în jurul parcului avea să-l încălzească şi să-l scape de agitaţie, dar cine ştie ce ochi îl urmăreau din blocul-turn de sus.

Trecură încă cinci minute până când un Seat cenuşiu intră în parcare. Sami oftă încet. Voia să ajungă acasă înainte de miezul nopţii, Karin era întotdeauna suspicioasă când îi spunea că trebuia să lucreze la bufetul rece pentru a doua seară la rând. Nu era o minciună că lucra ture suplimentare la localul unchiului său din Leljeholmen, iar banii câştigaţi până acum dovedeau asta. Însă veniturile de la bufetul rece abia acopereau chiria, scutecele şi terciul de ovăz. Karin era cea care ţinea familia laolaltă, atât din punct de vedere financiar, cât şi social. Era unul dintre numeroşii mici întreprinzători din Stockholm; împreună cu o prietenă, deschisese un atelier de croitorie pe Maria Prästgårdsgata. Avuseseră suficient noroc şi pricepere încât să câştige câţiva clienţi mari şi constanţi, ceea ce le ajutase să-şi ofere un anumit

nivel de stabilitate şi succes. Dar lucrurile variau, bineînţeles, unele săptămâni erau mai bune decât altele. Cu toate acestea, în majoritatea lunilor atelierul aducea un venit considerabil mai mare decât ceea ce câştiga Sami.

Seatul banal parcă lângă un Audi aflat la o anumită distanţă de garaj, şi Sami recunoscu imediat silueta scundă şi compactă a lui Maloof atunci când acesta ocoli maşina şi deschise portiera din dreapta. Femeia care coborî purta o haină de puf albastră şi voluminoasă şi un fes alb. Sami nu reuşi să distingă mai mult de atât din locul în care se afla.

Ieşi din umbră ca să poată fi văzut. Maloof îi făcu semn cu mâna, iar peste câteva clipe stăteau faţă în faţă.

– Alexandra, el e Sami, o prezentă Maloof. Sami, Alexandra Svensson.

Sami îşi scoase o mănuşă şi-i strânse mâna. Ea întoarse privirea. Dacă ar fi fost lumină, Maloof era convins că ar fi văzut-o roşind.

– Deci… bun… ne poţi ţine companie o vreme? sugeră Maloof, ca şi cum dăduseră unul de altul din întâmplare.

Sami încuviinţă din cap şi zâmbi afectat.

– Ce coincidenţă! Să dau aici peste voi doi. Mergeţi acasă la tine, Michel?

– Sigur, sigur, ne facem nişte ceai fierbinte… cu miere, răspunse Maloof, fără urmă de ironie.

Alexandra râse de parcă ar fi fost o glumă, ca să nu creadă nimeni că ea marşase la ideea ceaiului cu miere.

Sami ştia că familia lui Maloof prinsese rădăcini în Fittja şi că apoi lăsase aceste rădăcini să se întindă mult în lumea suburbiei suedeze. Sami nu avea deloc un astfel de sentiment al apartenenţei faţă de un loc sau un cartier, nici măcar faţă de Södermalm.

Porniră la pas. Maloof îi duse pe terenul de fotbal, care la acel moment era scăldat în întuneric. Zăpada le scrâşnea sub tălpi. Alexandra nu spunea nimic, iar Sami aşteptă ca Maloof să înceapă conversaţia. Luminile de pe autostradă cădeau pe teren în dungi înguste; în timp ce traversau una dintre ele, Sami profită de ocazie ca să se uite mai atent la Alexandra Svensson.

Ar fi descris-o ca fiind mai degrabă comună decât drăguţă. Umbrele şuviţelor lungi cădeau pe obrajii rotunzi care deveniseră roşii din cauza aerului rece al nopţii. Tânăra femeie, simţindu-i privirea, întoarse capul. Licărul din ochii ei îi dezvălui lui Sami că era puţin beată, dar că nu era proastă.

Îşi notă asta în minte.

– Da, deci, începu Maloof, am fost în oraş să luăm cina. Într-un restaurant din Kungsholmen… ei… da… Ştiai că Sami e bucătar?

– Eşti bucătar? întrebă Alexandra cu interes. Mie îmi place foarte mult mâncarea. Şi gătitul. Dar nu sunt foarte bună la asta, gen. N-aş putea nicicum să merg la MasterChef sau ceva de genul ăsta. Sau poate că aş putea? Mă pricep să fac spumă de ciocolată.

– Sigur, zise Maloof, chiar dacă nu era limpede la ce se referea.

– Mie îmi place să fac aluaturi, mărturisi Sami.

– Da?

Alexandra părea entuziasmată.

– Mai ales biscuiţi. Cum ea se opri şi se uită la el surprinsă, Sami adăugă: Da, fursecuri cu zmeură, sărăţele finlandeze… Ştii?

Părea să vorbească serios, dar ideea că acel bărbat mare şi solid ar fi stat aplecat deasupra unei tăvi de copt şi ar fi pus gem de zmeură pe fursecuri era neverosimilă. Alexandra râse scurt, aprobator.

– Unde lucrezi? îl întrebă.

Sami îi spuse numele restaurantului din Liljeholmen.

– Dar tu? vru el să ştie. Cu ce te ocupi?

– Eu număr bani, spuse ea, chicotind iar.

Maloof era impresionat. Sami o făcuse să aducă subiectul în discuţie mult mai rapid decât el. Se aşteptase la aşa ceva, acesta era motivul pentru care voise ca Sami s-o audă din gura ei, în loc să-i repete el. N-ar fi fost nici pe departe atât de convingător.

– Numeri bani?

– Lucrez la G4S, explică ea. Apoi adăugă, fără să fie nevoie: E o

companie care se ocupă cu transportul valorilor. Colectăm bani de la magazine şi alte chestii de genul ăsta.

– Uau, făcu Sami inexpresiv. Şi-ţi place?

– E în regulă, dar, gen, eu ştiu…? Programul e puţin cam… două zile pe săptămână trebuie să lucrezi noaptea. Apoi ziua următoare e distrusă, te trezeşti după-amiaza târziu şi în noaptea aia nu mai poţi dormi, pentru că nu eşti obosită. E greu.

– Seamănă puţin cu munca de bucătar, observă Sami.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

Vocea Alexandrei se însufleţise când îşi dăduse seama că avea ceva în comun cu acel necunoscut.

Maloof se opri lângă stâlpul porţii. O briză blândă sufla peste terenul deschis, aducând cu ea miros de gaze de eşapament şi o răcoare glacială care-i înţepa pielea.

Fără să se gândească la asta, se întoarseră toţi trei cu spatele spre vânt şi cu faţa în jos. Nu auzeau decât zgomotul maşinilor solitare care treceau cu un vaiet încet pe autostradă. Sami bătu tare din picioare în zăpada care acopera iarba ca o pătură subţire şi albă.

– Sigur, sigur, spuse Maloof. Şi… n-ai spus că ţi se pare o muncă grea… să mergi la Västberga în fiecare zi?

Maloof ar fi vrut ca ea să revină la subiectul principal. Alexandra era un om care se adapta rapid la tipul acesta de solicitare.

– Da, asta e chestia, îl aprobă ea din toată inima. E super-greu. Adică, Västberga. Ce e de fapt locul ăla? Eu am o locuinţă subînchiriată în Hammarby sjöstad, aşa că poţi să mergi direct prin Årsta, dar… Mai ales seara şi noaptea, e ca şi cum ai călători în străinătate. Trenuri, metrouri şi autobuze. Mi-am depus dosarul pentru o slujbă la Lugnet, şcoala de lângă mine, dar n-am obţinut-o. Erau cam o mie de solicitanţi, gen.

– Ai putea să-l rogi pe noul tău iubit să te ducă cu maşina, glumi Sami, dându-i un cot lui Maloof. Şi el lucrează uneori noaptea.

– Noul meu iubit? îngăimă Alexandra surprinsă, dându-şi seama peste o clipă la cine se referea Sami. Da, adică… nu ştiu…

Pe Maloof nu-l amuză gluma. Mult mai important era ca ea să continue.

– Şi, zise el blând, ai spus că nu ai nici cei mai buni colegi?

– Asta e adevărat, răspunse Alexandra, chiar dacă în vocea ei apăruse o notă de ezitare.

Maloof era îngrijorat. Oare Alexandra începuse să-şi dea seama cât de ciudată era situaţia, că fusese adusă pe un teren de fotbal friguros din Fittja ca să discute cu un om complet necunoscut despre slujba ei inutilă? Dar conta pe faptul că nevoia ei de a se face plăcută era mai puternică decât anxietatea.

– Nu, nu e ca şi cum aş prefera să socializez cu ei în afara locului de muncă, continuă ea, dar presupun că aşa e întotdeauna, nu? Plus că nu am de gând să rămân acolo şi să număr bani tot restul vieţii…

– Nu, spuse Sami. Pari inteligentă, ai putea să faci orice vrei tu.

– Sigur, sigur, îl susţinu Maloof.

– Eu am îngheţat, Michel, spuse ea. N-am putea să…

– Plecăm, promise el. Dar… adică… dacă tot vorbim despre slujba ta… Maloof se întoarse spre Sami. Când Alexandra mi-a povestit ultima oară despre Västberga… ai spus… că ţi se pare inconfortabil? Uneori? Pentru că sunt nişte oameni care… ştii, au de gând să jefuiască compania?

– E destul de greu să fim jefuiţi, gen, zise ea.

– Sigur, sigur, spuse Maloof. Dar e totuşi posibil? Era atent să nu facă nici o pauză care ar fi putut să sporească importanţa subiectului în ochii fetei. Pentru că ţie ţi-a venit o idee…? continuă el.

Alexandra râse, inhibată, şi privi în jur. Ca şi cum ar fi fost urmăriţi. Însă terenul de fotbal era pustiu în acea seară întunecoasă, iar dacă s-ar fi apropiat cineva, l-ar fi văzut de la un kilometru distanţă.

– Nu e neapărat ideea mea, spuse în cele din urmă. Toată lumea vorbeşte în pauze despre lucruri de felul ăsta, ştii. Despre faptul că oamenii care lucrează la seif au impresia că sunt speciali, pentru că e imposibil să intri acolo. Şi după aia noi, restul, care numărăm banii, ne întrebăm de ce ar încerca cineva să intre în seif. Există o mie de uşi, lacăte şi camere de supraveghere, gen. Dar sus, la Numerar, avem

sute de milioane de coroane şi nici pe departe la fel de multe sisteme de securitate.

– Nu înţeleg, spuse Sami.

– Pur şi simplu, dacă ai fi hoţ, n-ar trebui să încerci să pătrunzi în seif, îi explică Alexandra. Ar trebui să intri prin acoperiş. Nu trebuie decât să dai o gaură, şi apoi ajungi în departamentul nostru.

– O gaură în acoperiş?

– Sigur, aprobă Maloof, încercând să-şi stăpânească entuziasmul. Departamentul Alexandrei e la ultimul etaj.

– Deci tu ai intra prin acoperiş? repetă Sami, încercând să înţeleagă.

– E foarte uşor, zise ea.

– Nu-i aşa? râse Maloof.

Exact la asta se gândea. Ani de zile, nici nu-şi mai amintea de când, Michel Maloof căutase o cale de a pătrunde în depozitul de bani din Västberga. Nicăieri în Suedia nu erau atât de mulţi bani cash ca acolo. Întotdeauna păruse ceva imposibil, iar sistemul lor de securitate era legendar.

Acum însă, se dovedea a fi ceva foarte uşor.

Chiar sub acoperiş exista o încăpere nepăzită plină de sute de milioane, bani cash.

Cei trei rămaseră tăcuţi timp de câteva clipe.

– Mi-au îngheţat picioarele, Michel, gemu Alexandra.

– Sigur, sigur, răspunse el. Hai să mergem.

O cuprinse cu braţul, ca să-i transmită o parte din căldura pe care o simţea în interiorul lui.

Porniră spre scurtătura care ducea către unul din tunelurile pietonale.

– Prin acoperiş? repetă Sami, încuviinţând din cap ca pentru sine. În regulă. Ne vedem, Michel. Mă bucur că te-am cunoscut, Alexandra.

Maloof şi noua lui iubită dispărură în întuneric.

11

Karin intră în travaliu acasă, în Högbergsgatan, pe 2 aprilie.

Era foarte diferit de prima oară.

Atunci, Karin şi Sami se duseseră la spital prea devreme. Nu existau saloane libere şi trebuiseră să aştepte pe coridorul maternităţii şase ore, de la două noaptea până la opt. Când lucrurile se puseseră în sfârşit în mişcare, fusese nevoie de încă douăsprezece ore. În după-amiaza aceea, Sami adormise pe patul din camera lor, în timp ce Karin se plimba în jurul lui, încercând să-şi stăpânească durerea.

El ştia că somnul e modalitatea corpului de a gestiona o situaţie care nu poate fi gestionată, dar tot se simţise ruşinat la trezire. Să fii atât de aproape din punct de vedere fizic de persoana iubită şi totuşi izolat şi neputincios era groaznic. Cum nu putea să aline ori să împărtăşească durerea lui Karin, singura lui scăpare era să se ţină departe.

Tensiunea din salonul de naşteri crescuse pe măsură ce travaliul ei se prelungea, asistentele începuseră să se agite, şi la ora cinei Sami le auzise cum şopteau despre o cezariană. Totuşi, lui Karin îi venise sorocul până la urmă, şi John se născuse în seara aceea.

A doua oară era altfel.

Când sosiseră la maternitate, contracţiile ei erau atât de aproape una de cealaltă, că asistentele şi moaşa îi duseseră imediat într-o sală de naşteri. La mai puţin de o oră după aceea se născuse fratele mai mic al lui John, iar peste încă două ore Sami era acasă, pe Högsbergsgatan.

În luna care urmă, familia Farhan – Sami, Karin, John şi bebeluşul – îşi duse viaţa ca într-un cocon. Ei şi restul Stockholmului erau prinşi sub o pătură cenuşie de ploaie neîncetată. Erau zile în care nici măcar nu se dădeau jos din pat, zile în care nu se mai îmbrăcau. Nou-născutul şi fratele lui de un an aveau amândoi nevoie de apropiere, căldură, mâncare şi îngrijire. Nu părea în regulă să-i lase cu o bonă, nici măcar cu bunica lor.

Abia când aprilie dădu brusc spre mai, tinerii părinţi simţiră că izolarea începea să-i râcâie. Ieşeau din apartament pe rând, luând legătura cu rudele şi prietenii şi recâştigându-şi identităţile, dincolo de

aceea de părinte.

Pe Karin o aşteptau un început de primăvară, ceruri albastre şi vânturi blânde, prieteni loiali şi o bunică plină de dor. Pe Sami îl aşteptau datoriile care nu se plătiseră singure în timpul concediului de paternitate de o lună.

Şi, pe lângă toate astea, un mare număr de apeluri nepreluate de la Michel Maloof.

Planificarea diferitelor spargeri comporta mai multe faze şi trebuia să ai uşa deschisă, pentru că nu ştiai niciodată ce se întâmplă. Lucrurile se îndreptau tot mai clar către spargerea din Västberga, dar Sami tot nu voia să elimine de pe listă Hipodromul Täby.

Ultimul lucru pe care-l făcuse înainte de a intra în nebuloasa legată de noul copil fusese să promită că avea să verifice povestea Alexandrei Svensson. Ideea de a intra direct prin acoperiş în încăperea de la etajul şase unde se numărau banii părea aproape prea frumoasă ca să fie adevărată. Oare Alexandra o inventase pentru că voia să-i impresioneze? Sami găsi o modalitate să-i verifice afirmaţiile. Şi astfel, într-o zi de început de mai, se duse la Pro Gym de pe Högbergsgatan ca să se vadă cu Ezra Ray.

– Aici!

Ezra strigase din celălalt capăt al sălii. Era sâmbătă dimineaţa, abia trecut de ora zece, dar sala era plină. Ca de fiecare dată, interesul pentru exerciţii fizice creştea odată cu venirea primăverii; ideea de a se expune în slip sau în bikini îi îngrozea pe oameni şi-i făcea să revină la bicicletele medicinale şi la steppere.

Sami se îndreptă spre colţul greutăţilor, unde Ezra îşi făcea de lucru. Recunoscu mirosul familiar de sală de sport: transpiraţie şi metal, deodorant şi produse de curăţenie.

– Dumnezeule! strigă Ezra. Arăţi ca dracu'!

Toţi cei care-l auziră se întoarseră automat ca să vadă cine anume arăta ca dracu'. Sami Farhan simţi cum ochii lor îi sfredeleau necruţător puloverul, scoţând la iveală excesul de grăsime pe care-l pusese pe burtă în timpul iernii.

În ultimii câţiva ani îi fusese greu să revină la exerciţiile fizice; asocia acest tip de disciplină cu rutina închisorii, iar după ce fusese eliberat, ridicarea greutăţilor era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

– Dar tu? îi spuse prietenului său. Eşti atât de slăbănog, că arăţi ca o plevuşcă. Trebuie să pui ceva greutate în spatele pumnilor.

Ezra ridica ganterele, dar le lăsă pe saltea cu un zăngănit. Cu capul lui ras, pometii înalţi, obrajii supţi, nasul fracturat şi trupul vânjos, cu muşchi proeminenţi, Ezra Ray arăta de-a dreptul ameninţător.

– Ce-ai spus?! răcni el. Ce-ai spus?

Întreaga încăpere amuţi.

Ezra îşi încleştă pumnii şi adoptă poziţia clasică de box. În jurul lor oamenii se holbau cu gura căscată. Fără să piardă timpul, Sami copie postura prietenului său.

– Foarte bine, nemernicule, spuse Ezra, o să-ţi arăt eu cât de plevuşcă sunt!

Peste o secundă izbucni în râs. Dezamăgiţi, adepţii fitnessului însetaţi de scandal nu avură altceva de făcut decât să-şi reia activităţile.

– Serios acum, Sami, spuse Ezra după ce luă iar ganterele ca să-şi termine ultimele exerciţii, arăţi de parcă ţi-ai pierdut cumva forma.

Sami încuviinţă din cap. Nu aveai cum să negi asta.

Cei doi bărbaţi se cunoscuseră în adolescenţă. Din când în când se antrenaseră împreună, însă lui Ezra Ray boxul i se păruse prea tradiţional, prea reglementat. Începuse cu karate şi jiujitsu, dar îi venise greu să ia în serios toată chestia cu plecăciunile şi meditaţia. Atunci când apăruse UFC-ul[1], parcă acest sport fusese făcut pentru el. Acum probabil că era cam bătrân, dar atâta timp cât câştiga meciuri, vârsta nu era o problemă. În ultimii zece ani, Ezra Ray se antrenase constant pentru un campionat sau altul, iar acea sâmbătă de mai nu era o excepţie.

Zilele astea ajungea rareori pe podium, dar nici nu ieşea ultimul.

– Termin imediat, zise el, apoi putem merge să bem o delicioasă băutură proteică şi să vorbim serios.

– Am vorbit cu soră-mea, spuse Ezra Ray la barul improvizat din capătul încăperii, unde îl aştepta un shake de proteine cu ciocolată albă şi căpşuni. Nu i-am zis exact despre ce e vorba, dar am întrebat-o cum ai putea face rost de planurile unor clădiri, dacă ar putea să rezolve genul ăsta de chestie. Ea a zis că nu trebuie decât să te duci la

biroul de urbanism.

Sora lui Ezra Ray, Katinka, lucra la un birou de arhitectură. Ea era cea la care se gândise Sami atunci când îi promisese lui Maloof că avea să verifice povestea Alexandrei Svensson.

– Biroul de urbanism?

– Am verificat. Acolo se poate duce oricine. Nici măcar nu trebuie să fii arhitect. E pe Fleminggatan. Ăla e teritoriul tău, Sami. Lângă secţia de poliţie şi închisoare.

Ezra râse.

– Super, spuse Sami, dar fără să zâmbească.

– În sfârşit, asta e. Ezra sorbi din shake şi rămase cu o mustaţă proteică roz-deschis. Cumva, asta se potrivea cu aspectul lui feroce. La naiba, ce bun e!

– Ştiu şi eu? făcu Sami. Să te duci pur şi simplu la biroul de urbanism şi să ceri proiectul celui mai mare depozit de bani din oraş nu pare prea inteligent. Înţelegi ce vreau să spun?

Deşi stătea pe un scaun de bar, reuşea să-şi ţină glezna în mişcare, astfel că piciorul îi sălta întruna.

– Katinka a spus că aşa funcţionează lucrurile. Nu poţi sta liniştit?

– Dar e un depozit de bani, insistă Sami, continuând să mişte piciorul în acelaşi ritm.

– Da.

– Poate că glumea? Sigur nu-ţi dau proiectul. Înţelegi? Poţi să obţii proiectul unei case obişnuite, asta cred, dar o bancă? Bineînţeles că nu poţi.

Ezra dădu din umeri.

– Soră-mea a spus că toate proiectele sunt la biroul de urbanism. Eu habar n-am. Bănuiesc că putem încerca.

– Eşti nebun, declară Sami.

– Poţi fi sigur, râse Ezra, înghiţind restul de lichid din pahar şi rămânând cu o bucăţică de căpşună pe nas. Aş putea încerca eu, dacă

vrei.

Sami zâmbi afectat. Ezra Ray fusese lovit la cap de prea multe ori.

Luni dimineaţa parcară pe Scheelegatan. Sami aşteptă în maşină, ca un fel de sprijin moral, în timp ce Ezra cobora dealul către biroul de urbanism.

Traversă Fleminggatan în stilul lui caracteristic, imposibil de imitat. Braţele lui nu doar se legănau pe lângă trup, erau ca nişte mici elice. Ezra era foarte crăcănat încă din copilărie, ceea ce însemna că fiecare pas în faţă semăna mai mult cu o înclinare spre dreapta sau spre stânga.

Urcă în fugă scările clădirii imense de cărămidă şi se folosi de panoul cu informaţii de la intrare ca să-şi dea seama unde era amplasat biroul de urbanism. Era puţin înainte de ora unsprezece; nu văzu picior de om în drumul lui pe coridoarele lungi care, în cele din urmă, se sfârşi în faţa unei uşi frumoase de sticlă.

Apăsă pe sonerie. Când uşa se deschise cu un zumzet, intră înăuntru şi, fără ezitare, nici măcar pentru o fracţiune de secundă, se îndreptă spre bărbatul în vârstă care stătea la recepţie.

– Bună, spuse el voios. Aş vrea să mă uit la proiectul unei clădiri de pe Västberga. Västberga allé numărul 11.

Bărbatul de la recepţie îl studie pe luptătorul relativ tânăr care purta o pereche de blugi sfâşiaţi şi o geacă neagră de piele şi care-i zâmbea larg. Dădu din cap şi tastă adresa la computer.

– Aha, spuse el fără să ridice privirea. Vreten numărul 17, vrei să spui? De Georg Scherman. Pe colţul dintre Västberga allé numărul 11 şi Vretensborgsvägen numărul 32?

– Exact, răspunse Ezra, fără să aibă cea mai mică idee despre ce vorbea funcţionarul.

Bărbatul citea de pe ecran.

– Ultima oară când cineva a cerut proiectul ăsta a fost în octombrie 1979.

Ezra dădu din umeri. Celălalt părea să citească cu voce tare însemnările din arhivă.

– Dacă intri acolo, continuă funcţionarul făcând semn din cap spre o încăpere mică plină de birouri şi scaune, o să-ţi aduc tot ce avem. Cunoşti regulile?

Ezra nu îndrăzni să răspundă afirmativ. Ezitarea lui îl făcu pe bătrân să-i explice.

– Poţi studia planurile aici, poţi să faci fotografii dacă vrei, dar originalele nu ies din această clădire. Ai înţeles?

Ezra Ray aprobă din cap.

– Bine atunci.

Funcţionarul vârstnic îi făcu semn să se ducă în camera alăturată şi părăsi recepţia. Ezra presupuse că se ducea într-o arhivă din vreun subsol întunecos ca să dezgroape proiectul.

Nu era câtuşi de puţin surprins. Sora lui mai mare, Katinka, spusese că aşa avea să se întâmple, şi ea nu se înşela niciodată.

Bătrânul avu nevoie de douăzeci de minute ca să se întoarcă cu un teanc imens de hârtii pe care le trânti pe masa din faţa vizitatorului.

– Asta e tot ce avem, spuse el. Distracţie plăcută.

Ezra se uită la mormanul de hârtii şi le răsfoi la întâmplare. Înţelegerea acelor linii şi cifre necesita nişte cunoştinţe care lui îi lipseau.

– Mulţumesc, spuse el, prefăcându-se absorbit de unul dintre originalele albăstrii.

Dar bătrânul era deja în drum spre recepţie, fără pic de interes pentru activitatea lui Ezra Ray.

Ezra rămase în cămăruţă timp de aproape o oră. Atâta dură până când apăru următorul vizitator. Şi de data asta avu loc o scurtă discuţie la recepţie, apoi bătrânul se ridică şi dispăru în arhiva lui.

Sami, care aştepta în maşină, tot mai neliniştit că nu avea să se întoarcă la Karin până la douăsprezece, cum promisese, văzu dintr-odată un nebun care alerga pe Scheelegatan cu braţele pline de hârtii. Auzi prin geamul deschis vocea triumfătoare a lui Ezra:

– Am reuşit! Vezi, prostănacule? Am reuşit!

12

Cel dintâi pod modern din suburbia Lidingö din Stockholm a fost terminat după Primul Război Mondial, iar când a luat sfârşit următorul război, politicienii ţării au decis să transforme acea enclavă de vile într-o comunitate modernă, aşa că au planificat şi construit cartiere cu blocuri funcţionaliste în Rudboda, Käppala şi Larsberg. Acestea erau tuşele finale ale unei suburbii care avea să oglindească marele oraş. Mai rămâneau câteva ferme şi câmpuri, urme ale vechii societăţi rurale, precum şi minunatele vile ale negustorilor din secolul al XIX-lea. Câteva dintre zonele industriale şi magnificele fabrici de cărămidă au reuşit chiar să supravieţuiască modei ulterioare de a demola orice, în timp ce aspiraţiile la solidaritate ale statului suedez al bunăstării din anii ’50 erau abandonate pe acea insulă, ca şi pretutindeni altundeva.

Astăzi, Lidingö e departe de a fi o enclavă bogată omogenă, dar clasa de mijloc îşi păstrează majoritatea în consiliul local.

Hersby a fost una dintre cele câteva zone din Lidingö pomenite încă din epoca vikingilor, dar cimitirul de maşini de lângă Vasavägen nu e numit pe nici o piatră cu rune. Pentru câteva bancnote de douăzeci de coroane sau poate o sută, Svenne Gustafsson oferea o soluţie orăşenilor ocupaţi care nu ştiau ce să facă cu o maşină care nu mai merita reparată.

Tracta vehiculele ruginite după colţ, în spatele micii clădiri de lemn care-i servea drept birou. La adăpostul gardului înalt cu sârmă ghimpată, cu ajutorul unei macarale staţionare stivuia scheletele maşinilor, cât aştepta să le vândă piesele de schimb unice, dintre care fiecare valora mai mult decât plătise el pentru maşina ca atare.

Stivele de maşini formau alei înguste, iar la capătul uneia dintre ele era un container mare, ascuns pe jumătate în pădure. De afară tabla ondulată verde părea modestă şi ruginită, dar când Zoran Petrovic deschise uşa de pe una din laturi, intră direct într-un atelier modern. Pereţii fuseseră îmbrăcaţi în folie de aluminiu, sub un perete interior de oţel, iar plafonul era izolat fonic.

Petrovic era partenerul de afaceri şi finanţatorul lui Svenne Gustafsson, dar nimeni nu ştia asta. Aşa dorea Petrovic. Era implicat în acelaşi mod în mai multe afaceri: o reţea de curăţătorii, câteva restaurante, o mână de saloane cosmetice, o firmă de construcţii din

Tallinn şi una din Muntenegru.

Printre altele.

Când iugoslavul înalt şi zvelt, care se născuse la Lund cu aproape patruzeci de ani în urmă, închise uşa containerului în urma lui, cei şase oameni dinăuntru ridicară privirea de la bancurile lor de lucru. Fiecare purta, peste haine, o vestă antiglonţ, şi toţi aveau căşti cu vizor. Era ca şi cum te-ai fi aflat pe platoul de filmare al unui film SF unde recuzita fusese cumpărată de la un magazin de bricolaj.

– Nu, nu, lucraţi mai departe, lucraţi, îi îndemnă Petrovic.

Pe fiecare din cele şase bancuri de lucru se afla un sac de siguranţă albastru furat recent dintr-un vehicul de transport sau de la un paznic. Fără codul şi cheia potrivite, fiola cu vopsea ar fi explodat dacă încercau să deschidă sacii cu forţa. Petrovic îi plătea pe cei şase ingineri amatori să găsească o modalitate de a deschide sacii fără să declanşeze explozivii. Tinerii, toţi şase erau tineri, aveau metode diferite de abordare a problemei. Unul folosea un aparat de sudură, altul, un mic fierăstrău circular. Unul încerca să descuie broasca cu un şperaclu, iar altul ataca sacul pe dedesubt. Fiecare avea o cameră digitală montată pe un trepied în faţa lui, care îi filma toate mişcările. Ceea ce aveau în comun toţi şase era că, de săptămâni de zile, nici unul nu făcuse nici un progres.

Zoran Petrovic pierduse socoteala sacilor pe care-i sacrificase până acum, în tentativa lui de a-i deschide fără să declanşeze explozivii.

Se apropie încet de tinerii lucrători şi schimbă câteva cuvinte cu ei. Lui Petrovic îi era la fel de uşor să discute cu un puşti emo de nouăsprezece ani ca şi cu ministrul Infrastructurii din Muntenegru. Aşa fusese întotdeauna.

– Bine, bine, îi spuse el unei fete de douăzeci şi ceva de ani.

Fata găurea cu aparatul de sudură colţul din dreapta jos al sacului.

Petrovic îşi întinse braţul lung şi, cu o eleganţă leneşă, desenă un model în aerul de deasupra.

– Aşa trebuie făcut, exact. E ca şi cum ai picta un tablou, mişti flacăra înainte şi înapoi, ca Monet. Sau Manet. Am o cunoştinţă care e şeful muzeului din Lyon, e obsedat de tuşele de pensulă, şi-a umplut grădina cu nisip şi şi-a cumpărat o greblă specială, mai fină decât una obişnuită, ca s-o poată trage prin nisip şi…

– Zoran?

Era asistentul lui Svenne Gustafsson, care scosese capul de după uşă. Iugoslavul se întoarse enervat.

– Ce e?

– Ai un vizitator. A venit Maloof.

– Bine. Bine. O să termin povestea mai târziu. Daţi-i înainte. Şi nu uitaţi, nu ne grăbim. Nu ne grăbim niciodată, din grabă nu iese nimic bun.

Declaraţia lui fu întâmpinată cu o anumită recunoştinţă, dar Zoran Petrovic abia parcursese jumătate din drumul de întoarcere prin labirintul cimitirului de maşini spre biroul lui Gustafsson când auzi un bubuit înfundat, un zgomot atât de familiar, că nici măcar nu tresări. Încă un sac fusese declanşat, aveau să fie obligaţi să ardă încă un teanc de bancnote vopsite. Încercaseră să cureţe bancnotele de vopsea în toate modurile posibile, dar nici măcar fierberea, băgarea într-o maşină de spălat cu hipoclorit sau frecatul de mână nu reuşiseră să scoată culoarea. Era pur şi simplu imposibil.

Petrovic se lăsă în jos ca să nu se lovească la cap şi intră în clădire pe uşa din spate. Michel Maloof aştepta pe un scaun în bucătăria din spatele biroului lui Svenne Gustafsson. Gustafsson era plecat acum, ceea ce avea grijă să facă de fiecare dată când Maloof trecea pe acolo.

– Doar un pahar de apă călduţă, spuse Petrovic.

– Poftim?

– Nu vreau nimic altceva.

Maloof îl privi cu uimire pe înaltul său prieten, în timp ce acesta se aşeza la masă.

– Apă? întrebă el. Vrei să-ţi aduc nişte apă?

Petrovic făcu un gest care arăta în mod clar că Maloof ar fi trebuit să-i servească apa. Maloof râse şi scutură din cap.

– Sigur, sigur, spuse el ridicându-se în picioare. Da, mă rog, e… apa ta călduţă.

Se duse la chiuvetă şi umplu un pahar cu apă de la robinet. Se întoarse la masă cu o nonşalanţă exagerată şi-l puse în faţa lui Zoran Petrovic,

care dădu din cap îngăduitor.

Cei doi bărbaţi se cunoşteau de mult timp, dar relaţia lor avea să fie întotdeauna modelată de faptul că Petrovic fusese şeful terenului de joacă pe care-şi petrecuse anii de şcoală Maloof. Dintre toate modelele pe care libanezul le avusese în viaţă, Zoran Petrovic era singurul care nu juca fotbal. Şi, dat fiind că Petrovic ştiuse cum să-şi cheltuie banii chiar şi pe vremea aceea – garderoba lui era plină doar cu Armani, iar el nu pleca niciodată de acasă vineri seara fără cardul American Express – asta îl ajutase pe Maloof să-şi definească obiectivele pe termen lung.

– O să fiu milionar, declarase tânărul Maloof, stârnindu-i un hohot de râs lui Petrovic.

– Eu fac un milion într-o lună, răspunsese el.

– Prin acoperiş?

– Exact, exact, explică Maloof zâmbind. Prin acoperiş.

Era două şi jumătate după-amiaza. Teancurile de farfurii şi căni din chiuvetă erau acolo de luni de zile. Svenne Gustafsson nu era genul pedant, şi atât Maloof, cât şi Petrovic se străduiau să se poarte ca şi cum conducta spartă de la veceu nu puţea. De obicei purtau genul acesta de conversaţie în timp ce umblau pe undeva pe afară, dar cerul se rupsese brusc şi nici unul dintre ei nu voia să se ude. După ce discutară despre toţi acei bani pe care i-ar fi câştigat de pe urma genţilor de siguranţă negre, Maloof aduse vorba despre Alexandra Svensson.

– Vechiul tău vis, râse Petrovic. Îi dai înainte cu Västberga de ani de zile.

– Aşa e, confirmă Maloof zâmbind.

– Bun, dar cum dracu' ajungi pe acoperiş?

– Trebuie să existe o cale.

– Papuci zburători? spuse Petrovic batjocoritor. Sau cum îi zice… un jet pack? Cu un jet pack, ca la ceremonia de deschidere a Olimpiadei. Asta ai plănuit?

– Sigur, sigur, zâmbi Maloof. Ca la Olimpiadă. Exact. Nu.

– Poate că ai putea folosi o platformă de lucru la înălţime? Am un prieten care are o companie în Monaco. Spală geamuri, ştii, treizeci de etaje. Monaco e o imensă fereastră. Îşi trimite muncitorii sus într-o cutie. E suficient de mare pentru cinci-şase oameni. Am stat o dată în una din platformele lui la o cursă de Formula 1. Ştii, la etajul cincisprezece, chiar deasupra pistei. Maşinile treceau pe sub picioarele noastre. Beam cocktailuri, şi fetei i-a căzut o sanda. Am crezut că mă cac pe mine. Ştii? O sanda direct pe pistă. Dumnezeule.

– O platformă de lucru la înălţime? E montată pe un camion?

– Le-a montat pe maşini, zise Petrovic.

– Sigur, făcu Maloof, gândind cu voce tare. O macara? Pe faţadă? O macara de construcţii. Una pe care s-o poţi deplasa noaptea.

Petrovic întinse mâna după paharul cu apă de pe masă şi luă o gură.

– Ar putea funcţiona, spuse el gânditor. Ar putea funcţiona. Să pui mâna pe o macara nu e foarte greu…

– Sau… un balon cu aer cald.

– Tu vorbeşti serios?

– Un elicopter?

– E loc pentru ca un elicopter să poată ateriza pe acoperiş? Ai zburat vreodată cu un elicopter, Michel? E zgomotos ca naiba.

– Nu… Dar cu un elicopter ai putea să şi fugi.

– Eu prefer macaraua, zise Petrovic.

Maloof încuviinţă din cap şi zâmbi larg.

– Exact. Pare cel mai plauzibil, nu? Dar… atunci cum fugi?

Auziră cum uşa de la intrare se deschise şi se închise. Gustafsson se întorsese de la treaba lui inventată, aşa că Maloof se ridică în picioare. Era timpul să plece.

– Bine, zise el. Păi… gândeşte-te la asta.

– O macara, spuse Petrovic. O să mă gândesc la asta.

– Cum merge treaba în container? O să se aleagă ceva în curând? Sau

nu?

Petrovic se foi, deloc în largul său.

– Ia-o uşor, replică el pe un ton acru. O să se rezolve.

– Crezi?

– Tu nu vrei să aştepţi cincisprezece ani, nici eu nu vreau să aştept cincisprezece ani. Aşa că o să se rezolve pentru că trebuie să se rezolve.

– Sigur, sigur, aprobă Maloof.

– Am ceva în lucru. Am comandat ceva din Franţa. Soseşte săptămâna viitoare. O chestie dementă, dar o să rezolve problema. Nici n-o să-ţi spun cât costă. Când se auzi încă un bubuit slab din interiorul containerului, Petrovic se ridică în picioare şi adăugă iritat: O să le spun să înceteze. Nu vreau să fim obligaţi să găsim alţi saci. O să se rezolve. Săptămâna viitoare. În sfârşit.

Maloof zâmbi larg.

– Ce fel de chestie? îl întrebă pe Petrovic, care era în drum spre ieşire.

Ploaia se mai potolise, dar continua să cadă.

– O să vezi, spuse iugoslavul peste umăr. Deocamdată nu e nevoie să ştii altceva decât c-o să te facă un om bogat.

13

Jack Kluger stătea în restaurantul Wasahof din Dalagatan, aşteptându-l pe Basir Balik. Era douăsprezece şi jumătate; cu toate că se înţeleseseră să se întâlnească la douăsprezece, Balik întârzia întotdeauna la prânz. Pe Kluger nu-l deranja asta, nu se grăbea.

La masa de alături, două femei mâncau salată de creveţi. Kluger estima că aveau treizeci şi ceva de ani şi că era posibil să lucreze la spitalul de pe strada aceea. Amândouă erau blonde şi bine îmbrăcate, iar Jack nu se putu abţine să zâmbească şi să-i facă un semn amical uneia din ele. Cea care stătea cel mai aproape de el spuse ceva în suedeză. Jack nu înţelese, dar expresia ei era cât se poate de clară.

Nu era deloc amuzată.

– Îmi cer scuze, spuse el, dar în zona din Texas în care stau eu nu vorbeşte nimeni suedeza.

Apoi zâmbi iar, expunându-şi albeaţa orbitoare a dinţilor pe care i-o plătise armata americană.

Funcţiona de fiecare dată. Accentul lui american era ca un şperaclu, putea să descuie orice uşă. Expresia iritată a femeii fu înlocuită de un zâmbet stânjenit, iar peste doar câteva minute stăteau toţi trei împreună şi discutau. Oamenilor din acest oraş nu le plăcea nimic mai mult decât să vorbească în engleză cu texan. Kluger începuse chiar să se îmbrace ca un cowboy, cu cămăşi grosiere cu pătrăţele şi cizme tradiţionale. Haine pe care nu le purtase niciodată când locuise în Texas.

– Deci, dacă am de petrecut câteva zile în oraş, ce mi-aţi sugera să fac? întrebă el.

Jack Kluger nu era un om de oraş, dar în clipa în care deschidea gura şi spunea orice cu accentul lui sudist pronunţat, era identificat imediat drept „american“ şi, prin urmare, un tip care considera Suedia şi Stockholmul mici şi provinciale.

Nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

În comparaţie cu Goldsboro, Texas, Stockholmul era o metropolă exotică, plină de pericole şi ispite. Mai ales ispite. Pretutindeni erau

femei frumoase. În parcuri, pe străzi, în restaurante. Iar adevăratul miracol era că toate păreau dornice să stea de vorbă cu el, tocmai cu el. Acasă, în Texas, Kluger fusese unul dintre numeroşii băieţi bine făcuţi care jucau fotbal american şi aveau maxilare pătrate ca o cutie de prăjituri. Dar în Scandinavia devenea exotic şi unic.

Îşi pierduse mai demult încrederea de sine în ceea ce priveşte sexul opus, nu în ultimul rând din cauză că nu era prea vorbăreţ. Îi fusese mai uşor să se bată pentru opiniile lui decât să le apere prin cuvinte. Moştenise asta de la taică-său, nici unul dintre fraţii lui nu era prea iute de gândire.

Dar în Europa, şi mai ales în Suedia, nimeni nu-i spunea lui Jack Kluger că e prost. Obstacolul limbajului devenise acolo un mecanism natural de apărare. Deşi toţi se uitau la filme americane, nimeni nu-şi dădea seama că vocabularul lui era la fel de limitat ca şi educaţia.

– Gamla stan? spuse el, pronunţând acea zonă a oraşului cu accentul lui foarte puternic. Din ce îmi spuneţi, am nevoie de un ghid. V-ar interesa cumva pe vreuna dintre voi?

Femeile râseră, dar el îşi dădea seama că amândouă erau dispuse să-l conducă pe străduţele înguste ale principalei artere pentru turişti din capitală.

Kluger aruncă o privire spre ceas. Unu fără un sfert. Unde era Balik?

Goldsboro era un orăşel de câteva sute de locuitori aflat imediat la sud de Abilene, şi acesta cu nu mai mult de o sută de mii de rezidenţi, aflat la câteva ore vest de Dallas. Kluger tot plănuise să se întoarcă de ani de zile, dar găsea mereu pretexte ca să nu se urce în avion.

Ocolul prin Stockholm nu fusese planificat, însă Kluger reuşise să rămână acolo. Întotdeauna crezuse că Suedia e ţara în care se fac ceasuri cu cuc şi ciocolată, dar acum ştia că o confundase cu Elveţia. Geografia nu fusese niciodată una din materiile lui preferate. De fapt, nu avusese nici un fel de materii preferate.

Era al treilea din cinci copii. Nu păstra legătura cu fraţii lui, dar credea că sora lui mai mare, singura lui soră, stătea încă acasă. În ce-l privea, el se lăsase de şcoală şi se înrolase în armată la începutul războiului din Afganistan, şi din ziua aceea nu-şi mai văzuse rudele.

Înrolarea nu fusese o decizie patriotică, chiar dacă simţul lui patriotic crescuse în timpul serviciului militar. Era doar o modalitate de a scăpa de acasă, de a face rost de o slujbă şi de o asigurare de sănătate şi de a

evita să se gândească la ce avea să facă în viaţă.

Jack Kluger nu era cine ştie ce gânditor.

Nu voia să se gândească la război sau la Afganistan. Era sătul de toate filmele cu Rambo şi cu veterani de război care se întorc acasă plini de regrete şi cu nervii praf; bărbaţi care nu mai puteau dormi noaptea şi care se apucau de băut sau de prizat cocaină, care-şi pierdeau slujba, asta dacă aveau aşa ceva. Jack Kluger era deasupra lor. Nu era neajutorat, nu era o victimă, nu avea să înnebunească şi să se sinucidă ori să fie obsedat de amintirile cu oameni sfârtecaţi în bucăţi sau copii rămaşi fără picioare. Era puternic. Îşi putea controla gândurile. Putea să ţină la distanţă tot ce trebuia ţinut la distanţă şi putea să-şi îndrepte mintea către lucruri frumoase, relaxante şi amuzante.

Uneori însă, atunci când îşi slăbea pentru câteva clipe mecanismele de apărare, îndoiala scotea capul. Era ca şi cum începea să fie confuz, şi asta se întâmpla întotdeauna fără avertisment. În mijlocul conversaţiei, la casă atunci când era la supermarket sau în timpul prânzului, când ar fi trebuit să discute despre muncă.

Sau ca acum, când încerca să farmece două femei la restaurant.

Îşi pierdea concentrarea, dintr-odată nu mai ştia unde era sau ce căuta acolo.

Şi atâta timp cât aceste momente de confuzie continuau să-l afecteze, amâna cumpărarea unui bilet pentru Goldsboro, Texas.

Voia să fie din nou complet normal atunci când se întorcea.

Tocmai era pe punctul de a o întreba pe una dintre femei, cea cu buze mari, ce program avea în seara aceea şi dacă voia să meargă la un restaurant care-i fusese recomandat, când Balik intră pe uşă.

Vederea lui Balik îl făcu pe Kluger să pună capăt conversaţiei rapid. Se ridică în picioare ca să-şi întâmpine prietenul. Când femeile plecară, câteva minute mai târziu, cea cu buze mari îşi scrise numărul de telefon pe un şerveţel de pe masă. Kluger îl lăsă acolo. Existau destule alte numere de telefon din Stockholm.

14

Pe Michel Maloof îl surprinsese nepăsarea Alexandrei Svensson faţă de propria-i goliciune. Fără un fir de aţă pe ea, se dăduse jos din pat, se dusese la toaletă şi lăsase uşa deschisă. După ce terminase trăsese apa şi se dusese, tot dezbrăcată, în bucătărie, unde mai întâi dăduse drumul la cafetieră, apoi începuse să felieze portocale.

Era duminică dimineaţa devreme, la începutul lui mai. Alexandra dormise iar la Maloof; aproape că devenea un obicei, era a treia oară în două săptămâni. În comparaţie cu garsoniera ei minusculă, cu mobile de împrumut, locuinţa lui era un castel. Storurile nu erau trase complet, şi Maloof simţea pe piele căldura soarelui. Stătea întins în patul moale, trezindu-se încet pe fundalul sunetelor făcute de Alexandra în bucătărie. În stomac avea un ghem crescând de anxietate, şi el ştia exact de ce.

Îi plăcea asta mult prea mult.

Se întoarse încet pe spate, cu capul pe pernă. Deschise ochii. Soarele scânteia pe oglinda de pe perete. De ce dormitorul lui părea dintr-odată mult mai confortabil? Privi în jur şi-şi dădu seama că era din cauza tuturor acelor noi tuşe feminine; pernele pe care Alexandra le adusese de acasă, noile aşternuturi în dungi cumpărate de ea, borcănaşele cu creme şi parfumuri de pe comodă, toate hainele pe care ea le împrăştiase peste tot şi care miroseau a femeie.

Telefonul era pe noptieră, dar Maloof nu întinse mâna după el. Era unul din privilegiile dimineţilor de duminică.

Îşi dădu seama că trebuia să fie atent, chiar dacă tânjea să se întoarcă în pat după micul dejun. De preferinţă, împreună cu Alexandra. Gândul îl făcu să zâmbească. În acel moment nu se afla propriu-zis într-o relaţie, chiar dacă ştia câteva femei care şi-ar fi dorit asta. Dacă nu se opunea prea mult, putea să ajungă uşor într-o relaţie cu Alexandra Svensson. Doar pentru că era plăcut să ştii cu cine aveai să-ţi petreci noaptea şi era mai simplu decât să le dai cheia mai multor femei deodată. Bineînţeles, acesta nu era un motiv suficient ca să te muţi împreună cu cineva; prin urmare, trebuia să încerce s-o ţină pe Alexandra Svensson la distanţă. O lăsa să doarmă la el din motive profesionale, şi nu trebuia să uite asta.

Se dădu jos din pat. După vizita obligatorie la baie, îşi luă tricoul şi

chiloţii din ajun. Era departe de a se simţi la fel de confortabil cu propria goliciune ca Alexandra.

O găsi lângă blatul din bucătărie. Stătea cu spatele la uşă, apăsând cu amândouă mâinile o portocală pe storcătorul de fructe. Fundul ei rotund tremura din cauza vibraţiilor pe care motorul le transmitea trupului ei. Maloof râse încet.

– Pot să te ajut? o întrebă.

– Foarte viril din partea ta, Michel, răspunse ea fără să se întoarcă, dar cred că reuşesc să fac nişte suc de portocale şi fără ajutorul tău. Ai putea totuşi să scoţi nişte ceşti de cafea. Vrei şi altceva? Să fac nişte pâine prăjită?

– Nu, nu-ţi bate capul, spuse el.

Cafeaua şi sucul erau un mic dejun perfect.

Alexandra se mişca prin bucătăria lui ca şi cum ar fi fost acasă; îi mutase şi mobila. Maloof scoase două ceşti şi două pahare şi le puse pe blat. Nu se putu abţine să se uite la sânii ei mici în timp ce făcea asta.

– Încetează, spuse ea zâmbind atunci când îşi dădu seama.

Maloof încercă, dar nu se putea abţine.

– Diseară lucrezi? o întrebă.

Stăteau la masa din bucătărie. Alexandra îşi luase un capot, ca să nu mai distragă atenţia iubitului ei, unul din mătase care părea să-şi fi găsit domiciliu permanent în dulapul lui Maloof.

– Da, răspunse ea. Pentru luna mai am încercat să-mi fac un program în care să nu mă intersectez cu Claude, dar orice aş face, el apare oricum. Până la urmă, nu contează, nu? N-ar îndrăzni să facă ceva. Dar nu ştiu, omul e sinistru.

Maloof încuviinţă din cap. Bucătăria mirosea a scorţişoară, aşa cum nu mirosise niciodată până să vină Alexandra acolo. Nu ştia de ce, poate era parfumul ei?

– Înţelegi, nu-i aşa? continuă ea, fără să-l aştepte să răspundă. Claude are impresia că e, gen, cel mai bun şef din lume. A făcut cursuri de management. Şi practic mi-a promis o carieră. Adică, ce crede el?

Suntem paisprezece care lucrăm noaptea, când suntem toţi la serviciu, ceea ce se întâmplă doar marţea şi joia. Ce fel de carieră o să fie asta, mai exact?

– Sigur, sigur, spuse Maloof. Marţea şi joia e… mai mult de lucru, sau cum?

– Îhâm. Atunci primim mai mulţi bani. Dar în tura de zi de vineri nu sunt mai mult de şapte-opt oameni. Ce crede el? Ar trebui să fiu şefă peste trei oameni, şi el peste ceilalţi patru?

Alexandra râse. Maloof făcu la fel.

– Ar fi bine să-şi bage minţile în cap, înţelegi? zise ea.

– Sigur, sigur.

– Nu vreau să merg direct acasă, oftă Alexandra schimbând subiectul. O să fie o zi superbă. Dacă vrei, am putea să mergem la picnic.

Aşa sporeau cunoştinţele lui Maloof despre depozitul de bani din Västberga. De fiecare dată când se întâlnea cu Alexandra, ea îi mai dezvăluia ceva care se putea dovedi util. În dimineaţa aceea, de pildă, aflase că trebuiau să atace în dimineaţa de după o marţi sau joi.

Era o modalitate ocolită de a planifica o lovitură, dar aşa lucra el. Meticulos.

Când Alexandra se răsuci să închidă fereastra, capotul i se desfăcu. Maloof nu se putu opune dorinţei şi întinse mâna ca să-şi treacă vârfurile degetelor peste sfârcul ei mic, care se întări imediat la atingerea lui.

– Sau, spuse ea înfiorându-se, am putea renunţa la picnic şi să facem altceva?

Descrierea făcută de Alexandra Svensson departamentului de numărat bani fu cea care-l convinse în cele din urmă pe Maloof că Ezra Ray furase documentele potrivite de la biroul de urbanism. Tânăra descrisese deja de mai multe ori încăperea cea mare de la etajul şase ca având „forma unei banane“. Ce voia să spună era că biroul în plan deschis în care lucra ea, acoperind ultimul nivel al clădirii, amintea de un arc, având o uşoară curbură.

În după-amiaza în care Sami îi dăduse proiectul, Maloof era în cafeneaua unei săli de bowling din Heron City. Tunetul bilelor şi

reuşitele ocazionale înecau muzica de fundal. Comandaseră fiecare o ceaşcă de cafea neagră, iar Maloof se apucase să răsfoiască hârtiile pe care Sami le adusese într-o pungă de plastic H&M.

– Dar faptul că le-a furat nu e ca şi cum… practic i-am anunţa că plănuim ceva? întrebase Maloof.

– Ştii când a solicitat ultima oară cineva documentele astea?

Maloof scuturase din cap. Piciorul lui Sami sălta nerăbdător sub masă.

– Octombrie 1979. Atunci a fost ultima oară. Şi, înainte de asta, în 1970. Aşa scrie pe un bilet care era ataşat dosarului. Ca un fel de fişă de bibliotecă.

– Sigur, sigur, spusese Maloof, chiar dacă el nu luase în viaţa lui o carte de la bibliotecă.

– Dacă cineva cere proiectul ăsta doar o dată la treizeci de ani, nu e cine ştie ce risc să le împrumutăm pentru câteva luni, nu-i aşa?

– Nu, nu, bineînţeles.

După ce frunzări teancul de hârtii, Maloof înţelese de ce nimeni nu era interesat de ele. Planurile erau indescifrabile. Era imposibil să-ţi dai seama măcar dacă clădirea de pe Vreten numărul 17 era cu adevărat depozitul de bani al G4S.

În ziua aceea, când se întorsese acasă din Heron City, Maloof întinsese planurile pe podea şi începuse să le parcurgă metodic. Ceea ce le făcea deosebit de greu de interpretat era atriumul mare, deschis, care se întindea până la cupola de sticlă de forma unei piramide ascuţite, sub care se deschidea un spaţiu imens. Etajele erau construite în jurul golului pătrat din centru.

După aproximativ o oră, Maloof reuşi să găsească încăperea despre care vorbise Alexandra, căci forma ei curbată era singura de acest fel din întreaga clădire. Folosind acea încăpere ca punct de plecare, putu să înţeleagă mult mai multe de-a lungul următoarelor zile.

Nu-l îngrijora faptul că încă nu era sigur cum arătau etajele inferioare ale clădirii. Găsi ceea ce el presupunea că era trezoreria, împărţită pe două etaje, dar n-avea nici un rost să încerce să pătrundă acolo. Nu doar pentru că Alexandra vorbise despre legendarul sistem de securitate, ci şi pentru că auzise poveşti despre oficiali ai Băncii Centrale Suedeze care vizitau periodic locul respectiv ca să înveţe cum

să-şi aducă la zi propriul sistem de securitate.

Trezoreria avea unul dintre cele mai scumpe sisteme de securitate din Suedia. Dacă dispuneai de o mică armată, probabil că puteai să pătrunzi înăuntru, dar altfel era mai bine nici să nu încerci.

În fiecare seară, Maloof îl suna pe Sami şi-i oferea noutăţi despre progresele făcute. Epuizatul tată era mai degrabă entuziast decât util.

– Bun, spuse el, dar o să meargă? Tu ce crezi?

– Da, îi replică Maloof. Exact cum a spus ea. Dai o gaură în acoperiş, şi asta te duce direct în încăperea plină de bani. Ar trebui să dureze cinci-şase minute. Nu mai mult.

Exista o regulă generală potrivit căreia, dacă dura mai mult de cincisprezece minute ca să intri într-o bancă sau oficiu poştal, poliţia avea timp să sosească. Dar între cinci şi zece minute era în regulă.

– Bun, spuse Sami. Dar cum naiba ajungi de fapt pe acoperiş? Şi cum cobori după aia?

15

Nu era ca-n filme.

Sami Farhan nu mai fusese niciodată la hipodrom, dar avea impresia că văzuse sute de filme de Hollywood pline de oameni care încheiau tranzacţii dubioase în timp ce se plimbau în jurul pistelor de trap sau îşi aclamau favoriţii din tribune.

Atmosfera de la Hipodromul Täby nu era deloc aşa.

La intrare erau mult mai multe padocuri şi boxe decât se aşteptase el, dar după ce intraseră în clădirea principală, nu-şi putu ascunde dezamăgirea. Abia dacă era cineva prin preajmă, şi întreaga clădire era părăginită. Era un decor sumbru, lăsând impresia de abandon.

– Unde e toată lumea? întrebă Sami.

– Acasă, în faţa calculatorului, răspunse Toomas Mandel. Tribunele astea au fost construite înainte să poţi juca online. S-au gândit că la curse o să vină mii de oameni. Zeci de mii. Dar acum ai noroc dacă vezi câteva sute.

Părea incredibil. Dacă te uitai la emisiunile suedeze din timpul zilei, cursele de trap şi cele tradiţionale păreau a fi două dintre principalele interese ale ţării. De câte ori nu văzuse Sami fetiţe drăguţe cu microfoane imense care întrebau bărbaţi scunzi cu haine în culori vii dacă pista e dificilă sau nu? Unde erau azi toate acele camere de televiziune?

Intrară în restaurant. Sami avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că restaurantul era chiar hipodromul Täby. Nu exista nimic altceva pentru spectatori.

– Nu ştiu, spuse el în timp ce comandau amândoi câte o salată de roşii unui chelner bătrân şi plictisit. Dacă e atât de pustiu, probabil că nu e nici un ban aici? Înţelegi ce vreau să spun?

– Nu, zise Mandel. Nu sunt. Trei sute şaizeci şi patru de zile pe an ai obţine doar mărunţiş. De asta au redus numărul paznicilor şi s-au descotorosit de poliţie. Zilele astea au supraveghere doar în jurul pistelor şi boxelor. Nu sunt îngrijoraţi că cineva ar putea fura banii, doar că ar putea să le facă ceva cailor.

Sami încuviinţă din cap. Ştia oameni care făcuseră bani cu cursele de trap. Oameni cu care crescuse el, dar şi alţii. Oameni de la crâşmă. Semicelebrităţi. Mafia.

– Bun. Atunci îmi mai spui o dată planul?

– Cursa Diana e excepţia. E în aceeaşi zi cu Cursa Jubiliară a Jockey Clubului. Întotdeauna la începutul verii. Atunci aş bănui că o să fie zece milioane bani cash aici. Poate mai mult? Dar tot fără poliţie şi paznici.

– Zece milioane? repetă Sami.

Era dezamăgit. Ca de fiecare dată înaintea unei lovituri, oamenii aveau tendinţa să exagereze mult. Toomas Mandel încerca să-l convingă de această şansă, şi era clar că exagera. Ceea ce însemna că cele zece milioane erau, probabil, mai degrabă cinci. Care aveau să fie împărţite între mai mulţi parteneri.

– Nu e foarte mult, recunoscu Mandel, dar şi riscul e scăzut.

– Să călărim după aceea până la clubul de iahting? Risc scăzut? Ăsta nu e risc scăzut.

– Ţi-am spus, chestia cu călăritul e doar o idee printre multe altele, răspunse iritat estonianul. Las-o baltă. O să mă gândesc la altceva.

Sosiră salatele. Sami îşi dădu seama că nu bucătăria restaurantului de la Hipodromul Täby reprezenta viitorul curselor de cai. Şi că, deşi avusese mai multe săptămâni la dispoziţie, Mandel tot nu găsise ceva mai bun decât să plece călare cu banii. Ca nişte cowboy.

Sami îl sună pe Michel Maloof în aceeaşi după-amiază şi se înţeleseră să se întâlnească a doua zi în Skärholmen. Se gândise că va putea să dispară câteva ore în jurul prânzului, dar Karin se trezi cu o migrenă, aşa că fu obligat să ia copilul cu el. Încă nu aleseseră un nume, dar şi data trecută durase destul de mult. Karin se simţi uşurată când îl văzu ieşind pe uşă. Asta însemna că putea să coboare jaluzelele din dormitor şi să se înfăşoare în întuneric; era singura modalitate de a atenua durerea. Mama ei avea grijă de John.

Sami lăsă căruciorul acasă, căci n-ar fi putut să se descurce cu el în metrou. Şi astfel, cu un bebeluş îmbrăcat călduros în braţe – chiar dacă era a doua săptămână a lui mai, temperatura încă nu depăşise zece grade – coborî pe Slussen şi luă magistrala roşie până în Skärholmen. Sami nu ştia ce putea să vadă bebeluşul prin ferestrele

întunecoase, dar trebuie să fi fost un tablou fascinant, de vreme ce-l captivă tot drumul. Când ajunseră, observă că micuţul, epuizat, adormise.

Se întâlniră în faţa unui magazin Foot Locker.

În timp ce ţinea bebeluşul ca pe un balot pe umăr, Sami strânse încet mâna prietenului său.

Maloof izbucni în râs.

– E viu… sau ce?

– Poţi fi sigur, spuse Sami.

Maloof râse iar.

– Sigur, sigur. Dar, ştii… probabil că Pacino n-ar…

– Eu nu sunt Al Pacino, îl întrerupse Sami.

– Nu, nu, nici măcar Al Pacino nu mai e zilele astea, aprobă Maloof.

Începură să se plimbe. Era într-o joi, chiar înaintea prânzului, şi centrul comercial nu avea să stabilească nici un nou record de vânzări în ziua aceea. Dar tot erau suficient de mulţi oameni în preajmă ca să nu dea nimeni atenţie perechii nepotrivite, libanezul scund şi irakianul solid cu un copil pe umăr.

Sami desfăcuse straturile exterioare ale hainelor copilului ca pe o coajă de banană. Acum acestea îi atârnau de picioare.

– M-am tot gândit, spuse el.

Maloof încuviinţă din cap. Şi el se gândise. Nu era sigur că voia să numească asta un plan. Era mai degrabă ca nişte piese de puzzle împrăştiate prin capul lui, pe care trebuia să le asambleze.

– Da?

– Despre ce sumă e vorba? întrebă Sami. Ştii asta?

– Da, da. Mai mult decât în orice bancă din Suedia. Vrei cifra exactă?

– Aproximativ?

– Jumătate de miliard, zise Maloof.

Sami pipăi absent scutecul bebeluşului prin pantalon. Era aşa cum crezuse. Nu se compara cu lovitura de la Hipodromul Täby.

– Cum avansăm de aici? întrebă el.

– Primul pas… e să găsim un elicopter.

Pentru că, dacă urmau să dea lovitura din Västberga, aveau nevoie de un elicopter.

Existau mai multe modalităţi de a ajunge pe acoperiş, dar o singură modalitate realistă de a coborî de pe el. De la conversaţia cu Petrovic încoace, Maloof se interesase cât de repede se putea deplasa o macara şi alungase acea idee. Aflase chiar şi cum se utilizează echipamentul de căţărare, pitoanele şi frânghiile. Dura prea mult. Soluţiile elegante precum baloanele cu aer cald sau planoarele arătau captivant în filme, dar în realitate erau de neconceput. Jetpack-urile, pe de altă parte, acele mici motoare zburătoare pe care le purtai în spate, constituiau o posibilitate. Dar dacă îţi permiteai să cumperi câteva jetpack-uri nu aveai nevoie să jefuieşti un depozit de bani.

Nu, trebuiau să recurgă la un elicopter, altfel puteau să lase baltă toată ideea.

– Bine, spuse Sami. Un elicopter.

Merseră mai departe prin centrul comercial. De-a lungul anilor, cei doi perfecţionaseră arta plimbării. Ştiau cum să păşească încet, fără să atragă atenţia asupra lor. Se opreau la fiecare a treia vitrină şi se uitau cu mintea absentă la gecile de primăvară, la căşti, biciclete şi canapele.

Graţie acestui mod de a se întâlni, puteau să vorbească liber, fără grija de a fi ascultaţi.

– Nu ştiu, continuă Sami, pe cine cunoaştem noi cu elicopter? Cine are un elicopter în garaj?

– E… Nu e mai greu decât să faci rost de o barcă.

– Ba e mai greu. Plus că o barcă poate s-o piloteze oricine. Şi eu pot să pilotez o barcă. Tu poţi să pilotezi o barcă. Înţelegi ce vreau să spun? Nici unul dintre noi nu poate să piloteze un elicopter. Poate că reuşim să furăm unul, dar n-o să-l putem ridica în aer.

Bebeluşul de pe umărul lui se trezea încet. Sami presupuse că Maloof

nu ar fi vrut să stea jos cu biberonul, aşa că începură să meargă iar, Sami cu o mişcare legănată care, spera el, avea să-l adoarmă la loc pe copil.

– Sigur, sigur, spuse Maloof. Va trebui să găsim pe cineva. Un pilot.

– Da, dar ştim pe cineva?

– Eu nu ştiu pe nimeni, zise Maloof cu o fermitate neaşteptată. Apoi râse scurt. Sau, de fapt… ştiu pe cineva care ar putea să ne ajute.

– Prietenul tău? Cel înalt? Petrovic?

– Exact, exact, zâmbi Maloof.

– Pare dificil. Şi ea, fata…

– Alexandra.

– Acum eşti complet sigur în privinţa ei?

– Categoric.

– Eu ştiu? De ce ţi-ar spune atât de multe? Înţelegi? Probabil că se întreabă şi ea.

– Nu, răspunse Maloof. Discutăm câte-n lună şi-n stele, eu nu pun întrebări. Vorbeşte ea pur şi simplu.

– Bine… poate, spuse Sami ezitant. Deci ce facem după ce elicopterul aterizează pe acoperiş?

Maloof zâmbi.

– Avem cinci minute… La două străzi distanţă e o secţie de poliţie. Poate zece minute? Cel mult. Dăm o gaură în acoperiş… găsim pe cineva care poate să dea o gaură în acoperiş. Dedesubt e încăperea în care lucrează Alexandra. Numerar. Numărat bani. Ea îi spune în mai multe feluri. Marţea şi joia primesc… câteva sute de milioane în bani cash.

Stăteau în faţa unui magazin second-hand, examinând obiectele stranii din vitrină. Sami se legăna încet, ca să nu-şi trezească bebeluşul.

– Banii în saci, continuă Maloof, apoi urcăm la loc pe acoperiş pe o scară. După care decolăm.

– Şi elicopterele poliţiei? întrebă Sami. Ele unde sunt? Înţelegi ce vreau să spun? Dacă noi suntem pe acoperiş şi un roi de elicoptere ale poliţiei ne aşteaptă pur şi simplu deasupra?

– Sigur, sigur, zise Maloof. Nu. Va trebui să ne asigurăm că elicopterele poliţiei nu decolează deloc.

– Cum facem asta?

– Găsim noi ceva, râse Maloof încrezător.

Sami dădu din cap în sus şi-n jos. Apoi dintr-o parte în alta. Simţea cum trupul micuţ de pe umărul lui se trezea şi se întindea, preludiul unui protest zgomotos care nu putea fi oprit decât oferindu-i ceva să sugă.

– Ce spui tu, încercă Sami să rezume rapid, e că trebuie să găsim un elicopter. Şi un pilot. Apoi o să dăm o gaură prin acoperiş ca să putem intra şi coborâm pe o scară ca să luăm banii. Şi că toate astea pot dura maximum zece minute. Şi, în acelaşi timp, trebuie să ne asigurăm că elicopterele poliţiei nu pot decola.

– Exact, exact, confirmă Maloof.

Era, în mare, ceea ce preconizase el.

– Sună… ştii cum sună, nu-i aşa? zise Sami. Înţelegi ce vreau să spun?

Maloof râse, dar cu mândrie. Planul i se părea plin de posibilităţi, provocări şi măreţie.

„Oamenii sunt nebuni, se gândi Sami. Cai şi elicoptere.“

Îşi luă la revedere rapid de la prietenul lui şi intră într-o Espresso House, unde putea să-i roage pe angajaţi să-i încălzească un biberon cu lapte matern.

„Sună nebuneşte, se gândi el cu un zâmbet crispat. Sute de milioane?“

[1] Ultimate Fighting Championship – cea mai importantă ligă mondială pentru artele marţiale mixte (n.red.)

Iunie–iulie

16

Zoran Petrovic, căruia prietenii îi spuneau uneori Lunganul, stătea în Café Stolen de pe Upplandsgatan. Restaurantul era doar la o aruncătură sănătoasă de băţ de clădirea în care locuia el. Comandase un pahar cu apă călduţă, care stătea pe masă în faţa lui. Restaurantul era aproape gol, dar el alesese totuşi o masă suficient de retrasă încât să nu poată fi văzut din stradă.

Vorbea la telefon în muntenegreană.

Era o conversaţie agitată, şi Petrovic descrise un arc de cerc larg cu mâna stângă în aer, în timp ce cuvintele i se revărsau din gură. Mâna dreaptă strângea tare paharul cu apă. Zoran Petrovic era un povestitor. Vorbea atât în timp ce inspira, cât şi în timp ce expira; nu avea de gând să lase limbajul, obiecţiile sau realitatea să-i stea în cale. Cuvintele erau cele care-i aduseseră succesul.

De-a lungul anilor, Petrovic cumpărase toate locurile pe care-i plăcea să le viziteze, de la clădirea în care stătea până la Norra Bantorget. Asta îi adusese o mână de restaurante, printre care Café Stolen şi Mandolin, un salon de cosmetică unde îi plăcea să stea în fotoliile confortabile pentru manichiură şi pedichiură – Petrovic îşi afişa vanitatea, era cea mai bună cale de a evita să fie acuzat de aşa ceva – şi intervenise de asemenea ca finanţator al unui atelier de înrămat şi al unui magazin de haine second-hand.

Zoran Petrovic se născuse la Lund, dar abia avusese timp să înveţe să meargă înainte ca o camionetă de transport să aducă întreaga familie în capitală. Ajunşi la Stockholm, soţii Petrovic cumpăraseră vechea casă a lui Benny Andersson din Tumba. Asta era în 1970 şi ceva şi bineînţeles că, pe măsură ce popularitatea trupei creştea, devenea tot mai interesant să-l amintească pe fostul proprietar. La câţiva ani după succesul obţinut de ABBA cu „Waterloo“, părinţii lui Petrovic divorţaseră. Zoran şi fratele lui se mutaseră cu mama lor la Hallunda şi mai târziu la Norsborg; atunci când începuse şcoala, Petrovic locuise deja la şase adrese diferite.

După ce fusese dat afară de la prima lui şcoală chiar de Crăciun, iar de la următoarea, în timpul clasei a doua, părinţii lui Petrovic deciseseră să-l trimită în Muntenegru, unde disciplina şi respectul pentru adulţi erau încorporate în sistem. Însă speranţele lor că un sistem şcolar mai dur avea să-l îmblânzească se dovediseră zadarnice.

În prima zi de şcoală, pe terenul de joacă, Petrovic gustase din fructele interzise de care mai târziu nu avea să se poată sătura niciodată: puterea manipulării şi forţa provocării. Îşi dăduse seama că putea să-i determine pe oameni să facă ce voia el, uneori fără să le ofere altceva în schimb decât măgulire, laude sau un zâmbet. Alteori folosea ca mijloc de convingere ameninţarea cu violenţa. Oamenii reacţionau diferit, şi descoperirea metodei care dădea rezultate pentru un individ anume era o provocare cu care el îşi putea petrece zile, săptămâni sau luni întregi.

Până când învăţase să-i controleze pe toţi.

Din nefericire, asta se întâmpla aproximativ în aceeaşi perioadă în care şcoala decisese să-l exmatriculeze. Norsborg sau Podgorica, nu era nici o diferenţă.

Cel mai bun lucru din cei doi ani petrecuţi la bunicii lui materni din Muntenegru fusese că învăţase o nouă limbă. Plus că îşi făcuse prieteni pe viaţă. Se întorsese în Suedia şi-şi continuase educaţia la Fittja, dar în momentul acela mai degrabă şcoala se adaptase la Zoran Petrovic decât invers.

Mama lui învinovăţea adesea sistemul şcolar pentru cariera pe care fiul ei o alesese ulterior. Însă ceea ce-i înverşuna cel mai tare pe părinţii lui, amândoi comunişti inveteraţi, era să vadă că fiul lor devenea la maturitate un capitalist în toată puterea cuvântului.

Banii fuseseră prima mare iubire a lui Zoran Petrovic.

Şi era o iubire care nu avea să pălească niciodată.

Noua chelneriţă schimbă postul la radio şi-l dădu mai tare. Petrovic îi ceru printr-un gest să-l dea mai încet. Lucra. Era imediat după prânz, iar clientela de după-amiază, care de obicei stătea şi se juca cu suporturile pentru halbe, încă nu apăruse.

Petrovic abia terminase convorbirea cu interlocutorul din Muntenegru când telefonul îi sună iar. O zi tipică pentru el. Un flux nesfârşit de convorbiri telefonice.

– Da? spuse el la telefon.

– Sunt Svenne, zise Gustafsson, aflat în cimitirul de maşini in Lidingö. A sosit ceva pentru tine. O chestie al naibii de ciudată. Mare ca dracu'. Să încercăm s-o montăm? Are tot felul de schiţe şi chestii.

Pe Petrovic îl cuprinse o bucurie imensă. În sfârşit.

– Da, da, spuse el cu răsuflarea tăiată. Montaţi-o! Puneţi-o în container. Lăsaţi baltă celelalte lucruri şi asamblaţi şmecheria asta. Ajung într-un sfert de oră!

Fără vreun alt cuvânt, Petrovic se ridică în picioare, din grabă lovindu-se de masă şi răsturnându-şi paharul. Apa se scurse pe blat şi începu să picure pe podea, dar el nu observă.

În sfârşit, urma să le vină de hac acelor saci afurisiţi.

Zoran Petrovic simţea mirosul banilor.

Ideea nu era nici originală, nici dificilă, şi, ca de obicei, implementarea ei era cea care punea probleme. Petrovic făcu la dreapta pe lângă parcul Tegnérlunden şi trecu de Sveavägen exact când semaforul devenea roşu. Conducea un BMW împrumutat de la un prieten care-i datora bani, o maşină rapidă construită pentru nemţi cu picioare lungi. Nici Ferrari, nici Maserati nu păreau să-şi dea seama că oamenii puteau să fie mai înalţi de doi metri.

Planul era să filmeze cum se putea sparge un sac antifurt G4S fără ca fiolele de vopsea să explodeze. Puţină editare video elementară, nişte muzică potrivită, şi apoi filmul putea fi încărcat pe YouTube. Jefuitorii potenţiali din întreaga Europă – şi restul lumii – aveau să-l poată vedea, ceea ce însemna că G4S avea să fie obligată să se debaraseze de sacii albaştri în câteva ore. Cu tot contractul lor constrângător. Atunci, Maloof avea să se întoarcă la sediul central al firmei de securitate ca să le aducă aminte că exista un sac mai bun pe care-l puteau comanda pe loc, de vreme ce secretele sacului albastru fuseseră dezvăluite.

Dacă Petrovic calculase corect costurile de producţie şi distribuţie şi impozitul, o companie care avea un contract exclusiv cu G4S pentru livrarea sacilor antifurt putea să facă un profit de aproximativ un milion chiar din primul an. După asta, probabil că puteai menţine un nivel sustenabil al câştigurilor de câteva milioane doar în Suedia.

BMW-ul zbură peste podul Lidingö.

Petrovic parcă neglijent în faţa cimitirului de maşini, apoi alergă pe picioarele lui lungi prin clădire, ieşi prin spate şi trecu prin labirintul de hârburi până la container. Înăuntru erau trei bărbaţi. Toţi studiau capodopera care fusese trimisă din Franţa şi pe care tocmai reuşiseră s-o monteze conform instrucţiunilor.

– Daţi-vă la o parte! le ceru Petrovic.

Aparatul merita veneraţie.

Era o ghilotină.

Ce putea fi mai francez? O ghilotină cu lame imense din titan, atât de ascuţite, că puteau să taie un fir de păr. Sau o cărămidă.

Sau un sac din oţel.

Secretul era însă altul. Lamele, două la număr, nu se bazau doar pe gravitaţie. Producătorii ajutaseră natura instalându-le pe două bare de oţel, iar pe fiecare consolă era un motor-rachetă termochimic. Scurta deplasare a lamelor către obiectivul lor era una explozivă. Petrovic văzuse de câteva ori aparatul la lucru, iar forţa era incredibilă.

Zoran Petrovic le ceruse producătorilor magnificei ghilotine cu rachete să construiască două lame din titan care se abăteau asupra unei plăci rectangulare. Măsurile plăcii erau aceleaşi cu cele ale sacilor albaştri, minus şapte milimetri pe laturile scurte.

Cu alte cuvinte, ghilotina avea să fie capabilă să separe fiolele cu vopsea de sac printr-o lovitură de o precizie fantastică.

– E minunată, oftă Petrovic holbându-se la aparatul ireal, fericit ca un copil mic.

– Ce naiba e? întrebă Svenne Gustafsson.

Petrovic îi trimise afară pe Gustafsson şi pe oamenii acestuia. Inginerii lui amatori aveau să sosească în curând, doi dintre puştii care lucrau de obicei în container şi în care Petrovic ajunsese să aibă mare încredere.

Se plimba în jurul ghilotinei, admirându-i lamele ascuţite ca briciul şi structura de oţel strălucitor. Se scălda în propriul lui geniu.

După-amiază aflară că, înainte ca totul să funcţioneze aşa cum trebuia, mai aveau nevoie de nişte cabluri şi conexiuni. Abia la nouă seara, sub lumina puternică a becurilor din plafonul containerului, fură în sfârşit pregătiţi să efectueze primul test.

Cele şase camere video care înainte fuseseră puse pe trepiede, aţintite asupra fiecăruia din bancurile de lucru, erau îndreptate acum spre ghilotină. Ele aveau să surprindă, din şase unghiuri diferite, momentul

în care sacul albastru de la G4S era eliberat de marginile lui, iar viitorul financiar al lui Petrovic era asigurat.

Ideea de a vinde firmei de securitate genţile negre prin intermediul unei noi companii, un PFA care depunea declaraţii anuale la Biroul pentru Patente şi Mărci Înregistrate, i se părea deosebit de atrăgătoare lui Petrovic. Profiturile ar fi fost suficient de mari pentru ca el şi Maloof să le împartă şi cu statul. Aşa cum doar oamenii bogaţi îşi permiteau să facă.

Petrovic porni el însuşi fiecare din cele şase camere, apoi făcu câţiva paşi spre uşă, înclină grav din cap, iar unul din cei doi asistenţi puse un sac pe placă. La un nou semn, celălalt asistent apăsă pe buton.

Motoarele ghilotinei se treziră exploziv la viaţă.

Lamele de titan ascuţite ca briciul se abătură cu viteza unei rachete asupra sacului antifurt, dar în ochii lui Petrovic totul se petrecu cu încetinitorul. Acesta văzu cum lamele alunecară în jos pe cei doi stâlpi, iar camerele surprinseră fiecare zecime de secundă.

Titanul se înfipse în marginea sacului şi-şi croi drum prin oţel. Petrovic rânji.

Apoi lama se opri.

Totul se opri.

Ceva opunea rezistenţă.

Şi, după doar o secundă, auziră zgomotul fiolei cu vopsea explodând în interiorul sacului.

Petrovic şi inginerii lui tresăriră la acest sunet familiar, apoi se lăsară cuprinşi de o dezamăgire mută. Timpul păru să se oprească.

– CE NAIBA?

Tinerii porniră spre ieşirea din container înainte ca Petrovic să apuce să continue. Ştiau că nonşalanţa relaxată pe care o emana bărbatul cel înalt, acele torente de cuvinte cu care-i întreţinea de obicei, ascundeau altceva.

Ceva dur şi primejdios.

Şi nu aveau deloc intenţia să rămână pentru a asista la asta.

– Căcat, murmură Petrovic, fără să observe măcar că era singur sub neoanele puternice.

Aparatul scump şi stricat stătea în faţa lui, o speranţă care-l costase luni de zile ca timp şi sute de mii de coroane ca bani, şi care se dovedise lipsită de orice valoare.

Era gata.

Ideea de a înlocui sacii antifurt albaştri cu servieta neagră din Slovenia trăise aproape cinci ani. Dar în seara aceea murise. Petrovic încercă să calculeze cât îl costase, însă cifrele ajunseră rapid atât de mari, că renunţă. Era mult prea deprimant.

Ar fi putut oare să vândă containerul lui Gustafsson şi cimitirului de maşini?

Poate că lamele de titan ar fi valorat ceva dacă le demonta?

Petrovic se prăbuşi pe un taburet de lângă unul din cele şase bancuri de lucru. Îşi pescui telefonul din buzunarul interior şi apelă numărul lui Michel Maloof.

Maloof răspunse imediat.

– Ai spus că ai nevoie de ajutor? întrebă Petrovic.

– Sigur, sigur. Era chestia aia despre care am discutat ultima oară… decolarea?

Petrovic se gândi o clipă. Era obişnuit cu ghicitorile de tipul acesta, la telefon nu puteai discuta niciodată pe faţă. După câteva secunde, îşi aminti ce voia să spună Maloof. Depozitul de bani din Västberga, elicopterul.

– Sigur, spuse el. Îmi amintesc.

– Ştii pe cineva care… are un aparat din ăsta? întrebă Maloof.

– E ca şi rezolvat, răspunse Petrovic.

Băgă telefonul la loc în buzunar. Îşi găsise un nou proiect. Dar cum făceai rost de un elicopter?

17

– Închideai, Niklas?

Carsten Hansen stătea în uşa deschisă şi, fără să aştepte răspunsul lui Niklas Nordgren, o lăsă să se închidă în spatele lui.

Nordgren continuă să sudeze. Era obişnuit să încuie şi să pună alarma, şi de obicei reuşea să lucreze mai mult după ce plecau ceilalţi. Electricienii aveau un program de lucru flexibil. Carsten, care era proprietarul companiei, prefera să sosească şi să plece devreme. Mai bine aşa, se gândea Nordgren, decât să stea şi să răsfoiască paginile tabloidelor, în loc să se ducă acasă la familia lui.

Motivul pentru care Nordgren rămânea adesea până seara târziu era acela că partenera lui, Annika Skott, ajungea rareori acasă înainte de ora şapte. Asta însemna că el putea foarte bine să mai facă nişte ore suplimentare înainte de a pune capăt zilei de lucru. Accepta fără rezerve posibilitatea ca orele suplimentare să nu se reflecte întotdeauna în salariul său lunar. Într-un fel, el avea o slujbă permanentă, însă compania avea doar patru angajaţi, iar dacă nu era prea mult de muncă nu te puteai aştepta la vreo plată suplimentară. Indiferent câte ore lucrai.

Totul începuse ca o simplă reparaţie a câtorva circuite electrice de la un robot de bucătărie din anii ’60, dar în curând Nordgren demontase întregul aparat. Nu se putea abţine. Oamenii aduceau la reparat tot felul de obiecte stranii şi, de nouă ori din zece, ar fi fost mai bine să refuze de la bun început. Dar lui Nordgren îi plăcea să repare lucruri vechi. Mixerele moderne nu puteau concura cu calitatea trecutului; zilele acestea, un aluat prea vârtos putea să ardă siguranţele, o nucă tare putea să întrerupă curentul în întreaga casă. Dar robotul de bucătărie mătăhălos care zăcea demontat în faţa lui fusese cândva capabil să frământe lut pentru ceramică fără să se supraîncălzească.

Era evident că Nordgren ar fi renunţat la plata câtorva ore suplimentare ca să repare un astfel de aparat.

La şase şi jumătate, Nordgren luă autobuzul spre casă. Se oprise pe drum la supermarket, ca să cumpere mâncare pentru cină. Cerul gri părea să nu ia în calcul faptul că potrivit calendarului era iunie, aşa că bărbatul intră sub refugiul din staţia de autobuz ca să se ferească de ploaia măruntă care începuse să cadă în dimineaţa precedentă. Purta o

geacă bleumarin matlasată pe care o cumpărase de la H&M toamna trecută şi nişte ghete pe care le găsise la reducere în Naturkompaniet, iar într-o mână ducea o pungă de plastic de la supermarketul Ica. Îşi trăsese în jos căciula albastru cu negru, şi nimeni dintre cei care-l văzură în autobuz nu avea să şi-l amintească după aceea.

În sfera publică, Niklas Nordgren era bărbatul anonim care traversa cadrul în timp ce reporterii de la ştirile de seară instalau o cameră în Sergels Torg, filmând aleator oamenii care coborau la metrou. Era întruchiparea obişnuitului, visul erotic al oricărui statistician.

Părinţii lui Niklas Nordgren fuseseră căsătoriţi timp de aproape patruzeci de ani, iar povestea lor de dragoste era o adevărată legendă a familiei. Faptul că Lars Nordgren, care la momentul acela lucra pentru compania de construcţii PEAB, călătorise în Polonia ca să construiască apartamente, şi în timp ce era acolo o cunoscuse pe Ewa – care mai târziu avea să devină mama lui Nordgren. După ce locuiseră un an nu departe de Cracovia, cei doi se mutaseră în Suedia, unde cumpăraseră o căsuţă în Vårby gård.

Exact la timp pentru ca Niklas să înceapă liceul, familia se mutase la Skärholmen, unde sora lui, cu trei ani mai mare, nu reuşise niciodată să se simtă în largul ei. Niklas suportase şcoala protestând în tăcere. Astăzi se gândea că modul în care profesorii şi programa izbuteau să elimine setea de cunoaştere dintr-un adolescent atât de curios era un miracol. Abia avusese timp să înceapă şcoala la Botkyrka când părinţii lui se mutaseră iar, de data asta în nord, la Solna. Sora lui se mutase odată cu ei şi-şi găsise un apartament în Sundbyberg, unde locuia până în ziua de azi, dar el se folosise de această ocazie pentru a-şi lua zborul din cuib.

Asemenea multor tineri de vârsta lui, se aventurase în lume. Acum, anii petrecuţi în Asia şi Europa i se păreau un vis al altei persoane. Iar când se întorsese în Suedia, ajunsese la Lidingö. Totul se rezumase la noroc, ca majoritatea lucrurilor bune din viaţa lui.

Niklas Nordgren coborî din autobuz în staţia din Larsberg şi o luă anevoie spre est, pe trotuarele pustii. Blocurile anonime care se înălţau din stânci fuseseră construite la sfârşitul anilor ’60, cu o estetică, o ambiţie şi o cumpătare similare rău famatelor suburbii Tensta şi Akalla. Însă în seara aceea aproape toate ferestrele străluceau prietenos, iar priveliştile de dincolo de Norra Djurgården erau spectaculos de frumoase în lumina amurgului timpuriu. Pentru Nordgren, zona de blocuri-turn anonime şi mari era perfectă. Nu era un om căruia să-i placă să fie în centrul atenţiei. Nu era un om care să

considere că viaţa înseamnă să colecţionezi prieteni şi cunoştinţe.

Existase o vreme, imediat după întoarcerea lui din Asia, când încercase să-şi asume rolul cuiva care este atât văzut, cât şi ascultat. Făcuse efortul de a deveni o persoană pe care oamenii o arată cu degetul, despre care vorbesc.

Asta nu dusese la nimic bun.

La intrarea în clădirea lui, Nordgren tastă codul de siguranţă şi deschise uşa cu umărul. Strada pustie şi clădirile anonime, siluetele zonei industriale: exact asta îşi dorea el.

Atunci când Annika ajunse acasă, puţin după şapte, Nordgren începuse deja să pregătească cina. Nu era un bucătar foarte priceput. Atunci când gătesc, bărbaţilor le vine adesea greu să nu-şi condimenteze reprezentaţia cu puţin testosteron, dar Nordgren gătea mâncare obişnuită. Astăzi făcea paste cu sos bolognez. Prăji morcovi, ceapă şi usturoi, apoi adăugă jumătate de borcan de sos de roşii gata preparat, ca să facă pastele mai savuroase.

Amesteca sosul atunci când auzi uşa de la intrare deschizându-se. Annika îşi scoase haina pe hol, intră în dormitor şi se schimbă. Puse la locul ei, pe umeraş, rochia gri pe care o purta în timpul zilei la firma de contabilitate la care lucra şi în locul ei îşi luă nişte blugi şi un pulover. Intră în bucătărie, îl îmbrăţişă rapid şi apoi se apucă să radă parmezanul, în timp ce Nordgren scurgea pastele de apa clocotită.

– A fost o zi bună? întrebă ea.

– Da, răspunse el. Şi tu?

Annika dădu din umeri.

– Diseară e Parfum de femeie.

– Pe ce post?

– Patru.

– Hmm, răspunse el fără entuziasm.

Nu ştia dacă era în stare să-l suporte pe Bengt Magnusson transmiţând un buletin de ştiri de jumătate de oră la mijlocul filmului.

– Eu cred că o să mă uit, spuse Annika.

El încuviinţă din cap. Ca să n-o supere, avea să stea lângă ea şi să se uite la începutul filmului, dar amândoi ştiau că imediat ce începeau ştirile el avea să dispară în camera lui de recreere şi probabil nu avea să se întoarcă atunci când se relua filmul.

În ultimele câteva zile, situaţia fusese mai proastă decât de obicei.

– Lucrezi la ceva special? întrebă ea cu suspiciune, după ce se aşezară la masa din bucătărie şi începură să mănânce.

– Da, spuse el.

Reputaţia lui Niklas Nordgren nu era construită pe abilitatea de a face conversaţie.

Seara se derulă ca de obicei. Annika se folosi de pauza de ştiri pentru a se pregăti de culcare, iar când se întoarse în camera de zi în capot, constată că Niklas dispăruse. Se lăsă pe canapea cu un suspin resemnat, însă când pleoapele începură să-i cadă, în timpul primei pauze de reclame, îşi dădu seama că nici ea nu avea se reziste în seara aceea până la sfârşitul filmului.

Atractivitatea pe care o emanase Nordgren atunci când se cunoscuseră era legată de caracterul lui misterios. Ca mulţi alţii, Annika fusese izbită de contrastul dintre trecutul lui infracţional şi onestitatea lui pragmatică. Dar lucrurile care o atrăseseră cândva o lăsau rece acum. Nordgren nu era mai mult decât pretindea că este. Asta fusese o surpriză pentru ea, chiar dacă n-ar fi trebuit să fie.

Într-o dovadă de mare generozitate, Annika îl lăsase să ocupe camera de lângă camera de zi, pe care el o transformase într-un spaţiu pentru hobby-urile lui. Nu putea să înţeleagă cum reuşise să strângă atâtea lucruri. Nordgren era un om ordonat, dar era imposibil să organizezi haosul atunci când anvergura lui creştea constant. Era ca şi cum lucrurile ar fi fost atrase de el, scule de toate tipurile, tuburi de lemn şi de plastic, telefoane mobile vechi, roboţi vechi de bucătărie, munţi de piuliţe şi şuruburi, sârme de cupru şi detonatoare. În grupul lor de prieteni, toţi ştiau că, în loc să arunce casetofonul uzat sau vechiul robinet de duş, puteau să i le dea pur şi simplu lui Nordgren. El le era recunoscător.

În consecinţă, grămezile de nimicuri din camera lui de recreere creşteau fără încetare.

Era aproape douăsprezece şi jumătate când Nordgren îşi dădu seama că avea nevoie de şurubelniţa cu mâner scurt ca să termine sarcina pe

care şi-o stabilise singur pentru seara aceea: să instaleze un ceas într-o maşinuţă controlată prin unde radio. Dar dusese şurubelniţa şi alte scule la subsol săptămâna trecută.

Era oare un semn că trebuia să pună capăt meşteritului din seara aceea?

Se uită la maşinuţa de pe masă. Un Opel, poate? Era ponosită şi albastră, nu ştia de unde o căpătase. În cele din urmă se gândi că avea să doarmă mai bine dacă termina, în loc s-o lase pe mâine. Aşa că se ridică, deschise uşa camerei de zi şi ieşi în tăcere pe hol, trecând pe lângă Annika, care adormise la televizor.

Găsi şurubelniţa acolo unde o lăsase, în cutia de scule. Când să stingă lumina, Nordgren zări ceva negru pe podea, lângă rafturi. Pentru o clipă se gândi că era un şobolan, dar apoi îşi dădu seama ce era. Roca vulcanică. Se întoarse şi se aplecă s-o ridice. Era uscată şi poroasă. O băgase cândva în rucsac pur şi simplu pentru că nu cântărea aproape nimic.

Ochii lui căutară cutia de transport maro-închis în care ar fi trebuit să fie roca. Bineînţeles, era în stiva cel mai aproape de perete, sub alte câteva cutii. De asta, îşi aminti el acum, nu mai pusese roca vulcanică la loc.

Se uită la ceas.

Decise să-şi învingă lenea. Nu avea să-i ia mai mult de câteva minute ca să dea celelalte cutii la o parte. Însă nu efortul fizic era problema. Nordgren ştia ce se întâmpla atunci când deschidea poarta către trecutul său, şi tocmai permisese ca acest lucru să se întâmple.

În cutia maro în care ar fi trebuit să fie roca vulcanică erau patru albume cu fotografii. Erau şi un skateboard, o pungă cu rotiţe de rezervă şi câteva şasiuri care nu fuseseră folosite niciodată. Erau două pedale de BMX pe care le comandase cândva din Germania şi o sticluţă de lac special pentru tratarea lemnului de surfboard. Alături era altă cutie, conţinând mănuşile, ochelarii şi hamurile de căţărat pe care le folosise în Thailanda.

Nordgren privi lung aceste rămăşiţe ascunse ale unei vieţi uitate şi se trezi încremenit în acel loc, cu cutia deschisă pe podea, în faţa lui.

Ce se întâmplase?

De ce renunţase la skateboard, surfboard şi bicicletă?

De ce schimbase acel tip de adrenalină pe unul mai tenebros şi mai distructiv?

Se aşeză pe podeaua rece de piatră şi-şi lăsă capul între genunchi. Viaţa, îşi aminti el, era ceea ce mergea mai departe în timp ce el repara maşinuţe cu telecomandă şi roboţi de bucătărie din anii ’60. Zilele treceau una după alta. Se transformau în săptămâni şi luni.

Trecuseră şase luni deja de când ieşise din închisoare. Ce făcuse cu libertatea lui? Se trezea sub un cer negru ca smoala, se îmbrăca, lua micul dejun, se ducea la muncă şi apoi se întorcea acasă în timp ce întunericul se aşternea din nou deasupra Lidingö-ului. Dar asta nu era viaţă, era un mod de a face timpul să treacă.

Se uită în cutie şi închise ochii. Acestea erau amintirile vieţii pe care o începuse cândva.

Valurile înspumate care se spărgeau pe plajele din Bali, felul în care i se încorda trupul atunci când apa îi ajungea la piept, cu mâinile pe surfboard şi privind spre orizont ca să depisteze valurile spre care merita să vâslească.

Silueta vârfului spectaculos al Matterhornului; aerul rarefiat şi limpede al Alpilor şi modul în care ochii lui căutaseră cel mai bun drum de urcare pe munte, în timp ce îşi întindea muşchii dureroşi dându-şi degetele pe spate după etapele de dimineaţă.

Durerea de la noadă atunci când ratase o rotaţie completă şi skateboardul se dusese înainte, lăsându-l cu o julitură usturătoare de la genunchi până la jumătatea gambei. Mai avea şi acum cicatricea îngustă şi albă.

Nu-şi mai putea explica de ce abandonase viaţa aceea.

Îi plăcuse la nebunie.

Dar intervenise ceva, găsise un tip de emoţie care era încă şi mai intensă. Infracţionalitatea lui fusese o dependenţă. Oare putea să se desprindă şi să se elibereze de ea prin căutarea unui viitor în trecut, urmând pistele trasate de conţinutul cutiei maro de carton?

Nordgren puse roca vulcanică în cutie şi-i închise clapele. Apoi împinse cutia la loc spre perete şi le aşeză pe celelalte două deasupra ei, astfel ca totul să arate exact ca înainte.

18

– Ce… adică… ce e aici?

Michel Maloof privi în jur. Se afla într-un club de noapte de lângă Stureplan, în centrul Stockholmului, era trei şi jumătate noaptea şi oamenii frumoşi fuseseră încă şi mai frumoşi cu câteva ore mai devreme. Muzica house bubuitoare se revărsa peste canapelele scunde pe care bărbaţii se lăudau cu realizările lor în faţa unor femei care râdeau fals şi-şi arătau dinţii. Buzele sclipeau, paharele cu băutură erau golite, pielea transpira, mâinile fluturau şi Maloof agoniza.

– Dă-ţi drumul, Michel! îl îndemnă râzând Zoran Petrovic. Ar trebui să ieşi mai mult în oraş. Să-ţi lărgeşti orizonturile. E grozav la Fittja, dar, ştii, există oameni şi în alte locuri.

Iugoslavul înalt porni spre bar, urmat îndeaproape de Michel. Cluburile de noapte erau fieful lui Petrovic încă de la sfârşitul anilor ’90. Îmbrăcat într-un costum Armani şi cu un pistol în toc la subsuoară, Petrovic fusese regele acestor locuri. Buzunarele sacoului său fuseseră pline cu teancuri de bancnote prinse cu elastice, ca în filme. În unele luni, probabil că Petrovic cheltuise mai mulţi bani în restaurantele şi barurile din jurul Stureplanului decât PIB-ul Muntenegrului.

Îşi croiră drum către barul lung şi alb, unde oamenii se îngrămădeau laolaltă, încercând să acopere bubuitul muzicii cu propoziţii scurte şi pline de miez. Când se apropie Petrovic, un spaţiu păru să se deschidă brusc pentru ei, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Maloof ar fi fost singur.

– Ce bei? îl întrebă iugoslavul înalt.

– Apă minerală.

Petrovic încuviinţă din cap, dar peste o clipă ochii lui trecură în diagonală peste umărul lui Maloof. Acesta se întoarse şi se trezi holbându-se drept în decolteul unei blonde. Când ridică privirea şi-i zări buzele de un roşu strălucitor, înţelese de ce Petrovic îşi pierduse temporar interesul pentru băutura comandată; buzele acelea reprezentau exact caracteristica de care era el interesat.

– Pot să-ţi ofer ceva de băut? o întrebă Petrovic.

Blonda înaltă era îmbrăcată într-o rochie albă pe care cu siguranţă o purta doar vara. Iunie tocmai sosise, chiar dacă aerul părea mai degrabă de martie.

– Şampanie, răspunse ea.

– În acest caz, din 1988, spuse Petrovic. Să nu bei din nici un alt an, nu merită efortul.

Cu asta reuşi să-i stârnească interesul.

– Ai fost vreodată la vânătoare cu şoimi? o întrebă.

Deopotrivă derutată şi impresionată, blonda scutură din cap.

Petrovic îi spuse o scurtă poveste despre cum erau antrenaţi şoimii în podgoriile din regiunea Champagne din Franţa ca să elimine dăunătorii care ar fi putut să producă stricăciuni viţei-de-vie, apoi îşi aplecă trupul lung peste bar. Prin asta încălcă linia invizibilă, dar absolută dintre clienţi şi angajaţii aflaţi de cealaltă parte a tejghelei. Barmanul veni imediat în fugă. Petrovic comandă două pahare de şampanie. Îşi aminti chiar şi de apa minerală a lui Maloof.

În timp ce-şi aşteptau băuturile şi Petrovic o întreţinea pe blondă cu o poveste despre motivul pentru care recolta de struguri din 1988 fusese atât de bună, Maloof observă un bărbat scund, cu ochi mari, undeva la începutul vârstei mijlocii, care venea drept spre ei prin mulţime. Purta o pereche de blugi uzaţi şi o cămaşă cu pătrăţele, cu pete imense de transpiraţie sub braţ.

Maloof îl înghionti pe înaltul său prieten.

– El e?

Petrovic se întoarse şi-şi pierdu instantaneu interesul faţă de blondă.

– Manne! strigă el. Vino, vino.

Invitaţia nu era necesară. Manne Lagerström era deja lângă ei. Mirosea groaznic.

– Mergem? întrebă el.

Se uită lung la Petrovic, fără să-i bage în seamă pe Maloof sau pe blondă.

– Sigur, spuse Petrovic. Poartă-te frumos, Manne. El e Michel. Cred că

nu v-aţi cunoscut.

Maloof întinse mâna. Manne i-o strânse cu o mână inertă şi umedă.

– Urăsc cluburile astea, murmură el.

Apoi se aplecă în faţă ca să mai spună ceva, dar muzica era atât de tare, încât Maloof auzi doar jumătate din cuvinte.

– Ce spune? întrebă Petrovic.

– Cere bani.

Petrovic scutură din cap cu o expresie de exasperare.

– Să mergem, zise el.

Blonda cea drăguţă părea să-i fi dispărut complet din minte.

– Sigur, sigur, aprobă Maloof.

Barmanul tocmai se întorsese cu două pahare de şampanie şi o sticlă de apă minerală. Petrovic scormoni în buzunar şi pescui câteva bancnote de cinci sute de coroane. Le aruncă pe bar, puse mâna pe umărul lui Manne şi-l îndrumă spre ieşire.

– Data viitoare, îi strigă el peste umăr blondei. Data viitoare.

Femeia îşi luă paharul de şampanie şi le întoarse spatele.

Când ieşiră în stradă, Manne începu iar să protesteze.

– Asta înseamnă plată în avans, ştii? Bani. Acum.

Vocea îi era slabă şi ascuţită. Era ca şi cum trupul transpirat al lui Lagerström ar fi conţinut prea multă energie, iar o parte din aceasta îşi găsise debuşeu prin gura lui.

Petrovic clătină din cap. Mergeau spre vest, pe Birger Jarlsgatan, iar pe trotuare păreau să fie la fel de mulţi oameni beţi ca şi înăuntrul cluburilor din ferestrele cărora se scurgea muzica tehno. Taxiurile erau parcate în şiruri paralele de câte trei, aşteptând clienţii să urce împleticit pe bancheta din spate, în timp ce poliţia plasase o maşină pe Biblioteksgatan, ca un memento al existenţei sale.

– Ţine-ţi gura, Manne. Ai promis că ne arăţi ce ai. Atunci o să-ţi arăt şi eu ce am.

– E patru noaptea, fir-ar a naibii de treabă, se văită Manne. N-o să merg până acolo doar de distracţie. Pentru că nu e nici o distracţie.

Ajunseseră la maşină. Petrovic deschise portiera pentru bărbatul cel slab, al cărui întreg trup părea să tremure, însă el scutură din cap şi refuză să urce.

– Jur, spuse el cu o voce care ajunsese la falset, că nu lucrez pentru Crucea Roşie. Nu sunt o aplicaţie gratuită.

Petrovic oftă, vârî mâna în buzunar şi scoase un rotocol de bancnote legate cu un elastic. Aruncă banii pe bancheta din spate, iar Manne sări după ei. Petrovic închise portiera în urma lui.

– E ca un câine, doar că e mai uşor de dresat, îi spuse el lui Maloof, aruncându-i o privire dezgustată bărbatului din maşină.

Petrovic mergea spre Roslagstull. Schimbase bancnotele de cinci sute de coroane în bancnote de douăzeci, pentru ca rotocolul să pară mai gros, iar Manne le număra pe bancheta din spate, foarte concentrat. După ce termină, o luă de la capăt. Asta îl ţinu ocupat până ajunseră la Podul Stocksund. În acel moment era deja satisfăcut că rotocolul conţinea suma pe care o conveniseră. Vârî banii în buzunar şi-şi strecură capul printre cele două locuri din faţă. Energia care mai devreme îl făcuse să tremure de anxietate părea să fi suferit o transformare, fiind acum îndreptată către cei doi bărbaţi din faţa lui.

– Bine, prieteni, zise el. Dat fiind faptul că o să facem împreună această mică călătorie, trebuie să profităm cât mai mult de situaţie. Vrea careva din voi să-mi cânte o melodie? Manne Lagerström râse de propria-i glumă, ca şi cum ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care-l auzise vreodată. Avea un râs vesel şi pătrunzător; când se potoli, continuă: Nu, nu, serios, în seara asta nu cântăm nimic. Dar, Dumnezeule, când eram mic maică-mea şi taică-meu nu făceau altceva când mergeam cu maşina în vacanţă. Cântau cântece vechi şi fumau ţigări mentolate. Dar voi nu sunteţi cântăreţi. Sau fumători. Nu-i aşa, băieţi?

Hohotul de râs care urmă era ca o mică explozie, chiar dacă nici Petrovic, nici Maloof nu ştiau care parte a monologului său ar fi trebuit să fie amuzantă. Însă Manne Lagerström nu era un interpret care se baza pe reacţiile publicului; faptul că avea un public era suficient. Vorbi fără întrerupere tot drumul până la Norrtälje. Râdea necontrolat la propriile lui glume, îi dădeau lacrimile când recunoştea ceva şi le spuse povestea întregii lui vieţi – totul, de la primii ani din

Sollentuna până la bărbatul singuratic care era astăzi.

Manne lucra ca îngrijitor la hangarul de elicoptere din Roslagen. Avea slujba aceea deja de zece ani şi o detesta. Nu-i vedea aproape niciodată pe proprietarii elicopterelor, în afara momentelor în care apăreau ca să ţipe la el că făcuse ceva greşit. Piloţii erau, invariabil, nişte zbiri care se credeau mai buni decât toţi ceilalţi doar pentru că puteau să tragă de o manetă şi să apese pe o pedală în acelaşi timp.

– Nu-i greu să pilotezi un elicopter, fir-ar a naibii, explică Manne.

Iar posesia unui amărât de permis nu dădea nimănui dreptul de a se purta ca un dobitoc. Să nu se deranjeze să salute, să-şi strivească ţigara pe podea şi să lipească gumă de mestecat sub scaune.

– Tu ştii să pilotezi? îl întrebă Maloof.

– Bineînţeles că ştiu! răspunse Manne.

Era ca un copil, se bâţâia încontinuu. Apăsă pe butoanele pentru aer condiţionat până când îşi dădu seama că locurile din spate puteau fi urcate sau coborâte. Asta îl ţinu ocupat o vreme, dar în tot acest timp continuă să vorbească.

– Da? repetă Petrovic. Chiar ştii să pilotezi?

– Bineînţeles că ştiu! ţipă Manne. Dar cine naiba îşi permite să dea examenul? Cine naiba are acces la un elicopter?

Asta era încă o glumă care păru să-l surprindă prin fineţea ei. Izbucni într-un hohot zgomotos.

– Sigur, sigur, zise Maloof. Apoi, încercând să clarifice chestiunea, îl întrebă: Dar nu ai… pilotat efectiv niciodată?

– Nu, n-am pilotat niciodată un elicopter, strigă Manne Lagerström. Pot să pilotez, dar n-am pilotat niciodată. Dar lasă asta. Las-o baltă. V-am povestit când taică-meu a fugărit bursucul ăla blestemat care trăia în pivniţa noastră?

– Taci din gură, Manne, îi ordonă Petrovic în timp ce pădurea de pe marginile drumului părea să se întunece şi mai tare. Nu ne interesează taică-tău. Taci odată din gură.

Povestea despre bursuc dură aproape tot drumul până la Östhamra.

Când ajunseră, Manne sări jos din maşină şi-i dădu ocol ca să-i

deschidă portiera lui Petrovic. Apoi traversă parcarea în fugă, ca să ajungă primul la hangarul pentru elicoptere.

– Manne pare… un om foarte special, zise Maloof.

– Nu există suficiente litere în alfabet ca să descrii amestecul din care e făcut, oftă Petrovic. Dar calul de dar nu se caută la dinţi.

Pe laturile terenului deschis din faţa clădirii erau mai mulţi pini înalţi, care formau o alee largă către lacul Limmaren. Parcul industrial aflat de cealaltă parte a drumului principal era tăcut şi pustiu, însă briza purta cu ea miros de cauciuc şi lemn arse.

Pe drumul spre hangar, Petrovic îi explică lui Maloof despre ce e vorba.

La Roslagen existau aproximativ cincisprezece elicoptere, aparţinând fie direct unor multinaţionale, fie unor indivizi privaţi care-şi recuperau costurile prin închirierea aparatelor către multinaţionale. Manne era îngrijitorul şi singurul angajat al clubului. Slujba lui era să asigure ordinea şi curăţenia. Dacă unele grupuri făceau excursii mai scurte de o zi, aparatele trebuiau să fie pregătite, rezervoarele pline şi toate hârtiile în regulă. Manne putea să le asigure chiar şi o mentenanţă elementară, dacă era nevoie.

Atunci când secretarele directorilor sunau ca să rezerve un elicopter pentru şefii lor, Manne era cel care se ocupa de calendar. Zoran Petrovic cunoştea multe secretare de la nivelul acela.

Prea entuziastul îngrijitor aştepta plin de nerăbdare lângă uşile descuiate ale hangarului.

– Haideţi, haideţi! strigă el.

Înăuntrul hangarului se simţea un miros puternic de benzină şi metal. Elicopterele erau aliniate în şiruri, în întuneric. Ca nişte cai adormiţi, se gândi Maloof, nu că el ar fi văzut vreodată un cal adormit. Scena avea ceva solemn. Puternic. Excesiv. Bogat. Iar faptul că Manne alerga de colo colo, trăncănind întruna, era extrem de enervant.

– Iată-l, strigă el, făcându-le semn să vină. Iată-l, ăsta e cel la care mă gândeam pentru voi. Un Bell 206 Ranger. E drăguţ, nu?

Cu excepţia faptului că era alb, lui Maloof i se părea că arată exact ca toate celelalte.

Manne umbla în jurul lui, explicându-i caracteristicile şi istorisind poveşti din ce în ce mai incoerente.

– Îl împrumutaţi, îl aduceţi înapoi. Eu sunt plătit în avans. Tu ştii asta, Zoran, eu sunt plătit întotdeauna în avans. Aşa merg lucrurile. Mai întâi banii.

– Mi se pare că ai fost deja plătit, îi replică Petrovic.

– Sigur, sigur, întări Maloof.

– Fără glume, băieţi, îi imploră Manne cu o expresie plângăreaţă. Eu o să-mi primesc banii. Şi o să ţin elicopterul pregătit, cu rezervorul plin, oricând aveţi nevoie de el. Dar faceţi în aşa fel încât să pară că l-aţi furat. Şi toată lumea e mulţumită. Bine?

Fără un cuvânt, Maloof aprobă din cap.

Găsiseră un elicopter. Acum mai trebuiau să găsească pe cineva care să-l piloteze.

19

Se vărsase sânge.

Cuţitul, a cărui lamă ascuţită ca briciul tăiase antricotul fâşii, zăcea în continuare lângă tocătorul de pe blatul din bucătărie. Sami Farhan nu făcea niciodată curat în timp ce gătea. Carnea maronie fierbea în tocană de peste o oră deja, dar pe blat încă era sânge. Pe masă erau castroane murdare, în chiuvetă, oale una peste alta; cuţite, linguri de lemn şi teluri pretutindeni, revărsându-se pe podea şi pe blat. Dacă după aceea i s-ar fi cerut să refacă întregul proces, să explice la ce folosise fiecare instrument, i-ar fi fost imposibil. Sami gătea aşa cum făcea toate celelalte lucruri din viaţa lui: cu o energie fizică neobosită.

Aromele umpleau bucătăria. Sami îşi începuse ziua prin a face o supă de legume. Cubuleţele erau excelente, dar dacă aveai timp, bulionul adevărat era mai bun.

Adăugă în tocană nişte ardei iute, scorţişoară şi sambal oelek. Ceapa şi usturoiul se prăjeau într-o tigaie de alături. Mai târziu avea să amestece ceapa înmuiată cu cuscusul cu caise şi portocale.

Karin se dusese cu copiii la mama ei, care locuia la câteva străzi distanţă, pe Sankt Paulsgatan. Ideea era să-l lase o după-amiază liber pe Sami, cu tocana lui. Era cel mai frumos cadou pe care i-l putea face. Existau oameni care-şi goleau mintea alergând kilometri în şir pe banda de alergat. Alţii făceau sex sau se îmbătau. Dar metoda preferată a lui Sami de a-şi alina sufletul şi de a-şi împrospăta ideile era gătitul.

Când gustă bulionul cu lingura, nu se gândi deloc la neliniştea recurentă pe care o simţea în ultimul timp noaptea. Zvonurile despre cum fusese tras în piept cu creveţii congelaţi păreau să se răspândească iute ca fulgerul, şi în curând nu avea să mai rămână nimeni în întreg Stockholmul – inclusiv suburbiile – care să nu ştie deja povestea. De fiecare dată când dădea la supermarket peste oameni pe care nu-i văzuse de ani de zile, aceştia coborau vocea şi-l întrebau cu compasiune câţi bani împrumutase de fapt de la fraţii lui. De asemenea, tinerii din suburbii care, cu doar câteva luni în urmă, nu ar fi îndrăznit să-l privească în ochi râdeau acum pe la spatele lui.

În sertar nu mai era nici un cuţit curat, dar Sami găsi unul pe pervazul ferestrei, fără să aibă habar ce căuta acolo. Îl clăti, apoi mărunţi

caisele. Asta necesita întreaga lui concentrare, ceea ce însemna că se putea descotorosi o vreme de toate întrebările pentru care avea în continuare nevoie de răspunsuri, chiar dacă Maloof şi prietenul lui spuseseră că rezolvaseră cu elicopterul.

Sami curăţă pieliţa portocalelor cu un cuţit la fel de ascuţit precum cel pe care-l folosise la carne şi continuă să lucreze în acelaşi ritm susţinut. Karin şi băieţii aveau să se întoarcă la cinci, dar el termină de pregătit mâncarea la două. Tocana putea să mai fiarbă o vreme sub capac. Sami avea de gând să amestece cuscusul abia în ultima clipă.

Se uită prin bucătărie.

Trebuia să facă curăţenie, dar acum se impunea să-şi folosească timpul pentru ceva mai valoros decât spălatul castroanelor. Îşi dădu jos şorţul, îl aruncă pe masă şi se duse în camera de zi.

Cu mai mulţi ani în urmă, Sami Farhan citise un lung articol despre amprentele online, iar de atunci încoace nu-şi putuse alunga îngrijorarea cu privire la ceea ce puteau să dezvăluie despre el Google şi Facebook. Cu cât folosea mai puţin computerele şi telefoanele, cu atât mai bine. Epitetul dispreţuitor de tehnofob era un preţ mic în schimbul siguranţei.

Se duse la bibliotecă şi scoase vechea şi fidela carte de telefon. Copiii lui nu ar fi înţeles niciodată, Sami ştia asta, de ce aceste teancuri enorme de hârtie fuseseră tipărite şi distribuite în fiecare casă din Suedia, cu atât mai puţin de ce le-ar fi deschis cineva.

Primele pagini ale secţiunii galbene conţineau hărţi cu suburbiile Stockholmului, inclusiv Västberga.

Sami deschise pagina pliată respectivă şi studie harta. Puse degetul pe clădirea de la intersecţia dintre Västberga allé şi Vretensborgsvägen. Vreten numărul 17, depozitul de bani al G4S. Trase cu un creion câte o linie subţire pe fiecare rută de acces.

Planul era să stea mai puţin de zece minute în interiorul clădirii.

Cu alte cuvinte, trebuiau să ţină la distanţă poliţia acelaşi interval de timp.

Abordarea obişnuită era de a presăra pe drum cuie ascuţite din oţel care se înfigeau în cauciucurile maşinilor. Problema cu această metodă era că, odată descoperite, cuiele puteau fi măturate pur şi simplu la o parte. Ele aveau să furnizeze o întârziere de câteva minute, dar nu mai

mult.

Michel Maloof îi spusese că sârbii procedau altfel. Sudau cuiele pe un lanţ pe care-l întindeau bine peste drum şi-l legau de ambele părţi. Cauciucurile erau sfâşiate în bucăţi, fără să ia ghimpii cu ele, ceea ce însemna că acestea găureau şi cauciucurile maşinii următoare. Nu puteai să le mături la o parte, ci trebuia să tai lanţul cu cleştele.

În loc să întârzie poliţia cu două-trei minute, lanţurile adăugau încă un interval similar. Presupunând că dura câteva minute după ce se declanşa alarma şi încă câteva înainte ca poliţia să ajungă la capcană, era exact timpul de care aveau ei nevoie.

Sami însemnă ruta de acces dinspre nord, de pe autostradă, prin Västberga allé. Apoi mai trase o linie pe Elektravägen, dat fiind că acesta era drumul pe care l-ar fi urmat poliţia de la secţie. Pentru siguranţă, trase o a treia linie pe Västberga allé, prin Drivhjulsvägen, în caz că cineva încerca să se apropie dinspre sud. Întrebarea era dacă aveau nevoie de lanţuri şi pe Karusellvägen şi Vretensborgsvägen. Probabilitatea era destul de mică, decise Sami, plus că acelea erau ocoluri care, în sine, ar fi durat mai mult.

Apoi încercă să stabilească exact cât de late erau drumurile pe care le marcase. Dat fiind că nici el, nici Maloof nu îndrăzneau să se ducă în zona industrială Västberga şi să rişte să fie văzuţi în apropierea depozitului de bani, nu avea altă variantă decât estimarea.

Decise că aveau să folosească trei, poate patru lanţuri de cincisprezece metri, cu cuie sudate pe ele. Părea mult, dar, deşi calculă iar şi iar, ajunse la aceeaşi concluzie.

Cincizeci de metri de lanţ aveau să coste bani buni.

Locul exact în care puteau să fixeze lanţurile de fiecare parte a drumului depindea de creativitatea persoanei care le monta. O misiune de recunoaştere ar fi fost mult prea riscantă.

Era ora trei când Sami se simţi în sfârşit satisfăcut de munca din după-amiaza aceea. Puse cartea de telefon la loc în bibliotecă, încrezător că nimeni nu avea să vadă liniile cu creionul pe care, pentru siguranţă, le ştersese cu guma. Se întoarse în bucătărie, unde-l întâmpinară nişte arome fantastice şi un haos absolut.

Inspiră adânc şi dădu drumul la radioul de pe pervaz. Acesta emitea non-stop o muzică pe care el nu o recunoştea. Se apucă să facă curat. Tocmai reuşise să şteargă masa şi mare parte a blatului când începură

ştirile locale, care-l făcură să se oprească.

„Ieri, cu puţin înaintea miezului nopţii, hoţii au dat lovitura la Hipodromul Täby, jaful având legătură cu Cursa Diana…“, spuse prezentatorul.

Sami căscă gura.

Nebunul ăla. Până la urmă o făcuse.

„… dar după o tentativă eşuată de a fugi călare, hoţii au fost prinşi înainte să ajungă la poartă. Acum ne îndreptăm către reporterul nostru de la locul faptei…“

Şi dăduse greş.

20

Zoran Petrovic ajunsese mai devreme.

Mergea pe jos pe străzile din Podgorica, în timp ce înserarea cădea asupra văii şi luminile oraşului trimiteau pe cerul înnorat o sclipire caldă şi galbenă. Petrovic se îndrepta spre vest. Făcu la dreapta pe largul bulevard Svetog Petra Cetinjskog, care mărginea Parcul Kraljev. Copacii erau complet înfrunziţi, ca şi cum n-ar fi îndrăznit să creadă într-o vară lungă şi considerau că era mai bine să dea tot ce puteau înainte ca iunie să se termine. Primăvara şi începutul verii fuseseră neobişnuit de friguroase în Muntenegru, iar scurta bleumarin pe care Petrovic şi-o făcuse la comandă la Götrich din Stockholm nu era suficientă ca să-l apere de frig. Drept rezultat, pasul lui lung era şi mai lung decât de obicei.

Podgorica era un oraş care primise multe nume de-a lungul timpului. Era un loc care atrăsese întotdeauna colonişti, punctul în care două mari râuri se uneau, în drumul lor prin Europa spre Mediterana.

Traversă podul urât al noii autostrăzi peste râul Moraca. De acolo vedea rămăşiţele vechiului pod de piatră peste Ribnica, una dintre puţinele construcţii istorice care supravieţuiseră bombelor din al Doilea Război Mondial. Hotelul Podgorica, spre care se îndrepta acum, era de cealaltă parte. La barul de dincolo de recepţie, unul dintre cei mai buni barmani ai capitalei trudea din greu.

Petrovic se aşeză la o masă de la geam, care dădea spre albia luxuriantă a râului, şi comandă măsline şi un pahar cu apă călduţă.

Era doar opt fără un sfert, ajunsese cu un sfert de oră prea devreme. Scoase telefonul pe care-l folosea de fiecare dată când venea în Muntenegru. Trecuseră două săptămâni de când fusese aici ultima oară, şi avea 43 de mesaje noi. Le derulă pe toate, după care reveni la începutul listei, ca să răspundă celor care meritau un răspuns. Cele mai importante cunoştinţe de afaceri ale lui foloseau numărul suedez dacă trebuiau să ia legătura cu el, aşa că acestea erau doar contactele secundare.

Deşi nu venea în Muntenegru mai des de o dată sau de două ori pe lună, se simţea aici la fel de confortabil ca în Suedia. Generaţii de Petrovic îşi lăsaseră amprenta asupra capitalei, făcând din ea o parte a istoriei lor comune. Reuşiseră să supravieţuiască secolelor de război şi

distrugere numai graţie rădăcinilor lor adânci. Puteai să găseşti oricând o legătură de familie, dacă te uitai suficient de departe în timp.

Petrovic îşi crease în Stockholm propriul lui univers. Acolo toţi păreau să fie nou-sosiţi, fie că erau din nordul Suediei, Finlanda sau Istanbul. Suburbiile fremătau de energie, o nervozitate suspectă care provenea din efortul de integrare sau de menţinere la distanţă.

Petrovic nu voia să trăiască fără vreunul din aceste două oraşe.

*

Barul şi restaurantul începură încet să se umple cu clienţi. În comparaţie cu Stockholmul, la Podgorica activităţile se desfăşurau târziu; ritmul vieţii cotidiene din ţările mediteraneene era adaptat unui alt fel de climat. Petrovic se uită, prin ferestrele imense care dădeau spre râu, cum cerul gri-închis se întuneca deasupra liniei munţilor. De obicei aştepta atât doar femei frumoase sau oameni bogaţi.

Filip Zivic nu aparţinea nici uneia din aceste două categorii.

Totul era de dragul lui Michel Maloof.

Petrovic se considera în aceeaşi măsură protectorul şi admiratorul lui Maloof. Fusese un sentiment ciudat să-l vadă pe micul Michel crescând şi îndurând loviturile care făcuseră din el bărbatul care era astăzi. Petrovic nu mai avea nici un motiv să adopte o astfel de atitudine protectoare, dar după atât de mulţi ani îi venea greu să n-o facă.

În acest caz anume, existau două motive pentru care i se părea deosebit de important să-şi ajute prietenul mai tânăr. În primul rând, ştia de cât timp pusese Maloof ochii pe depozitul de bani din Västberga. Era o şansă ca acesta să-şi împlinească un vis de-o viaţă. Pe de altă parte, se simţea vinovat pentru că-l făcuse să-şi piardă timpul cu sacii antifurt albaştri.

Avusese nevoie de ceva timp ca să-l găsească pe Manne Lagerström, dar faptul că în Muntenegru existau piloţi de elicopter păruse evident de la bun început.

Teribilul război civil din Balcani făcuse ravagii de-a lungul ultimului deceniu din secolul XX. Nedreptăţile istorice fuseseră ispăşite sau amplificate, iar lumea largă fusese luată prin surprindere de ura pe care foştii vecini o manifestau unii faţă de ceilalţi. Încă de la început,

unul dintre unchii lui Zoran Petrovic îl sfătuise: „Câte zile ai, să te ţii departe de politică“, şi exact asta fusese atitudinea pe care o adoptase. Încercase cât mai mult timp posibil să nu aibă nici o poziţie în chestiunile care nu aveau răspuns. Continua să se prezinte drept „iugoslav“ şi, cu timpul, devenise un diplomat abil într-un conflict care cerea ca toată lumea să aleagă o tabără.

În timpul războiului din anii ’90 intrase în contact cu nişte oameni care acum aveau funcţii înalte atât în Serbia, cât şi în Muntenegru. Oamenii care, pe vremea aceea, îşi făcuseră de cap în pădurile bosniace erau acum însărcinaţi cu cheltuielile pentru infrastructură, acordarea de autorizaţii de construcţie şi repartizarea bugetului. Pe vremea aceea minaseră pilonii podurilor, îmbrăcaţi în uniforme zdrenţuite. Astăzi purtau costume şi cravate, erau înconjuraţi de avocaţi şi economişti şi le întindeau capcane politice adversarilor.

Zoran Petrovic îi sunase pe mai mulţi dintre aceşti oameni ca să le ceară ajutorul, şi aşa aflase despre Filip Zivic – un om care chiar atunci, în clipa în care ceasul bătu ora opt, intră în încăpere.

Petrovic îşi dădu seama imediat că el era.

Zivic era un bărbat scund, cu părul des şi o barbă compactă şi neagră. Purta un costum bine croit, şi nimic din aspectul lui nu trăda pilotul sau fostul soldat. Unchiul lui Petrovic îl cunoscuse pe tatăl lui Zivic, şi un prieten de-al lui din copilărie era căsătorit cu una din surorile lui Zivic.

Bărbatul avea o prezenţă calmă. Făcu câţiva paşi spre bar şi privi în jur. Când Petrovic ridică mâna, Zivic se apropie de masă şi se aşeză. Se uită la paharul lui Petrovic.

– Apă, sau votcă? întrebă el.

– Apă, răspunse Petrovic. Călduţă.

Zivic râse.

– Am auzit că ăsta e semnul tău distinctiv.

– M-ai verificat? întrebă Petrovic.

– Bineînţeles, zâmbi muntenegreanul. Şi presupun că tu ai făcut la fel cu mine.

Petrovic aprobă din cap.

– Am primit rezumatul, continuă Zivic, şi mi se pare interesant. Poţi conta pe mine.

Petrovic simţi o încredere imediată faţă de pilotul de elicopter, care comandă şi el un pahar cu apă, de data asta carbogazoasă, cu gheaţă şi lămâie.

– Dar am câteva întrebări, adăugă acesta.

Seara se prelungi, şi Zoran Petrovic spuse, cu reticenţă, mai mult decât avusese de gând. Filip Zivic supravieţuise războaielor din Balcani deoarece nu lăsase nimic la voia întâmplării. Puse întrebări şi apoi alte întrebări rezultate din acestea – atât aşteptate, cât şi neaşteptate. Petrovic le răspunse cât de bine putu.

Potrivit lui Zivic, aterizarea pe acoperişul unei clădiri la miezul nopţii nu era deloc o problemă. Putea să pară dificil, însă chiar şi în cazurile normale, elicopterele aterizau pe ceva numit „cărucior“, o placă de metal pe roţi care nu era mult mai mare decât elicopterul însuşi, şi considerabil mai mică decât acoperişul unui depozit de bani.

Nu, Zivic era mai preocupat de alte lucruri. Era Petrovic sigur că poliţia suedeză nu avea să-şi ridice elicopterele în aer? Era cu adevărat posibil ca jaful să fie întreprins în zece minute? Şi nu exista riscul ca poliţia să deschidă focul?

Zivic nu fu mulţumit decât după ce Petrovic îi oferi răspunsuri lungi şi detaliate.

La miezul nopţii, cei doi bărbaţi reuşiseră în sfârşit să acopere toate detaliile, iar Zivic înţelesese exact ce i se cerea.

– Bine, spuse el. Şi când trebuie să fac asta?

– Discutam despre cincisprezece septembrie, cel târziu, răspunse Petrovic.

– De ce atunci?

Curiozitatea pilotului îl făcu să ofteze.

– În parte, din cauza zilei din săptămână. Trebuie să fie o anume zi de lucru. Şi în parte, ca să avem suficient timp să pregătim totul. În iulie şi jumătate din august, Suedia încetează să funcţioneze…

– E mult până în septembrie. Pot să fiu sigur că n-o să vă răzgândiţi?

– Chestia asta o să aibă loc, îl asigură Petrovic.

– Îmi dai cuvântul tău?

– Pot să-ţi dau ceva mai mult de atât.

Petrovic îşi scoase carnetul de cecuri muntenegrean. Găsi un stilou în buzunarul interior şi completă un cec de 20 000 de euro. Îl rupse şi i-l întinse lui Zivic, care privi uimit foiţa de hârtie.

– Nu e nevoie de asta, dacă îmi dai cuvântul tău, spuse pilotul.

– Cele două nu se exclud, zâmbi Petrovic.

Se ridicară şi-şi strânseră mâinile.

21

Antena de pe turnul radio Kaknäs sclipea leneş în depărtare. Licărul ei alb şi difuz dispărea în noapte, estompându-se pe cerul albicios. Căprioarele care în timpul zilei se ascundeau printre copacii din Djurgården cutreierau noaptea pe câmpurile uscate, încrezătoare că nu vor fi găsite nici de câini, nici de oamenii ieşiţi la plimbare. Iar pe plajele de lângă Hundudden, lebedele se odihneau la marginea apei, în vreme ce gâştele canadiene cu piept alb moţăiau pe lângă poteci.

Explozia sfâşie aerul liniştit.

Maşina era în parcarea ascunsă în spatele fostei şcoli de echitaţie de lângă Djurgårdsbrunn. În timpul iernii, zona era folosită mai mult ca loc de depozitare pentru plugurile de zăpadă, iar vara, doar de câte un taximetrist care trebuia să dea curs unei nevoi subite.

Parbrizul zbură din ramă şi zeci de mii de cioburi de sticlă ca nişte cristale se abătură asupra betonului şi pădurii. O flacără roşu cu galben ţâşni în sus atunci când benzina din motor se aprinse, iar capota smulsă din balamale zbură peste parcare într-un larg arc de cerc. Ateriză câţiva metri mai încolo, cu un zăngănit jalnic.

– Căcat, bombăni Michel Maloof trecându-şi mâna prin barbă.

– Aşteaptă, spuse Niklas Nordgren.

Stăteau la marginea pădurii, la vreo cincizeci de metri distanţă, privind cum benzina aprinsă se scurgea de sub maşină, formând un şir de flăcări care încălzeau combustibilul din rezervor. Peste câteva clipe, focul de la motor se stinse la fel de brusc pe cât izbucnise.

– Aşteaptă, repetă Nordgren.

Cuvintele lui fură urmate de o a doua explozie, mai puternică, atunci când flăcările ajunseră în sfârşit la rezervor, probabil prin ţeava de eşapament sau pe dedesubt.

Maloof se lăsă instinctiv în genunchi. Bucăţi de maşină zburau prin aer, aterizând peste tot în jurul lor: rame de parbriz, piese electronice, numere de înmatriculare şi piese din metal. După ce totul luă sfârşit şi reveni tăcerea, umplutura de spumă a scaunelor continuă să plutească încet prin aer.

– Căcat, spuse Maloof din nou.

Nordgren îşi scoase telefonul şi-i explică:

– Chestia interesantă atunci când foloseşti un telefon e că poţi fi absolut oriunde. De cealaltă parte a lumii, dacă aşa vrei. Nu trebuie decât ca cineva să pună al doilea telefon lângă accelerator sau, mai bine, în compartimentul motorului, apoi apelezi numărul respectiv de pe primul telefon, astfel comandând detonarea. În secunda următoare explodează.

– Căcat, spuse Maloof a treia oară.

Era sincer impresionat.

– La ceva de genul ăsta te gândeai? întrebă Nordgren.

Încă nu ştia exact ce plănuia Maloof. Începea să suspecteze o lovitură de amploare, dar învăţase să nu pună întrebări, nici măcar prietenilor lui apropiaţi. Până acum, Maloof voise doar să afle cum se puteau folosi telefoanele mobile pentru detonarea bombelor de la distanţă. Ăsta era motivul călătoriei lor la Djurgården.

Din perspectiva lui Maloof, păstrarea secretului nu avea legătură nici măcar cu neîncrederea, ci cu respectul. Jaful din Västberga era încă în etapa planificării, iar a-i crea aşteptări lui Niklas Nordgren însemna să-i facă un deserviciu. Existau puţini oameni în care Maloof avea atât de multă încredere.

– Aşa e mai bine, răspunse Maloof. Mult mai bine.

Nordgren zâmbi.

Cei doi bărbaţi priviră lung maşina distrusă. Semăna mai mult cu un schelet în flăcări.

– Mergem?

– Mai întâi trebuie să stingem focul, spuse Nordgren.

Se duse să ia un extinctor din maşina pe care Maloof o parcase lângă fostele grajduri.

În timp ce traversau podul Lidingö, atât soarele, cât şi luna se vedeau pe cerul albicios de vară. Maloof se simţea satisfăcut. Excursia lor la Djurgården demonstrase încă o dată competenţa excepţională a lui Niklas Nordgren. Tipul se ridica întotdeauna la înălţimea aşteptărilor.

Nu ieşea în evidenţă, dar ştia mai multe decât majoritatea oamenilor despre aproape orice. Maloof nu regretase niciodată că-l înregistrase în lista lui de contacte drept „100%“. Se cunoscuseră cu cinci ani în urmă, atunci când fuseseră arestaţi amândoi pentru comiterea aceluiaşi jaf.

În momentul acela, Maloof deja nu mai ştia de câte ori fusese aruncat într-o celulă strâmtă a arestului din Kronoberg. Pentru Nordgren fusese prima oară. Îl arestaseră la muncă. Îl duseseră cu maşina la Kungsholmen, încătuşat, îi făcuseră formalităţile, îi luaseră mostre de ADN şi amprentele, apoi îl lăsaseră să petreacă câteva nopţi pe un pat rahitic cu saltea de paie, înainte de a-l trimite acasă. Se dovedise că Nordgren nu avusese nimic de-a face cu jaful pentru care Michel Maloof fusese condamnat la doar câteva luni după aceea.

Astfel că, atunci când doi poliţişti în uniformă bătuseră la uşa lui Niklas Nordgren din Lidingö, câteva zile mai târziu, el presupusese că era o simplă neînţelegere.

– Nu, protestase el. Am fost deja exonerat în ancheta aia. Poate că nu v-aţi adus la zi informaţiile?

– Bineînţeles, rânjiseră poliţiştii.

În timp ce Nordgren o liniştea pe Annika, spunându-i că avea să se întoarcă până la ştirile de seară, agenţii îl aşteptaseră în hol.

Aveau să treacă cinci ani până ca Nordgren să stea din nou pe canapeaua din faţa televizorului.

În Suedia, tot ADN-ul găsit la locul comiterii unor infracţiuni este înregistrat şi arhivat, iar procedura standard presupune verificarea bazei de date la orice nouă investigaţie. Întâmplător, mostrele genetice ale lui Nicklas Nordgren făcuseră computerele de la secţia de poliţie să pâlpâie ca nişte automate de jocuri atunci când se câştigă potul cel mare.

Se dovedise că ADN-ul lui Nordgren corespundea cu acela găsit la scena unui jaf bancar comis în urmă cu patru ani la Sollentuna. Corespundea de asemenea unui jaf de la Mörby, din urmă cu doi ani. Şi unui atac asupra unui oficiu poştal din Sundbyberg din 2001. Ca şi unui jaf de la o bijuterie din Östermalm, la un an după aceea.

Hazardul făcuse ca Niklas Nordgren să primească tot atâţia ani de închisoare ca şi Michel Maloof. După eliberare, era aproape ca şi cum fuseseră prinşi împreună. Începuseră să se întâlnească din ce în ce mai

des.

Contagioasa atitudine pozitivă faţă de viaţă a lui Maloof, bonomia şi loialitatea lui evidentă se potriveau bine cu curiozitatea meditativă a lui Nordgren. Pe deasupra, împărtăşeau o trăsătură de caracter fundamentală: amândoi priveau mereu înainte, niciodată înapoi.

Maloof coti la dreapta după pod şi merse mai departe pe Södra Kungsvägen, spre Larsberg. Parcă la două străzi distanţă de locuinţa lui Nordgren, apoi o luară pe jos prin noaptea caldă de vară. Era puţin înainte de miezul nopţii, nu se zărea nici un trecător.

– Ştii… dacă vrei, spuse Maloof, ai putea să te bagi şi tu. Aşa am fi patru. Am împărţi totul la patru.

– Da? făcu Nordgren. Cât de mare e treaba asta?

– Păi… Maloof ştia că, oricât l-ar fi înflorit, planul tot părea nebunesc. Avem de gând să… aterizăm cu un elicopter pe un depozit de bani de lângă o secţie de poliţie şi să luăm câteva sute de milioane.

Apoi râse.

– Serios?

– Da, da.

Nordgren îşi privi prietenul în ochi.

– Mă bag.

– De asta avem nevoie de telefoanele tale cu exploziv, zise Maloof. Ca să împiedicăm elicopterele poliţiei să decoleze.

22

La nouă dimineaţa, Sami deschise încet uşa de la dormitor. Karin se trezise de la cinci.

– Ieşim afară puţin, îi şopti, referindu-se la el şi la John.

Copilul adormise cu sânul lui Karin în gură. Ea se desprinse încet.

– Nu e o problemă, nu-i aşa?

În vocea ei se simţea o uşurare inconfundabilă.

– Dormi câteva ore, spuse Sami blând.

– Pentru ca laptele să aibă timp să se îngroaşe şi să-l adoarmă după-amiază, şopti ea ironic, fără să deschidă ochii.

– Copiii sunt minunaţi, răspunse el cu un zâmbet strâmb.

Închise uşa la loc, încet.

John aştepta pe podeaua din hol. Când Sami îl ridică, puştiul râse. Era un copil fericit. Potrivit părinţilor lui, vorbea deja, chiar dacă nici măcar bunica lui nu înţelegea zgomotele pe care Sami le interpreta drept „mami“, „tati“, „pat“ şi „om“.

De fapt, era cam greu ca să mai poată fi purtat în braţe, dar lui îi plăcea asta, şi Sami se simţea mai liber fără cărucior. În plasa atârnată pe umăr pusese terci de ovăz şi scutece de rezervă, la care adăugase şi o pătură. În ajun, vara îşi întinsese îmbrăţişarea caldă deasupra Stockholmului, însă buletinul meteorologic de dimineaţă anunţase că frontul de aer cald avea să se întrerupă timp de câteva zile. Cel puţin nu aveau nevoie de salopetă, iar pentru asta Sami era recunoscător.

Merse pe Högbergsgatan cu John în braţe, dar în timp ce cotea pe Götgatan îl copleşi pe neaşteptate senzaţia că era urmărit.

Trotuarele erau aglomerate. Trecuse o săptămână din iulie, oamenii încă nu plecaseră în vacanţa de vară. Sau poate că ăsta era motivul pentru care toată lumea părea atât de stresată, se gândi Sami. De-a lungul a patru săptămâni de vară pline de ploaie măruntă, pasiunile trebuiau să se reaprindă, relaţiile cu copiii să fie refăcute, cărţile să fie citite, prietenii să se întâlnească, iar gardul să fie răzuit şi apoi vopsit.

În august, când venea în sfârşit vremea întoarcerii la lucru, aveai senzaţia că ieşi anevoie pe uscat după ce ai înotat prin apele agitate ale concediului.

Ajunseră în Medborgarplatsen. Sami o luă rapid spre staţia de metrou şi coborî scările în fugă. Odată ajuns în subteran, întoarse capul. Cel puţin câţiva oameni din spate păreau să se grăbească la fel de tare ca el.

De pe peron urcă în metroul de Hagsätra, care tocmai oprise în staţie. Însă, chiar înainte ca uşile să se închidă, sări înapoi pe peron. John, aflat în braţele lui, râse fericit. Saltul din vagon i se păruse probabil o aventură extraordinară.

Nimeni altcineva nu urmă exemplul lui Sami.

Traversă peronul. Potrivit ecranelor, până la metroul spre Åkeshov mai erau două minute. Când acesta opri în staţie, Sami repetă manevra. Urcă înăuntru, aşteptă câteva secunde şi apoi sări iar pe peron. Nevăzând pe nimeni care să facă la fel, urcă la loc. John râse tare şi gâlgâit.

Luară un metrou spre gara centrală. Sami urcă în goană până în stradă, doar pentru a lua scara rulantă înapoi spre magistrala albastră.

Era destul de sigur că se înşelase.

Nu-l urmărea nimeni.

Totuşi, spre amuzamentul fiului său, repetă trucul cu saltul pe peron în metroul spre Hjulsta.

Sami Farhan umblase prin suburbiile sudice ale Stockholmului în copilărie, dar cele din nord îi erau mai puţin familiare. Când ieşi în sfârşit din staţia Rissne, între Sunbyberg şi Rinkeby, la început o luă în direcţia greşită. Mergea spre clădirea Shurgard, un depozit unde particularii puteau să închirieze o magazie întunecoasă în care să încuie ceea ce nu voiau să folosească, să arunce sau să vândă.

Copilul de un an aproape adormise în timpul călătoriei cu metroul, dar când ieşiră la aer proaspăt deschise ochii, părând pe punctul de a începe să protesteze. Însă atâta timp cât era dus în braţe nu avea mari motive de nemulţumire, aşa că îşi păstră buna dispoziţie.

Ar fi trebuit să ajungă în cinci minute, dar Sami avu nevoie de cincisprezece. În cele din urmă găsi locul. Îl depistă de la distanţă pe

albanezul care stătea pe un taburet în faţa intrării în clădirea cea nouă. Era un bărbat destul de masiv care, sub toată acea grăsime, era mai musculos decât majoritatea oamenilor. Mâinile şi braţele îi erau pline de tatuaje, iar pe gât, deasupra gulerului tricoului, nişte flăcări verzi se întindeau spre vârfurile urechilor.

La apropierea lui Sami, albanezul se ridică alene de pe taburet. Nu aruncă nici o privire către copil.

– Poţi intra, spuse el.

Clădirea era întunecoasă, dar printr-o uşă din capăt intra nişte lumină. Sami văzu în birou alţi doi oameni. Arătau exact ca bărbatul care fusese pus de pază afară, ceea ce nu era de mirare, se gândi el, pentru că erau fraţi. Nu mai făcuse afaceri cu ei, dar tocmai asta era ideea. Să nu folosească nici una din cunoştinţele lui obişnuite. Încăperea era aglomerată şi murdară, iar calculatoarele semănau cu cele produse de IBM în anii ’90.

– Pe aici, spuse unul dintre ei.

Se ridică greoi de pe un fotoliu de catifea verde-închis din care ieşea căptuşeala.

Sami îl urmă pe coridor, pe nişte scări întunecoase şi pe lângă un lung şir de uşi încuiate. Nu se vedea nici ţipenie de om. Poate că fraţii închiriau întreaga clădire?

Albanezul se opri în faţa penultimei uşi, o descuie şi aprinse lumina.

– Uită-te pe aici şi spune-mi ce vrei.

Sami intră în cameră. Semăna atât cu o sală de expoziţii, cât şi cu o cămară. Puşti-mitraliere şi arme de foc mai mici erau expuse pe nişte cutii de lemn, în acelaşi mod în care vedeai tenişii la ofertă de la ICA Maxi. Sami atinse absent câteva arme cu mâna stângă; cu dreapta îl ţinea pe John.

Albanezul se apropie de el.

– Aici avem şi câteva noi, dacă vrei… Dar… ce naiba e mirosul ăsta?

– Ce vrei să spui? întrebă Sami indiferent.

– Nu simţi? se răsti albanezul. Miroase a căcat.

În timp ce urcau scările, Sami auzise succesiunea de pârţuri şi simţise

căldura pe braţ. Se gândise că asta mai putea aştepta.

– Aşteaptă-mă o clipă, zise el. Trebuie să fac ceva. Repede.

Înainte ca albanezul să apuce să răspundă, Sami o luase spre ieşire. Coborî scările în fugă, ieşi din clădire şi dădu colţul. Îl puse pe John pe spate în iarbă, scoase pătura şi şerveţelele umede din plasă şi schimbă scutecul cu îndemânare. Pe drumul de întoarcere spre albanez şi spre armele automate, găsi un coş de gunoi de lângă un automat de bilete şi aruncă scutecul folosit.

Băiatul râse în timp ce tatăl lui urca scările în fugă.

Sami alese un Kalaşnikov tradiţional pe care ştia că era în stare să-l mânuiască, apoi arătă spre câteva pistoale şi citi de pe lista pe care i-o dăduse Maloof, conţinând cerinţele lui Niklas Nordgren.

– Hai să facem aşa, spuse albanezul. Data viitoare când vii aici, aduci mălaiul. Îţi dăm cheia de la una din magazii. Lucrurile pe care le-ai cerut o să fie înăuntru. Poţi să le ridici când vrei, apoi laşi cheia în broască după ce termini. Bine?

August

23

Într-o luni de la începutul lui august, Niklas Nordgren instală un aparat de aer condiţionat la un magazin din Sigtuna, apoi o luă spre aeroportul Arlanda, care era la doar cincisprezece minute de mers cu maşina.

Aeroporturile erau ţinte sensibile, cu un grad înalt de securitate şi păzite non-stop. Poliţia îşi avea sediul într-una din clădirile de lângă terminalele principale, dar indicatoarele şi clădirea însăşi erau mai impresionante decât personalul efectiv. Reprezentanţii legii de la Arlanda nu se remarcau nici prin nivelul pregătirii, nici prin armamentul pe care-l deţineau; munca lor implica de obicei doar prinderea sau evacuarea scandalagiilor în vacanţă care încercau să-şi înece frica de zbor în alcool. Ameninţările teroriste şi ponturile despre traficanţii de droguri erau gestionate de alte unităţi ale poliţiei din Arlanda.

Nordgren găsi un loc în parcarea multietajată de lângă Terminalul 5, apoi străbătu pasarela de sticlă spre şirul de taxiuri în aşteptare. O luă la stânga spre Sky City, care făcea legătura dintre terminalele internaţionale şi cele interne. Aici găsi biroul de informaţii.

O femeie tânără care mesteca gumă îşi ridică iritată privirea din carte. Avea părul vopsit roşu şi un piercing într-o sprânceană.

– Scuzaţi-mă, spuse Nordgren, privind-o din umbra cozorocului şepcii. Doar o întrebare rapidă. Unde pot găsi baza elicopterelor poliţiei?

– Baza de elicoptere? murmură femeia, căutând cu degetul mijlociu în tabelul de pe ecranul computerului din faţa ei.

Atât Michel Maloof, cât şi Niklas Nordgren folosiseră, fiecare în felul lui, internetul, site-urile poliţiei, Flashback şi alte forumuri ca să afle unde-şi aveau baza elicopterele poliţiei.

Nu avuseseră succes, nu găsiseră un singur pai de care să se poată agăţa.

Nordgren ştia foarte bine că îndrăzneala e ceva ce un infractor trebuie să folosească cu chibzuinţă. Însă uneori e cea mai bună metodă, iar în clipa aceasta el era dispus să meargă mai departe ca de obicei.

– Nu, nu o găsesc, îi spuse în cele din urmă femeia. Dacă mă lăsaţi o secundă, sun la poliţie să întreb.

Nordgren încuviinţă din cap recunoscător.

– Bună, zise ea în receptor. Sunt Sophie de la biroul de informaţii din Sky City. Am o întrebare despre elicopterele poliţiei. Au baza aici pe undeva? La Terminalul 3?

Continuă să mestece gumă în timp ce asculta răspunsul. Apoi îi mulţumi persoanei de la celălalt capăt al firului, închise şi-l privi pe Nordgren.

– Nu, poliţia n-a avut niciodată elicoptere aici. De fapt, la Arlanda sunt foarte puţine elicoptere. Mi-au zis că nu-s siguri, dar că ar trebui să încercaţi la Tullinge.

– La Tullinge? Aşa a spus poliţia?

– Asta au spus, confirmă femeia.

Apoi îşi pierdu orice interes şi reveni la cartea ei.

*

Trei zile mai târziu, Michel Maloof stătea pe locul din dreapta al maşinii lui Niklas Nordgren, privind cum cădea ploaia peste Tumba. Muzica non-stop de la radio oferea acompaniamentul perfect.

– Mie tot nu-mi vine să cred, spuse Maloof.

– A fost o surpriză, aprobă Nordgreen. Dar una bună.

– Eu tot nu pot să cred. Eşti sigur? Absolut sigur?

Nordgren era cât se poate de sigur. Avea mai multe cunoştinţe în poliţia din Stockholm, şi nici una din ele nu putuse să-i spună unde se afla hangarul elicopterelor poliţiei. Însă cu toţii susţineau că în capitală era postat un singur elicopter.

– Au un elicopter în Norrland, îi explică Nordgren lui Maloof, unul la Malmö, unul la Göteborg şi unul la Stockholm. Pare ciudat, dar… Atunci când zboară pe deasupra oraşului îl vede toată lumea, şi ei îl învârt de câteva ori pe zi, ca noi să credem că sunt mai multe. Se pare că uneori împrumută unul din Göteborg. Dacă au nevoie de el pentru un motiv anume. Dacă avem ghinion.

Maloof încuviinţă din cap. Dacă aşa spunea Nordgren, atunci aşa era.

– Doar un elicopter… totuşi, e foarte ciudat.

Ajunseră la Tullingen şi cotiră spre singura pistă a vechiului aeroport, ca să arunce o privire în jur.

– Dar tu nu crezi că e aici, nu? întrebă Maloof.

– Nu, spuse Nordgren. Sunt destul de sigur că nu. Dar nu ştii niciodată. Se pare că de ani de zile poliţia mută elicopterul dintr-o parte în alta. Nu ca să fie deştepţi; pur şi simplu se pare că nu-l vrea nimeni.

– De ce nu-l vrea nimeni? se miră Maloof.

– Habar n-am, zise Nordgren. Dar asta nu ne ajută.

*

În aparenţă, cei doi bărbaţi erau foarte diferiţi: libanezul, prietenos şi mereu zâmbitor, cu părul des pomădat şi barbă perfect îngrijită, şi suedezul, introvertit, posac şi spân. Copilăriseră aproape unul de celălalt, între Vårby gård, unde trăia familia Nordgren, şi Fittja lui Maloof nu era mai mult de un şut bun pe poartă, şi nici unuia nu-i prea plăcuse şcoala. Dar în timp ce Nordgren îşi descoperise pasiunea pentru sporturile extreme, Maloof rămăsese la postul lui de fundaş central în echipa de fotbal, ceea ce reflecta bine personalităţile lor.

Nevoia de companie a lui Niklas Nordgreen era limitată. Mai interesat de circuitele electronice decât de relaţiile umane, studia lumea din jurul lui cu o privire întrebătoare de la adăpostul şepcii pe care o purta permanent. Nu voia să se eticheteze singur drept pesimist, însă ideea de fericire nu i se păruse niciodată limpede. Uneori părea să nu se împace cu imaginea de sine, şi activitatea pe care şi-o alesese nu era dintre cele mai constructive.

Michel Maloof era altfel. Îi plăcea mai mult soarele decât ploaia, fotbalul decât hocheiul, prefera soluţia problemei. Nu era genul de om care să-şi îngreuneze singur viaţa. Părinţii lui Maloof erau amândoi creştini şi-şi obligaseră copiii să meargă la biserică la intervale regulate. Însă credinţa creştină nu reuşise niciodată să prindă rădăcini în inima lui Maloof, iar fraţii lui erau convinşi că asta se datora orientării lui budiste. Capacitatea lui de a suporta nedreptatea, de a rămâne indiferent la provocări, de a zâmbi în faţa prostiei, în loc să se enerveze, era de-a dreptul miraculoasă. Dalai Lama susţinea că drumul

spre fericire se parcurge prin înlocuirea fiecărui gând înverşunat sau negativ cu unul pozitiv sau frumos. Exact acesta era modul în care îşi ducea viaţa Maloof.

Singura lui problemă erau banii.

Nu avea destui.

Însă el n-ar fi putut să spună ce însemna acest cuvânt – „destui“.

Familia lui Maloof, cei patru fraţi şi părinţii care aveau o căsnicie fericită, erau temelia trainică a vieţii sale. Graţie puterii însumate a familiei, copiii reuşiseră să treacă doar cu vânătăi uşoare prin sistemul şcolar suedez şi să se afirme în societatea pe care părinţii lor şi acum o înţelegeau adesea greşit. Toţi în afară de el. Iar motivul era acela că nu reuşise să definească niciodată cuvântul „destui“.

Până şi căsnicia de aproape patruzeci de ani a părinţilor lui Niklas Nordgren supravieţuise presiunilor sub care se prăbuşiseră multe din relaţiile prietenilor lor. Niklas nu nutrea acelaşi sentiment de apartenenţă la turmă ca Maloof; avea doar o soră, dar şi ea, şi părinţii lui se ţinuseră mereu departe de viaţa pe care ajunsese el s-o ducă.

Infracţionalitatea fiului lor îi şocase pe soţii Nordgren, după cum isprăvile lui Michel descumpăniseră întregul clan Maloof. Cu toate acestea, cei doi primiseră tot sprijinul, atât la prima arestare, când sunaseră disperaţi din arest ca să ceară ajutor, cât şi atunci când, încălcându-şi promisiunile de a se cuminţi şi ajunseseră să sune a doua, a treia şi a patra oară. Mamele lor zdrobite şi taţii îngânduraţi aşteptaseră credincioşi în faţa penitenciarului în ziua eliberării, pe când fraţii furioşi se dezlănţuiseră asupra lor când ajunseseră acasă.

Atunci când luminile albastre ale poliţiei apăreau în oglinda retrovizoare, şi mai rău decât perspectiva întoarcerii în celula strâmtă era gândul că urmau să-şi dezamăgească iarăşi familiile.

Spre deosebire de majoritatea infractorilor pe care-i cunoscuseră de-a lungul timpului, Nordgren şi Maloof reprezentau excepţii în familiile lor.

Iar faptul că prietenia lor se întărise odată cu trecerea timpului avea o explicaţie simplă: fiecare se putea identifica cu izolarea autodesemnată a celuilalt.

Ploaia continua să cadă atunci când ajunseră ei; ar fi fost dificil să găsească un loc mai pustiu şi mai mohorât. Ideea că pe această fâşie

minusculă de teren decolaseră şi aterizaseră cândva avioane era greu de imaginat. Dădură ocol cu maşina de câteva ori, însă nu zăriră nici un suflet de om şi nici urmă de hangar pentru elicoptere.

Maloof oftă şi-şi trecu mâna prin barbă.

– E puţin… altfel.

Nordgren râse.

– Unii oameni merg la pescuit în arhipelag. Noi suntem într-un safari de elicoptere, în suburbiile Stockholmului.

Dar la Tullingen nu exista nici un elicopter de poliţie.

Înainte să se despartă, îşi împărţiră sarcinile pe Google Earth. Nordgren printase districtul Stockholm şi trăsese o linie drept prin mijlocul lui. El avea să ia jumătatea de est, Maloof, pe cea de vest.

– Şi ce anume căutăm? întrebă Maloof.

– Un hangar. Într-o pădure. Suficient de mare pentru câteva elicoptere. Cu asfalt în faţă. Nu trebuie să fie la fel de mare ca o pistă de aterizare pentru avioane.

– Sigur, sigur, zâmbi Maloof. Pare mai degrabă ca un hangar în carul cu fân.

– Nu avem de ales, nu-i aşa? replică Nordgren ferm.

Ploaia, care se îndesise, răpăia pe parbriz în timp ce străbăteau Hågelbyvägen înspre Fittja.

24

Era trei şi jumătate noaptea, şi nimeni nu avea să iasă pe uşa pe care o supravegheaseră începând de la miezul nopţii. Caroline Thurn, şefa unităţii speciale de la Departamentul de Anchete Criminalistice al Autorităţii Naţionale a Poliţiei, renunţase deja de o oră să mai spere. Totuşi, decisese să mai rămână.

Parcaseră pe Karlavägen, aproape în Karlaplan. Clădirea de vizavi funcţiona ca bordel secret pentru ambasadorii străini din Stockholm, dar în noaptea aceea nivelul de testosteron al diplomaţilor părea să fie scăzut.

Thurn se uită spre detectivul inspector-şef Mats Berggren, colegul ei din ultimele trei săptămâni, care dormea pe locul din dreapta. Avea să-i fie greu să se deprindă cu şuieratul care-i ieşea din gât şi cu vibraţia sonoră a obrajilor lui cărnoşi. Dar până acum Thurn reuşise să lucreze bine cu toţi colegii cu care avusese de-a face şi nu avea nici o intenţie să dea greş cu Berggren. Respect şi răceală, acesta era secretul.

Thurn nu se împrietenise cu nimeni şi nici nu-şi făcuse duşmani. Totul se reducea la profesionalism. Sarcina ei nu era să-şi facă prieteni, ci să menţină şi să apere societatea democratică suedeză.

– Mats, şopti ea, scuturându-l ca să-l trezească. Hai să renunţăm în noaptea asta.

Până atunci nu mai întâlnise pe cineva atât de masiv ca Berggren. Avea în jur de 150 de kilograme, şi Thurn auzise că se lupta mereu cu o dietă sau alta. În mod evident, era o luptă inegală. Ea cântărea doar 61 de kilograme, deşi avea 1,75 metri. Se abţinea să mănânce dulciuri şi pâine albă încă din adolescenţă, chiar dacă acum nu se mai gândea să se joace cu mâncarea în farfurie ca să evite întrebările curioşilor.

Thurn nu era genul misionar. Fiecare putea să facă ce dorea, iar dacă noul ei coleg nu reuşea să slăbească deloc, ea nu avea nici o opinie despre asta.

– Poate că n-am nimerit noaptea potrivită, zise Berggren.

Avea o voce aspră pe care somnolenţa o îngroşa şi mai mult.

– Nu e noaptea potrivită, încuviinţă ea. Sau ziua, sau data, sau ora? Sau poate că pur şi simplu s-au mutat altundeva.

Berggren murmură ceva nedesluşit, apoi adăugă:

– Dumnezeule, ce obosit sunt. Doar gândul să mă târăsc până acasă…

Era genul plângăcios, Thurn îşi dăduse seama de asta încă din prima zi.

– Eu stau după colţ, răspunse ea. Dacă vrei, poţi să dormi câteva ore pe canapeaua mea, înainte să te duci la Hägersten.

În lumea lui Caroline Thurn era firesc să facă o asemenea propunere. Curtoazia îi fusese întipărită încă de când era mică; era un reflex, ca respiraţia. În plus, aceste oferte amabile nu implicau nici un risc, deoarece răspunsul era întotdeauna nu.

– Da, sigur, spuse Berggren, care nu crescuse în acelaşi mediu social.

*

Intrară într-un garaj de pe Väpnargatan, după colţul cu Strandvägen, şi luară liftul până la ultimul etaj, unde locuia Caroline Thurn. Când intră în hol şi privi în jur, Mats Berggren trebui să facă eforturi ca să-şi ascundă surprinderea.

Cuvintele care-i apăreau în cap păreau desprinse dintr-o reclamă a unei agenţii imobiliare: apartament somptuos, în cea mai exclusivistă zonă a oraşului.

Lumina zorilor arunca un licăr cald prin ferestre, iar podeaua cu parchet în zigzag părea să nu se mai termine. Totuşi, în timp ce privea în jur, Berggren văzu că apartamentul avea nevoie de renovare. Pe tavan erau crăpături, deşi era de sperat că se limitau la zugrăveală. Cineva începuse să dea jos tapetul galben din hol, însă renunţase înainte de a termina, iar parchetul era aproape negru pe alocuri. Ceea ce-l impresionă cel mai tare pe Berggren fu faptul că apartamentul era aproape complet gol.

– Ai o locuinţă frumoasă, murmură el, fără să ştie ce altceva să spună.

Berggren lucra la Poliţia Criminalistică Naţională doar de o săptămână când i se propusese să devină noul partener al lui Thurn. Fusese deopotrivă îngrozit şi curios. Thurn avea o reputaţie. Păstra distanţa. Era respectată din cauză că rareori dădea greş, era abordabilă şi

îndatoritoare, şi totuşi despre nici unul dintre colegii ei nu s-ar fi putut spune că-i era prieten.

Înaintea primei lor întâlniri, Mats Berggren se documentase cu privire la noua sa parteneră. Baza de date a poliţiei îi oferise suficiente informaţii.

Caroline Thurn se născuse pe 16 februarie 1977, deci avea treizeci şi doi de ani. Berggren nu descoperi unde crescuse sau unde mersese la şcoală, dar trebuia să se fi înscris la Academia de Poliţie imediat după liceu, deoarece primise un post în poliţia din Stockholm încă din toamna lui 1998. După primul an de patrulare, fusese recrutată de un grup care pe vremea aceea se bucurase de multă atenţie din partea presei şi care făcea parte dintr-un schimb internaţional. Berggren şi-l amintea foarte bine; cererea lui de a se înscrie în acel program fusese respinsă.

Acel prim an petrecut în străinătate se transformase pentru Caroline Thurn în mai mulţi, dar în 2005 se întorsese la Poliţia Criminalistică Naţională. După asta nu mai existau informaţii despre activitatea ei. Berggren nu trebuise decât să-i întrebe pe noii lui colegi de departament ca să-şi facă o imagine. Caroline Thurn era un om care lucra zi-lumină şi care nu suporta eşecul. Totuşi, toţi cei cu care stătuse de vorbă îl felicitaseră. Thurn era genul de persoană pe care vrei s-o ai de partea ta.

Prima oară când se întâlniseră, Berggren fusese şocat. După tot ceea ce auzise şi citise despre ea, femeia înaltă şi zveltă nu corespundea deloc aşteptărilor lui. Profilul ei, cu acel nas îngust ca un cioc şi pometii aceia înalţi, era fără îndoială ascuţit ca o lamă, dar Thurn se dovedi a fi deopotrivă caldă şi empatică. Berggren ar fi mers chiar până la a o descrie drept blândă.

Berggren făcu un pas din hol în cameră.

– Te-ai mutat de curând? o întrebă.

Apartamentul de cinci camere se întindea de-a lungul străzii Strandvägen, căminul oamenilor bogaţi şi puternici din Stockholm, cu panoramă asupra golfului Nybroviken şi a cartierului Blasieholmen, de cealaltă parte a apei. Nu existau piese de mobilier, covoare, fotografii sau perdele, doar podele de lemn scârţâitoare.

– Hmm, spuse ea în cele din urmă, părinţii mei au cumpărat apartamentul ăsta după război. Eu… încă n-am apucat să-l amenajez.

– N-ai apucat? făcu Berggren ducându-se la fereastră. Despre care război e vorba?

– Am o canapea pe care poţi dormi, răspunse ea făcându-i semn să se desprindă de priveliştea apelor calme.

Trecură prin încă două încăperi goale până la o cameră mai mică. Înăuntru era o canapea adâncă şi uzată.

– Locuieşti singură? vru să ştie Berggren.

Trecuse mult timp de când bărbaţii îşi terminaseră de jucat rolul în viaţa lui Caroline Thurn. Nu era o constatare amară, Thurn presupunea că experienţa ei în materie de relaţii nu era diferită de a altora. Totuşi, luase decizia de a locui de una singură. Nu-i plăcea să vorbească despre asta. În ochii celorlalţi, a prefera să locuieşti singur dobândea întotdeauna dimensiuni politice sau filosofice.

Acum, în loc să-i răspundă partenerului ei, îl îndemnă:

– Dormi câteva ore. Ai nevoie de asta.

– Pare confortabilă, spuse Berggren arătând din cap spre canapea şi amintindu-şi brusc cât de obosit era.

Ea zâmbi.

– Când te trezeşti poţi să faci cafea în bucătărie. Nu am prea multe vase, dar dacă nu găseşti nimic poţi să speli o ceaşcă din maşina de spălat vase.

„Dacă o să găsesc bucătăria“, se gândi Berggren.

El crescuse împreună cu părinţii lui într-un apartament mic de pe Hantverkargatan, în Stockholmul anilor ’50 şi ’60, pe vremea când oraşul era plin de speranţă faţă de viitor şi de ceea ce mai târziu avea să se numească „muncă grea şi cinstită“. Copilăria lui fusese o luptă. Faptul că era gras însemnase că era întotdeauna un intrus. Nu făcea nici un sport, nu era invitat niciodată la petreceri. Cum ambiţiile lui fuseseră întotdeauna mai mari decât aptitudinile, învăţatul fusese un chin îndelungat. Îşi moştenise înflăcărarea şi pasiunea pentru solidaritate şi dreptate de la tatăl lui, un muncitor metalurgist care se mutase la Stockholm din Falun. De la mama lui, profesoara din Kungsholmen, învăţase că o societate dreaptă şi democratică trebuie să fie construită pe principiul egalităţii în faţa legii. De la amândoi învăţase să nu se creadă mai bun decât ceilalţi. Ştiuse dintotdeauna că

avea să devină poliţist, iar cele câteva luni dinaintea examenului de admitere la Academia de Poliţie fuseseră singura perioadă din viaţa lui când reuşise să slăbească puţin.

Însă nu stătuse niciodată într-o locuinţă mai mare decât apartamentul copilăriei.

– Câţi metri pătraţi are? nu se putu abţine să întrebe.

– Mai mult decât am eu nevoie, răspunse Thurn. Te descurci?

– Poftim? făcu el. Pleci…?

– Tocmai mi-am amintit ceva. Vreau să verific dacă există vreo altă cale de acces în clădirea de pe Karlavägen. Prin clădirea de alături sau prin garaj. N-am verificat asta.

– Acum?

Berggren era şocat.

– Eu n-am nevoie de prea mult somn. Dar tu culcă-te puţin.

Berggren ştia că ar fi trebuit să protesteze, dar era stors de vlagă. În loc de asta, încuviinţă din cap şi se lungi pe canapea, care era încă şi mai confortabilă decât îşi imaginase. Adormi imediat.

25

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, capitala Muntenegrului fusese rasă de cele peste şaizeci de raiduri aeriene care se năpustiseră asupra oraşului. Părea absurd, un fel de exagerare grotescă a importanţei Podgoricei, însă de atâtea ori se abătuseră bombardierele asupra acelei văi minunate pentru a-şi elibera încărcătura, ca o ploaie malefică, asupra oraşului cândva frumos unde se întâlneau cele două râuri.

La sfârşitul războiului nu mai rămăsese nimic.

Atunci când partidul comunist se apucase să reconstruiască oraşul, în anii ’50 şi ’60, urmase acelaşi model de pretutindeni din Europa de Est, creând un fel de variantă ieftină a modernismului brutalist. Asemenea Stockholmului, Podgorica devenise un oraş în care clădirilor nu li se permitea niciodată să se înalţe mai mult de cinci sau şase etaje. Dar, spre deosebire de Stockholm, Podgorica devenise omogenă, planificată, ieftină şi aseptică.

Filip Zivic, pilotul de elicopter, iubea Podgorica, dar nu din cauza frumuseţii oraşului. Aspectul lui general suferise multe modificări pozitive în ultimii douăzeci de ani, însă Zivic nu avea să joace nici un rol în dezvoltarea capitalei din următoarele câteva decenii.

Abătut, Zivic îşi puse bagajele în portbagajul maşinii.

– Mergem? îl întrebă soţia lui, care se aşezase deja pe locul din dreapta.

Fiul lor era în spate, concentrat asupra unui joc de pe telefon. Din punctul de vedere al băiatului, între Muntenegru şi Serbia nu exista nici o diferenţă reală, iar gândul acesta îl deprima şi mai tare pe Filip Zivic.

– Da, spuse el. Să mergem.

Ministrul Justiţiei din Serbia, Nebojsa Have, presupunea că întâlnirea de după prânz avea să implice o nouă negociere de un tip sau altul. Dar, spre deosebire de celelalte întâlniri pe care trebuise să le suporte în timpul lungilor zile petrecute în birourile guvernamentale de pe Nemajina numărul 11, o clădire minunată de pe colţ, acum nu mai trebuia să se ascundă. Era ministru într-un guvern sârb care, dincolo

de suprafaţă, se întindea în toate direcţiile şi se baza pe compromisuri.

Auzi o bătaie la uşă, iar peste o clipă apăru unul dintre consilierii lui, un tânăr cu spatele drept şi ochii plini de ambiţie.

– Filip Zivic vrea să vă vadă, spuse el.

– Bine, spuse Have. Roagă-l să intre.

Have ştia ce fel de impresie lăsa biroul lui cuiva care-l vizita prima oară. Plafon de aproape patru metri înălţime, cu stucaturi din ipsos, ferestre înalte care dădeau spre stradă şi perdele grele de catifea, deschise la culoare. Avea un set de fotolii vechi şi un candelabru sclipitor de cristal deasupra măsuţei de cafea, iar pereţii erau plini de tablouri cu sârbi celebri. Era imposibil să nu fii impresionat.

Filip Zivic îşi făcu apariţia. Prietenia celor doi bărbaţi era atât de veche, că suporturile pentru stilouri din aur şi covoarele persane nu ar fi trebuit s-o influenţeze; totuşi, eleganţa biroului îi stârni lui Zivic o reacţie de uimire.

– Putem sta aici, sugeră ministrul, arătând spre un set de fotolii mai moderne de lângă fereastră.

Se aşezară unul în faţa celuilalt.

– Am fost puţin surprins de telefonul tău, Filip, începu Have. Nici nu ştiam că eşti la Belgrad.

– Nimeni nu ştie că sunt aici, răspunse Zivic. Dar cred că am ceva care ar putea, în sfârşit, să pună capăt negocierilor noastre.

Ministrul Justiţiei încuviinţă din cap fără să spună nimic.

Have era sigur că în încăpere fuseseră instalate microfoane şi presupunea că cel care-l asculta îi dorea binele. În acelaşi timp, îşi făcuse obiceiul de a nu rosti nici un cuvânt care să poată fi înregistrat şi eventual folosit împotriva lui în viitor. La urma urmei, regimurile se răsturnau unele pe altele, era practic o tradiţie naţională.

– Am informaţii despre un jaf, continuă Zivic. Cei implicaţi sunt din Muntenegru. Şi toată chestia e… spectaculoasă.

Nebojsa Have îşi repetă gestul de aprobare.

– Nu pot să folosesc informaţii bazate pe zvonuri, explică el. Am discutat deja despre asta, nu-i aşa, Filip?

– E ceva mai mult decât zvonuri.

– Şi jaful ăsta o să aibă loc aici, la Belgrad?

– Nu.

– În Muntenegru?

– Nu, o să aibă loc în Suedia, spuse Zivic.

– Serios?

– Nu voiai o ţară UE?

– Suedia e bună, confirmă Have. Suedia e foarte bună.

Ministrul Justiţiei era dornic ca ţara lui să se implice în cooperarea poliţienească la nivel european, însă mereu se punea problema să şi dai, nu doar să primeşti. Ultima oară când vorbise cu Zivic despre asta fusese cu peste un an în urmă. La momentul respectiv avusese grijă să sublinieze că trebuia să fie o tranzacţie de un fel sau altul.

– Pot să-ţi ofer informaţii detaliate, continuă Zivic. Nu am multe nume, dar am tot restul. Cu ajutorul lor, poliţia suedeză ar trebui să-şi dea seama unde, când şi cum o să aibă loc jaful. Judecând după plan, o să fie cel mai mare jaf din istoria Suediei.

Have oftă.

– Toţi plănuiesc cel mai mare jaf din istorie. Aşa se întâmplă mereu.

– Dar am nevoie de garanţii c-o să-ţi ţii promisiunea.

Cu un an în urmă, Have îi făcuse o promisiune prietenului său din copilărie. Era singurul motiv pentru care pilotul se afla astăzi în biroul lui.

În timpul războiului, Filip Zivic luase parte la unele evenimente care-i aduseseră duşmani pe viaţă. Vreme de câţiva ani păruse că totul fusese uitat, dar apoi vechile ranchiune explodaseră dintr-odată. Nu ştia de ce, dar, de un an şi jumătate, el şi familia lui trăiau sub ameninţări permanente cu moartea. Zivic îşi obliga soţia şi fiul să se mute cel puţin o dată pe săptămână, iar el dormea cu o armă pe noptieră. De asemenea, întrerupsese toate legăturile cu majoritatea prietenilor şi rudelor. Era mai degrabă o modalitate de a-i proteja pe ei decât pe sine însuşi.

Însă acest tip de existenţă nu putea fi susţinut pe termen lung.

În paralel cu asta, ministrul Justiţiei din Serbia – care încerca să producă o schimbare reală într-o ţară măcinată de corupţie şi de crima organizată – crease primul program credibil de protecţie a martorilor. Un program în care oamenii puteau avea încredere. În schimbul informaţiilor, statul putea să furnizeze o nouă identitate, o viaţă nouă sub un nou nume, şi, într-adevăr, părea că toate scurgerile din administraţie fuseseră stopate pentru moment.

Deoarece urmărise cariera lui Nebojsa Have încă de când intrase în politică, Filip Zivic ştia că asta era şansa lui. Ambiţiile şi moralitatea lui Have erau mai mari decât ale oricărui alt politician.

– Nu pot să garantez nimic, spuse acesta acum, cu o prudenţă deliberată. Mai ales în condiţiile în care toată lumea ştie că suntem prieteni de ani de zile.

– Vreau să-ţi spun ceva, răspunse pilotul. Dacă eu aş avea informaţii atât de unice şi de relevante încât ar putea fi folosite ca monedă de schimb în dialogul cu poliţia suedeză şi europeană, asta mi-ar asigura un loc în programul tău?

– Bineînţeles, zise ministrul. Nu ai fi tratat altfel decât ceilalţi.

– Bine atunci, spuse Filip Zivic. Omul care plănuieşte jaful se numeşte Zoran Petrovic şi locuieşte la Stockholm. Să păstrez detaliile pentru poliţia suedeză?

26

Era zece şi jumătate atunci când numele Comisarului Poliţiei Naţionale apăru pe telefonul lui Caroline Thurn. În momentul acela, Thurn bea o cafea la Villa Källhagen din Djurgården. Cu câteva ore mai devreme descoperise o uşă care ducea din garaj în imobilul de pe Karlavägen, dar nu conta, deoarece garajul era amplasat de aşa manieră, încât ea şi cu Berggren, fără să ştie, îi supravegheaseră intrarea în noaptea precedentă.

Thurn se întorsese acasă ca să descopere că Berggren continua să sforăie pe canapeaua ei. Îşi luase hainele de alergat şi decisese să dea o tură în jurul Djurgårdenului. Pe drumul de întoarcere se oprise pentru un mic dejun lichid şi negru.

Therese Olsson, Comisarul Poliţiei Naţionale, părea agitată.

– Am primit un pont, spuse ea la telefon. Ni se pare extrem de interesant. Vino în faţa Ministerului Afacerilor Externe peste o jumătate de oră.

Thurn confirmă şi închise.

După asta îl sună pe Berggren, care părea că abia se trezise. Îi transmise ordinele Comisarului Poliţiei Naţionale.

– Ne vedem acolo, zise Berggren. Şi mulţumesc că m-ai lăsat să dorm pe canapea.

Cum auzea în fundal maşini, Thurn presupuse că Berggren plecase deja din apartamentul ei.

Nu era ceva neobişnuit ca Thurn să fie chemată la întâlniri la Ministerul Afacerilor Externe, care-şi avea sediul în una dintre cele mai vechi clădiri din Gustav Adolfs torg, chiar în centrul Stockholmului. Unul din motivele pentru care se constituise Poliţia Criminalistică Naţională era acela de a facilita cooperarea cu autorităţile de resort din alte ţări; drept rezultat, exista o conexiune firească între cele două instituţii.

În timp ce-şi parca Volvo-ul de serviciu care mirosea a nou pe unul din locurile rezervate chiar în faţa intrării în clădire, Thurn îi văzu pe cei doi aşteptând pe trotuar.

Olsson era în uniformă, iar Berggren în aceleaşi haine pe care le purtase în ajun.

Era 20 august, şi de câteva zile căldura verii revenise pe Coasta de Est. Cerul era albastru-deschis, sub ceaţa uşoară a unui nor, şi familii de plimbăreţi cu tenişi urâţi se sprijineau de balustradele de lângă apă, făcându-şi fotografii cu telefonul, cu Norrbron în fundal. Era abia ora unsprezece. Stockholmul de sfârşit de vară era un paradis al turiştilor, cu maşini ezitante pe străzi, excursionişti cu rucsac la metrou şi hoţi de buzunare omniprezenţi.

Thurn se dădu jos din maşină.

– M-ai întrecut, îi spuse lui Berggren cu un zâmbet.

– Eram imediat după colţ, replică el spăsit, ca şi cum i s-ar fi părut neloial să ajungă înaintea ei.

Berggren ar fi vrut s-o întrebe despre dormitorul ei, dar îşi dădu seama că nu era momentul.

Când se trezise în dimineaţa aceea, o căutase pe Thurn prin apartament şi-şi dăduse seama că în nici una din camere nu exista un pat. În afara unei uşi încuiate din bucătărie, se uitase peste tot. Nu exista nici un dormitor.

Îşi arătară actele de identitate la recepţie, şi consilierul ministrului Afacerilor Externe apăru peste câteva minute.

– Cărui fapt îi datorăm interesul domnului ministru? întrebă Thurn în timp ce urcau pe scările late de piatră către etajul unu.

Olsson făcu un gest nepăsător care indica faptul că ar fi vrut să-i explice, dar nu chiar în clipa aceea. Therese Olsson, intrată pe deplin în rolul ei profesional, prefera să fie acuzată că era plictisitoare decât că nu era clară. Nu prin francheţe şi jovialitate reuşeai să ajungi la rangurile superioare, demne de invidiat, ale ierarhiei poliţiei.

Ofiţerii de poliţie fură conduşi în camera ministrului, în urma consilierului, iar acolo se aşezară pe canapea, aşteptând în tăcere. Când apăru oficialul se ridicară în picioare.

Energicul ministru îi salută pe fiecare, strângându-le mâna puternic, şi îi rugă să se aşeze.

– Înţeleg că vom continua cooperarea cu Belgradul? spuse el, în timp

ce Thurn se întreba dacă dialectul lui grosier era motivul pentru care suedeza care-i ieşea din gură părea întotdeauna atât de forţată.

– Aşa e, răspunse Olsson.

– După cum ştiţi, continuă ministrul, am încă relaţii bune cu majoritatea decidenţilor din Balcani. Voiam doar să vă spun că dacă aveţi cumva nevoie de ajutor, vă stau la dispoziţie.

– Sunteţi foarte amabil, domnule ministru, răspunse Olsson, dar eu cred că stăpânim situaţia. Deşi contactul iniţial a fost la nivel ministerial, colegii noştri sârbi i-au oferit şi ofiţerului nostru de legătură din Belgrad informaţii extrem de detaliate peste care se pare că au dat din întâmplare.

– Păi, de obicei când dai peste ceva o faci din întâmplare, nu-i aşa? spuse ministrul.

Berggren râse, şi ministrul îi aruncă o privire recunoscătoare. Caroline Thurn zâmbi din reflex. Nu era o admiratoare a vorbelor de duh. Cuprinsă brusc de un val de oboseală, închise ochii şi aţipi. Deschise ochii peste câteva secunde, fără ca cineva din cameră să-i fi observat picoteala.

Somnul era cel mai mare duşman şi cea mai mare provocare a ei. Dormise prost dintotdeauna, dar nu-şi mai amintea exact când anume nopţile ei se transformaseră în coşmaruri prelungite. La un anumit moment de la sfârşitul adolescenţei, bănuia ea. Începuse ca insomnie, incapacitatea de a se odihni. Nopţile deveniseră un lung chin, iar zilele, o luptă neclară pentru a rămâne trează, până când venea momentul să repete întregul proces.

Încercase tot ce-i trecuse prin cap. Să mănânce mult sau foarte puţin seara, să facă exerciţiu fizic sau să evite să facă exerciţiu fizic după o anumită oră. Cumpărase saltele de diverse durităţi, umidificatoare şi efecte sonore – ploaie şi vânt. Începuse să mediteze şi luase o lungă listă de poţiuni şi medicamente prescrise atât de doctorii obişnuiţi, cât şi de psihoterapeuţi. Situaţia nu făcuse decât să se agraveze.

Abia după câţiva ani, după ce încetase să se mai lupte cu asta şi reuşise să găsească doza potrivită de medicamente, zilele ei deveniseră iar suportabile; acum nu-şi mai bătea capul să se ducă noaptea la culcare. În loc de asta, stătea în întuneric şi-şi lăsa gândurile să vină şi să plece fără nici o opoziţie, cu scopul de a economisi cât mai multă energie posibilă pentru ziua următoare, când venea momentul să funcţioneze iar într-un context social.

Microsomnul pe care-l detestase în trecut – deoarece reprezenta o promisiune mereu încălcată – devenise cel mai bun prieten al ei.

Pe de altă parte, ştia că era diferită şi că această diferenţă nu era una bună. Atunci când Mats Berggren avea s-o întrebe mai târziu unde era dormitorul ei, avea să mintă ca de obicei şi să vorbească despre un pat rabatabil ascuns în perete.

Peste treizeci de minute, când ieşiră din biroul ministrului Afacerilor Externe, Caroline Thurn şi Mats Berggren nu ştiau mult mai multe. Comisarul Olsson repetase la nesfârşit că primiseră un pont de mare importanţă. Folosise chiar cuvântul „unic“, acesta fiind motivul pentru care ministrul de Externe sârb luase legătura cu omologul lui suedez. Ca să câştige apreciere politică la cel mai înalt nivel.

Infracţiunea planificată avea să fie cel mai mare jaf din istoria Suediei. Şi graţie colegilor din Serbia, poliţia suedeză avea dintr-odată o pistă reală, spusese Olsson.

Dar atunci când Caroline Thurn încercase să afle mai multe despre această pistă, Comisarul nu-i răspunsese. Nu ştia detaliile, îi spusese ea. Dar ştia că era o şansă unică de a arăta crimei organizate din Balcani ce putea să facă Poliţia Criminalistică Suedeză, ce putea să realizeze cooperarea internaţională. Pentru ministrul Afacerilor Externe şi pentru guvern, asta însemna recunoaşterea unei datorii de onoare faţă de sârbi.

– Când mă întorc îl sun pe Björn Kant, spuse Thurn în timp ce ieşeau din clădire. Poate c-o să mă pună el la curent.

Nu-l mai văzuse pe Kant de la arestarea lui Henrik Nilsson din una dintre clădirile Hötorget, din urmă cu câteva luni. Imediat ce Nilsson ajunsese la Sediul Central al Poliţiei, avocaţii şi relaţiile lui se asiguraseră că putea să plece liber. Când auzise asta, Thurn se dusese la Djurgården şi alergase trei ture de canal, ca să-şi consume furia. Oameni precum Nilsson scăpau întotdeauna, chiar dacă la cazul lui lucrase cel mai bun procuror suedez. Dacă Henrik Nilsson avea să-i mai iasă vreodată în cale, Thurn jurase să-l distrugă.

– Björn Kant nu era disponibil, spuse Comisarul Poliţiei pe un ton neutru. Departamentul Internaţional al Procuraturii a numit pe altcineva în cazul ăsta. Lars Hertz.

– Lars Hertz? repetă Thurn, scormonindu-şi memoria. E din Göteborg? Nu cred că ştiu cine…

– Ăsta o să fie primul caz penal al lui Hertz, răspunse Therese Olsson.

Caroline Thurn se opri brusc.

– Îmi pare rău, dar nu cred că înţeleg. Va trebui să cooperăm cu un procuror care nu a mai lucrat niciodată la un caz penal?

– Am auzit că e foarte competent, spuse Comisarul.

O maşină neagră trase lângă trotuar. Olsson deschise portiera neagră şi urcă înăuntru, fără să mai spună nimic. Thurn şi Berggren rămaseră în faţa Ministerului Afacerilor Externe.

Thurn era furioasă, dar reuşi să zâmbească uşor.

– Bănuiesc că rămâne în seama noastră să-i oferim lui Lars Hertz un curs scurt de infracţionalitate internaţională, spuse ea.

27

Michel Maloof vedea printre perdelele pe jumătate trase până la terenul de fotbal, autostradă şi, mai în depărtare, pădurea deasă. Părea să existe întotdeauna la îndemână o cutie deschisă de pizza din ajun, aşa că luă una din feliile rămase cărora reuşise să le reziste de la prânz încoace.

Nu ştia de cât timp se holba la ecranul calculatorului. Ura Google Earth. După-amiaza se apropia încet de sfârşit, iar el îşi petrecea timpul cu asta. Căuta ceva ce nu avea să găsească niciodată. Pe masă, sub cutia de pizza, era harta printată pe care i-o dăduse Niklas Nordgren. Maloof o împărţise metodic în pătrăţele, însă mai avea de parcurs din ea tot atât cât verificase deja.

Singura lui consolare era gândul că în nordul oraşului, în Lidingö, Niklas Nordgren făcea exact acelaşi lucru.

Era şase şi jumătate seara, trei zile mai târziu, când Michel Maloof găsi căruciorul, în timp ce privea lung varianta pixelată a realităţii oferită de Google. De-a lungul săptămânii trecute, lumina ecranului şi rezoluţia groaznică a imaginilor îi dăduseră dureri de cap, aşa că atunci când îl zări prima oară lângă două clădiri mici din mijlocul pădurii Värmdö fu sigur că era o vedenie.

Se lăsă pe spate şi se tot holbă, dar nu putu ajunge la nici o altă concluzie: fotografia făcută aleator de un satelit american chiar era ceea ce căuta el.

Elicopterele nu aveau roţi, acesta fiind motivul pentru care aterizau pe o placă de metal cu roţi – aşa-numitul cărucior – cu ajutorul căruia puteau fi trase, fie cu mâna, fie cu ajutorul unui vehicul, şi băgate sau scoase din hangar. Obiectul din imaginea neclară din faţa lui semăna perfect cu aşa ceva.

Deschise o nouă fereastră, găsi o imagine cu un cărucior şi o puse lângă cea din Google Earth.

Îl sună pe Nordgren în timp ce se holba la ecran.

– Hei, ascultă… probabil că poţi să închizi computerul.

Nordgren nu spuse nimic, dar Maloof îl auzea cum respiră.

– Vrei să spui că l-ai găsit?

– Sigur, sigur.

– Glumeşti.

– Nu. Da. Nouăzeci şi nouă la sută.

– Incredibil.

– Mai verific mâine o dată. Bun. Somn uşor.

– În sfârşit, oftă Nordgren.

Myttinge se afla la nord de Värmdö.

Maloof îl luă pe Sami Farhan din Slussen, puţin înaintea prânzului, şi porniră spre Gustavsberg cu Seatul lui gri-argintiu. Graţie autostrăzii, avură nevoie doar de puţin peste jumătate de oră ca să ajungă la Värmdö, dar apoi drumul pe lângă Ängsvik şi Siggesta gård era îngust şi şerpuit. Nu existau alte maşini, şi totuşi era greu să ajungă la limita de viteză.

Apoi, dintr-odată, îl văzură.

Hangarul.

Era pe marginea drumului, modest şi fără nici un fel de aparatură de supraveghere. Gardul din jurul lui era din plasă împletită obişnuită. La o curbă a drumului găsiră o mică potecă prin pădure; parcară acolo maşina şi se întoarseră la hangar, ca să se asigure că găsiseră cu adevărat locul căutat.

Poliţia pusese panouri de semnalizare atât pe clădiri, cât şi pe porţi. Existau două hangare mici, şi pe fereastra laterală a unuia din ele văzură un elicopter.

Pe drumul de întoarcere spre oraş, Sami era binedispus.

– Parcă l-ar ţine într-o căsuţă de păpuşi.

– Exact, exact, spuse Maloof.

– O să fie floare la ureche să pătrundem înăuntru cu bombele lui Nicke.

Trecură pe Danvikstull, apoi merseră mai departe pe Stadsgårdsleden,

unde feriboturile imense îşi aşteptau clienţii participanţi la conferinţe.

– Pot să te duc acasă, spuse Maloof. Nu trebuie să ajung nicăieri înainte de ora două.

– Ai putea să mă laşi mai bine la Sergels torg? întrebă Sami. I-am promis lui Karin că trec pe la magazinul de cărucioare pentru copii ca să văd dacă au roţi de schimb.

În timp ce Sami îi explica foarte detaliat funcţia de blocare a roţii de la căruciorul pentru copii, Maloof o luă pe Skeppsbron, pe lângă urâtul castel al Regelui, iar după pod merse drept înainte. Parcul Kungsträdgården era de un verde luxuriant, frumos chiar şi fără nici un ulm, iar oamenii stăteau pe iarba din jurul statuii lui Karl al XII-lea, bucurându-se de căldură. Şcolile începuseră deja, însă n-ai fi putut să-ţi dai seama de asta; vacanţa de vară părea să continue.

– Dumnezeule, ce plăcut, remarcă Sami privindu-i pe adoratorii soarelui care ieşiseră la picnic îmbrăcaţi sumar.

Coborî geamul de pe partea lui.

Maloof opri încet în spatele unui autobuz care trăsese în staţie.

– Ce NAIBA!

Sami era cel care strigase. Complet din senin, iar Maloof, care fusese pe punctul de a reporni, călcă frâna.

– Uite! Ce naiba, UITE!

– Ce naiba e?

Maloof simţi un val de frig, urmat rapid de unul de adrenalină.

– El e! strigă Sami, arătând pe fereastră. Turcul! Hassan Kaya! E hoţul de creveţi, fir-ar al dracu'!

Înainte ca Maloof să-şi dea seama ce se întâmpla, Sami deschise portiera şi sprintă spre trotuarul celălalt. Un Porsche roşu frână scrâşnit, oamenii care tocmai coborâseră din autobuz se opriră, arătând cu degetul, dar Sami alergă mai departe.

– NEMERNICULE! răcni el.

– STAI! strigă Maloof.

28

A doua zi, dimineaţa devreme, după întâlnirea de la Ministerul Afacerilor Externe, Thurn şi Berggren fură convocaţi la procuratura de pe Östermalmsgatan. Se întâlniră la un magazin 7-Eleven din apropiere, la nouă fără un sfert. Fiecare îşi adusese o cafea, iar Berggren nu se putu abţine să nu plătească încă cinci coroane pe o brioşă. Ca să atenueze această înfrângere, termină brioşa înainte să iasă din magazin. Lui Thurn îi veni greu să nu întoarcă privirea în timp ce el se mânjea tot. Berggren se simţea ruşinat, o înţelegea perfect.

– Vrei un şerveţel? îl întrebă ea.

El scutură din cap şi-şi linse degetele lipicioase.

– Hai să mergem. Sunt curios. Am auzit că e ceva cu adevărat impresionant. Ştii, la acelaşi nivel cu Muzeul Naţional.

Berggren se referea la unul dintre cele mai temerare jafuri din istoria infracţională a Suediei. Hoţii loviseră cu două zile înainte de Crăciun, într-o vineri, exact înaintea închiderii, când muzeul era practic gol. Înşfăcaseră trei tablouri nepreţuite, nu mai mari decât nişte cărţi poştale, două Renoir şi un Rembrandt, şi le îndesaseră sub haine. Apoi alergaseră douăzeci de metri până la o barcă aflată în aşteptare şi dispăruseră cu ea în întunericul ca smoala de pe apele întinse ale Stockholmului.

Caroline Thurn murmură ceva inaudibil.

– Ai lucrat la asta, nu-i aşa? o întrebă Berggren.

Nu voia să pară prea curios.

– Da. Ali Farhan i-a trimis pe fraţii lui mai mici înăuntru ca să fure tablourile. Am lucrat o grămadă de oameni la cazul ăsta. N-am fi reuşit niciodată fără FBI. Dar până la urmă i-am prins. Şi nu doar pe fraţii Farhan, mai erau mulţi alţii implicaţi. Până la urmă au fost condamnaţi pentru tăinuire de bunuri furate.

– Sigur, spuse Berggren, prefăcându-se că-şi amintea informaţiile pe care el şi toţi ceilalţi poliţişti le ştiau deja în detaliu, dat fiind faptul că despre ancheta ulterioară se scrisese aproape la fel de mult ca despre

jaful însuşi. Nu, să fluturi o armă automată prin aer e una, dar e mai complicat să faci afaceri după aia.

Caroline Thurn nu răspunse. Nu era sigură că e de acord. Pentru afaceri era nevoie de abilităţi diferite, bineînţeles, dar ce legătură avea asta cu nivelul de dificultate? Şi cum ar fi trebuit să evaluezi riscurile? Atunci când infractorii îşi riscau viaţa, o făceau adesea pentru o sumă mult mai mică decât impozitele pe care directorul Henrik Nilsson le sustrăgea statului suedez. Şi singurul risc pe care şi-l asuma Nilsson erau câteva amenzi mărunte. În lumea tradiţională a delincvenţei, riscul nu mai era legat de răsplată; în sfera infracţională mai nouă din lumea bancară şi financiară erau puse la bătaie sumele importante.

„Totuşi, o infracţiune e o infracţiune, se gândi Thurn, indiferent dacă are loc într-un birou sau pe stradă.“

Procurorul Lars Hertz era în una din încăperile amenajate impersonal de pe coridorul lung şi întunecos al sediului Procuraturii Suedeze.

Atunci când cei doi poliţişti intrară înăuntru, sări în picioare şi-i întâmpină cu o strângere de mână fermă şi entuziastă. Hertz era un bărbat în floarea vârstei, aparent în bună formă fizică şi preocupat de modă, cu o cămaşă albă strâmtă şi bine călcată. Părea amabil, cu o frunte încreţită care sugera o contemplare mereu preocupată a lumii din jur, o claie deasă de păr blond şi nişte ochi albaştri care transmiteau energie şi tinereţe.

Berggren, care începuse să gâfâie în timp ce urca scările, scoase un şerveţel din buzunar şi se şterse pe frunte în timp ce se aşeza pe scaunul auster de lemn din faţa biroului procurorului. Thurn luă loc lângă el.

– Deci, începu Hertz, din câte înţeleg e o poveste senzaţională.

Berggren scoase un carneţel şi un pix. Era un obicei al lui, gândea mai clar dacă avea un carneţel şi un pix în mână, chiar dacă rareori îşi citea notiţele după aceea.

– Ce e senzaţional? întrebă Thurn.

Detesta acest cuvânt. Suna ca un titlu vulgar de tabloid şi nu avea ce căuta în munca serioasă de poliţie.

– Păi, vreau să spun, aspectul senzaţional constă în informaţiile detaliate pe care le-am primit, răspunse Hertz şovăielnic.

– Noi am primit cazul abia ieri, zise Mats Berggren, deci, evident, suntem curioşi în privinţa detaliilor.

– Bineînţeles, spuse Hertz. Bineînţeles. Păi… după cum poate că aţi auzit, ăsta o să fie primul meu caz penal.

– Sunt sigură că o să fie bine, îl încurajă Thurn.

– Am nevoie de ajutorul vostru, răspunse procurorul. Voi aveţi experienţa care-mi lipseşte mie. Îmi dau seama foarte bine de limitările mele.

Se uită de la Thurn la Berggren şi înapoi. De-a lungul carierei, învăţase să nu-şi piardă timpul cu pesimiştii şi apostolii dezastrului. Coridoarele şi sălile tribunalelor şi procuraturilor din ţară erau pline de profesionişti mohorâţi care se baricadau în camerele lor întunecoase şi respingeau orice posibilitate ca fiind lipsită de sens.

Cei doi poliţişti din faţa lui păreau dificil de încadrat într-o categorie anume. Păreau diferiţi; femeia înaltă, care era mai frumoasă decât pretindea ea că e, încă îi zâmbea încurajator. Până atunci nu mai întâlnise o condescendenţă atât de fermecătoare. Iar alături de ea, bărbatul gras şi transpirat pe care nimeni nu l-ar fi numit niciodată frumos, care-şi nota fiecare cuvânt şi îşi asuma rolul de subordonat ca pe ceva de la sine înţeles.

– Informaţiile provin de la poliţia sârbă, zise Hertz. Nu avem numele sursei lor, dar e cineva care a cerut şi a fost inclus în programul de protecţie a martorilor din Serbia.

Procurorul îşi dădu la o parte bretonul, o şuviţă serioasă de păr.

– Protecţia martorilor? repetă Thurn. În Serbia? Asta e ca şi cum te-ai ascunde după un stâlp de iluminat.

– Nu, nu e, obiectă Hertz, ofensat în numele statului care se dovedise atât de cooperant. E vorba de colegii noştri de acolo, nu-i aşa, doamnă detectiv inspector-şef? În plus, e în interesul Europei ca sistemele noastre de protecţie a martorilor să funcţioneze cu adevărat.

– Ai spus că sursa iniţială a fost inclusă în programul de protecţie a martorilor, interveni Berggren. Asta înseamnă că mai sunt şi alţii?

Procurorul aprobă din cap.

– După pontul iniţial, sârbii au ascultat mai multe telefoane. Unul

dintre ele, cel mai activ, a luat constant legătura cu un individ din Suedia.

– Cine? întrebă Berggren. Avem numele? Trebuie să ne spui tot ce ştii.

– Ştim că plănuiesc un jaf la un depozit de bani din Stockholm, spuse Hertz. Nu un vehicul blindat, nu un curier, ci depozitul însuşi. Sursa iniţială e unul dintre oamenii care ar trebui să ia parte la jaf. E demn de toată încrederea, afirmă omologii noştri, e un pilot de elicopter care a acumulat o experienţă impresionantă în războiul civil de acolo.

– Un pilot de elicopter? repetă Berggren, ridicând privirea din carneţel. Hoţii o să zboare cu elicopterul?

Râse, ca şi cum ar fi spus o glumă, dar amuţi când văzu expresia procurorului.

– Da, spuse acesta. Potrivit informaţiilor pe care le avem, hoţii plănuiesc să se deplaseze cu un elicopter către un depozit de bani din zona Stockholmului. Se pare că acesta e într-o clădire cu patru etaje. O să dea o gaură în acoperiş. De asemenea, au de gând să saboteze şi să neutralizeze elicopterul poliţiei, ca să poată fugi netulburaţi.

În încăpere se aşternu tăcerea. Nici măcar Caroline Thurn nu ştia ce să spună. Nu primeau prea des acest gen de informaţii detaliate dintr-o sursă de încredere.

Hertz zâmbi. Ştia că obţinuse o victorie parţială. Îşi dădu iar bretonul într-o parte.

– Care depozit de bani din Stockholm… începu Berggren.

Dar nu avu timp să termine propoziţia, pentru că Hertz îl întrerupse. Procurorul ştia cum să dozeze informaţiile. Mai avea şi altele de dezvăluit.

– Prin intermediul canalelor noastre speciale, continuă el, părând că vorbea mai degrabă în faţa unui public larg, am reuşit să confirmăm indiciile informatorului. Drept rezultat, ştim că jaful va avea loc pe 15 septembrie.

– Peste doar trei săptămâni? gâfâi Berggren.

– Da, aşa e. Ceva mai mult de trei săptămâni. Informaţia asta e proaspătă, dar ne lasă timp să ne pregătim.

– Incredibil! exclamă Thurn.

Era dispusă să recunoască faptul că acest pont putea fi descris într-adevăr drept „senzaţional“. Dar Hertz încă nu terminase.

– Ştim că elicopterul pe care jefuitorii îl vor folosi ca să ajungă la depozitul de bani şi să plece de acolo va fi, probabil, un Bell 206 JetRanger, urmă el, în faţa poliţiştilor uluiţi.

– Probabil că nu e greu de găsit aşa ceva, îl întrerupse Thurn. Tu ce crezi, Mats? Trebuie să existe un fel de registru cu elicopterele din Suedia, nu?

Înainte ca Berggren să apuce să deschidă gura, Hertz ridică vocea puţin ca să răspundă la întrebare şi să-şi încheie monologul.

– Registrul n-o să ne ajute. Tipul acesta de aparat e foarte răspândit, iar cumpărarea unui elicopter pentru uz privat nu a necesitat niciodată o autorizaţie specială. În plus, e foarte posibil ca elicopterul pe care au ei de gând să-l folosească să fi fost adus dintr-una din ţările învecinate sau din Germania. Pentru că jaful ăsta e colosal. Noi credem că deja sunt douăzeci de oameni implicaţi în pregătirea lui şi că prada e estimată la cel puţin zece milioane de euro.

Thurn şi Berggren se uitară lung la procuror.

– Bun, asta e tot, spuse acesta înclinându-şi scurt capul.

Asupra biroului anonim al procurorului Lars Hertz se aşternu o nouă tăcere. Mats Berggren era cu gura căscată. Thurn zâmbea larg.

– Ai noroc, Lars, zise ea.

– Da. Sau, mai degrabă, ce vrei să spui?

– Şansele ca primul tău caz penal să fie o reuşită sunt destul de bune. Thurn se ridică, urmată de Berggren. Ştim ce o să facă hoţii, rezumă ea. Ştim când o să facă asta. Aşa că tot ce mai rămâne e să descoperim unde o s-o facă. Nu sunt foarte multe variante. De când ai această informaţie?

– De alaltăseară, răspunse Hertz. Poliţia sârbă ne-a abordat la Belgrad, dar după întâlnirea miniştrilor a existat o întârziere.

– Am pierdut câteva zile? întrebă Thurn.

– Poliţia sârbă a continuat să preseze, o asigură Hertz.

– Şi suspectul nostru suedez? zise Berggren. Ai spus că sârbii au interceptat un suedez?

– Aşa e, confirmă Hertz.

– Avem numele? vru să ştie Thurn.

– Zoran Petrovic, răspunse Lars Hertz. El e cel care o să întreprindă jaful.

– În mai puţin de o oră, cineva o să-l urmărească pe Petrovic, spuse răspicat Thurn în timp ce stătea în picioare în faţa biroului imens al procurorului. Non-stop. Aş vrea să-i plantăm şi microfoane. Vreau să aud tot ce spune. Vreau microfoane în maşina lui, acolo unde lucrează, în dormitor. Înţelegi, Lars? Vreau să ştiu pe cine sună, de unde e maică-sa, cu cine a fost la şcoală. Totul. Bine, Lars?

Lars Hertz aprobă din cap. Înţelegea. Ceea ce nu spusese era că ceruse deja informaţiile relevante despre trecutul lui Zoran Petrovic, dar că acesta nu se afla în baza de date cu infractori a poliţiei, nici în celelalte registre. Nu le spuse asta. Dorea ca prima lor întâlnire să se termine pe o notă optimistă.

– Mă ocup de asta, spuse el. O să primiţi toate informaţiile.

29

Michel Maloof trase la marginea trotuarului şi urmări, de pe locul şoferului, agitaţia de pe marginea sudică a Kungsträdgårdenului.

Sami traversă strada de-a dreptul. Maşinile frânau brusc şi claxonau, oamenii ridicau pumnii, dar boxerul nu vedea nimic din toate acestea, alerga ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta.

La o masă a unei cafenele aglomerate din parc era Hassan Kaya, turcul care-l escrocase în afacerea cu crustacee. Omul care dispăruse fără urmă. Era acolo. În carne şi oase.

Sami nu gândea, nu putea să gândească; câte nopţi nu visase că-l găsea pe Hassan Kaya? Şi, în sfârşit, iată-l aici.

– NEMERNICULE! răcni, alergând drept spre el cu pumnii încleştaţi şi ochii negri de ură.

Când Sami ajunse la şirul de mese cel mai aproape de drum, Kaya îşi dădu seama în sfârşit ce se întâmpla. Se holbă îngrozit la Sami Farhan, care sprinta furios spre el, şi se ridică brusc în picioare. Masa la care stătea se răsturnă şi căzu, farfuria lui de mâncare se sparse de pietriş. Apoi Kaya fugi cât de repede putea, răsturnând alte câteva mese în drum. Alergă spre Hamnagatan, departe de pericol.

Silueta masivă a lui Sami îşi croi drum printre mese. În loc să ocolească pe aleea asfaltată pe care ar fi putut să alerge cu uşurinţă, se transformă într-o rachetă autoghidată. Arunca mesele într-o parte, împingea din calea lui oamenii care se ridicau să protesteze. Era ca şi cum te-ai uita la o combină uriaşă care străbate un câmp nearat, lăsând în urma ei un şir de mese şi scaune răsturnate, copii plângând şi clienţi derutaţi.

Kaya alerga mai repede decât era în stare trupul lui bătrân şi greoi.

– Stai, nemernic ce eşti! strigă Sami.

Însă cuvintele lui nu reuşiră decât să-l facă pe turc să accelereze. Acesta o luă la dreapta, pe după colţul cafenelei cu terasă, şi traversă strada.

Maloof aştepta în continuare pe trotuar, cu motorul pornit. Kaya se năpusti pe lângă el. Era la doar cinci-şase metri distanţă, aşa că, dacă

ar fi vrut, ar fi putut să bage maşina în viteză şi să intre în turc.

Dar ăsta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Nu.

După săptămâni de căutare, găsise în sfârşit elicopterul poliţiei. Să atragă atenţia asupra lui era ultimul lucru de care avea nevoie. Iar Sami ar fi trebuit să gândească la fel. Totuşi, când Maloof îl văzu pe boxerul furios venind în fugă după turc, care o luase mai departe pe Arsenalgatan, îşi dădu seama că nu judecata era cea care-i controla mişcările.

Hassan Kaya ajunse la intrarea staţiei de metrou Kungsträdgården, cu Sami imediat pe urmele lui. Sami îşi dăduse seama că turcul obosea. Că explozia de energie intensă trezită de frică se consumase.

Sami câştiga teren.

În interiorul staţiei erau mai multe scări rulante scurte către casele de bilete. Kaya o luă, în schimb, pe scările din dreapta, apoi sări peste turnichetul înalt. Aproape că reuşi să treacă, însă un picior i se agăţă de el, făcându-l să se împiedice şi să cadă pe podea de partea cealaltă. Sări înapoi în picioare şi se repezi spre scările rulante către peroane. Era evident că începea să-şi piardă puterile.

Asta îi oferi lui Sami o explozie reînnoită de energie. Staţia era ultima oprire a magistralei albastre, şi în mijlocul zilei era practic pustie. Avu timp să valideze cartela ca să treacă de turnichet, apoi continuă să alerge.

„Acum e-acum, nemernicule.“

Kaya ajunsese deja la scările rulante, dar dacă exista un lucru la care Sami se pricepea, acesta era să coboare scările în fugă. Kungsträdgården era cea mai adâncă staţie de metrou a oraşului, fiind la aproape treizeci de metri sub nivelul solului, şi scările rulante erau nesfârşit de lungi şi de abrupte. Sami simţi cum încrederea îi sporea. Nemernicul cu creveţii se arsese. Gonea de parcă el era un taur şi Kaya steagul lui roşu, astfel că distanţa dintre ei se micşoră.

Spre surpriza lui Sami, Kaya trecu de primul şir de scări rulante şi o luă spre ultima. Acum era atât de aproape, că mai că putea să-l atingă.

Turcul ajunse împleticindu-se în capul scărilor. Pe peretele îndepărtat, făcut din plasă roşie, existau mai multe panouri publicitare, şi Kaya

smulse disperat unul, un afiş care-i încuraja pe oameni să bea suc.

Sami nu-şi dădea seama ce intenţii avea escrocul. Nici nu-i păsa. Se repezi spre el în timp ce Kaya se arunca în faţă, cu panoul sub el ca un fel de sanie. Începu să alunece în jos, pe suprafaţa metalică dintre scările rulante. Nici măcar monturile care apăreau la intervale regulate nu-l puteau opri; acestea scoteau un clinchet clar la trecerea lui, dar turcul prindea rapid viteză.

– Ce naiba…?

Sami se repezi pe scări, fără să-l scape din vedere pe escroc. Sania metalică prindea viteză de parcă ar fi fost lansată cu o catapultă. Kaya zbura în jos. În curând, turcul n-avea să mai poată încetini. Mergea prea repede.

– Căcat, înjură Sami, neştiind exact ce voia să spună. Căcat!

Picioarele lui pistonau ca cele două ace ale maşinii de cusut în timp ce el gonea în jos pe scara rulantă.

– Căcat!

Sub el, jos de tot, Kaya dispăru din câmpul lui vizual.

Oare îl pierduse iar?

Când ajunse pe peronul pustiu, după unul sau două minute, Sami îl găsi pe Hassan Kaya, un morman însângerat pe podeaua de beton. Era la câţiva metri depărtare de scara rulantă, sub reproducerea unei statui antice greceşti. Nu se vedea nicăieri sania metalică, ceea ce spunea foarte multe despre deplasarea prin aer care trebuia să fi pus capăt călătoriei lui.

Se opri şi privi în jur. Nu era nimeni altcineva. Se apropie încet, se lăsă pe vine şi-l întoarse cu grijă pe turc.

– Nu-i am, murmură Kaya.

Acestea fură primele lui cuvinte. Avea faţa toată o rană şi ochii închişi. Când deschise gura, pe bărbie i se prelinse nişte sânge.

– Tu ai pierdut cinci, dar eu am pierdut zece, gemu el. Blestematul de căpitan şi-a cumpărat congelatoarele alea afurisite şi apoi a dispărut. Ne-a tras-o la toţi.

Vocea turcului devenea din ce în ce mai slabă. Sami se apropie mai

mult ca să-i poată auzi ultimele cuvinte, doar o şoaptă chinuită.

– N-am îndrăznit… am crezut c-o să mă omori… îmi pare rău…

Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

În timp ce urca înapoi cu scara rulantă, Sami văzu cum pieptul lui Kaya urca şi cobora. Avea să supravieţuiască. Pe Kungsträdgårdsgatan, Maloof aştepta în maşină. Sami urcă înăuntru.

– Şi asta chiar a fost necesar, nu-i aşa? se răsti Maloof. Tocmai azi?

30

– Pari îngrijorat? spuse Zoran Petrovic batjocoritor.

Zâmbetul lui Michel Maloof era la fel de larg ca de obicei, dar Petrovic detectase în ochii scundului său prieten o rară sclipire de şovăială.

– Sigur, sigur, răspunse Maloof, trecându-şi rapid mâna prin barbă. Nu… doar că… nu-ţi face griji. Sigur că o s-o facem. Şi pilotul tău…

– Zivic.

– Zivic. E bun. Nu?

Petrovic zâmbi.

Stăteau lângă heliportul de la hangarul din Roslangen, imediat la sud de Norrtälje. Maloof nu-i spusese lui Petrovic despre Sami şi despre faptul că acesta îl fugărise pe Hassan Kaya. Impulsivitatea acestui gest continua să-l deranjeze; nu era ceva ce Petrovic trebuia să afle.

Era o duminică minunată. Briza făcea ca apele Lacului Limmaren să scânteieze atrăgător, cerul era albastru-deschis şi norii albi se ţineau la o distanţă rezonabilă, departe, deasupra Balticii. Totuşi, diferenţa dintre astăzi şi ultima oară când fuseseră acolo noaptea, cu Manne Lagerström, era mai mică decât şi-ar fi putut imagina oricine. Între cele două dăţi exista o întreagă vară, dar locul îşi păstrase frumuseţea şi liniştea.

Atâta timp cât stăteai cu spatele la zona industrială de pe cealaltă parte a drumului.

– Am putea să zburăm până la nişte prieteni de-ai mei din Blidö, sugeră Petrovic. Ştiu un tip care are o fermă de nurci pe insulă. Cred că a început să crească şi dihori. Scoate patruzeci de mii pe un animal. L-am ajutat să ducă acolo prima pereche. Acum mult timp. I-am ascuns în furtunurile de cauciuc pe care le-am folosit ca să construim duşurile pentru zona aia din Nacka, ştii? Nurcile pot fi subţiri ca nişte viermi. Bănuiesc că şi dihorii.

Maloof dădu din cap şi Petrovic se pierdu într-o poveste lungă despre ce se întâmplase atunci când un transport de materiale de construcţii trecuse graniţa dintre Uniunea Sovietică şi Finlanda şi unul dintre animale începuse să ţipe. Fără să asculte prea atent, Maloof afişa un

zâmbet foarte larg de fiecare dată când i se părea că e cazul.

La heliport se observa o oarecare agitaţie. După câteva săptămâni vântoase de la începutul lui august, meteorologii fuseseră în sfârşit în măsură să promită un weekend liniştit şi frumos. Câţiva dintre proprietarii elicopterelor parcate în hangar se folosiseră de această ocazie ca să se bucure în sfârşit de zbor, după o lungă pauză de vară.

Petrovic şi Maloof erau la câţiva metri depărtare de gura hangarului, la marginea pădurii, uitându-se la maşina de tractare care scotea imensele aparate de zbor din hangar. Elicopterele semănau cu nişte albine furioase, cu antenele plecate spre pământ.

– Jucării pentru cei care au deja totul, mormăi Petrovic.

– Sigur, sigur, aprobă Maloof.

– Eu aş prefera să cumpăr un Bentley, ştii?

– Sigur, zise Maloof, chiar dacă nu era absolut deloc interesat de maşini.

Michel Maloof nu mai urcase până atunci într-un elicopter şi se gândise că trebuia să zboare cel puţin o dată înainte de ziua Z. Cât de spaţios era interiorul unui elicopter? Cum arăta spaţiul de depozitare? Navigarea pe timpul nopţii nu părea să fie o problemă, dar cu sistemele normale de comunicaţii închise, pentru a reduce riscul de a fi detectaţi de radar, cât de bine ar fi funcţionat un sistem GPS obişnuit în aer?

Maloof nu era singurul care se gândise că excursia din ziua aceea era necesară. Filip Zivic, pilotul militar sârb pe care Petrovic îl plătise deja, insistase şi el să întreprindă câteva zboruri de probă de-a lungul verii. Nu era nimic ciudat în asta. Fiecare aeronavă avea capriciile ei, explicase Zivic, şi atât Maloof cât şi Petrovic apreciaseră ceea ce ei considerau a fi dedicare şi sârguinţă din partea pilotului.

Petrovic luase legătura cu Manne, care promisese că puteau să împrumute elicopterul alb pentru câteva ore fără nici un fel de problemă. Manne putea să scrie în registru numele pilotului obişnuit şi, dacă întreba cineva – ceea ce era improbabil –, putea să spună că făcuse o greşeală. Aşa ceva se mai întâmplase.

De asemenea, Maloof era nerăbdător să-l cunoască pe pilot şi să-l privească drept în ochi. În definitiv, lovitura aceasta avea să reuşească sau să eşueze în funcţie de abilitatea celui aflat la manşă.

– Dacă poţi să pilotezi cu 150 de kilometri pe oră pe sub podurile din Croaţia, şi vreau să spun pe sub poduri, îţi garantez că poţi să aterizezi cu elicopterul pe un acoperiş din Västberga, spusese Petrovic.

– Sigur, sigur, răspunsese Maloof. Dar… nu… de fapt nu ştii sigur asta?

Acum, Maloof se uită la ceas.

– E două şi douăzeci.

Râse scurt, aproape ca pentru a-şi cere scuze că spunea asta, dar apoi îşi scărpină barba nervos.

– E într-adevăr ciudat, recunoscu Petrovic. Când ne-am întâlnit în Muntenegru, a venit exact la ora fixată.

– Bine, spuse Maloof.

– Sun să văd.

Petrovic îşi salvase numărul lui Zivic în telefon la litera „P“ de la „Pilot“. Dar legătura nu se făcu, telefonul lui Zivic era închis.

Petrovic nu doar îi cumpărase lui Zivic biletul de avion spre Suedia, ci îi rezervase şi o cameră la Hotelul August Strindberg din Tegnérgatan. Petrovic îl cunoştea pe portarul de noapte şi, în schimbul anumitor servicii, putea să obţină o cameră gratis oricând voia.

Sună la hotel.

– Cum aţi spus că-l cheamă? întrebă recepţionerul.

– Filip Zivic, răspunse Petrovic cu o claritate exagerată. S-a cazat ieri, la sfârşitul după-amiezii.

La celălalt capăt al firului urmă un moment de tăcere, apoi vocea recepţionerului reveni.

– Îmi pare rău, dar acest client nu s-a cazat deloc.

– Ce?

Petrovic se întoarse instinctiv cu spatele la Maloof, ca să-şi ascundă reacţia.

– Văd că aşteptam un client cu acest nume, continuă recepţionerul,

dar nu s-a cazat nimeni cu numele Zivic. Eu… nu ştiu ce să zic.

*

Michel Maloof nu putu să zboare cu elicopterul în după-amiaza aceea.

În loc de asta, cei doi bărbaţi se întoarseră la Stockholm cu Seatul. Zoran Petrovic găsi cel puţin o duzină de explicaţii rezonabile despre ce s-ar fi putut întâmpla pe drum. Poate că Filip Zivic era bolnav. Intoxicaţie alimentară de la mâncarea din avionul din Croaţia, una atât de gravă, că nici nu putea să se ridice din pat ca să sune şi să contramandeze întâlnirea? Sau poate că se întâmplase ceva pe drumul spre aeroportul din Dubrovnik? Petrovic făcuse rezervare de acolo deoarece voia un zbor direct. Poate că Zivic căzuse într-o ambuscadă pe drum, fusese doborât şi jefuit de telefon, paşaport şi bani. Poate zăcea într-o crevasă stâncoasă, undeva de-a lungul coastei croate, fără să aibă cum să comunice?

– Sigur, sigur, încuviinţă Maloof. Sau… altceva?

– Când ajung acasă o să-mi ia cinci minute ca să verific, declară Petrovic. Cinci minute.

– Sigur, sigur. Cinci minute.

Maloof îl lăsă pe înaltul iugoslav în Upplandsgatan. Petrovic traversă strada nonşalant, încercând să se folosească de limbajul trupului ca să arate că ţinea situaţia sub control, dar în clipa în care uşa se închise în urma lui începu să urce scările în fugă.

Găsi telefonul muntenegrean pe birou şi-l sună pe unchiul lui din Podgorica. Trecu direct la subiect, expunându-i situaţia.

Era responsabilitatea unchiului său să dea de Filip Zivic, dat fiind faptul că, de fapt, pilotul fusese înrolat prin intermediul cunoştinţelor lui.

Unchiul lui promise că avea să se intereseze. Când Petrovic îi spuse că avea nevoie de nişte răspunsuri chiar în seara aceea, unchiul lui îi replică râzând că aşa ceva nu avea să se întâmple. Se ducea la un meci de fotbal şi avea de gând să iasă la o bere. Era duminică.

Petrovic nu avea energia să se certe. În schimb, mai dădu câteva telefoane în Muntenegru. Când veni seara, cinci oameni diferiţi încercau să afle ce se întâmplase cu Filip Zivic.

Dar nici unul dintre cei cărora le dăduse această sarcină nu reuşi să dea de Zivic în seara aceea. Petrovic deveni din ce în ce mai neliniştit. Nu era o senzaţie obişnuită pentru el.

Adormi în zori, însă fu trezit în scurt timp de soneria telefonului muntenegrean.

Fără să se ridice din pat, bâjbâi după telefon şi răspunse fără să deschidă ochii.

– Hmm?

– A dispărut.

La telefon era unchiul lui.

Petrovic se ridică în capul oaselor. Era complet treaz.

– Ai auzit ce-am spus?

– Da.

– A dispărut. Filip nu mai e aici. El şi familia lui, soţia şi băiatul, au dispărut toţi.

Petrovic abia îşi putu stăpâni furia. Privea fix drept în faţa lui, în timp ce sângele îi bubuia în tâmple.

– Cum adică, a dispărut?

– Locuinţa lor e goală. Nimeni nu i-a văzut plecând. Nimeni nu ştie unde sunt. Sunt deja câteva săptămâni de când i-a văzut cineva ultima oară.

Zoran Petrovic aruncă telefonul în celălalt capăt al camerei, iar aparatul se sparse într-o mie de bucăţele de caloriferul de sub fereastră. Strigătul lui îi trezi pe cei care locuiau în apartamentul de deasupra.

31

Era cinci dimineaţa atunci când Niklas Nordgren şi Sami Farhan se dădură jos din maşina pe care Michel Maloof o parcase pe Malmskillnadsgatan, imediat după colţ de Mäster Samuelsgatan. Se aflau doar la o aruncătură de băţ de centrul absolut al Stockholmului, dar era atât de linişte, că-şi auzeau respiraţia.

Maloof nu le spusese încă lui Nordgren şi lui Sami despre dispariţia pilotului de elicopter. Petrovic zisese că mai exista o şansă ca el să apară şi, în lipsa unor răspunsuri categorice, Maloof nu voia să-i îngrijoreze pe ceilalţi.

Centrul oraşului era pustiu. În afara câte unui stagiar angajat pe timpul verii, clădirile de birouri din jurul lui Sergels torg erau goale toată ziua. Suedia se adaptase treptat la practica europeană, şi august era acum o lungă şi tărăgănată perioadă pregătitoare a toamnei. În timpul verii, locuitorii get-beget ai capitalei fugeau din centru: dacă îţi permiteai să locuieşti acolo îţi permiteai şi o casă de vacanţă în arhipelag sau o ultimă vacanţă cu un zbor privat în Grecia. În urma lor rămâneau străzi închise şi excavate, autorităţile folosindu-se de această ocazie pentru a le repara atunci când nu era nimeni care să fie deranjat de ambuteiaje şi haos în afară de turiştii germani veniţi cu rulota sau de cei americani veniţi cu vasele de croazieră şi familiile cu copii mici din sudul Suediei. Peste o săptămână avea să se revină la normalitate, lucrările stradale aveau să ia sfârşit şi stagiarii urmau să fie trimişi acasă, dar deocamdată calmul verii încă domnea asupra capitalei.

Nordgren se duse să aducă rucsacul imens din portbagaj.

Rucsacul era plin cu explozivi plastici, baterii şi cabluri pentru detonare. Ca întotdeauna, Nordgren ţinea detonatoarele în buzunarele vestei.

Se îndreptară împreună spre Jakobsbergsgatan. Soarele răsărise, dar era mascat de pâcla unui nor alb. Mirosul de clor şi bere stătută plutea în aer, iar un pescăruş derutat zbura printre clădirile de pe Oxtorget, însă cei trei nu auzeau deloc viaţa de noapte care probabil continua să se desfăşoare în jurul Stureplanului. O maşină de măturat trecu pe lângă ei, iar foşnetul harnic al periilor rotitoare se stinse după ce vehiculul dădu colţul.

Zăriră maşina de poliţie în aceeaşi clipă.

Venea direct spre ei, cu cel mult zece kilometri pe oră.

Poliţia căuta pe cineva sau ceva.

Fără să fi discutat dinainte cum să trateze o astfel de situaţie, Niklas Nordgren se opri şi se lăsă jos pe trotuar, prefăcându-se că-şi lega şireturile. Sami Farhan acceleră şi se furişă după colţ, pe Jakobsbergsgatan, iar Michel Maloof merse mai departe drept spre maşina de poliţie.

În loc să fie un grup de trei bărbaţi pe Malmskillnadsgatan la ora cinci dimineaţa, acum păreau trei necunoscuţi cu agende diferite. Păreau mai puţin ameninţători.

*

Motivul pentru care Maloof, Nordgren şi Sami erau pe Malmskillnadsgatan în acea dimineaţă devreme de august era îngrijorarea lui Nordgren. Planul era să dea o gaură drept în acoperişul departamentului Numerar unde lucra Alexandra Svensson. Aveau la dispoziţie zece minute în total, iar Nordgren promisese că explozia nu avea să dureze mai mult de două din acele preţioase minute.

La începutul acelei săptămâni însă, Nordgren aflase de la Katinka, sora lui Ezra, că acoperişul depozitului de bani din Västberga era alcătuit din trei straturi. Beton deasupra, dedesubtul lui grinzi şi apoi o foaie de metal care proteja plafonul interior. Era posibil să dea o gaură cu ajutorul explozivilor în foaia metalică îmbinată. Stratul grinzilor era doar lemn şi izolaţie, îl puteau rezolva cu un fierăstrău şi o rangă.

Întrebarea era cât de gros e betonul.

Pentru a evita orice surpriză, Nordgren începuse să caute clădiri care fuseseră construite în acelaşi mod, ca să poată întreprinde un test. Clădirea parţial terminată de la colţul dintre Jakobsbergsgatan şi Regeringsgatan din centrul Stockholmului era rezultatul acestei căutări.

Acoperişul ei era construit în exact acelaşi mod ca şi cel din Västberga. În timpul verii, constructorii reuşiseră să facă fundaţia, să ridice pereţii interiori şi exteriori de rezistenţă şi să instaleze plafoanele fiecăruia dintre cele opt etaje. Nordgren avea la dispoziţie un întreg schelet pe care să exerseze, fără nici un risc de a răni pe cineva. Dar,

dat fiind că clădirea era încă în construcţie, fuseseră obligaţi să se trezească în zori, ca să ajungă pe şantier înaintea muncitorilor.

Maloof mai avea doar câţiva paşi până să dea colţul spre Jakobsbergsgatan, o stradă pietonală, când maşina de poliţie ajunse în dreptul lui. Nordgren era la zece metri distanţă, încă ocupat cu legarea şireturilor. Era cel mai atent nod pe care-l făcuse vreodată.

După o clipă, zări cu colţul ochiului cum maşina albastru cu alb trecu încet mai departe. Nu se ridică nici acum. În timp ce Maloof dispărea după colţ, unde nu mai putea fi văzut, Nordgren se folosi de această ocazie ca să-şi lege şiretul de la celălalt pantof, apoi se ridică.

Rezistă impulsului de a se întoarce ca să se uite dacă poliţia se oprise la intersecţia cu Mäster Samuelsgatan. În schimb, se grăbi să-şi ajungă din urmă prietenii, care coborâseră deja destul de mult pe panta abruptă a străzii pietonale.

– Aşa ceva îţi întinde nervii la maximum, bombăni Sami.

– Cu un rucsac plin cu explozivi în mijlocul oraşului, avem şi motive, adăugă Nordgren.

Ajunseră pe Regeringsgatan fără să se mai întâlnească cu nimeni. Mai încolo, pe stradă, se vedea un cuplu care se mozolea cu patimă; fata era lipită de perete şi practic se căţărase pe piciorul bărbatului. Auzeau în depărtare zgomotul maşinii de curăţenie.

Poarta de fier din faţa clădirii era încuiată cu un lanţ cu lacăt. Nordgren scoase un cleşte. Nu avu nevoie de altceva ca să taie lanţul. Deschise poarta şi se furişară înăuntru. Nordgren puse lanţul la loc, cu partea tăiată atârnând înăuntru. Pentru un trecător, totul părea normal.

– Să folosim liftul?

Simpla idee că puteau rămâne toţi trei blocaţi în liftul lent, scârţâitor şi şubred al clădirii, care se vedea perfect din toate direcţiile, şi cu un rucsac plin cu explozivi era absolut stupidă.

Iar când păşiră înăuntrul lui, peste aproximativ un minut, nu păru cu nimic mai bună.

– E o nebunie, oftă Sami.

– Sigur, sigur, aprobă Maloof.

Nordgren nu spuse nimic. Peste doar câteva minute avea să încerce să dea o gaură într-un acoperiş de beton din centrul Stockholmului cu ajutorul explozivilor. Nu voia să recunoască, dar ideea începea să i se pară suspectă. Pe de altă parte, alternativa era şi mai rea: să nu-şi facă temele şi să descopere într-un moment crucial că misiunea era imposibilă.

Călătoria cu liftul păru să dureze la nesfârşit, iar când ajunseră în cele din urmă pe acoperiş nu găsiră priveliştea la care se aşteptaseră. Discutaseră despre asta în maşină, cum o să poată admira întregul oraş, dar clădirile din vecinătate le blocau vederea. Pâcla de pe cer sugera că avea să fie o zi călduroasă.

Nordgren privi în jur şi arătă spre o grămadă mare de cherestea.

– Putem să ne adăpostim după aia, spuse el.

Şi cu asta începu să pregătească explozivii. Ca întotdeauna, pentru început avea să folosească o încărcătură mică.

Sami îi citi gândurile.

– Nu putem face asta acum, zise el. Înţelegi ce vreau să spun? Suntem pe un acoperiş. În mijlocul oraşului. Poliţia umblă cu maşina exact sub noi. Ştii? Nu putem să testăm şi iar să testăm. Nu mai suntem în pădure.

– Nu… făcu Nordgren ezitant.

Prudenţa era o virtute la care renunţa cu greu.

– Bine, bine, spuse Maloof. Doar o dată. Nu mai mult. O încărcătură, ca să vedem dacă funcţionează. Apoi fugim.

Nordgren pricepu.

– Bine, murmură el, aplecându-se ca să caute mai adânc în rucsac.

Cei doi aveau dreptate, bineînţeles. Peste câteva săptămâni, când aveau să stea pe acoperişul depozitului de bani, nu trebuiau să fie discreţi sau precişi, misiunea lor era să dea o gaură suficient de mare ca să poată ajunge la nivelul grinzilor. Şi asta era sarcina acelei dimineţi. Să vadă dacă era posibil.

Niklas Nordgren scoase un con de plastic mic şi galben din rucsac. Era tipul de con pe care echipele de fotbal îl folosesc ca să exerseze

deplasarea laterală. Forma era perfectă, dat fiind faptul că scopul lui era să direcţioneze explozia drept în jos.

Nordgren umplu conul cu explozivi. Folosea explozivi plastici roşii, cu o viteză de detonare de 7 800 de metri pe secundă. Voia să creeze o explozie concentrată, astfel încât să poată garanta crearea unei găuri. Semtex-ul ar fi îndeplinit aceeaşi sarcină, dar explozivii folosiţi de armată erau deopotrivă mai scumpi şi mai greu de procurat. Nordgren înfipse un detonator într-o margine.

– Bun, spuse el. O încercare. Nici mai mult, nici mai puţin.

Prinse cablul de sârmele libere ale detonatorului, şi cei trei alergară în spatele grămezii de lemne şi se lăsară în jos.

– O să bubuie al naibii de tare, comentă Nordgren prozaic.

Maloof şi Sami se lăsară în genunchi, ţinându-şi capul în mâini. Nordgren atinse metalul dezgolit al cablului de detonare de polii bateriei de motocicletă.

Explozia fu asurzitoare.

Dar ce urmă fu şi mai rău.

Întreaga clădire se cutremură. Se ridicară, însă peste o clipă simţiră că pământul le fugea de sub picioare. Nordgren nu era pregătit pentru asta. Grămada de cherestea în spatele căreia stăteau se prăbuşi într-o parte cu un zgomot incredibil, încă şi mai tare decât explozia iniţială. Maloof căzu.

– Căcat! strigă Sami.

Plafonul pe care stăteau ghemuiţi se prăbuşi pe cel de dedesubt. Două sau trei alarme începură să sune simultan.

– Sami! răcni Maloof.

Nu vedea nimic.

– Sunt aici. Unde e Nicke?

– Aici! strigă o voce dintr-un nor de praf.

Se auzeau unul pe celălalt, dar trecură câteva secunde până când să poată vedea ceva.

– Trebuie să plecăm!

Nordgren începu să alerge spre liftul care, în mod incredibil, părea să fi supravieţuit nevătămat exploziei. Sami şi Maloof îl urmară. În timp ce praful începea să se aşeze, studiară stricăciunile din jur.

În depărtare se auzeau sirenele vehiculelor de intervenţie.

Alergară în lift, şi Nordgren apăsă butonul. Motorul porni cu o smucitură, coborându-i încet spre pământ. În stradă se strânsese deja o mulţime de oameni.

– Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Sami.

Fruntea lui era umedă, ochii, strălucitori. Îşi scutură puloverul, fluturându-l din loc în loc.

– Lucrare proastă, răspunse Nordgren. Am doborât întregul acoperiş.

– Căcat!

Maloof începu să râdă. Lui Sami îi zvâcnea gura.

– Voi doi sunteţi nebuni, se răsti Nordgren. Nu e amuzant. Imediat o să fie plin de gabori pe aici.

După o vreme care li se păru o eternitate, ajunseră jos. Acolo, alarmele de pe şantier răsunau şi mai tare. O dubă de televiziune opri lângă trotuar cam în acelaşi timp cu sosirea primului camion de pompieri de la staţia de pe Malmskillnadsgatan. Explozia declanşase până şi trei-patru alarme de maşină.

Oamenii se îngrămădeau din toate direcţiile.

Cei trei bărbaţi responsabili pentru acest haos ieşiră discret din fosta clădire cu opt etaje, în timp ce pompierii se năpusteau înăuntru. Nordgren, Sami şi Maloof se furişară rapid pe lângă spectatorii de pe trotuar, toţi disperaţi să întrezărească măcar ce se întâmpla.

– E o nebunie, spuse Sami în timp ce mergeau rapid pe Jakobsbergsgatan.

Nici unul dintre ei nu se întoarse atunci când maşinile de poliţie îşi făcură apariţia pe stradă, cu sirenele urlând. O luară spre maşină fără să spună un cuvânt; abia după ce urcară înăuntru şi închiseră portierele, Nordgren rupse tăcerea:

– La dracu', nici măcar n-am făcut gaura. N-o să putem intra prin acoperiş.

32

Pe Karlavägen, imediat după colţul cu Skeppargatan, era un magazin elegant de dulciuri numit Karla frukt. Era acolo de la mijlocul anilor ’60, alimentându-i cu delicatese pe amatorii de praline din cartier şi pe studenţii lacomi de dulce. Firma frumoasă din neon, în formă de portocală decojită, lumina faţada clădirii. Vitrinele magazinului formau un unghi spre interiorul clădirii, oferindu-i lui Caroline Thurn un spaţiu în care să poată sta în umbra acoperişului de deasupra intrării. Ascunsă acolo era complet invizibilă, în ciuda stâlpului care ilumina trotuarul la doar câţiva metri distanţă. Era două şi jumătate într-o noapte senină de vară, şi pe Karlavägen domnea liniştea.

Karla frukt era vizavi, în diagonală, faţă de uşa pe care Thurn şi Berggren o ţinuseră sub supraveghere: uşa presupusului bordel. Thurn ştia că ar fi trebuit să renunţe la acel caz, dar nu voia s-o facă. Poliţia Criminalistică Naţională fusese sesizată deoarece cazul implica ambasadori, cetăţeni străini care comiteau infracţiuni pe teritoriu suedez. Informaţiile pe care le aveau erau dintr-o sursă credibilă, iar unitatea de moravuri susţinea şi ea teoria bordelului.

Traficul de pe Karlavägen era despărţit de o alee largă din mijlocul străzii. Gazon, copaci frunzoşi şi tufişuri dese fuseseră plantate de-a lungul aleii de pietriş pe care câinii erau plimbaţi seara, iar copiii, duşi la şcoală dimineaţa. Thurn stătea în intrarea la Karla frukt de la miezul nopţii, însă nimic nu se întâmplase. Nimeni nu intrase sau ieşise din clădirea de vizavi.

Nu se deranjase să-l întrebe pe Berggren dacă voia să vină cu ea. În clipa aceasta, Berggren era complet concentrat asupra jafului de la depozitul de bani, aşa că i-ar fi spus să dea cazul colegilor de la moravuri. După toate probabilităţile, presupusul bordel putea să primească la fel de multe vizite din partea demnitarilor suedezi ca şi din partea celor străini, iar detectivii de la Poliţia din Stockholm trebuiau şi ei să facă ceva.

Thurn zâmbi de una singură. Parcă auzea argumentaţia lui Berggren.

Apoi îl văzu.

De cealaltă parte a lui Karlavägen, un bărbat singuratic mergea pe stradă. Thurn îl observase în timp ce trecea pe Artillerigatan în drum spre Karlaplan şi reţinuse felul lui neobişnuit de a merge. Şchiopăta,

ca şi cum un picior ar fi fost mai scurt decât celălalt, şi fiecare pas pe care-l făcea necesita împingerea şoldului drept în faţă, cu o răsucire uşoară.

Thurn avu nevoie de câteva secunde ca să recupereze informaţia relevantă din bogata arhivă a subconştientului ei. Ştia exact cine era bărbatul care şchiopăta.

Pe trotuarul de vizavi, la ora două şi jumătate noaptea, în mijlocul unuia dintre cele mai adormite cartiere al Stockholmului, un director de liceu recent pensionat din cele mai adânci păduri din Värmland ieşise la plimbare. Jan Löwenheim.

Şi, dat fiind tot ce ştia Caroline Thurn despre directorul Löwenheim, şansele ca el să se îndrepte spre bordelul pe care poliţia încerca de mult să-l dea în vileag erau destul de mari.

Thurn era la mijlocul străzii atunci când Löwenheim ajunse la clădirea pe care ea o supraveghease. Dar, în loc să se oprească, bărbatul trecu şchiopătând de uşa aceea şi dădu colţul pe Grevgatan, imediat înaintea sensului giratoriu de lângă fântânile din Karlaplan. Thurn începu să alerge.

Faptul că Löwenheim trecuse de bordel o făcuse să se simtă deopotrivă surprinsă şi uşurată.

Dădu colţul în mare viteză şi aproape că se izbi din alergare de bărbatul mai în vârstă care stătea în faţa intrării de la Grevgatan numărul 63, cu o mână pe clanţa uşii. Acesta se întoarse panicat.

– Ce e? exclamă el.

Şocul lui era de înţeles. Nu văzuse picior de om de minute bune, pentru a se trezi acum aproape doborât la pământ.

Thurn se opri brusc. Pulsul ei era accelerat, respira greoi şi nu avea habar ce să spună.

În clipa următoare, el o recunoscu.

– Caroline? Tu eşti, Caroline? Dumnezeule… ce coincidenţă!

Ea încercă să se reculeagă.

– Domnule director Löwenheim. Nu… ne-am văzut de mult.

El întinse mâna şi poliţista i-o strânse automat, scuturând-o de parcă îi

mulţumea pentru o diplomă la o ceremonie de absolvire. Strângerea lui de mână era moale şi umedă, ea îşi amintea asta foarte bine. Dar nu despre strângerea lui de mână bârfeau fetele de la şcoală, ci despre îmbrăţişările care deveneau rapid prea intime, privirile care întârziau mult prea mult înainte să ajungă la ochii tăi. Löwenheim nu mai putuse să scape niciodată de scandalul cu administratoarea unui internat.

– Abia săptămâna trecută l-am văzut pe tatăl tău, la o cină de la Nääs, zise acum Löwenheim. Părea să fie binedispus.

– Da, făcu Thurn evaziv. Sunt sigură că e.

– Am discutat destul de mult despre fratele tău, dar n-am mai ajuns şi la tine…

– Nu, spuse ea, se mai întâmplă.

Caroline von Thurn nu-şi mai folosise particula de când îşi dăduse seama că Grefvelsta gård din Närke, locul în care copilăriseră cu toţii, ea şi tatăl ei, bunicul şi străbunicul ei, avea să-i fie luat.

Avea cincisprezece ani pe atunci şi se înscrisese de curând la pensionul Lundsberg, unde colegele ei îi explicaseră ce urma să se întâmple. Nu avea să primească nimic. În virtutea unor legi care datau din secolul al XVII-lea, ferma şi pământul aveau să fie moştenite de fratele ei mai mic. Cu cincisprezece ani în urmă, parlamentul suedez acceptase să elimine treptat aşa-numitul fideicomis, regula care decreta că fiul cel mare era moştenitorul strămoşilor lui, dar legislatorii făcuseră, printre altele, o excepţie pentru Grefvelsta.

La început, Thurn nu-şi crezuse prietenele. O sunase pe mama ei, în seara aceea, însă ea nu putuse să facă altceva decât s-o trimită la tatăl ei. Pe acesta îl iritară cel mai tare întrebările fetei. Nu trebuia să justifice nimic, nu putea fi făcut responsabil. Aşa stăteau lucrurile, aşa se procedase întotdeauna, nu era vorba de corectitudine. Oamenii se năşteau într-un anumit context, într-un anumit loc, unii se năşteau bărbaţi şi alţii, femei. Fetele din familie nu aveau să conducă ferme sau să moştenească pământ niciodată.

Când tatăl ei plecase, în ziua aceea, Thurn îşi simţea gâtul şi inima arse de trădare. Seara abia mai respira. Era ca şi cum un covor subţire şi minunat, pe care era înfăţişată întreaga ei copilărie, îi fusese tras de sub picioare, lăsând-o pe o podea de pământ care puţea a vechi prejudecăţi şi era îmbibată într-o mentalitate meschină.

De-a lungul săptămânii care urmase, şocul ei iniţial fusese înlocuit de o senzaţie profundă de nedreptate, pe care ea o alimentase şi o făcuse să se amplifice în cei trei ani petrecuţi la şcoala internat din pădurile Värmlandului. Atunci când absolvise liceul, era deja mult prea târziu ca să se mai întoarcă în casa familiei.

Ziua în care plecase de la şcoală fusese ultima oară când îşi văzuse tatăl, mama şi fratele. Nu existase nici un rămas bun dramatic, Thurn era mult prea bine crescută pentru acest gen de spectacol; provocarea unei scene era un lucru pe care pensionul îl scotea din capul elevelor, dacă nu învăţaseră asta deja. Avea să-şi revadă mama şi pe tatăl dacă era necesar. Dacă nu, nu avea să-şi bată capul.

Şi astfel, Caroline von Thurn devenise Caroline Thurn, care îşi căuta un alt fel de viaţă.

Devenise ofiţer de poliţie.

– Ei, spuse directorul Löwenheim, dai aşa peste oameni, la miezul nopţii? Dar mă tem că trebuie să mă grăbesc.

– Aha? făcu Thurn. Unde mergeţi?

În clipa în care o recunoscuse, Löwenheim dăduse drumul clanţei de parcă l-ar fi ars. Acum murmură un răspuns vag.

– Am o soră a cărei cumnată locuieşte după colţ. Uneori o ajut… era urgent… are probleme cu şoldul… să locuieşti singur nu e uşor. Pornise deja, dându-se înapoi câţiva paşi. Salută-i pe părinţii tăi, Caroline, adăugă el înainte de a se întoarce.

Thurn rămase acolo, privindu-l cum se îndepărta şchiopătând. Îl lăsă să plece.

Apoi se întoarse spre uşa pe care el fusese pe punctul de a intra.

Această adresă de pe Grevgatan, această intrare ducea în aceeaşi clădire pe care ei o supravegheaseră de pe Karlavägen. Şi Thurn îşi dădu seama că acesta era motivul pentru care nu văzuse pe nimeni care să intre sau să iasă din bordel.

Ambasadorii şi acei membri ai societăţii care frecventau stabilimentul foloseau intrarea considerabil mai discretă de după colţ.

„Uneori, răspunsul e mai simplu decât îţi place ţie să crezi“, se gândi Thurn.

Se întoarse încet pe Karlavägen. În acest timp, sună să ceară întăriri. Poliţiştii în uniformă puteau să urce în clădire şi să-i surprindă pe bărbaţii de acolo asupra faptului.

Nu exista nici o îndoială încotro mergea Löwenheim, iar când acesta se abătuse de la planurile lui, le şi dezvăluise fără să vrea.

Caroline Thurn nu mai era deloc interesată să facă ea însăşi arestările. Dacă directorul ştia despre bordel, exista riscul ca şi alţi bărbaţi din cercurile tatălui ei să se afle acolo. Iar ea era fericită să poată evita o asemenea descoperire.

33

Când Maloof intră în parcarea de la Skärholmen Centrum, marţi, pe 25 august, constată surprins că aceasta nu era excesiv de aglomerată. Maloof avusese de gând să se plimbe pe coridoarele lungi, mărginite de magazinele centrului comercial, dar se răzgândi când văzu cât de liniştită era atmosfera. Zoran Petrovic era cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi, şi aveai nevoie de o adevărată mulţime ca să-l ascunzi.

Era mai bine să iasă la o plimbare prin pădurea din jurul centrului comercial, se gândi Maloof, oprind între două maşini murdare şi cenuşii – era imposibil să-ţi dai seama de marca lor, vreo versiune asiatică a unui model vechi.

Parcarea mirosea a gaze de eşapament şi verdeaţă. Maloof inspiră adânc şi se înfioră în briza rece. Găsi pe bancheta din spate o eşarfă care probabil că zăcea acolo din primăvară. Încă nu era pregătit pentru venirea toamnei.

De asemenea, detesta problemele. Petrovic trebuia, pe nepusă masă, să găsească un nou pilot. Nordgren nu reuşise să dea o gaură în acoperişul de beton, ceea ce însemna că trebuiau să născocească altă modalitate de a pătrunde înăuntru. Dacă asta era măcar posibil. Dintr-odată, totul părea să meargă împotriva lor.

Maloof văzu BMW-ul albastru al lui Petrovic apropiindu-se dinspre intrarea nordică. Observă, de asemenea, maşina care intră după el, un Saab gri-argintiu. Fu doar o scurtă observaţie, însă; maşina trecu mai departe, şi Maloof o uită în curând.

Petrovic parcă, apoi înaltul iugoslav se apropie ţopăit prin parcare, în haina lui de vară scurtă şi deschisă la culoare. Făcu voios cu mâna.

Maloof răspunse arătând spre pădure.

Petrovic se întoarse şi porni în cealaltă direcţie, îndepărtându-se de centrul comercial. Maloof îl urmă.

În loc să parcheze, Saabul continuă să se furişeze în spatele lui Maloof şi Petrovic, la o distanţă sigură.

Prima etapă a plimbării lor îi duse adânc în pădure pe o cărare şerpuită, peste dealuri şi câmpuri. Pământul era uscat, făgaşele adânci

pe care ploaia de vară le săpase în pietrişul pantelor dispăruseră fără urmă, aşa că Maloof reuşi să nu-şi murdărească tenişii cei noi.

Discutau despre piloţii de elicopter.

– S-ar putea să am pe cineva, spuse mereu optimistul Petrovic. Când am fost ultima oară la Cannes, am cunoscut un american care se ocupa de import-export. Vindea chimicale americane care fac cartofii să crească mai mari. Sau poate mai puţin făinoşi? În orice caz, e în domeniul… transporturilor… de mult timp. Şi când a lucrat în Indiile de Vest, avea un pilot de elicopter care transporta mărfuri între insule. Tipul ăsta, Kluger, e în Suedia deja de câţiva ani.

Poteca îi scoase pe un câmp deschis. Trecură pe lângă o fermă abandonată. Maloof nu văzuse niciodată ţipenie de om. Când ajunseră în mijlocul câmpului, apropiindu-se de următoarea zonă împădurită, ceva dinăuntrul lui îl făcu să se întoarcă şi să privească înapoi.

Saabul gri-argintiu era parcat, aproape invizibil, lângă gardul spart. De data asta, Maloof îi acordă atenţie. Aşteptă până când intrară iar printre copaci ca să vorbească.

– Suntem urmăriţi.

– Ce?

– Suntem urmăriţi, repetă el. Uite. Se întoarseră pe unde veniseră. Maloof arătă printre trunchiurile rărite, şi Petrovic văzu maşina gri-argintie. Te urmărea în parcare.

– Pe mine? făcu Petrovic. Eşti sigur?

Maloof zâmbi şi dădu din umeri.

– Da, da. Nu.

– Nu?

– Hai să verificăm.

În loc să meargă mai departe prin pădure, Maloof se întoarse şi o luă peste iarbă spre drumul asfaltat îngust care trecea pe lângă ferma abandonată; pe acolo trebuia să fi venit Saabul. Petrovic îl urmă. După ce merseră câteva minute, Maloof scoase telefonul şi-l ridică în faţa lui. Văzură pe ecran imaginea maşinii care porni şi începu să-i urmărească încet.

– Căcat, înjură Petrovic.

Merseră mai departe spre parcarea centrului comercial. Intenţia lui Maloof era să intre la metrou şi să scape de urmăritori, însă Petrovic, din ce în ce mai iritat, părea să aibă alte planuri.

– Dumnezeule mare, blestemă iugoslavul. Asta e al dracu' de josnic. Îi arătăm noi nemernicului. N-are nici un drept să ne urmărească, ce naiba. N-am făcut nimic.

– Păi, totuşi…

– Astăzi. N-am făcut nimic astăzi.

Ajunseseră la parcare. În timp ce maşina gri-argintie continua să se furişeze pe drumul îngust, Petrovic alergă la BMW-ul lui şi sări înăuntru, apoi se aplecă spre locul din dreapta şi deschise portiera pentru Maloof.

– Haide! strigă el.

Maloof urcă şovăitor. Văzu în oglinda retrovizoare cum Saabul se apropie de intrarea în parcare şi apoi se opri. După asta, totul se întâmplă foarte rapid. Petrovic ieşi cu spatele din locul lui atât de rapid, că roţile scrâşniră. Băgă maşina în viteza întâi, ambală motorul şi porni drept spre ieşire. Pentru a-şi face intenţiile şi mai clare, claxonă nebuneşte.

– Ce faci? îl întrebă surprins Maloof.

Petrovic îşi continuă cursa fără să-i răspundă. Şoferul Saabului îşi dădu seama că dacă nu făcea ceva avea să rămână de partea nepotrivită a intrării, aşa că acceleră şi ajunse acolo imediat înaintea lui Petrovic, care luă curba pe două roţi.

– Ce faci? strigă Maloof din nou.

Virajul brusc îl izbise de portieră. Se redresă cu greu şi-şi puse centura.

– Îl prindem, vreau să-l întreb pe nemernic de ce ne urmăreşte! se răsti Petrovic iritat.

Încerca să acopere zgomotul motorului, care se apropia de 4 500 de rotaţii pe minut.

– Sigur, sigur, murmură Maloof. Îl prindem. Îl prindem?

Maşina germană mugi. Saabul era cam la o sută de metri în faţa lor, pe calea de ieşire spre autostradă.

– Îl scoatem de pe şosea!

Maloof nu răspunse. Era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată. Se uită la vitezometru. Mergeau deja cu 160, dar Saabul părea hotărât să nu se lase prins.

– De ce nu opreşte?! ţipă Petrovic.

Saabul se îndrepta spre Södertälje, iar Petrovic venea în urma lui. Erau aproape bară la bară, însă de fiecare dată când traficul se îndesea, înaltul iugoslav se răzgândea şi se concentra asupra supravieţuirii.

– Urmărim un poliţist, sublinie Maloof.

– Aşa e normal să fie, râse Petrovic.

– Sigur, sigur. Dar dacă e poliţist, de ce nu trage pe dreapta, nu ne opreşte şi nu ne dă o amendă pentru depăşirea vitezei?

După ce trecură de ieşirea spre Fittja şi Botkyrka cu 200 de kilometri pe oră, se apropiară de Södertälje.

– Dă-o naibii acum, spuse Maloof rugător.

Părea indiferent, ca de obicei, dar în sinea lui creştea panica. Oricum se sfârşea situaţia asta, nu putea fi bine. Însă Petrovic nu părea să aibă nici o intenţie de a renunţa.

Pe porţiunea dreaptă de la sud de Salem văzură un baraj rutier. Chiar în mijlocul autostrăzii.

La început păru să fie doar o singură maşină de patrulare, cu luminile albastre sclipind intermitent, însă cu cât se apropiau devenea mai clar că era vorba de altceva. Maloof numără cinci maşini de poliţie parcate de-a latul drumului.

– Căcat, murmură Maloof, ghemuindu-se în scaun de parcă ar fi încercat să se facă invizibil.

În faţa lor, Saabul gri-argintiu încetini. Maşinile care blocau drumul se dădură la o parte, lăsându-l să treacă. Peste câteva clipe, gaura se închise iar în urma lui.

Petrovic frână. Încetini, opri la câţiva metri de maşinile de patrulare şi coborî geamul. O poliţistă se apropie şi-l salută nonşalant, de parcă ar fi oferit îndrumări unui turist.

Maloof se aştepta la ce e mai rău, dar nu se întâmplă nimic.

– Mergeaţi puţin cam repede, nu-i aşa? spuse ea amabil.

Lui Maloof nu-i venea să creadă. De ce vorbea aşa de prietenos?

– Vrem să reclamăm acea maşină, spuse Petrovic, arătând spre Saabul care se pierdea în depărtare. Ne-a hărţuit.

– În ce fel v-a hărţuit?

– Ne-a urmărit.

– Serios? răspunse poliţista, lăsându-i lui Petrovic câteva secunde ca să se gândească.

– Nu acum, zise Petrovic când îşi dădu seama de ce tăcuse poliţista. Acum eu îl urmăream pe el. Însă doar ca să-i cer să nu ne mai urmărească.

– Eu aş sugera să tragem linie aici. În mod evident v-aţi urmărit unul pe altul. Cred că putem s-o lăsăm aşa, ce ziceţi?

Maloof continuă să privească fix pe fereastră, dar situaţia devenea din ce în ce mai ciudată. De ce nu le cereau permisele de conducere, actele de identitate, cum putea poliţista să nu sublinieze faptul că rulaseră cu 200 de kilometri pe oră?

Poliţia îl îndrumă pe Petrovic spre cealaltă parte a autostrăzii, de unde se putea întoarce spre Stockholm.

Septembrie

34

– Pare o luptă destul de dificilă, spuse Ali Farhan.

– Complicat, îl aprobă Adil Farhan.

Sami Farhan dădu din umeri. Bineînţeles, fraţii lui aveau dreptate.

Luau cina la restaurantul unchiului lor din Liljeholmen, iar faptul că erau trei fraţi care stăteau în jurul mesei nu putea scăpa nimănui. Fratele cel mare, Ali, părea mai în vârstă şi mai dur decât ceilalţi, cu riduri pe frunte şi în jurul ochilor. Însă ochii şi nasul lui erau identice cu ale lui Sami. Fratele cel mic, Adil, avea considerabil mai mult păr şi ochi mai mici. De asemenea, transmitea o stare de calm, în timp ce atât Sami, cât şi Ali gesticulau intens în timp ce vorbeau şi emanau acelaşi fel de nerăbdare.

– Păi, aşa e uneori, încercă Sami să se apere. Nu poate să-ţi meargă bine tot timpul.

– Da, dar există tot felul de lupte dificile, zise Ali. Voi pare că v-aţi blocat.

Să fii la restaurant în postura de client era o experienţă foarte diferită de munca în bucătăria aceea strâmtă, se gândi Sami. În bucătărie trudeai şi erai mândru de munca ta. Dotările nu erau noi, dar erau bine întreţinute; ingredientele proaspete nu erau de lux, dar erau alese cu grijă. Ambiţiile erau întotdeauna înalte la bucătărie, iar mâncarea pe care o preparau ar fi meritat o soartă mai bună decât să ajungă pe mâna chelnerilor plictisiţi care duceau farfuriile în restaurantul obosit şi întunecos care semăna cu oricare altă crâşmă.

Ar fi trebuit să se simtă mult mai bine în calitate de client decât pregătind bufetul rece, însă pentru Sami era exact invers. Tocmai trecuse în revistă situaţia. Nu în detaliu, dar le oferise fraţilor lui imaginea de ansamblu. Nu exista nici o îndoială că ei aveau dreptate. În clipa asta, totul mergea în direcţia greşită.

– Avem ceva în pregătire, spuse Ali. Poate vrei să lucrezi mai bine cu noi?

– Da, încuviinţă Adil. Ar fi mişto. Ca pe vremuri.

Sami se foi.

– Mai întâi trebuie să le dau oamenilor banii înapoi. Înţelegeţi ce vreau să spun? Mai întâi primiţi ce vă datorez, apoi putem discuta despre viitor.

– Ia-o încet, frăţioare, spuse Ali.

– Dă-o naibii, îl susţinu Adil. Ne primim banii când tu îţi primeşti banii. Nu e complicat deloc.

Sami ştia că voiau să fie amabili, să minimalizeze faptul că el le aruncase banii pe apa sâmbetei şi îngăduise să fie tras pe sfoară de căpitanul unui vas nenorocit. Dar nici faptul că Hassan Kaya se fripsese şi el, nici atenţia fraţilor lui nu-l făcea să se simtă mai bine. Le era dator, şi trebuia să-şi plătească acea datorie. Ca şi dobânda promisă.

– Nu, nu merge aşa, spuse în cele din urmă, trăgându-se de gulerul tricoului. V-am făcut o promisiune, înţelegeţi?

Ei înţeleseră, dar nu-l băgară în seamă. Ali schimbă subiectul şi începu să vorbească despre fotbal. Adil i se alătură. Sami, neavând ce să adauge la conversaţia despre Chelsea şi Arsenal, se retrase rapid în tăcerea la care-l reduceau întotdeauna fraţii lui.

Comandară cafea şi tiramisu.

Fratele mai mare, Ali, era cel care distribuia rolurile în familie, cam în acelaşi mod în care împărţeai un pachet de cărţi. El era cel pe care fraţii îl priviseră cu respect în adolescenţă, când încercaseră prima oară să-şi găsească identitatea; el era cel de care se temuseră şi pe care-l admiraseră. Dar după ce fiecare îşi primise cartea lui şi se definise pe sine, după ce pachetul fusese împărţit, poziţia lui Sami, între fratele protector mai în vârstă şi cel exploziv mai tânăr, rămăsese incomplet stabilită. Existaseră zile, momente în care-şi zisese că reuşise în sfârşit să-şi găsească o imagine despre sine, dar apoi conturul acela îşi pierduse rapid precizia şi dispăruse. Pentru Sami nu mai rămăsese altceva decât jokerul.

– Pentru United cred că s-a terminat, spuse Ali, ca şi cum ar fi fost o întrebare. Fiecare cu vremea lui, iar Manchester United e gata. Terminată. De acum înainte e vorba doar de Arsenal.

– Arsenal! strigă Adil, prefăcându-se şocat. Cum naiba poţi să spui asta? Arsenal? S-a transferat Drogba şi n-am aflat eu?

Râseră la gluma lui şi Sami râse odată cu ei, chiar dacă nu ştia de ce.

Nu-l interesa fotbalul, nu-l interesase niciodată, el era fratele mijlociu care nu se integra nicăieri. În timpul adolescenţei, soluţia fusese să-şi înfăşoare strâns mâinile, să-şi tragă mănuşile de box şi să lovească sacul şi mingea de box până-i sângerau articulaţiile degetelor. Fandase şi lovise în umbrele unui tată pe care abia şi-l amintea şi care lăsase în urma lui misterul motivului pentru care dispăruse. Apoi, ud de transpiraţie, cu fruntea tăiată şi coasta ruptă, putea să se prăbuşească în vestiar după meci şi, preţ de o oră sau două, câtă vreme trupul lui îşi revenea, să resimtă o pace de care avea parte rareori.

Acum, în restaurant, Sami căzu pe gânduri. Nimeni, nici fraţii lui, nici prietenii care investiseră în planul lui, nu-l presaseră să le dea banii înapoi. Însă el le promisese solemn că avea să facă rost de bani până în toamnă. Lumea interlopă a Stockholmului îi fusese martoră. Toţi îl auziseră spunând asta, şi acum era deja septembrie.

– Ascultă-mă puţin, Sami, zise Ali, gustând desertul care le fusese mai mult sau mai puţin aruncat pe masă. Eu totuşi cred că ar trebui să rămâi cu noi. Lasă naibii ce-ai plănuit, oricum pare că nu merge.

– Am ajuns prea departe ca să mai renunţăm acum, murmură Sami.

– Uneori trebuie să iroseşti puţin timp cu ceva ca să vezi adevărul, spuse Ali înţelept, aruncându-i lui Adil o privire încurajatoare.

Fratele mai mic încuviinţă din cap.

Sami îi lăsă pe fraţii lui în Liljeholmen la ora unsprezece şi luă metroul spre Södermalm. În ultimele câteva săptămâni fusese plecat în cea mai mare parte a timpului. Existau momente în care Karin îi făcea reproşuri voalate, dar existau şi seri ca aceasta.

Când ajunse la apartament, amândoi copiii dormeau şi Karin stătea pe canapea. Îi zâmbi lui Sami când îl văzu.

– Ce e? întrebă el suspicios.

– M-am uitat la o comedie romantică, spuse ea. M-a binedispus şi mi-am amintit de ce te-am lăsat să mă convingi.

– Să te conving? Cum te-am convins?

– Puteam să rămân cu hainele pe mine, ştii? Sau cel puţin cu lenjeria. Dar n-am rămas. M-ai convins.

– Sunt bun de gură, zâmbi Sami afectat.

– Poate. Dar mi-ai turnat şi o grămadă de votcă pe gât.

– Cele două nu se exclud.

Sami îşi dădu jos haina şi o aruncă pe fotoliu. Se duse şi se aşeză lângă soţia lui pe canapea, dar era încă prudent. În ultimele zile fusese îngrijorat că ea îi ghicise intenţiile. Începuse să-şi repete cam insistent refrenul, potrivit căruia relaţia lor era construită pe faptul că el nu făcea nici o prostie. Nu se referea la aventuri amoroase; nu era îngrijorată din cauza asta. Sami o iubea pe Karin din liceu şi pentru el nu putea să conteze nimeni altcineva. Ea ştia asta.

– De ce spui asta? întrebase el. N-am făcut nimic ce nu trebuia.

– Îţi aminteam doar, răspunsese ea.

Sami detesta intuiţia feminină.

Însă acum o cuprinse pe Karin cu braţul şi o trase mai aproape.

– Parcă îmi amintesc, spuse el cu faţa atât de aproape de obrazul ei că-i simţea mirosul rujului, că ţi-ai scos sutienul înainte ca eu să sugerez asta.

Karin zâmbi, se desprinse din îmbrăţişarea lui şi se ridică în picioare.

– Nu prima oară. Te gândeşti la toate celelalte dăţi.

În clipa următoare îşi trase bluza în sus, peste cap.

35

În dimineaţa de miercuri, 9 septembrie, detectivul inspector-şef Caroline Thurn ieşi din birourile unei companii pe nume Panaxia, de pe Linta Gårdsväg numărul 5 din Bromma. Mai erau şase zile până la cel mai mare jaf din istoria infracţională a Suediei.

Fără a da de înţeles că situaţia era dramatică, petrecuse peste o oră în sala de şedinţe a companiei de la etajul al treilea, trecând în revistă fiecare scenariu imaginabil împreună cu membrii conducerii. Sala era luminoasă şi aerisită, iar avioanele care zburau la mică altitudine treceau pe deasupra lor la intervale regulate, în coborârea lor spre aeroportul Bromma.

Pentru Thurn, conversaţia evoluase pe linia de demarcaţie fină dintre a dezvălui prea mult şi a se asigura că peste o săptămână nu avea să regrete nimic. Dacă le spunea tot ce ştia, exista riscul ca informaţiile să se scurgă, ceea ce-i putea face pe hoţi să-şi schimbe planurile. Dar dacă ea nu pregătea Panaxia pentru ceea ce se putea întâmpla şi unul dintre angajaţii companiei era rănit, Thurn avea să-şi regrete amarnic secretomania.

Panaxia era pe punctul de a-şi muta o parte a activităţii din Bromma. Exact peste o săptămână, miercuri, 16 septembrie, era programat ca mutarea să ia sfârşit, dar până atunci compania avea să fie mai vulnerabilă decât de obicei din punctul de vedere al securităţii. Drept rezultat, era „un lucru pozitiv că poliţia manifestă un nivel de interes adecvat“, după cum se exprimase şeful departamentului de securitate.

Thurn, care nu ştiuse dinainte despre mutare, dădu aprobator din cap.

Trecuseră detaliat în revistă planul clădirii, iar când Thurn se ridică în cele din urmă pe picioarele ei lungi şi dădu mâna cu toţi cei din încăpere, se gândi că găsise răspunsul la întrebarea care-i preocupase pe toţi.

Ştia unde avea să aibă loc jaful cu elicopterul.

Maşina era parcată chiar în faţa intrării. Când Thurn se aşeză la volan şi-şi puse centura de siguranţă, senzaţia că Panaxia era un fel de văr provincial al internaţionalului G4S spori. Personalul ei se străduia, dar asta nu era suficient. Exista ceva care nu părea să fie în regulă la a doua cea mai mare companie de transport în siguranţă din ţară, însă

Thurn nu reuşea să-şi dea seama exact despre ce era vorba.

Poate că hoţii făcuseră aceeaşi observaţie?

Porni Volvo-ul şi se integră în trafic.

Cifra pe care informatorul sârb o transmisese poliţiei, o pradă de până la zece milioane de euro, nu putea fi găsită decât în trei locuri din Stockholm: Banca Centrală şi două depozite de bani, Panaxia din Bromma şi G4S din Västberga.

Era puţin probabil ca cineva să încerce să jefuiască Banca Centrală. Era una dintre puţinele clădiri din Stockholm pe care până şi Caroline Thurn ar fi îndrăznit să le numească sigure, şi nu se punea problema să aterizezi cu un elicopter pe acoperişul ei.

Din cele două depozite de bani care mai rămâneau, doar Panaxia din Bromma se potrivea descrierii despre o clădire cu patru niveluri şi acoperiş plan.

Astăzi, Thurn aflase că Panaxia plănuise de ceva timp să-şi mute o parte a activităţii şi că mutarea era programată să înceapă pe 14 septembrie. Hoţii aleseseră data de 15, care trebuia să fie considerată ziua optimă, dat fiind că atunci compania avea să fie deosebit de vulnerabilă.

Cei care plănuiau jaful trebuiau să aibă pe cineva în interiorul Panaxiei, se gândi Thurn, altfel nu ar fi găsit niciodată o ocazie atât de bună. Se întrebă dacă putea să ceară acum o listă a angajaţilor fără să trezească suspiciuni. O luă la stânga pe Drottningsholmsvägen şi se întoarse prin Alvik şi Kungsholmen.

În drum spre departamentul ei din sediul poliţiei, Thurn trecu pe la colegii însărcinaţi cu ascultarea lui Zoran Petrovic.

Aceştia ascunseseră microfoane în restaurantele lui Petrovic de pe Upplandsgatan, în dormitorul şi în camera de zi din apartamentul său şi în tetiera BMW-ului. Resursele care fuseseră puse la dispoziţia anchetei erau extravagante, iar Thurn ştia că asta se datora în parte implicării personale a ministrului Afacerilor Externe.

Dar ştia şi că planul Comisarului Poliţiei Naţionale era ca, la sfârşitul anului, să apere costurile sporite făcând public succesul internaţional la care duseseră eforturile lor.

Şi că pentru acel succes Comisarul o făcea responsabilă pe Caroline

Thurn.

Thurn îşi vârî capul după uşa unei camere pline cu aparate electronice.

– Nimic? întrebă ea.

Doi tehnicieni cu căşti se întoarseră spre uşă şi se holbară la ea de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn. Aveau ochii roşii şi păreau să nu-şi fi schimbat hainele de săptămâni de zile. Camera duhnea a mâncare chinezească de la câteva cutii de carton goale de pe birou.

– Glumeşti? zise unul dintre ei.

– Întotdeauna ai fost foarte glumeaţă, Caroline, spuse celălalt.

– Nu, replică inspectorul cu un zâmbet prietenos. Nu glumesc deloc.

Tehnicienii oftară.

Ascultarea lui Zoran Petrovic semăna puţin cu a îndrepta un microfon spre un stadion de fotbal în timpul unui derby, sperând să auzi pe cineva cum şopteşte. Cuvintele se revărsau în urechile poliţiştilor care, din ce în ce mai derutaţi, umpleau hard disk după hard disk cu discuţii despre afaceri excelente şi laude despre cucerirea unor femei imposibil de frumoase.

Deşi Petrovic nu apărea în nici una dintre bazele de date ale poliţiei, poliţiştii care-l ascultau erau siguri că cineva îl învăţase să vorbească ca un infractor experimentat. Nu dădea niciodată nume şi rareori menţiona vreo oră sau vreun loc.

Poliţia ştia acum că Zoran Petrovic activa în sfera imobiliară, dar părea, de asemenea, să fie băgat şi în domeniul curăţătoriilor şi restaurantelor, al saloanelor cosmetice şi în activitatea de import-export. Însă ce făcea, ce deţinea şi cum îşi petrecea timpul mai exact în fiecare din aceste zone rămânea neclar. Era posibil să fie doar comanditar sau un fel de consilier, sau poate că afacerile erau conduse de oameni de paie şi Petrovic deţinea în ultimă instanţă controlul. După toate probabilităţile, era o combinaţie a tuturor acestora, dar, întrucât conversaţiile telefonice ale lui Petrovic erau vagi şi evazive, fără a da nume sau cantităţi exacte, poliţiştii nu-şi puteau concretiza bănuielile.

Într-o zi obişnuită, Petrovic putea să aibă până la douăzeci de întâlniri, care aveau loc în tot Stockholmul. Putea să trimită cincizeci

de SMS-uri şi să dea un număr similar de telefoane, jumătate în muntenegreană, limbă strâns înrudită cu sârba. Dat fiind că interpreţii poliţiei nu erau întotdeauna disponibili, exista posibilitatea de a găsi ceva util în conversaţiile care nu erau în suedeză, dar judecând după cele traduse până acum, conţinutul părea să fie exact acelaşi.

Nu ajungeau nicăieri. Singura referire la jaful cu elicopterul venise atunci când Petrovic afirmase că plănuia ceva pentru 15 septembrie. Însă sârbii ştiuseră asta de la bun început.

Caroline Thurn urcă la etajul Sediului Central al Poliţiei. Tocmai trecea pe lângă camera lui Mats Berggren, spre biroul ei de pe acelaşi coridor, când el o văzu şi o strigă.

Thurn se opri. Soarele era atât de jos pe cer în timpul dimineţii, că Thurn era doar o siluetă la uşa lui.

– Cum a mers? întrebă el.

– La Panaxia o să fie, spuse ea.

Informaţia despre mutarea iminentă o convinsese.

Cum Thurn stătea cu mâna stângă ridicată pe tocul uşii, mâneca bluzei îi alunecase în jos pe braţ. Dacă lumina ar fi fost altfel, Berggren n-ar fi observat niciodată, însă pielea netedă a cicatricei străluci la încheietura femeii, iar el recunoscu imediat acel tip de rană.

Berggren fusese pe punctul de a-i pune o întrebare despre depozitul de bani din Bromma, dar îşi pierdu firul gândurilor. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, descoperirea l-ar fi impresionat mult mai puţin.

– La ce te gândeşti, Mats? îl întrebă Thurn.

– Nu, nu… nimic, murmură el.

Ea dădu din umeri şi plecă din cadrul uşii.

36

Aşezat la o masă de la Café Stolen, Zoran Petrovic îşi dădea seama că neliniştea îl împiedica să asculte cum trebuie. Se uită la ceas. Peste o oră se întâlnea cu potenţialul nou pilot de elicopter, dar până atunci trebuia să asculte un cultivator de legume din Polonia care încerca să-şi înceapă activitatea în Årsta. Polonezul avea nevoie şi de contacte, şi de bani, şi se lăuda cu morcovii şi sfecla lui biodinamice. Petrovic, căruia domeniul legumelor îi era relativ familiar după ce încercase şi el de câteva ori să intre pe piaţă, ştia că grija cu care fermierul îşi cultiva legumele nu avea să fie compensată niciodată de preţ. Ura întâlnirile care se terminau pe o notă neplăcută.

După ce îl conduse pe polonez la uşă, se opri o clipă să se uite într-o parte şi în alta pe stradă. La început totul păru în ordine, dar apoi îi zări. Stăteau pe Upplandsgatan. În ultima săptămână fuseseră pretutindeni. Putea fi bărbatul prost îmbrăcat, de vârstă mijlocie, care se întorcea cu spatele atunci când el ieşea noaptea târziu dintr-o crâşmă. Sau femeia îmbrăcată neutru care se prefăcea că se uită într-o vitrină neinteresantă de vizavi de intrarea în blocul lui.

Poliţia părea capabilă să simtă urma de fiecare dată când se întâmpla ceva mai deosebit. Acum, discuţia vagă se transformase în planuri concrete, iar plimbarea pe marginea apei din Gröndal se referea la procedurile unei companii de securitate şi nu la fata de noaptea trecută. Petrovic încetase de mult să mai fie surprins de nasul ager al forţelor de poliţie; se resemnase cu asta.

În plus, simţul fin al mirosului ajunsese la acelaşi nivel de rafinament de ambele părţi ale legii.

Cineva de la poliţie sau procuratură trebuia să fi decis dintr-odată că merita să-l ţină pe Petrovic sub supraveghere, lucru care-l flata în oarecare măsură. Avea o relaţie scindată cu propria imagine de sine. Cu un an şi ceva în urmă, faţa lui apăruse accidental într-un reportaj al TV4 despre infracţionalitatea din Farsta. Abia dacă fusese implicat, însă el era cel surprins de echipa de filmare. Drept rezultat, ajunsese în arest. Petrovic dăduse în judecată televiziunea şi primise o sumă simbolică, un fel de plasture pentru rana lui. În afară de acea filmare însă, poliţia nu avea nici o dovadă împotriva lui.

Ceea ce însemna că interesul lor îl îngrijora şi-l amuza deopotrivă.

Puţin înainte de ora douăsprezece, Café Stolen începu să se umple cu clienţii pentru prânz; prin urmare, era timpul ca Zoran Petrovic să plece. Trebuia să ajungă la Saltsjöbaden ca să se întâlnească cu pilotul american, Jack Kluger, dar noii lui urmăritori îl obligau ca mai întâi să execute o eschivă.

Petrovic ieşi din restaurant, traversă Tegnérlunden, coborî dealul spre Sveavägen şi apoi o luă drept înainte. Cei doi filatori făcură la fel. Când ajunse pe Birger Jarlsgatan, iugoslavul o luă la dreapta şi se opri în faţa unei băcănii. Urmăritorii lui încetiniră şi se opriră la zece metri distanţă, prefăcându-se că îi interesa modul în care fusese construită o uşă de garaj.

Cu ajutorul reflexiei din vitrină, Petrovic decise că Jason, care lucra la un magazin de computere de pe aceeaşi stradă, îi urmase instrucţiunile. Se uită în direcţia poliţiştilor în civil, le zâmbi şi le făcu cu mâna.

După aceea totul se întâmplă foarte rapid.

Petrovic traversă în fugă Birger Jarlsgatan. Sări peste barierele din staţia de autobuz şi alergă mai departe spre motocicletele parcate pe cealaltă parte. Sări pe o Honda al cărei motor mergea deja şi demară cu un muget înspre Roslagstull.

Îi lăsă în urma lui pe cei doi poliţişti derutaţi.

Conduse câteva minute cu viteză, trecând pe lângă Odengatan, apoi o luă la dreapta pe Surbrunnsgatan şi parcă motocicleta în faţa clădirii în care locuia Jason. După ce atârnă cheile în creanga despicată a cireşului de la intrare, o luă pe Valhallavägen ca să găsească un taxi cu care să meargă la Saltsjöbaden.

37

– Pari puţin deprimat, Michel?

Alexandra Svensson îl privea neliniştită. Era puţin înaintea prânzului, într-o zi de marţi întunecată ca dispoziţia lui Maloof, şi traversau podul spre Skeppsholmen, încercând să ignore faptul că erau îngheţaţi. Vara trecuse categoric, şi sosirea toamnei fusese abruptă. În ciuda acestui fapt, Alexandra era îmbrăcată de vară, cu fustă şi bluză şi vestă deasupra. Nu fusese o alegere bună.

De săptămâni de zile îl bătea la cap pe Maloof s-o însoţească la galeria Moderna museet şi, în sfârşit, el cedase.

Maloof regreta profund acea decizie.

Mai dăduse peste obstacole. Fără a pretinde că era o statistică ştiinţifică, ar fi zis că nouă planuri din zece nu se concretizau niciodată. Lumea infracţională se baza pe speranţe şi visuri, ca toate celelalte moduri de existenţă. Cele mai extravagante idei nici nu erau menite să fie puse în practică, erau mai mult un fel de cutie cu bomboane – ceva dulce de savurat pentru o clipă.

Ar fi spus chiar că era destul de neobişnuit că ajunseseră atât de departe cu planul lor din Västberga. Nici nu se punea problema să fie obligaţi să-l contramandeze acum, cu doar câteva zile înainte, când crezuseră că totul era pregătit.

Se întâlniseră cu două zile în urmă, în crâşma Kvarnen din Södermalm. Sami, Maloof şi Nordgren. Ajunseseră devreme, înainte ca localul să se umple, şi se aşezaseră la o masă de după bar, în spate de tot.

Când plănuiai o lovitură, prima regulă era ca membrii grupului să nu poată fi văzuţi împreună atât de aproape de momentul crucial. Dar nu avuseseră de ales.

– Eşti sigur? întrebă Sami.

– Sunt sigur, zise Maloof. Absolut.

– Eu am încredere în tine, declară Sami. Am încredere în tine. Dar pe prietenul tău nu-l cunosc. Nu ne-am mai întâlnit niciodată. Înţelegi ce vreau să spun? Nu poţi avea încredere în cineva pe care nu-l cunoşti.

Iar faptul că e filat…

– Sigur el e cel filat? întrebă Nordgren. Nu tu?

Maloof aprobă din cap. După incidentul din Skärholmen îşi petrecuse restul săptămânii convingându-se singur că nu-l urmărea nimeni. Căutase microfoane, era atent să nu se ţină cineva după el, dar nimic. Nu luase deloc legătura cu Petrovic, aşa că nu avea habar cum mergeau lucrurile pe frontul acela.

– Eu sunt curat, spuse el. Deci problema aia cu maşina… nu e altceva. Nu e prima oară când încearcă să ne sperie.

– E mai simplu să-l lăsăm pe dinafară decât să riscăm, poate? sugeră Sami. Poate? Ştii? Nu ştiu dacă…

– Nu, îl întrerupse Maloof. Avem nevoie de el. Participă şi el.

Sami nu răspunse. Trase de gulerul tricoului său, încercând să-l lărgească; poate avea nevoie de mai mult spaţiu ca să respire.

– Oricum, nu asta e problema, zise Nordgren. Se uită în ochii celorlalţi, de sub şapca lui. Problema e acoperişul, explică el.

– Dar trebuie să găsim o soluţie, spuse Sami. Ştiţi? După planul A trebuie să urmeze un plan B. Aşa merg lucrurile. Se întâmplă ceva, trecem mai departe la planul C. Apoi D, apoi E, apoi F.

Ceilalţi încuviinţară din cap. Dar care era planul F?

După asta, Maloof se dusese acasă, scosese planurile clădirii din Västberga şi le întinsese pe podeaua camerei de zi. Răspunsul trebuia să fie acolo undeva. Dacă nu puteau să intre prin acoperiş, dacă asta nu era posibil, poate că de fapt nici nu aveau nevoie de elicopter şi de pilot.

Dar cum puteai să ajungi la etajul şase în alt mod?

Sâmbătă anunţase printr-un mesaj că nu putea veni la meciul de fotbal din după-amiaza aceea. Duminică o sunase pe mama lui să-i spună că se simţea groaznic şi, în loc să ia masa după obicei cu părinţii şi fraţii lui, se dusese la Kungens kurva, îşi cumpărase mâncare de la McDonald’s şi apoi se întorsese la planurile lui, care trebuiau să conţină soluţia. Spargerea luminatorului ar fi fost foarte simplă, dar ce ar fi făcut după aceea? Sub cupolă nu era nimic, doar şase etaje de cădere liberă.

– Nu, nu, îi răspunse el acum Alexandrei Svensson, fără s-o privească în ochi. Cred că răcesc, asta e tot.

Ea scutură din cap. Femeile se plângeau mereu că Maloof era greu de înţeles, că era greu de citit. Nu reacţiona aşa cum se aşteptau ele, rămânea calm până în ziua în care totul se sfârşea. Rareori se înfuria, nu manifesta niciodată vreo slăbiciune, şi acesta era motivul pentru care intuiţia Alexandrei îl nedumerea. Nu se comportase deloc altfel cu ea decât cu altele.

Valurile se spărgeau sub pod, iar vântul era puternic. Se îndreptară în grabă spre insula aflată de cealaltă parte.

– Răceală? Serios? N-ai spus nimic despre asta ieri.

Alexandra sunase luni, dimineaţa devreme. În momentul acela Maloof hotărâse deja că strategia lui de a rămâne încuiat în apartamentul din Fittja nu era foarte bună. Nu era genul care să renunţe, iar obstacolele aveau tendinţa să-l îndârjească şi mai mult să demonstreze contrariul. Dar recunoştea că i se părea dificil.

– Uneori, îi spuse ea în timp ce urcau dealul de pe cealaltă parte a podului, situaţia poate fi deznădăjduită, gen.

– Da, da, aşa e, o aprobă el.

– Atunci să spunem că s-a întâmplat ceva.

– Cred că e doar începutul unei răceli, insistă Maloof.

– Dar să spunem că nu e asta, replică Alexandra ferm. Să spunem că e cum zic eu, s-a întâmplat ceva neplăcut şi de asta arăţi de parcă vrei să te spânzuri sau ceva asemănător.

Maloof nu răspunse. Privea drept în faţă şi continuă să urce greoi spre clădirea muzeului cu care arhitectul spaniol iniţial, după toate modificările politice, nu mai voia să fie asociat.

– Atunci trebuie să găseşti acea resursă suplimentară de energie, Michel, urmă Alexandra. Acea putere pe care o avem, lucrul care ne-a făcut să ajungem până aici. Înţelegi.

Fără să-şi poată ascunde un zâmbet, îşi trecu mâna prin barbă. De fiecare dată când situaţia părea prea apăsătoare, Alexandra era alături de el şi îl sprijinea. Dar, oricât de plăcut ar fi fost să aibă sprijinul ei, îl încerca o senzaţie de vinovăţie.

Maloof era obişnuit să ducă o viaţă dublă. În toţi acei ani în care lucrase la centrul pentru tineret din Fittja, familia şi prietenii lui crezuseră că aşa îşi câştiga el banii, coordonând activităţi distractiv-educative. Nimeni nu ştia că noaptea îşi trăgea o mască de schi pe cap sau că, în paralel cu viaţa lui de cetăţean supus legii, descoperise şi o altă carieră, o slujbă suplimentară profitabilă. Dar aşa voia el şi asta nu-l deranjase niciodată.

Acum însă, cu Alexandra, lucrurile stăteau altfel. Se simţea din ce în ce mai prost pentru că o minţea.

Când ajunseseră în spaţiul deschis de la intrarea muzeului, Maloof se opri.

– Sigur, sigur, o aprobă el. Trebuie să fii puternic. Dar trebuie să fii şi realist. Dacă eşti optimist asta nu înseamnă că eşti… un visător?

– Găseşti o soluţie nouă, zise Alexandra. De asta îmi place de tine, Michel. Eşti, gen, cea mai fericită persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Parcă pentru tine nu ar exista bariere, înţelegi? Adică rezolvi lucrurile.

– Nu. Ei…

– Haide, Micke, râse ea, folosind porecla pe care el o detesta.

– Da, da, spuse el cu un zâmbet. O să găsesc o soluţie.

Se uită la buzele ei mari, roz-deschis, sclipitoare din cauza rujului; buze care nu voiau să se oprească din vorbit niciodată. Ridică privirea şi se uită în ochii ei albaştri.

– Înveseleşte-te acum, îl îndemnă ea. Pot să te ajut cu ceva?

Maloof râse iar. De cât de uşor era el de citit şi de cât de multă dreptate avea ea.

– Da, da. Poţi să mă ajuţi.

– Atunci spune-mi cum?

– Accepţi să nu mergem la muzeu azi?

– Te pot ajuta în orice mod, dar nu aşa.

Alexandra râse şi-l trase spre intrarea în muzeu.

38

Jack Kluger îşi parcă Jeepul în parcarea Clubului de Iahting Regal din Suedia şi traversă pe jos podul spre Restaurantholmen. În micul golf din spatele lui era ascuns magnificul Grand Hotel Stora din Saltsjöbaden. Nu că un bărbat din Texas ar fi fost impresionat de casele mari şi albe. Pentru el, natura arhipelagului interior al Stockholmului era mult mai exotică. Stâncile acoperite de muşchi, potecile mărginite de acele şi frunzele căzute anul trecut, pinii şi molizii al căror frunziş des crea o peşteră verde în jurul lui. Mirosul apei sărate din Baggensfjärden care adia peste insuliţă.

Kluger nu mai fusese acolo, dar îşi dădu seama imediat că acea clădire înaltă de lemn care se înălţa lângă stâncile de la marginea apei era cea pe care o căuta. Singurele băi în aer liber din Stockholm, ascunse şi măreţe în decăderea lor. Când începuse construcţia băilor, cu peste un secol în urmă, existaseră planuri pentru un amfiteatru pe panta care cobora spre apă; ar fi fost un loc în care oamenii puteau să stea în galerii înalte şi să se uite cum săreau înotătorii de pe pontoanele de dedesubt. Dar banii se terminaseră înainte de finalizarea construcţiei, ceea ce însemna că pontoanele şi pereţii înalţi de lemn cu balcoanele lor înguste semănau mai puţin cu Grecia antică şi mai mult cu arhipelagul.

În septembrie, băile vechi şi obosite, cu cele trei secţiuni pentru bărbaţi, femei şi bazin comun, erau închise pentru iarnă. Kluger găsi o cale de intrare şi-l zări imediat pe cel cu care trebuia să se întâlnească, care vorbea la telefon sus, într-un balcon. Americanul urcă pe scara îngustă şi spiralată, bocănind cu tocurile cizmelor lui colorate.

– Dumnezeule, faci o grămadă de zgomot, strigă Zoran Petrovic de la distanţă.

Kluger ajunse în balcon. La aproximativ cincisprezece metri mai jos, valurile golfului se unduiau peste stânci. Cerul era cenuşiu şi ziua, rece, dar cu cât americanul se apropia mai mult, cu atât devenea mai evident că iugoslavul înalt şi zvelt care-l aştepta pe balcon purta un halat alb.

– Unde naiba ţi-e slipul? întrebă Petrovic când Kluger ajunse la doar câţiva paşi distanţă. Aici e un loc în care se înoată.

Jack Kluger se holbă la iugoslav, fără să-şi da seama dacă acesta

glumea. Cei doi bărbaţi nu se mai întâlniseră niciodată. De fapt, în urmă cu doar trei zile Jack Kluger nu auzise niciodată de Petrovic.

– Du-te şi schimbă-te mai întâi, îi spuse Petrovic acum în engleză. Am adus un halat în plus. E în vestiar, în cuier.

– Glumeşti?

Americanul era sincer şocat.

– Tu nu mă cunoşti, eu nu te cunosc, zâmbi Petrovic. Ce mod mai bun de a întemeia o prietenie decât puţină nuditate comună?

Kluger îl privi fix, roşu la faţă. Nu mai era nimeni în preajmă, şi vremea nu era tocmai potrivită pentru baie.

– Crezi că port un microfon? întrebă el în cele din urmă.

– Nu cred nimic, răspunse Petrovic. Du-te şi te schimbă.

Kluger dădu din umeri iritat, dar coborî scările spiralate la loc şi găsi vestiarul. Şi, într-adevăr, înăuntru era atârnat un halat alb. Îşi dădu jos toate hainele în afară de chiloţi, îşi luă halatul şi urcă iar scările. Desfăcu demonstrativ halatul, ca să-i arate iugoslavului că pe trupul lui gol nu se aflau nici arme, nici dispozitive de ascultare.

– Stai jos, stai jos, zise Petrovic.

Kluger se aşeză pe banca aflată mai sus şi într-o parte.

– Eşti sigur că nu te-a urmărit nimeni?

– Crezi că sunt un amator nenorocit? se răsti americanul.

Petrovic nu răspunse. Cu două zile în urmă, Jason, care-l ajutase cu motocicleta mai devreme, găsise cinci microfoane în apartamentul lui de pe Upplandsgatan. În aceeaşi zi găsiseră alte două sub masa din separeul lui obişnuit de la Café Stolen. Din cine ştie ce motiv, poliţiştii erau dintr-odată obsedaţi să-i asculte fiecare cuvânt şi să-i urmărească fiecare mişcare. Nici o măsură de precauţie nu era de prisos.

Lăsase toate microfoanele acolo unde erau. Era mai bine ca poliţiştii să creadă că el n-avea habar că-l ascultau. Faptul că procedase aşa era o provocare pe care nu se putea abţine să n-o savureze.

– Bun, spuse el dând din cap. Bun. Eu sunt Zoran Petrovic, încântat de cunoştinţă.

În ochii americanului, Zoran Petrovic arăta ca un european tipic. Kluger se gândi că exista un anumit tip de fizionomie care nu părea nici scandinavă, nici franceză, nici britanică sau italiană, doar europeană. Poate avea legătură cu faptul că aceştia aveau capul atât de mic.

– Trebuie să-ţi transmit salutări din partea lui Basir Balik, spuse Petrovic. Am auzit că aţi dat câteva spargeri împreună.

Dacă Jack Kluger lucrase pentru Balik, atunci lucrurile erau tranşate pentru Petrovic; Balik era un om de încredere.

– Lovitura implică zborul pe timp de noapte, la joasă altitudine, continuă iugoslavul.

– Am auzit, spuse Kluger cu un zâmbet larg, arătându-şi dinţii albi. Am mai făcut asta. Mii de ore prin munţii şi defileele afgane. Pot s-o fac.

– Căcat, probabil că întreaga semnificaţie a vieţii e să zbori la joasă altitudine şi să aterizezi lin, spuse Petrovic, privind peste golf.

Valurile înspumate se rostogoleau spre clădire şi se spărgeau de ponton.

– Se poate, fu de acord Kluger. Se poate.

Ăsta era motivul pentru care nu plecase din Suedia. O lovitură ducea la alta. Nimic major sau bine plătit, dar avea suficienţi bani ca să supravieţuiască.

Trecuse mult timp de când stătuse ultima oară la manşa unui elicopter şi tânjea să decoleze iar.

– De asemenea, e important şi să ştii să-ţi ţii gura şi să fii loial, adăugă Petrovic.

Faţa lui Kluger se înroşi iar.

– Cu cine naiba ai impresia că vorbeşti?

Bărbatul cu umeri laţi se aplecă în faţă şi, dintr-o singură suflare, depănă o listă cu calificări care conţinea mult mai mult decât spargerile pe care le dăduse pentru Basir Balik. Unele puteau fi verificate destul de uşor. Dacă ce spunea el era adevărat, nu exista nici o îndoială că Jack Kluger are experienţa necesară.

Se înţeleseră asupra modalităţilor de plată. De acum înainte, dat fiind faptul că mai rămăsese atât de puţin timp, nu avea nici un rost ca Petrovic să arunce perdele de fum. Fu sincer cu el şi-i dezvălui totul, iar Kluger răspunse că avea să fie pregătit.

Ceea ce nu-i spuse pilotul era că de mai multe ori pe săptămână avea momente de confuzie care-l împiedicaseră să urce într-un elicopter după ce plecase din Afganistan. Deoarece nu putea să prevadă sau să evite acele perioade de confuzie, nu fusese sigur că putea să aibă încredere în sine însuşi. Dar trecuse deja atâta timp.

Şi, din punct de vedere pur tehnic, misiunea era simplă.

– Vreau jumătate din plată în avans, ceru el.

Petrovic încuviinţă din cap.

– Nici o problemă.

Îşi strânseră mâna. Petrovic se ridică în picioare legănat.

– Dumnezeule, ce sus suntem, oftă el, încercând să nu privească în jos, spre apă.

– Nu cu tine zbor, nu-i aşa? spuse Kluger.

Petrovic râse.

– Schimbă-te tu primul. Eu o să aştept până ce termini şi pleci.

Kluger aprobă din cap şi porni pe scări în jos, în halatul alb. Petrovic lăsă să treacă cincisprezece minute, apoi se duse să se schimbe şi el. Pe drumul spre Upplandsgatan, spre filatorii şi microfoanele poliţiei care-l supraveghea, se simţi voios cum nu se mai simţise de mult.

Michel Maloof avea din nou pilot.

39

Therese Olsson, Comisarul Poliţiei Naţionale, stătea într-un birou mare şi frumos amenajat, cu panoramă spre parc. Încă nu apăruse nici un pic de roşu sau galben în frunzişul des şi verde de la fereastra ei. Ridică privirea de la hârtiile din faţa ei atunci când Thurn şi Berggren intrară în încăpere.

– Caroline. Mats. Staţi jos. Lars e pe drum.

Una dintre multele calităţi ale lui Olsson era surprinzătoarea ei capacitate de a ţine minte numele. Era o politiciană, o carieristă. La un moment dat, se gândi Thurn, trebuie să fi fost un bun ofiţer de poliţie. Dar asta fusese cu mult timp în urmă, acum era suficient că se dovedea o şefă bună.

Faptul că Hertz participa la acea întâlnire se datora iniţiativei lui Thurn. Poate că procurorul era neexperimentat, dar demonstrase o anumită agerime. Nu era de aşteptat să manifeste iniţiativă, dar cel puţin Thurn nu se mai temea că avea să le saboteze operaţiunea.

În timp ce-l aşteptau pe procuror făcură conversaţie despre ambasadori, bordelul de pe Karlavägen şi despre faptul că Ministerul Afacerilor Externe avea să reacţioneze dur în momentul formulării acuzaţiilor. Hertz apăru peste zece minute cu răsuflarea tăiată şi se aşeză pe un scaun din faţa biroului.

– Ei bine, începu Olsson, acum, evident, sunt foarte curioasă să aflu ce aveţi de spus.

Thurn rezumă succint ce aflaseră despre Panaxia din Bromma. După ce termină, procurorul formulă prima cerere, aşa cum îl instruise Thurn în acea dimineaţă.

– Am vrea să mutăm elicopterul poliţiei de la baza din Myttinge, spuse Hertz.

– Să-l mutăm?

– E mai ieftin să-l mutăm decât să sporim supravegherea de acolo, explică Mats Berggren.

Ştia ce argument era cel mai eficient.

– Dar chiar credeţi că… zise Olsson.

– Jaful o să aibă loc pe 15, spuse Thurn, şi avem informaţii care sugerează că hoţii o să încerce să distrugă singurul elicopter activ din zona Stockholm. De ce să nu-l mutăm?

– Şi unde să meargă?

– Sugestia noastră, preluă Hertz ştafeta, e să-l lăsăm la Unitatea Specială Naţională din Sörentorp, până la noi dispoziţii.

Nu era o decizie importantă, dar Olsson învăţase să câştige puncte de fiecare dată când putea. Drept rezultat, la început păru să ezite şi mâzgăli câteva cuvinte pe un carnet de pe birou. Apoi dădu din cap aprobator.

– Şi noi ne-am gândit la ceva similar, spuse ea în cele din urmă, studiind-o pe Thurn cu atenţie. Aveam de gând să vă vorbesc despre Unitatea Specială Naţională.

Nimeni nu răspunse, deşi Olsson făcuse o pauză evidentă ca să le permită să comenteze.

– Ei bine, continuă ea, după cum ştiţi, ancheta preliminară a fost trecută, azi la prânz, la gradul de „eveniment extraordinar“.

Berggren confirmă printr-un gest.

– La iniţiativa mea, sublinie procurorul Hertz, iritat că nu-i fusese atribuit acest merit. A fost sugestia mea să o ridicăm la nivelul de „eveniment extraordinar“.

În cadrul Poliţiei Criminalistice Naţionale, clasarea ca „eveniment extraordinar“ însemna că respectivul caz devenea prioritar şi i se alocau mai multe resurse. Un „eveniment extraordinar“ putea fi orice, de la o tentativă de asasinat asupra unui politician de rang înalt până la o ameninţare teroristă acută.

– Aşa că, spuse Therese Olsson, fără să acorde nici o atenţie gândirii teritoriale a procurorului, am ajuns la concluzia că ar trebui să apelăm la Unitatea Specială.

Asupra încăperii se aşternu tăcerea. Thurn îşi privi mâna, părând că îşi studia unghiile. Lui Mats Berggren îi venea mai greu să fie atât de subtil.

– Ce naiba vrei să spui prin asta? întrebă el. De ce să aducem simulacrul ăla de armată ca să dea totul peste cap? Crezi că nu ne descurcăm?

– E o decizie la care am ajuns împreună, replică Olsson tacticos.

– Împreună? făcu Berggren.

– În cadrul comandamentului. A fost implicat inclusiv Carlbrink.

– Comandamentul? întrebă Thurn. Nu e bine. Cu cât ştiu mai mulţi despre asta, cu atât e mai mare riscul de scurgeri.

– Sugerezi cumva că Carlbrink… că şeful Unităţii Speciale Naţionale nu poate să ţină un secret? se răsti Olsson.

– Tot ce vreau să spun e că, cu cât ştiu mai mulţi oameni, cu atât mai mare e riscul de scurgeri, repetă Caroline. Nu-şi mai putea ascunde iritarea. Ridică privirea, drept în ochii comisarului. Ăsta e cazul nostru, Therese. Şi e sub control. Crezi că nu ne descurcăm fără bocancii lor de armată şi lansatoarele lor de rachete? Tu eşti şefa noastră. Nu ai nici un pic de încredere în propriii tăi angajaţi?

– E vorba de întreaga Unitate Specială? vru să ştie Berggren.

– Înarmaţi complet, confirmă Olsson. Şi cu ordinul de a doborî un elicopter, dacă e necesar.

– Aici e vorba de un jaf, sublinie Thurn. Poate că e spectaculos, probabil mai bine planificat decât ce am văzut până acum pe pământ suedez. Totuşi, e un jaf, nu e o lovitură de stat. Poliţia are resursele necesare ca să poată gestiona asta. Nu avem nevoie de ajutor din partea…

– Poliţia sârbă nu e singura care urmăreşte cazul ăsta, o întrerupse Olsson. Interpolul e informat permanent. De asemenea, ministrul Afacerilor Externe are un interes personal faţă de acest caz. Dacă îl dezamăgim, atunci Ministerul Justiţiei nu o să mai aibă nici o justificare când o să se discute despre resurse, la următorul buget.

Politică. Caroline Thurn o dispreţuia profund, dar îşi dădea seama că nu era vorba doar de simpla muncă de poliţie, ci şi de egourile miniştrilor şi de modul în care statul distribuia resursele.

– Bine, spuse ea ridicându-se în picioare. Atunci să se ocupe Unitatea Specială Naţională.

Procurorul se ridică la rândul lui. Dădu din cap bățos, iar Thurn avu impresia că, într-un anumit mod, şi el fusese implicat în decizia asta.

– Ştim unde şi când o să lovească, spuse Berggren, care se opinti să se ridice cu un geamăt greoi. În stadiul ăsta, când totul le e oferit de-a gata, până şi Unitatea Specială ar trebui să se descurce.

– O să fie pregătiţi, lângă incinta Panaxia din Bromma, începând cu ora 23.00, pe 14 septembrie, răspunse Olsson. Dar să fie clar un lucru. Până atunci, voi sunteţi responsabili.

40

La etajul cinci exista un balcon.

Michel Maloof îl depistă după acea vizită ucigător de plicticoasă la Moderna museet. Se despărţise de Alexandra Svensson în faţă la Grand Hôtel şi o luase direct spre casă, la planurile lui. Nu acordase etajului cinci aceeaşi atenţie maniacală ca etajului şase, acolo unde era amplasat departamentul de numărat bani, dar acum îl găsi printre planurile de pe podea, de lângă masa din sufragerie. O hârtie acoperise o altă hârtie, iar când o dădu la o parte, soluţia i se ivi în faţa ochilor.

Un mic balcon care ieşea în afară de la etajul cinci, deasupra atriumului deschis.

Asta însemna că puteau intra prin acoperişul de sticlă.

Dacă spărgeau sticla şi foloseau o scară lungă, ar fi putut oare să ajungă până la acel balcon?

Alexandra avusese dreptate, se gândi. El nu era un om care să renunţe. Găsise noi căi de a avansa.

Scoase telefonul şi-l sună pe Sami.

– Există un balcon, spuse el. Seamănă cu un mic pervaz. Putem folosi scări. Una ca să coborâm şi alta ca să urcăm înapoi la etajul şase.

– Eşti sigur? întrebă Sami. În privinţa balconului?

– Absolut, absolut, răspunse Maloof. O să-l întreb şi pe Nicke.

– Ăsta e Planul F, presimt asta, spuse Sami provocator. Apoi adăugă: Nicke se pricepe cât de cât la scări?

– Se pricepe la orice, murmură Maloof.

– Poate că reuşeşte să-şi dea seama cât de lungă trebuie să fie scara, continuă Sami. O să fie nevoie de o scară al naibii de lungă. Înţelegi ce vreau să spun?

– O să vorbesc cu el.

Maloof închise. Îşi simţea inima bătându-i în piept, se simţea pur şi simplu mai înalt. Redevenise el însuşi.

În seara aceea, Niklas Nordgren petrecu ore întregi în camera lui de recreere, studiind planurile de pe Vreten numărul 17. După ce îşi dădu seama ce anume căuta, nu avu nevoie de prea mult timp ca să găsească balconul de la etajul cinci.

Maloof, Sami şi Nordgren se sunară unul pe celălalt toată noaptea, până târziu în zori, de pe diferite telefoane, cu diferite carduri SIM. Discutară fără să rostească nici un cuvânt cheie, folosind propoziţii eliptice şi eufemisme repetate, doar ca să fie siguri că, dacă cineva se întâmpla să le asculte conversaţia, nu avea să înţeleagă nimic.

Nordgren fu de acord că nu era imposibil să spargă sticla de pe acoperiş şi să coboare o scară pe balcon.

Peretele care dădea spre atriumul de la etajul şase era din sticlă antiglonţ. Scopul lui era să lase lumina să intre în ceea ce, altfel, ar fi fost un etaj complet întunecos.

– Ce naiba facem cu el? întrebă Sami.

Nordgren îl linişti. Cuvintele „sticlă antiglonţ“ implicau ceva mai impresionant decât realitatea. Nu avea să fie o problemă să urce cu ajutorul unei scări scurte de pe balconul de la etajul cinci şi să dea o gaură în geamul de la etajul şase. Dar explozia avea să trimită o ploaie de cioburi asupra balconului, ceea ce însemna că singurul loc în care se puteau adăposti era acoperişul.

Trebuiau să pună explozivii pe sticla blindată, să coboare pe balcon şi apoi să urce iar pe acoperiş. De asemenea, trebuiau să facă în aşa fel încât cablul de detonare să fie suficient de lung încât să ajungă până pe acoperiş, odată cu ei.

– O să trebuiască să ne căţărăm o grămadă, remarcă Sami.

– Ne descurcăm, spuse Nordgren sec. Cel mai rău o să fie cu uşile.

După ce treceau de sticla blindată de la etajul şase, ajungeau în camera de lângă departamentul de numărat bani. Cele două încăperi erau despărţite doar de o uşă de incendiu şi o uşă de siguranţă.

– Ce naiba e o uşă de siguranţă?

– E făcută din oţel. Ceva mai gros. Uşile de incendiu sunt uşor de

spart. Uşile de siguranţă sunt… mai nasoale.

– Mai nasoale? Dar poţi s-o rezolvi?

– E în regulă, spuse Nordgren ferm. O să fie în regulă.

– Avem doar zece minute, îi reaminti Maloof.

– Imposibil, răspunse Nordgren. Zece minute n-o să fie de ajuns. Poate dacă am avea cincisprezece? Va trebui să cronometrăm.

– Nu mai mult de atât, zise Maloof.

– Bun, să zicem cincisprezece, spuse Nordgren.

Sami era fericit.

Întrebarea era acum cât de lungă trebuia să fie scara care ducea de la plafon la balcon. Judecând după planuri, etajele cinci şi şase păreau să aibă o înălţime standard, iar potrivit lui Maloof, Alexandra Svensson sugerase că înălţimea tavanului nu era în nici un caz mai mare de trei metri.

– Cum naiba ai putut s-o întrebi despre asta? se miră Nordgren.

– Vorbeşte mai mult decât Zoran, spuse Maloof. Nu întreb, doar ascult.

– Au. Cum ai reuşit să faci asta?

– Exact, exact. Ai pus întrebarea corectă.

Prin urmare, erau cinci sau şase metri între podeaua balconului de la etajul cinci şi plafonul de la etajul şase. O scară de doisprezece metri avea să le lase doi metri de rezervă, odată ce trecea prin luminator.

Nu erau nişte marje mari, dar avea să fie suficient.

Când Maloof se aruncă în sfârşit în pat, în zorii acelei dimineţi, pe buze avea un zâmbet larg. Era convins că acum lucrurile erau pe punctul de a o lua în direcţia corectă, că îşi depăşeau problemele.

Spre sfârşitul următoarei după-amiezi, când se trezi, îşi dădu seama că Petrovic încercase să ia legătura cu el de mai multe ori, ca să-i dea şi veşti bune, şi veşti proaste. Vestea bună era că aveau un nou pilot.

– Dar jumătate din poliţie e pe urmele mele, oftă Petrovic. Nu e o greşeală, nu m-au confundat cu altcineva. Pe mine mă vor, şi habar n-

am de ce.

41

Caroline Thurn nu era genul de poliţist care să lase lucrurile la voia întâmplării. Miercuri după-amiază se luase decizia de a permite Unităţii Speciale Naţionale să ţină sub supraveghere depozitul de bani Panaxia din Bromma în timpul nopţii de 14 septembrie.

Vineri după-amiază însă, începu să aibă îndoieli.

Majoritatea indiciilor duceau spre Panaxia, dar dintr-odată Thurn nu mai era sigură.

Ce anume sugera că depozitul G4S din Västberga nu avea să fie ţinta hoţilor cu elicopterul?

Era la sală şi, cu fiecare kilometru parcurs pe aparatul de vâslit, neliniştea i se intensifica. În cele din urmă se ridică, se duse la vestiar şi îl sună pe Berggren.

El era încă la sediul din Kungsholmen şi oftă zgomotos când Thurn îi spuse despre intuiţia ei.

– Dar îţi dai seama că e trei şi jumătate într-o zi de vineri? zise el.

– Adică?

– Oamenii se duc acasă, Caroline, îi explică Berggren. E weekend. Vor să-şi petreacă timpul cu familia, să mănânce chipsuri şi să se uite la o emisiune TV cu un moderator exaltat care râde la propriile glume.

Thurn nu se uita la televizor, nici nu ştia sigur dacă exista vreunul în apartamentul din Strandvägen.

Înainte să se mute în apartamentul cu nouă camere şi privelişte asupra apei, dăduse instrucţiuni firmei de licitaţii Bukowski să vândă orice putea fi de valoare. Tot ce mai rămăsese fusese depozitat în una dintre camerele care dădeau spre curtea interioară. Asta fusese în urmă cu aproape şase ani deja, şi Thurn încă nu deschisese uşa. Avea să se ocupe de asta într-o zi, dar nu încă.

– În plus, continuă Berggren, G4S nu se potriveşte cu informaţiile pe care le avem. Clădirea din Västberga are şase etaje. Şi ştim că Panaxia începe marea mutare în ziua de dinainte, ceea ce înseamnă că o să fie o grămadă de oameni care aleargă în toate părţile şi securitatea o să

fie mai slabă.

– Asta spunea informatorul pe care-l avem, replică Thurn. Ceea ce nu e acelaşi lucru cu a şti. Vreau să mai verific o ultimă oară.

Berggren avu grijă să nu mai ofteze încă o dată zgomotos.

Nevoia lui Thurn de a deţine controlul era cam la fel de mare ca apetitul lui.

– Vrei să fac eu ceva? o întrebă.

– Nu e nevoie, răspunse Thurn.

Voi să adauge că era vineri după-amiaza şi că el ar fi trebuit să dea prioritate familiei, dar apoi îşi dădu seama că nici măcar nu ştia dacă Mats Berggren avea familie.

Caroline Thurn nu le punea niciodată colegilor întrebări personale. Asta însemna că, la rândul ei, putea să evite acelaşi gen de întrebări.

În acea după-amiază întunecoasă de vineri, şefa unităţii speciale traversă oraşul cu maşina înspre Västberga. Ca întotdeauna, era un trafic intens spre sud, şi trebui să se alăture unui lung convoi de camioane. Dar Västberga allé, strada care străbătea zona industrială, era pustie.

Munca la rampele de încărcare se termina adesea mai devreme în după-amiaza dinaintea weekendului, iar birourile erau deja goale. Thurn trecu încet cu maşina pe lângă clădirile pustii, apoi încetini şi mai mult când se apropie de clădirea G4S de la colţul cu Vretensborgsvägen. Acolo munca dura şapte zile pe săptămână, dar până şi depozitele de bani erau tăcute vineri după-amiaza.

Se uită pe geamul lateral. Clădirea cu şase etaje era ca o fortăreaţă pe dinăuntru, iar depozitul de bani aparţinea unei cu totul alte categorii decât seiful firmei Panaxia din Bromma.

Nu, îşi spuse în sinea ei, era rezonabil să consideri că nu asta era clădirea pe care hoţii aveau de gând s-o atace. În plus, practic vedea până la secţia de poliţie din Västbergavägen. Dacă cineva avea de ales, Panaxia era o variantă mai bună din toate punctele de vedere.

Merse mai departe.

În loc să întoarcă, făcu la dreapta pe Vretensborgsvägen. Acceleră şi

era pe punctul de a mai face o dată la dreapta pe Drivhjulsvägen, ca să ocolească cvartalul şi să o ia spre nord, înapoi pe autostradă, când aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

Frână brusc.

Avu norocul ca în spatele ei să nu fie nici o maşină.

Din locul acela vedea clădirea G4S din spate. Probabil era construită pe un deal sau cel puţin pe o pantă abruptă.

Din partea asta, clădirea părea să aibă patru etaje.

42

Hans Carlbrink, şeful Unităţii Speciale Naţionale, era genul de poliţist care-i face pe oamenii obişnuiţi să ezite să sune la poliţie. Cariera lui trecuse prin armată, acela fiind şi locul din care proveneau atât referinţele, cât şi atitudinea lui faţă de lume. Avea un simţ al disciplinei mai puternic decât cel al dreptăţii, iar dacă ai fi vrut să-i subliniezi părţile pozitive, ai fi putut spune că se comporta imparţial. Era la fel de arogant faţă de victime şi făptaşi, civili şi poliţişti, bărbaţi şi femei.

Caroline Thurn şi Mats Berggren se duseră la Solna, acolo unde se afla garnizoana oamenilor lui Carlbrink şi unde elicopterul era acum adăpostit în spatele unor ziduri cu sârmă ghimpată. Era spre sfârşitul după-amiezii de sâmbătă, 12 septembrie. Carlbrink îi aruncă o privire apreciativă înaltei şi sportivei Thurn, apoi se întoarse spre Berggren şi-i privi lung, cu o expresie de dezgust, burta proeminentă. Îi conduse pe vizitatori într-o cameră fără ferestre dintr-o latură a cantinei, încăpere care-i lăsă lui Thurn senzaţia că era folosită pentru a le demonstra cât de aspre erau condiţiile de la Unitatea Specială.

– Mai sunt trei zile, spuse Carlbrink.

Erau cu toţii de acord că a număra zilele reprezenta o experienţă iritantă şi neobişnuită. Motivul pentru care nu-l ridicau pur şi simplu pe Petrovic, prevenind astfel jaful, era că informaţiile pe care le primiseră datau deja de o lună. Multe lucruri se putuseră schimba între timp. Thurn se gândi în treacăt la tehnicienii care îşi petreceau toată ziua ascultând cum alunecosul muntenegrean refuza să se trădeze. Ce dovezi aveau împotriva lui?

În acelaşi timp, nu putea nega că, pe măsură ce treceau zilele, însufleţirea sporea. Colegii ei de la Infracţiuni Naţionale dădeau din cap înţelegător de fiecare dată când treceau prin biroul ei, şi acum, când mai rămăseseră doar trei zile, toţi simţeau cum le bătea inima puţin mai repede. Până şi ministrul Afacerilor Externe ceruse să fie ţinut la curent.

Se aşezară la o masă de conferinţe obosită.

Thurn trecu direct la subiect, explicând ce descoperise cu o seară în urmă. Că depozitul G4S din Västberga era şi o clădire cu patru etaje, dacă preferai s-o priveşti dintr-un anumit unghi.

– Dar G4S nu plănuieşte să se mute marţi, interveni Berggren.

Felul lui plângăcios de a fi se intensificase în acest mediu nou. Se simţea inconfortabil sub privirea elitistă a lui Carlbrink şi detesta incertitudinea pe care Thurn o introdusese în ecuaţie.

– Nu ştim asta, zise Thurn. Nu i-am întrebat.

– Dar e puţin probabil, zău aşa!

Thurn fu de acord.

– Ce vreau să spun e că nu putem elimina Västberga. Iar întrebarea mea, Hans, e dacă nu cumva ar trebui să postăm o parte din echipa ta la Västberga şi pe restul la Bromma.

Calbrink încuviinţă din cap. Era perfect fezabil.

– Am auzit că o să fie în jur de douăzeci de oameni, zise el.

– Implicaţi în pregătiri, răspunse Thurn. Mă îndoiesc că o să fie douăzeci de oameni acolo în timpul jafului efectiv.

– Nu e o problemă, spuse Carlbrink, zâmbind ca şi cum ar fi mâncat ceva gustos. Să vină. Douăzeci sau treizeci. Probabil ne descurcăm. Sugestia mea e să ne asigurăm că avem suficienţi oameni şi echipamente ca să fim în măsură să doborâm un elicopter atât la Västberga, cât şi la Bromma. Dar să lăsăm grosul acolo unde credeţi că e cel mai probabil să se întâmple.

– Adică totuşi Bromma, nu-i aşa, Caroline? întrebă Berggren.

Thurn păru să ezite.

– Dacă m-ai fi întrebat ieri, aş fi fost sigură. Dar acum nu mai ştiu.

43

Niklas Norgren se chinuia să se concentreze. Stătea pe taburetul de lângă masa din camera lui de recreere, iar prin perete auzea ştirile de la televizorul din camera de zi. În loc să lipească cele două bucăţi ale carcasei telefonului din faţa lui, asculta vocea serioasă a prezentatorului care relata moartea actorului american Patrick Swayze.

Nu-şi făcea griji că Annika ar fi putut să intre şi să vadă ce făcea. Peretele dintre lumile lor, dintre o viaţă normală şi una infracţională, putea fi unul subţire, dar era suficient de gros. Annika n-ar fi deschis niciodată uşa camerei lui de recreere fără să ciocănească mai întâi. Iar dacă gândurile ei erau în altă parte şi se întâmpla cu adevărat să intre fără nici un avertisment, nu şi-ar fi dat seama cu ce se îndeletnicea el. N-ar fi recunoscut chitul exploziv pe care Niklas îl îndesa de zor în telefoanele mobile pe care le amorsa pe rând.

De câte ori îl ameninţase că avea să-l părăsească în clipa în care încălca înţelegerea? Aşteptase suficient, relaţia lor nu ar fi supravieţuit încă unei perioade de puşcărie. Uneori, Nordgren avea totuşi impresia – chiar din ce în ce mai des – că de fapt ea nu făcea decât să caute un pretext.

Însă nu teama de a fi părăsit era cea care-l împiedica să se concentreze în seara aceea.

În cele din urmă, lăsă jos pistolul de lipit şi-l scoase din priză. Se duse la fereastră. Lumina din vârful turnului Kaknäs clipea de cealaltă parte a apei. Rămase aşa, cu noaptea întunecoasă în faţa lui, îngăduindu-şi să se lase furat de acel moment.

Din clipa în care elicopterul ateriza pe acoperiş, nu puteau trece mai mult de cincisprezece minute până când decola iar. Atât dura ca personalul de securitate al G4S să se mobilizeze, ca poliţiştii să se organizeze şi să ia decizii raţionale.

Ţinând cont de faptul că secţia de poliţie era atât de aproape, Nordgren ar fi preferat să poată da spargerea în zece minute.

Coborâtul din elicopter, spargerea luminatorului, aşezarea scărilor la locul lor şi suitul pe clădire aveau să dureze cel puţin două-trei minute.

Spargerea geamului antiglonţ avea să dureze două-trei minute.

Pătrunderea prin uşa de siguranţă avea să dureze două-trei minute.

Umplerea genţilor cu bani nu putea să dureze mai puţin de două-trei minute.

Cărarea genţilor cu bani înapoi pe acoperiş nu putea să dureze mai puţin de două-trei minute.

Apoi timpul expira.

Nu exista loc pentru greşeli, trebuiau să lucreze rapid şi fără surprize. Cea mai mare problemă avea să fie dacă angajaţii de la departamentul de numărat bani le făceau necazuri. Evident, cel mai bine ar fi fost ca incinta să fie goală înainte ca uşa de siguranţă să fie aruncată în aer, însă nu puteau fi siguri că aşa avea să se întâmple.

Dacă angajaţii erau încă înăuntru atunci când pătrundeau ei, planurile li se năruiau. Nu era o problemă să-i strângă pe angajaţi şi să-i facă să stea liniştiţi, din acest punct de vedere nu era un risc. Însă avea să dureze mult.

Turnul Kaknäs clipea în depărtare.

O barcă mare, plină cu felinare colorate, străbătea canalul dintre Lilla Värtan şi Saltsjön.

Totuşi, nu depăşirea timpului stabilit era lucrul care-l îngrijora cel mai tare.

Nordgren se întoarse la biroul lui şi băgă în priză pistolul de lipit. Planul era să pregătească patru telefoane cu exploziv. Două aveau să fie plasate în elicopterul poliţiei din Värmdö, iar două aveau să fie ţinute de rezervă. Riscul ca celălalt elicopter al poliţiei din Stockholm, cel împrumutat în prezent Göteborgului, să-şi facă apariţia nu era foarte ridicat, dar nu era nici imposibil. Ceea ce însemna că trebuiau să poată pune două telefoane mobile şi în acela, dacă era necesar.

În timp ce trecea cu ansa pistolului peste carcasă, ca s-o lipească, Nordgren îşi dădu seama că asta era ceea ce-l făcea să ezite.

Ideea de a pune mobilele în elicopterul poliţiei şi apoi, în timp ce ei se îndreptau spre Västberga, de a activa încărcătura, aruncându-l în aer.

La comenzi avea să fie un pilot?

În hangar avea să fie altcineva?

Urma să se transforme acest plan, menit să facă urmărirea lor imposibilă, într-un masacru sângeros?

Nu avea cum să se asigure că asta nu se va întâmpla.

Nordgren auzi, prin peretele camerei de zi, „The Time of My Life“ din Dirty Dancing, probabil pe post de coloană sonoră a vieţii lui Patrick Swayze, pentru obişnuita retrospectivă a carierei.

Dădu din cap de unul singur. În documentarul despre viaţa lui, nimeni nu avea să poată spune că omorâse pe cineva. Această linie de demarcaţie era pe cât de clară, pe atât de fermă. Era un infractor, era un hoţ, dar nu era un ucigaş.

Se uită la telefoanele lui explozive.

44

Terenul de sport Hjorthagen era chiar în spatele rezervoarelor de gaz ale cartierului ascuns dincolo de Östermalm şi Lidingö, construit la un moment dat pentru a le oferi cazare muncitorilor străini. Graţie fotbalului Michel Maloof ajunsese prima oară acolo, şi îşi dăduse seama că Hjorthagen era perfect pentru întâlnirile care trebuiau să rămână secrete. Deşi zona avea staţie de metrou, era totuşi unul dintre cele mai uitate cartiere ale oraşului. O echipă de fotbal profesionistă folosea terenul de sport pentru antrenament, dar la unu noaptea cu siguranţă terenul avea să fie gol.

În drum spre acea întâlnire, Maloof schimbase de mai multe ori metroul, până să fie suficient de sigur ca să se aşeze pe scaun în magistrala roşie spre Ropsten.

Din staţie o luă spre Hjorthagen, gândindu-se cât de rapid se transformaseră nopţile senine de vară în unele destul de tomnatice. Deşi copacii erau încă verzi şi pajiştile arătau de parcă ar fi fost mijlocul verii, nopţile erau întunecate. Nu avea să mai treacă mult până să vină vremea să scoată căciula şi mănuşile, îşi zise el.

Sau poate că şase luni în Thailanda ar fi fost preferabile iernii în Suedia?

Dacă totul mergea conform planului nu era ceva de negândit, şi era sigur că Alexandra Svensson n-ar fi avut nimic împotrivă să vină cu el.

Maloof traversă parcarea, rămânând la marginea pădurii în timp ce ocolea gardul din jurul terenului de fotbal. Cineva decupase o gaură chiar lângă mijloc, şi trecuseră zece ani fără ca ea să fie reparată. Maloof împinse gardul într-o parte, se lăsă pe vine şi se strecură înăuntru, apoi se ascunse în umbra vestiarelor, chiar lângă intrare.

Peste cinci minute, Sami Farhan apăru pe Artemisgatan. Maloof îl văzu de la distanţă şi-l chemă cu voce joasă. Sami parcurse aceeaşi rută prin pădure şi gaura din gard.

– Spune-mi că totul s-a rezolvat, fu primul lucru pe care-l rosti.

Maloof îi recunoscu tonul. Acel ton agresiv şi plin de speranţă.

– Mă doare-n cur de toată povestea asta, zise Sami. Hai să mergem. Nu

mai pot să aştept.

– Stai să ajungă şi Nicke.

În acel moment, Nordgren apăru din umbrele lungi ale copacilor.

Maloof, văzând mişcarea înainte să vadă persoana, tresări.

– Scuze, spuse Nordgren. N-am vrut să vă sperii. Am ajuns un pic mai devreme. Voiam doar să mă asigur că nu sunteţi urmăriţi.

Maloof aprobă din cap. Îi plăcea prudenţa lui Nordgren, îi plăcuse întotdeauna. Sami, pe de altă parte, era enervat.

– Ce dracu' e asta?

– Trebuie să fim prudenţi, spuse Nordgren.

Merseră spre capătul nordic al terenului de lângă Gasverksvägen. Copacii din jurul lor erau deşi. Toţi trei purtau haine întunecate şi vorbeau încet. Era imposibil să-i vezi dacă nu erai foarte aproape.

– Nu înţeleg de ce trebuie să ne întâlnim întotdeauna pe terenuri de fotbal, bombăni Sami arătând spre terenul misterios şi pustiu.

Maloof râse.

– Fotbalul e un sport de echipă, Sami. Poate încerci şi tu cândva să joci?

Se opriră pe linia porţii. Era o noapte răcoroasă şi senină, pe care Maloof ştia că avea s-o ţină minte toată viaţa.

Era timpul să ia o decizie.

– Avem un pilot, anunţă el.

Uşurarea celorlalţi era mai puternică decât bucuria. Sami făcu o piruetă rapidă.

– În sfârşit! strigă el. S-o facem!

Maloof le povesti ce ştia despre american, care erau calificările şi recomandările lui. Apoi adăugă:

– Însă pe Zoran l-au filat. Nu pe mine, şi nu din greşeală. Sunt după el non-stop. I-au pus microfoane în apartament, în restaurante. Şi câteva

în maşină.

Cuvintele lui mai domoliră atmosfera exuberantă.

– Bun, zise Sami în cele din urmă. Deci îl suspectează pe prietenul tău? Ce are asta de-a face cu noi? Nimic.

– Termină, mârâi Nordgren.

– Vorbesc serios, insistă Sami. E treaba lui.

– Sigur, sigur, spuse Maloof. Doar că… Zoran ştie tot. El şi cu noi… facem asta împreună.

– Da, ştiu, zise nerăbdător Sami, dar el nu a fost implicat în detaliile organizării. Înţelegi ce vreau să spun? Probabil e filat pentru alt motiv. Noi lucrăm întruna de luni de zile. El… a făcut o grămadă de alte lucruri. Pricepi? El are treaba lui, noi pe a noastră.

– Crezi că a ciripit? întrebă Nordgren. Că poliţia a aflat?

Era un aspect pe care trebuiau să-l ia în considerare. Motivul pentru care Petrovic era urmărit şi ascultat atât de intens trebuia să aibă legătură cu altă cauză, dacă nu cumva poliţiştii auziseră vorbindu-se despre Västberga în înregistrările din ultimele săptămâni.

Maloof scutură din cap.

– Nu vă faceţi griji. El n-ar da nume niciodată. N-ar spune niciodată ceva care să…

– Atunci de ce-l filează? întrebă Nordgren. Genul ăsta de urmărire. Pare al naibii de ciudat.

Maloof scutură iar din cap. Nu ştia.

– Nu poate fi o scurgere, spuse Sami, pentru că nimeni nu ştie. Nimeni. Suntem noi patru şi numai noi.

– Acum ştie şi pilotul, zise Maloof. Zoran a trebuit să-i spună. Nu mai e timp.

– Dar când a fost asta? vru să ştie Sami. Ieri? Acum câteva zile? Nu a turnat el.

Maloof le indică printr-un gest de neputinţă că nu ştia mai multe.

– Atunci… ce facem? întrebă el.

Ca întotdeauna, faţa lui era imposibil de citit din cauza zâmbetului calm.

Nu răspunse nimeni. Şapca lui Nordgren arunca o umbră întunecată asupra feţei sale. Sami îşi înfigea vârful pantofului în iarbă. Era cu mintea la fraţii lui, la investitorii lui. Dar, mai presus de orice, se gândea la Karin. Şi la băieţi. Nu avea de gând să-i lase să crească cu un tată care era absent în fiecare seară, plecat pentru slujbe ocazionale şi închis la intervale regulate. Un tată de care ei ar fi fost stânjeniţi, unul pe care n-ar fi ajuns să-l cunoască niciodată. Pentru Sami era vital ca planul să reuşească.

– Ce vrei să spui? întrebă el. Ce facem? Facem ce trebuie.

Cuvintele lui fură urmate de o tăcere lungă.

– Sunt de acord că sună ciudat, zise Nordgren în cele din urmă. O să furăm un elicopter şi o să aterizăm pe acoperişul unui depozit de bani situat vizavi de o secţie de poliţie. Suim pe nişte scări, aruncăm în aer uşi şi săvârşim cel mai mare jaf din istoria Suediei. Şi asta ştiind că poliţia are resurse nelimitate, că-l ascultă pe Petrovic de o lună, în timp ce noi lucrăm la detalii.

– Asta e o lovitură de care o să audă toţi, încercă Sami să-şi convingă prietenii. Înţelegeţi? În toată lumea.

– Sigur, sigur, spuse Maloof. Sau… cel puţin în toată Suedia.

– Îţi garantez că asta depăşeşte Suedia.

Sami îşi întinse mâinile spre cer, ca şi cum faima lor ar fi urmat să ajungă departe în univers.

– Chiar o facem? întrebă Nordgren.

Din nou tăcere. De data asta, Sami fu cel care o întrerupse.

– O mai spun o dată. Avem verde. O facem. Tu ce crezi, Michel? Te bagi?

Maloof râse. Aruncă o privire spre Sami, care-l scruta cu un zâmbet crispat, bătând darabana pe coapsă şi aşteptând un răspuns. Se gândi la lunile de planificare, la planurile întinse pe podeaua apartamentului lui întunecos din Fittja şi la Alexandra. Oare îl aştepta o viaţă

petrecută împreună cu ea? Aveau să ducă un trai îmbelşugat? În mintea lui, Maloof răsuci pe toate feţele întrebarea: dacă asta nu era destul, ce ar fi fost? Pe faţa lui serioasă apăru un zâmbet larg.

– Categoric, spuse el. Da, categoric. Mă bag. O facem.

– Bun, zise Nordgren. Atunci o facem.

45

Procurorul Lars Hertz şi detectivul inspector-şef Caroline Thurn stăteau pe locurile din faţă ale Volvo-ului albastru-închis şi proaspăt spălat al lui Thurn. Acesta era parcat printre câteva rable fără roţi din faţa unui atelier de vulcanizare de pe Linta Gårdsäg numărul 25. Hertz afişa o vigilenţă ostentativă. Bretonul lui blond sălta ca un nor dens deasupra frunţii, iar atitudinea îi exprima însufleţirea provocată de faptul că era implicat într-o imensă operaţiune a poliţiei. Mirosul greu al aftershave-ului lui Mats Berggren îi învăluia pe amândoi, iar Hertz avea să-l asocieze mereu cu acea noapte petrecută în maşină.

Berggren era în spate. Se aplecă printre scaune şi spuse că asta îi aducea aminte de vacanţele cu familia, când călătoreau cu maşina prin Europa. Încă nu ajunseseră?

Cei din faţă reacţionară diferit la gluma lui. Thurn zâmbi amabil. Ideea că părinţii ei ar fi putut s-o ducă vreodată într-o călătorie cu maşina când era mică era deopotrivă improbabilă şi bizară. Hertz roşi în întuneric, gândindu-se că n-ar fi avut nimic împotrivă să întemeieze o familie cu Caroline Thurn.

Din clipa în care ea intrase în biroul lui, în urmă cu câteva săptămâni, procurorului îi venise greu s-o privească în ochi. Thurn era genul de femeie care-l intimida. Presupunea că felul ei de-a fi, nedispus să linguşească şi evident, nedorind să placă, era ceea ce-l atrăgea.

Şi îl făcea să se simtă stânjenit.

Aşteptară în întuneric. Ziua de 14 septembrie se transformase în 15 în urmă cu câteva ore. Nerăbdarea pe care o simţiseră pe drumul spre Bromma trecuse, dar minutele încă păreau nesfârşite. Respiraţia lui Thurn era profundă şi regulată. Aţipise de câteva ori, dar nu mai mult de zece minute în total, şi aerul ce intra pe geamul pe care-l coborâse ca să nu se aburească din cauza condensului îi făcea bine. Doar greierii întrerupeau tăcerea; norii care sosiseră cu o oră în urmă filtrau lumina lunii, formând dungi înguste pe terenul plat aflat de cealaltă parte a drumului.

– E ora două, îi informă Berggren.

– Aşa e, Mats, răspunse Thurn.

– Stăm aici de trei ore.

Thurn nu răspunse. Nu era impresionată de abilităţile matematice ale colegului ei.

Petrecuseră prima oară conversând în şoaptă despre ultima dintr-un şir de anchete interne referitoare la structura organizaţională a poliţiei suedeze. Rezultatele fuseseră prezentate în urmă cu câteva zile, şi atât Thurn, cât şi Berggren se simţiseră obligaţi să participe la conferinţă. Hertz nu fusese acolo, bineînţeles, el lucra la procuratură şi nu avea opinii clare despre punctele în care începeau şi se sfârşeau responsabilităţile poliţiei. Berggren, pe de altă parte, îşi formase o întreagă serie de opinii pe care le împărtăşea cu mare plăcere colegilor de pe locurile din faţă. Thurn, care ştia că în scurt timp concluziile rapoartelor interne aveau să fie cosmetizate până la irelevanţă, trata subiectul cu un interes minim.

După aceea păstraseră tăcerea.

În ziua precedentă, Thurn luase decizia de a plasa majoritatea trupelor de la Unitatea Specială în faţa clădirii Panaxia din Bromma, dar chiar şi aşa, în faţă la G4S erau destui oameni de-ai lui Carlbrink ca să oprească o mică armată.

Thurn avea în poală două staţii de emisie-recepţie. Una ca să ia legătura cu Carlbrink în Bromma, cealaltă pentru a putea contacta rapid echipa din Västberga.

Până acum amândouă rămăseseră mute.

Minutele treceau anevoie.

Depozitul Panaxia se înălţa ca un bloc imens şi întunecat, mult deasupra imobilelor înconjurătoare. Cu câteva ore în urmă, echipa de transport angajată pentru mutare ieşise din clădire. Lucraseră din zori până la miezul nopţii.

Când camionetele firmei de transport plecară, Thurn expiră profund. Banii erau bani, imagini în culori vii tipărite pe hârtie care puteau fi schimbate pe absolut orice.

Ceea ce o îngrijorase cel mai tare era să nu se ajungă la o luare de ostatici pe care Unitatea Specială Naţională, sub comanda insensibilului Carlbrink, să n-o poată gestiona. Dar acum, când angajaţii firmei de transport plecaseră, acest risc dispăruse.

Thurn şi Berggren făcuseră o deplasare la Solna ca să-l pună la curent pe Carlbrink înainte ca oamenii lui să pornească, în jurul orei zece şi jumătate din acea seară.

Cei doi ofiţeri ai Poliţiei Criminalistice Naţionale urmăriseră pregătirile unităţii de elită. Cantitatea de arme, scuturi şi echipament de protecţie pe care o încărcau în camionetele lor era uimitoare. Arsenalul includea până şi câteva lansatoare de rachete, probabil în caz că trebuiau să deschidă focul asupra unui elicopter.

– Parcă aş fi iar în Israel, comentase Thurn, mai mult către sine însăşi.

– N-am fost niciodată, răspunsese Berggren.

Thurn îi lăsase lui Carlbrink un avans sănătos înainte ca ea şi Berggren să se întoarcă în oraş. Trecuseră pe Fleminggatan, de unde îl luaseră pe Hertz, apoi se duseseră în zona din spatele aeroportului Bromma. Thurn găsise parcarea din faţa vulcanizării duminică, în timpul unei misiuni de recunoaştere.

Berggren tresări dintr-odată pe bancheta din spate.

– Ce-a fost asta?

Rămaseră perfect nemişcaţi, străduindu-se să asculte. Până şi greierii amuţiseră. După câteva minute reîncepură să respire normal. Alarmă falsă.

– E totuşi destul de impresionant cum i-a dresat Carlbrink pe soldaţii lui să nu se joace cu armele, murmură Berggren. Eu credeam c-o să-i auzim toată noaptea cum îşi zăngăne percutoarele.

– Unde sunt? întrebă Hertz.

Thurn arătă spre lunetă, iar procurorului i se păru că distingea contururile camionetelor.

– Câţi sunt?

– Nu ştiu sigur, răspunse Thurn. Douăzeci de oameni, oare?

– Nici eu nu ştiu, interveni Berggren de pe bancheta din spate. Părea o mică armată. Cred că sunt înghesuiţi ca sardinele în camionetele alea.

– Poate că aşa e mai uşor să doarmă unii pe alţii? glumi Hertz.

Imaginea acelor poliţişti de elită cu capetele sprijinite unul de altul, în

spatele camionetelor, îl făcu pe Berggren să râdă.

Thurn sâsâi la el să tacă.

– Ţi-e frică să nu mă audă din elicopter? se repezi Berggren.

– S-ar putea să vină cu elicopterul, spuse Thurn, dar ar putea la fel de bine să apară cu câteva maşini. Poate elicopterul e doar planul lor de fugă? N-avem idee.

Lui Berggren îi veni să înceapă o dispută, dar se abţinu.

Ştiau mult mai multe, ştiau incredibil de multe lucruri, de asta stăteau în această maşină, aşteptând ca unul dintre cele mai mari jafuri din Suedia să aibă loc.

Însă minutele treceau, iar Mats Berggren devenea din ce în ce mai agitat.

– Nu ţi se pare interesant, Lars? îl întrebă el pe procurorul din faţă. În sfârşit, ajungi să vezi cum e munca de poliţie adevărată.

Hertz râse scurt, şi conversaţia se stinse. Cei doi bărbaţi adormiră, lăsând-o pe Thurn să privească fix în întuneric în timp ce orele se scurgeau.

La ora trei noaptea, elicopterul de poliţie decolă din Solna. Ca şi Unitatea Specială Naţională, fusese pus la dispoziţia acestei operaţiuni. În loc să-i lase pe piloţi să doarmă în garnizoana din apropiere, se decisese ca în acea noapte elicopterul să decoleze o dată pe oră. În felul acesta putea nu doar să ajute la munca de supraveghere, ci să şi ajungă mult mai rapid la locul faptei atunci când sosea momentul.

Se propusese să fie mutat la aeroportul din Bromma, de unde ar fi putut să ajungă la Panaxia mult mai rapid, dar în cele din urmă ideea fusese abandonată. Tarifele aeroportului erau înfricoşătoare, în ochii administraţiei, iar distanţa dintre acea zonă din Solna şi aerodrom era de doar trei-patru minute în linie dreaptă.

Înţelegerea era ca elicopterul să nu se apropie deloc de Bromma înainte să fie chemat. Nu voiau să-i pună pe fugă pe hoţi.

– Acum chiar a fost ceva! şopti Berggren. Sunetul se auzise de la o anumită distanţă, dar nu foarte departe. Aţi auzit? şuieră el.

Thurn crezuse că Berggren dormea. Dar auzise şi ea. De data asta nu era imaginaţia lui. Sunet clar de mişcare în iarbă, nu departe de drum.

Se uită la ceas. Patru şi cinci minute.

– Nu e departe, şopti Berggren de pe bancheta din spate. Să-i spunem lui Carlbrink?

Thurn aprobă din cap. Nu ştia unde-şi postase Carlbrink oamenii, dar era posibil ca nici unul dintre ei să nu fie amplasat lângă drum.

Închise geamul, luă o staţie de emisie-recepţie şi apăsă pe buton.

– Se aude ceva, şopti ea în staţie.

– Înţeles, veni imediat răspunsul, urmat de tăcere.

Thurn puse încet staţia în poală şi coborî iar geamul lateral. Cei trei ascultară cu atenţie. Hertz şi Berggren dădură aproape simultan din cap. Acolo, în întuneric, era cineva, poate mai mulţi oameni.

Mişcare. Tăcere. Mişcare. Tăcere.

Veneau drept spre ei.

– Pleacă? şopti Hertz.

Obervaţia lui era corectă. Sunetul se îndepărta de clădirea Panaxia.

– Dar asta e imposibil, zise Berggren la fel de încet. Carlbrink a încercuit clădirea. Nu poate nimeni să intre înăuntru şi să iasă la loc.

Peste câteva secunde zăriră un câine.

Era mare şi negru, o corcitură, şi nu avea zgardă. Era slab şi înfometat; i se vedeau clar coastele.

– Stai aici, ordonă Thurn, împiedicându-l pe Berggren să se dea jos din maşină. Apoi luă staţia de emisie-recepţie şi şopti: Alarmă falsă.

Auziră un pârâit la celălalt capăt al firului, pe care îl luă drept confirmare.

Îşi dădură seama că nu avea să se întâmple nimic, că jaful nu urma să aibă loc, abia atunci când Berggren îi informă pe ceilalţi că era şase fără un sfert dimineaţa şi că răsărea soarele.

Începu ca o glumă.

– Sârbii au spus că o să fie un zbor de noapte, dar cred că se face puţin cam târziu.

Thurn murmură ceva incomprehensibil. Trupul ei era înţepenit, iar gura, uscată ca hârtia.

– Singurul lucru care mă îngrijorează, continuă Berggren atunci când nici unul din colegii lui nu răspunse, e că, neputând să-şi asmută armata împotriva hoţilor, Carlbrink o să-şi descarce dezamăgirea pe noi.

Hertz aţipise pe locul din faţă. Dormea adânc, respirând calm, şi nici Thurn, nici Berggren nu voiau să-l trezească.

Din cine ştie ce motiv, hoţii îşi schimbaseră planurile.

Dintr-odată, Thurn tresări. Una dintre staţiile de emisie-recepţie din poala ei bâzâi.

Era oare Västberga?

Oare G4S era ţinta?

Luă staţia şi o duse la ureche, dar nu era Västberga, ci Carlbrink.

– Nimic, se auzi din aparat vocea lui obosită. Şi tot nimic şi la Västberga. La voi?

– Nimic, răspunse ea.

Caroline ştia că totul luase sfârşit.

Se gândi la Comisar, la ministrul Afacerilor Externe. Apoi se gândi la toţi poliţiştii care fuseseră implicaţi în acea anchetă, la sutele de ore de pălăvrăgeală prostească a lui Zoran Petrovic pe care trebuiseră să le asculte.

Oftă.

Oare se produsese o scurgere din sediul poliţiei? Nu era imposibil, scurgerile de acolo semănau uneori cu delta unui fluviu chinez. Poate că hoţii aflaseră că era o capcană şi de asta contramandaseră?

Era la fel de probabil ca o anumită parte a planului lor să fi eşuat în ultima clipă. Cu atâţia oameni implicaţi, se putea întâmpla orice.

Când ceasul arată şase şi jumătate, Caroline Thurn era convinsă.

Nu era responsabilitatea ei să-i dea liber lui Carlbrink, aşa că sună pe numărul personal al Comisarului.

– Bună, sunt Caroline, spuse cu vocea ei normală, după ce ore întregi doar şoptise. Nu e nici o şansă.

Hertz se trezi pe locul din dreapta.

Thurn ascultă o clipă în tăcere, în timp ce Berggren şi Hertz o priveau iscoditor.

În cele din urmă, lăsă telefonul jos şi porni motorul.

– O să-l trimită pe Carlbrink acasă, le zise. Mută elicopterul înapoi la Myttinge. Varianta politică o să fie că am reuşit, cu ajutorul colegilor noştri sârbi, să împiedicăm unul din cele mai mari jafuri din istorie.

– Am reuşit? întrebă Hertz, proaspăt trezit din somn. Am oprit jaful?

– Tu ce crezi, Lars? spuse Thurn. Tu ce crezi?

46

– Mă simt destul de rău, îi spuse Niklas Nordgren lui Carsten Hansen.

– Da? Dar tu nu te îmbolnăveşti aproape niciodată.

– Cred că am mâncat ceva dubios ieri. Mă doare stomacul.

– Atunci n-ar trebui să te duci acasă?

– Abia am ajuns, protestă Norgren.

Era nouă dimineaţa, vineri, 18 septembrie.

– Dar, adăugă el, chiar nu mă simt bine. Căcat. Eşti sigur că te descurci?

– Du-te acasă şi odihneşte-te, zise Hansen. E mai important ca tu să fii bine decât să funcţioneze cuptorul cu microunde al lăcătuşului.

– Da. Da, cred că da. Mersi, Carsten. E frumos din partea ta.

Nordgren îşi strânse lucrurile, îi mai mulţumi o dată lui Carsten şi-şi luă haina. Dar când dădu colţul nu se îndreptă spre casă. Coti, în schimb, spre staţie, de unde luă autobuzul de Lidingö până la Ropsten, de acolo metroul până la Slussen şi, în sfârşit, iar autobuzul până la Stavsnäs. Când feribotul de Waxholm trase la chei se urcă la bord, calculând că trecuseră cinci ani de când făcuse ultima oară acea călătorie.

Când coborî de pe vas pe insula Sandhamn era ora prânzului. În arhipelag sezonul ţinea puţin, iar în acel moment al anului, jumătatea lui septembrie, singurii oameni care coborâră înaintea lui Nordgren fură câţiva muncitori în salopete. Pe insulă nu locuiau mai mult de o sută de oameni şi, din acest motiv, era neobişnuit să vezi străini. Nordgren trecu pe lângă hotel cu paşi hotărâţi, apoi o luă în susul dealului, spre Trouville. Şi el purta salopetă şi ducea o trusă cu scule. Dacă îl observa cineva, ar fi presupus că se ducea să facă o reparaţie la una dintre casele de vacanţă care se înşirau, acum pustii, de-a lungul drumului către capătul sudic al insulei.

Vara, plaja din Trouville oferea izolare oricărui turist care voia să înoate, cel puţin dacă se îndepărta de zona construită, dar în septembrie nu era nici ţipenie de om.

Când ajunse la apă, Nordgren o luă la dreapta şi merse de-a lungul plajei înguste. Se căţăra pe mormanele de alge aruncate pe mal. Nu dură mult până ca pantofii să i se ude complet.

Căuta o barcă cu vâsle pe care o trăsese pe mal cu cinci ani în urmă. O târâse până la marginea copacilor şi o legase de un trunchi. De pe apă nu se vedea deloc, iar de pe uscat n-o puteai zări decât dacă te pierdeai în pădure şi te împiedicai de ea. Barca aparţinea unor vechi prieteni din copilărie ai părinţilor lui Nordgren, care îşi vânduseră locuinţa din Sandhamn şi cumpăraseră alta la Runmarö. Mica ambarcaţiune, lăsată în urmă, nu încurca pe nimeni.

La început se duse prea departe, dar până la urmă Nordgren găsi bărcuţa din plastic exact acolo unde o lăsase. Vâslele erau încă înăuntru, ca şi ispolul. Cum nu reuşi să desfacă nodul pe care-l făcuse în jurul pinului înalt, trebui să taie frânghia cu un cuţit. Trase barca până la mal, o împinse în apă şi sări în ea. Oricum, pantofii lui erau deja uzi.

Graţie vântului sudic, nu avu nevoie de mai mult de două ore ca să vâslească prin strâmtoare până la Runmarö. Acolo îşi cumpăraseră o nouă casă prietenii părinţilor lui, în grădina căreia era o căsuţă cu un pat. Nordgren mai dormise acolo.

47

În timp ce Niklas Nordgren trăgea la malul din Runmarö, arbitrul fluieră începutul meciului de la Stadionul Råsunda din Solna. Arena fusese construită ca stadion naţional pentru echipa de fotbal a Suediei şi putea să primească aproape 40 000 de fani. În seara aceasta, când AIK jucau acasă cu Trelleborgs FF, tribunele erau ocupate pe jumătate. Era anul AIK-ului, echipa se îndrepta spre victorie în liga Allsvenskan, însă asta nu-i stârnea lui Michel Maloof nici tristeţe. Nu avea o echipă preferată în Allsvenskan, credea că fotbalul din liga engleză era superior celui suedez şi îl interesa mult mai mult Premier League. Pe deasupra, Trelleborgs nu era un adversar interesant: aflată mereu la mijlocul clasamentului, echipa avea un joc care putea fi descris cu înţelegere drept defensiv.

Totuşi, nu se putea nega faptul că cei aproape 20 000 de spectatori din seara aceea ofereau meciului, de altfel plictisitor, o notă de măreţie. Tribunele erau însufleţite şi, chiar dacă la pauză scorul era 0–0, avea să fie seara gazdelor; se simţea asta în aer. Maloof îşi cumpără un hotdog şi o coca-cola zero într-un pahar moale, greu de ţinut în mână, şi se întoarse să urmărească repriza a doua, fără să se simtă încă deosebit de antrenat.

Echipa gazdă trimise o minge în plasa porţii în minutul 75, iar peste un sfert de oră Maloof se ridică şi ieşi de pe rândul lui. Într-o mână ducea o geantă sport. Nu era imposibil de gândit că coca-cola călduţă îl forţase să se ducă la toaletă când mai rămăseseră doar prelungirile.

În toaleta imensă a bărbaţilor, cu numeroasele ei cabine şi pisoare, era şi o cabină separată pentru handicapaţi, a cărei uşă se putea încuia. Înspre ea se îndreptă Maloof.

Mai erau doar câteva minute de jucat din meci, şi coridoarele stadionului erau practic pustii. Acesta era momentul când se decidea totul pe teren, nimeni n-ar fi vrut să-l rateze.

Totuşi, Maloof avu grijă să se asigure că nu-l vedea nimeni deschizând uşa toaletei.

O încuie atent, atârnă geanta în cârlig şi scoase dinăuntru o saltea de dormit şi o pernă. Încăperea puţea a urină, dar el văzuse toalete şi mai rele. Puse totul pe podea, în colţul opus veceului, şi se aşeză pe saltea. Îşi adusese o carte, un volum gros de Stephen King, însă nu avea să

citească deloc din el. Era mai degrabă un ritual; întotdeauna îşi aducea o carte groasă pe care n-o citea.

Trecură aproape zece minute până când zgomotul de dincolo de uşa toaletei să sporească treptat până la nivelul unui muget. Microbiştii disperaţi care nu voiau să aştepte la cozile lungi ale toaletelor normale începură să tragă de uşa lui Maloof.

Dar zăvorul rezistă, şi Maloof rămase aşezat pe podea.

După cincisprezece, poate douăzeci de minute, stadionul amuţi iar. Acum nu-i mai rămăsese decât să aştepte. Personalul de curăţenie nu avea să sosească decât a doua zi dimineaţa, era o modalitate prin care compania evita să plătească ore suplimentare. Zoran Petrovic avusese timp de zece ani o firmă de curăţenie profitabilă şi ştia cum mergeau lucrurile la Råsunda.

Dar nici măcar Petrovic nu ştia unde se afla Michel Maloof în acel moment.

Maloof dormi în intervale de cincisprezece minute; podeaua era prea dură şi salteaua prea subţire ca să reziste mai mult de atât. Când se trezi de-a binelea, la patru şi jumătate dimineaţa, era înţepenit şi prost dispus.

Stadionul Råsunda era tăcut şi pustiu.

Merse încet pe coridoarele slab luminate, trecând pe lângă standurile cu obloanele trase. Era imposibil să crezi că nu mai departe de seara trecută, zeci de mii de oamenii strigaseră, aclamaseră, băuseră şi râseseră în tribunele acum goale; aveai senzaţia că tocmai se produsese un holocaust nuclear.

La ieşire erau turnicheţi. Se învârteau doar într-o parte, aşa că nu erau blocaţi. Maloof ieşi de la Råsunda în întunericul de dinaintea zorilor şi luă trenul spre Kårsta. De acolo avea să ia un autobuz spre Norrtälje.

Probabilitatea de a da peste cineva cunoscut în oricare din aceste locuri era infimă.

48

Sami Farhan aşteptă încă o zi, până sâmbătă, 19 septembrie. Dacă lui Michel Maloof i se păruse uşor să dispară, iar lui Niklas Nordgren puţin mai greu, această sarcină era, de departe, cea mai dificilă pentru Sami.

Procedă ca de obicei. Îşi făcu rezervare pentru un zbor de la sfârşitul după-amiezii. De data asta alese Hamburg ca destinaţie. Călătoria retur era rezervată peste o lună, dar locul de întoarcere la Arlanda avea să fie gol. Când ateriza, la aeroport avea să-l aştepte o maşină cu care Sami avea să se întoarcă la Stockholm în acea noapte.

Făcea cuiva un serviciu, maşina fusese cumpărată în Germania şi urma să fie înmatriculată în Suedia. Dar nu asta era problema. Sami avea să o lase într-o parcare din Östermalm şi apoi să străbată oraşul neobservat, îndreptându-se spre un apartament din Södermalm unde nu s-ar fi gândit nimeni să-l caute şi oricum nu l-ar fi putut găsi.

Abracadabra, şi Sami Farhan avea să dispară.

Nu, nu asta era problema.

Ce era imposibil era să-şi ia rămas-bun.

Acea dimineaţă de sâmbătă urmase obişnuitul tipar haotic. Bebeluşul se trezise şi începuse să ţipe la ora patru, iar până să fie hrănit şi culcat la loc reuşise să-şi trezească pe fratele mai mare. Sami se plimbase în jurul mesei din bucătărie cu John în braţe, dând nesfârşite ocoluri şi ascultând cum, în cele din urmă, smiorcăiturile lui se liniştiseră şi se instalase somnul.

Dar în clipa în care-l pusese în pătuţul lui, o saltea de pe podeaua camerei pe care Karin o folosise înainte ca birou, Sami se simţise el însuşi complet treaz. Se aşezase pe canapeaua din camera de zi, încercând să-şi dea seama ce trebuia să spună. Era imposibil.

La ora cinci îl luă somnul, şi dormi până la şapte. Când se trezi, Karin făcea cafeaua în timp ce pregătea terciul de ovăz pentru copilul de un an. Era trează de la şase; îi întinse lui Sami biberonul, arătând spre copilul care dormea în căruciorul din hol. După asta, Karin se duse în dormitor împleticindu-se, închise uşa şi se prăbuşi în pat, în speranţa că un somn neîntrerupt de câteva ore i-ar fi făcut laptele destul de

consistent pentru următoarea hrănire.

„Nu se poate, se gândi Sami. Nu pot s-o las aşa. Nu acum, nu pentru o săptămână, nici măcar pentru o zi.“

Dar nu avea de ales.

Intrarea în clandestinitate şi dispariţia din sistem era modul lui de a-i proteja pe Karin şi pe copii. Deopotrivă pe termen lung şi pe termen scurt.

Nu avea de gând să ajungă iar la închisoare. Nu putea să facă asta, nu acum, când îşi făurise un cămin. O familie.

Planul lui era să se ţină la distanţă timp de aproape trei săptămâni, dar făcea asta ca să evite o şedere la închisoare de trei ani.

Sau poate mai mult.

Nu închisoarea îl speria. Dacă intrai în joc trebuia să accepţi regulile. Dar pentru familia lui lucrurile stăteau altfel.

*

Sami pregăti prânzul şi o trezi încet pe Karin, căreia îi duse o tavă cu mâncare, o omletă cu brânză şi şuncă şi un pahar mare cu lapte. Ca prin minune, băieţii dormeau.

Puse tava pe pat şi se aşeză la picioarele ei. O privi cum se ridică greoi în capul oaselor. Era atât de frumoasă! Ca întotdeauna când se uita la Karin fără ca ea să ştie, Sami îşi dădu seama că n-ar fi putut niciodată să fie cu altcineva.

– Trebuie să plec, îi spuse.

Cuvintele apărură subit, surprinzându-l chiar şi pe el. Sami îşi imaginase această conversaţie începând oricum altcumva.

Karin tocmai luase tacâmurile ca să mănânce, dar le puse la loc.

– Nu, replică ea ferm. Zău, iubitule, mai trebuie să amâni. Indiferent despre ce e vorba. În momentul ăsta am nevoie de tot ajutorul posibil.

– Ştiu, spuse el. Ştiu.

Sami rămase perfect nemişcat. Karin putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori îl văzuse stând atât de nemişcat ca acum. Lăsă

tăcerea dintre ei să se acutizeze, apoi îi puse întrebarea.

– Unde te duci?

– Trebuie să plec, repetă el.

– Unde?

Incapabil s-o privească în ochi, se întoarse ca să se uite pe fereastră. Începu să se tragă de puloverul care dintr-odată i se părea strâmt.

– Nu pot să-ţi spun.

– Nu face asta. Ai promis.

Karin vorbea încet, ca să nu-i trezească pe băieţi. În vocea ei nu exista nici un pic de furie, doar tristeţe. Asta făcea ca totul să fie şi mai rău.

– Ştiu, zise el. O să-mi ţin promisiunea.

Era sincer. Nu avea să ducă o viaţă de infractor. Chiar credea asta.

– Atunci poţi să-mi spui unde te duci. O să fii plecat noaptea asta?

– O să plec pentru câteva săptămâni, spuse el.

Asta o făcu pe Karin să explodeze.

– Nu se poate! strigă ea. Tava se înclină, iar din pahar se vărsă puţin lapte. Nu poţi să pleci pur şi simplu pentru câteva săptămâni! Fără să-mi spui unde te duci. Când tocmai am născut!

Exact în acel moment, bebeluşul începu să plângă în hol. Sami se folosi de acest pretext să se ridice.

– Ai auzit ce-am spus! ţipă Karin după el.

22–23 septembrie

49

16.54

Mai sunt câteva minute până la ora cinci. Atunci se termină tura lui şi vine personalul de seară şi noapte. Dar toată după-amiaza a fost linişte, aşa că el iese să se schimbe cu câteva minute mai devreme.

Lucrează la benzinăria Statoil de pe Magelungsvägen din Bandhagen de aproape doi ani deja şi îi place slujba asta. Sunt o mică gaşcă, trei băieţi şi două fete, care de obicei lucrează în aceleaşi ture şi care au început să-şi petreacă timpul împreună şi după muncă. Când a venit din nord, cu cinci ani în urmă, i-a fost greu să-şi găsească slujbă şi să-şi facă noi prieteni. S-a descurcat, a locuit în apartamente subînchiriate la a doua mână, ca toată lumea, şi zilele au trecut repede. A auzit despre slujba de la benzinăria Statoil din întâmplare, în timp ce făcea ore suplimentare la o pizzerie din Högdalen, unde livra pizza cu un moped pe care-l furase din faţă de la Globe Arena. Se întâmplase să treacă pe acolo ca să alimenteze şi-l auzise pe manager plângându-se că în noaptea aia aveau un om în minus.

A început să lucreze imediat; prin urmare, în loc să livreze pizza pe care o ducea, a mâncat-o.

I-au dat din ce în ce mai multe ture de noapte, iar după aproximativ un an a început să lucreze ziua.

Asta dorea toată lumea de acolo; nimeni n-are chef să-şi saboteze ritmul biologic.

Ca de obicei, s-au oprit să discute în faţa benzinăriei înainte s-o ia spre casă. Geanta lui sport e pe jos, între picioarele lui. E destul de mare, o geantă cu care rămâi undeva peste noapte, dar el o poartă adesea, aşa că nimeni nu-i dă importanţă.

E marţi seara şi nu se întâmplă cine ştie ce, nu e nimic ca lumea la televizor. Cineva invită gaşca să se uite la un film; vineri a apărut în cinematografe Fata care s-a jucat cu focul, dar e deja pe Pirate Bay.

De obicei lui îi plac acele seri de film, dar de data asta refuză.

Ceilalţi râd şi-l ironizează. Se ocupă cu ceva secret? Cu cineva secret?

El râde cu ei şi spune că nu e nici un fel de secret, se duce la sală.

Arată spre geantă.

În glumă, unul dintre băieţi se apleacă să ia geanta, ca să dea la o parte obstacolul din calea serii lor de film.

Dar când apucă mânerele şi încearcă s-o ridice de jos, nu e deloc pregătit pentru greutatea ei. Abia poate s-o clintească.

– Ce naiba?

În geantă se află un lanţ lung şi gros, cu ţepi de metal sudaţi pe el, care peste câteva ore va fi întins peste Elektravägen, la intersecţia cu Västbergavägen.

El aruncă geanta pe umăr.

Vrea să lase impresia că e o mişcare simplă.

Apoi râde de cât de grea e şi porneşte spre staţia de autobuz.

Are o sarcină de îndeplinit. Scoate telefonul şi sună pe cineva.

50

17.01

În clipa în care sună telefonul, totul se pune în mişcare. Luni de planificare, ani de visat la clădirea din Västberga.

E timpul.

Michel Maloof se ridică de pe scaun şi se duce la blatul din bucătărie să răspundă. Îl aude pe omul cu lanţul spunând că e pe drum. Sarcina lui din noaptea aceea e să întindă şirul de cuie peste Elektravägen, la intersecţia cu Västbergavägen, de asemenea peste Västberga allé, prin Drivhjulsvägen, ca să oprească maşinile de poliţie care ar putea să se repeadă dinspre secţia de pe Västberga gårdgsväg.

Maloof confirmă, apoi închide.

Se întoarce la scaunul de la fereastră. A devenit rapid locul lui preferat din apartamentul nou şi amenajat sumar din Norrtälje pe care Zoran Petrovic jură că nimeni nu l-ar putea asocia cu ei. Petrovic îl cunoaşte pe tipul care a instalat sistemul de ventilaţie şi încălzire atunci când a fost construit blocul, cu câţiva ani în urmă, el e cel care le-a dat cheia.

Maloof priveşte lung pe fereastra de la bucătărie deja de patru zile, şi cel puţin de un lucru e sigur: n-o să se mute niciodată în Norrtälje.

Gândurile lui se îndreaptă spre Alexandra Svensson. În ultimele câteva zile, trupul ei moale i-a lipsit mai mult decât orice altceva. Mirosul pielii ei i-a umplut visele. Nu-şi aminteşte ca asta să se mai fi întâmplat vreodată.

În curând, va putea s-o privească în ochi fără să-şi mai facă griji că ea poate vedea dincolo de pupilele lui, până în suflet, că-i poate ghici gândurile. Multă vreme a fost îngrijorat că ea va lucra în seara asta, că, din cine ştie ce motiv, o să dea peste ea în Västberga, în mijlocul întregii acţiuni. Dar cu vreo săptămână în urmă a aflat că turele de noapte ale Alexandrei încep abia marţi, ceea ce înseamnă că mâine dimineaţă o să fie acasă, pe Hammarby sjöstad. A fost o uşurare imensă.

În curând, totul o să fie altfel.

În curând nu va mai trebui s-o mintă în privinţa ocupaţiei lui. Să-i

ascundă ceea ce făcuse toată viaţa n-o să fie o problemă pentru el; asta stătea la baza tuturor relaţiilor pe care le-a avut Maloof vreodată.

Maloof se afundă în visarea cu ochii deschişi şi bifează în minte lista lucrurilor care ar putea să meargă prost la noapte şi mâine dimineaţă. Sunt atât de multe, că nu mai are energia să-i pese. Îl aude pe Sami vorbind spre „Planul F“ şi zâmbeşte. Când realitatea îşi înfige dinţii în planurile lor – aşa cum face întotdeauna – ceea ce îi desparte pe profesionişti de amatori este capacitatea de a improviza. Acesta este motivul pentru care Maloof lucrează cu Sami Farhan şi Niklas Nordgren: amândoi ştiu să improvizeze.

Toţi trei au creat „filtre“ la începutul acelei săptămâni. Au dispărut. Nordgren numeşte asta „eschivă“. Cu şapte zile înaintea unei lovituri importante, dispari de pe radar. Apoi îţi găseşti un loc în care să te dai la fund, singur, timp de câteva zile.

Nu doar din cauza poliţiei, ci şi din cauza familiilor şi prietenilor. Dacă nu ştie nimeni unde sunt, nimeni nu poate să-i deconspire sau să dezvăluie din greşeală ceva important.

Maloof oftează. E deopotrivă un oftat de satisfacţie şi de teamă. Detestă aceste ultime câteva ore de aşteptare pasivă de dinaintea unei lovituri. În timpul fazei de planificare e întotdeauna calm şi metodic. Face liste în minte şi bifează punctele unul câte unul. Odată ce lucrurile se pornesc însă, parcă se transformă, parcă îşi redescoperă adevărata identitate. Simţurile i se ascut, respiră mai calm şi gândeşte mai clar.

Pe de altă parte, această perioadă ca un limb dintre planificare şi acţiune e insuportabilă.

Maloof îşi aruncă telefonul pe o cârpă de pe maşina de spălat vase, varsă restul de cafea rece din cafetieră şi o umple cu apă ca să facă una proaspătă.

Petrovic vine abia la unu. Maloof zâmbeşte gândindu-se la abilitatea cu care înaltul lui prieten a făcut poliţia suedeză să creadă că jaful va avea loc pe 15.

Manevra l-a distrat pe Petrovic, şi le-a explicat pe larg cum a reuşit s-o facă. Spunea că aluziile merită luate în seamă, nu declaraţiile zgomotoase.

Şi avea dreptate.

51

22.50

Bătrânul cu pălărie care merge spre nord, spre Karusellplan din Västberga, ar putea fără îndoială să locuiască într-una din clădirile cu trei niveluri din zonă; prin urmare, chiar dacă e aproape unsprezece noaptea, nu atrage atenţia asupra lui.

N-a atras atenţia nici mai devreme, când a petrecut o oră spălându-şi maşina la benzinăria de lângă depozitul de bani al G4S. Sau când s-a aşezat pe iarba din spatele depozitului, citind o carte în lumina caldă încă a soarelui. Părea doar un bătrân care-şi îngrijeşte maşina, un pasionat de cărţi vechi.

Bătrânul intră în zona industrială Västberga, un loc în care de obicei oamenii nu se duc să se plimbe noaptea.

Nu-şi face griji că va fi văzut. Nu face nimic ilegal, nu are cazier, iar mâine dimineaţă va fi din nou la Åkersberga, acolo unde locuieşte.

În buzunarul hainei are două telefoane mobile. Unul e al lui, iar celălalt i-a fost împrumutat. În acel telefon e salvat un singur număr, iar sarcina lui e să sune şi să raporteze ce observă.

Dacă vede ceva ieşit din comun.

Poliţişti aflaţi în patrulare, paznici care nu par să aparţină acelei zone. Sau orice activitate neobişnuită din jurul clădirii.

Trebuie să sune chiar dacă totul pare în regulă.

Doar ca să raporteze asta.

52

23.05

Telefonul sună.

Deşi aştepta apelul, sunetul îl surprinde totuşi pe Sami. Sare de pe canapea şi aleargă în bucătărie. Are patru telefoane, aliniate perfect pe masă, fiecare încărcat cu un card SIM nou-nouţ. Vibraţia celui care sună le face şi pe celelalte să tremure de nerăbdare. Sami a programat numerele de care are nevoie abia noaptea trecută.

„Echipa 1“, scrie pe ecran. Aşa i-a desemnat, cu diferite numere, şi aşa are de gândi să le spună. Când Nordgren a remarcat că „echipă“ implică mai mulţi membri, Sami i-a răspuns că aici nu era vorba de un exerciţiu de gramatică.

Ia telefonul şi-l duce la ureche.

– Încă linişte, spune Echipa 1.

– Bun.

Asta e tot.

După-amiaza aceea păruse nesfârşită. Sami Farhan stătea deja de trei zile în apartamentul de pe Kocksgatan, din Södermalm, la etajul al doilea, cu vedere spre curtea interioară. Acolo se dăduse la fund încă de când se întorsese cu maşina de la Hamburg.

În timpul zilei nu ieşea afară, ci se uita la televizor, dormea şi mânca. Sora lui îi lăsase mâncare în frigider şi în congelator; apartamentul îi aparţinea unei prietene de-a ei care acum călătorea prin Asia. Prietena nu avea habar că locuinţa îi era folosită actualmente de un hoţ care în ultimele câteva zile îşi transformase complet programul de somn, ca să poată funcţiona cât mai bine în timpul unei nopţi care fusese planificată de şase luni.

Trecuseră trei zile de când Sami intrase în clandestinitate, dispărând de pe radarele poliţiei şi ale prietenilor şi îndreptându-se spre Arlanda. Nu vorbise de atunci cu Karin, nu luase legătura cu mama lui, cu Michel Maloof sau cu Niklas Nordgren; nu mai atinsese un telefon mobil de o săptămână.

De-a lungul celor treizeci de ani de viaţă, Sami se confruntase de multe ori, fără să vrea, cu singurătatea şi inactivitatea, atât în arest preventiv, cât şi la închisoare. Dar plictiseala era autoindusă în acest caz, ceea ce făcea ca situaţia să fie puţin mai bună. Cu cât se apropia mai mult de linia de sosire, cu atât îi venea mai greu să-şi păstreze calmul.

Abia la douăsprezece şi jumătate o să vină cineva să-l ia. Cu alte cuvinte, mai are ceva mai mult de o oră de omorât.

Dezgheaţă la microunde câteva bucăţi pătrate de pui prăjit şi apoi le priveşte lung în farfurie, fără nici un interes. Ketchupul n-o să le facă mai apetisante. Până şi hrănirea necesită planificare. Sami ştie cât poate să bea în fiecare oră fără să trebuiască să meargă la toaletă. După ce a petrecut zile şi săptămâni plănuind ruta elicopterului şi testând puterea explozivilor, ar fi o prostie să nu-şi cunoască la perfecţie funcţionarea propriului organism. Sami ştie că nu ar trebui să mai mănânce solide după unsprezece şi un sfert.

Iese din bucătărie, după ce aruncă resturile mesei, stinge lumina din camera de zi şi se aşază pe un fotoliu. Încearcă să se concentreze.

53

23.15

Niklas Nordgren ia ultimul vas spre Stafsnäs la ora prânzului. E singura persoană care aşteaptă pe cheiul din Runmarö, dar nu contează dacă, mai târziu, căpitanul va putea să-l recunoască. Faptul că a fost la Runmarö nu e o probă incriminantă.

Cu fiecare zi care trecea, se simţea tot mai înţepenit din cauza patului tare şi prea scurt din căsuţa de la Runmarö. Şi-a dat peste cap programul obişnuit, petrecându-şi zilele dormind. Deşi casa e în estul insulei, iar recifurile periculoase din larg împiedică orice vas să se apropie prea mult, Nordgren nu voia să se învârtă pe afară în timpul zilei. La acest moment al anului aproape că n-a mai rămas nici un turist în arhipelag, iar bărcile care mai trec pe acolo aparţin locuitorilor permanenţi ai insulei, oameni care ştiu unde mai există oaspeţi şi unde ar trebui să fie pustiu la mijlocul lui septembrie. În schimb, făcea scurte alergări prin pădure după miezul nopţii, temându-se întruna să nu calce pe vreun şarpe ori să dea nas în nas cu vreun viezure. Dar ştia că trebuie să facă mişcare, altfel nu ar fi fost pregătit în ziua decisivă.

Marţi după-amiaza, când s-a trezit şi şi-a dat seama că scurta lui vacanţă în arhipelag a ajuns la sfârşit, s-a gândit că totuşi se simţea minunat. Nu-l mai durea spatele câtuşi de puţin, iar răceala care i se păruse că pune stăpânire pe el atunci când se culcase în zori dispăruse.

După ce a prins autobuzul direct care face legătura cu Danvikstull, Nordgren îşi omoară câteva ore la un Espresso House, înainte să sosească în apartamentul lui Kettola la miezul nopţii, conform înţelegerii. În timpul petrecut în căsuţa de la Runmarö, unde singura alimentaţie consta din conserve încălzite, n-a încetat să viseze la o ceaşcă de cafea fierbinte şi o brioşă.

54

23.30

Femeia duce un client până la Bromma şi trebuie să aştepte doar jumătate de oră până să ia altul înapoi spre oraş. Ăsta e avantajul unei companii mari de taximetrie, ai întotdeauna clienţi. De data asta e un om de afaceri cu obrajii congestionaţi care probabil că n-ar spune nu unei sticluţe suplimentare de coniac în avion.

Oare se mai serveşte alcool pe zborurile interne?

Ea nu ştie, sunt ani de zile de când a zburat ultima oară.

Omul de afaceri merge în Östermalm, îi dă adresa. Pe tot parcursul drumului priveşte lung pe geam, e prea arogant ca să discute cu ea. La doar câteva minute după începerea călătoriei, şoferiţa îşi dă seama deja că n-o să-i dea bacşiş. Genul ăsta nu dă bacşiş niciodată.

Îl lasă la destinaţie şi se uită cât e ceasul. Merge suficient de des în Östermalm ca să fi făcut o pasiune pentru chioşcul cu hot dogs de pe Nybrogatan. Oare are timp să încerce un cârnat turcesc de miel şi apoi să mai înghesuie un client? Conştiinţa ei nu apucă să răspundă, căci stomacul o îndrumă spre Kommendörsgatan, lângă vechiul oficiu poştal, acolo unde e chioşcul. Lângă acesta e un loc de parcare, şi ea ia asta ca pe un semn.

Cârnatul e exact atât de picant pe cât spera.

Când se suie din nou la volan, e deja puţin trecut de douăsprezece şi mai are două-trei ore până la momentul-cheie. De fapt, ar trebui să iasă din tură abia dimineaţă, dar la trei o să închidă sistemul, devenind deopotrivă indisponibilă şi invizibilă. În portbagaj are lanţul cu cuie sudate pe el, cel pe care trebuie să-l întindă peste Västberga allé. Presupune că asta o să-i ia ceva timp; potrivit lui Niklas Nordgren, lanţul trebuie prins de ambele părţi, dar el n-a putut să-i explice cum să facă asta, doar i-a dat două lacăte.

Ea e o femeie plină de imaginaţie, o să găsească neîndoielnic o soluţie.

Merge în City şi depăşeşte coada lungă la taxiuri din faţa restaurantelor de acolo. Într-un fel e plăcut să evite lupta pentru încă un client în noaptea aceea, chiar dacă sarcina ei de a întinde lanţul

peste drum n-o să-i aducă mult mai mulţi bani decât câteva curse până la Arlanda şi înapoi.

Îşi scoate telefonul.

55

23.31

Niklas Nordgren simte zumzetul telefonului din buzunarul interior al gecii. Îl pescuieşte şi răspunde cu un mormăit.

E femeia cu lanţul, care nu are habar că face parte dintr-un plan mai vast. Îl sună să-i spună că ştie ce are de făcut. Nordgren răspunde monosilabic, apoi închide. Speră că ea va găsi ceva solid de care să fixeze lanţul de ambele părţi ale drumului.

Ajunge la intrarea pe de Rosenlundsgatan la douăsprezece şi zece minute, cu cinci minute mai devreme decât planul. În clădirea aceea locuieşte Jan Kettola. Kettola, care îi ajută uneori pe electricienii de la firma la care lucrează Nordgren, a promis să-l ducă pe acesta cu maşina la locul de întâlnire din parcul Stora skuggan. Cei doi nu sunt prieteni apropiaţi. Au dat câteva lovituri împreună, în urmă cu câţiva ani, dar între ei există o anumită loialitate. Nordgren nu-şi face griji. Kettola ştie doar că merg cu maşina în Stora skuggan. Chiar şi atunci când va auzi la radio ştirile despre eveniment, nu va avea cum să facă legătura.

În loc să apese pe sonerie, Niklas Nordgren începe să-şi facă griji. Se gândeşte la stânca imensă de la cariera de pietriş din Norsborg, unde vor ateriza după ce se termină totul. Fără răbdare sau inteligenţa de a folosi scripeţi, stânca e imposibil de mutat, cântăreşte aproape o tonă. O să reuşească însă; în definitiv, a instruit el însuşi echipa din Norsborg.

Apoi gândurile lui se îndreaptă spre elicopterul poliţiei.

Când le-a spus celorlalţi ce-a născocit până la urmă, cum are de gând să ţină elicopterul – sau elicopterele – la sol, a făcut-o cu o anumită siguranţă care i-a convins imediat şi pe Maloof, şi pe Sami. După aceea ei i-au pus întrebări, mai ales Sami, dat fiind că una dintre echipele lui va îndeplini sarcina respectivă peste câteva ore. Dar nici unul dintre ei n-a formulat rezerve faţă de ideea ca atare.

Acum însă, Niklas Nordgren are îndoieli.

Oare chiar o să meargă?

56

23.35

Mama lui Claude Tavernier spusese întotdeauna că fiul ei era un lider înnăscut.

El nu o cita, nu era prost, ştia cum ar fi sunat ca un om de treizeci şi ceva de ani să invoce opiniile maică-sii. Dar pentru Tavernier acele cuvinte dobândiseră o semnificaţie pe termen lung. Mama lui îi oferise încrederea de sine care îi oferise convingerea care îi oferise curajul. Nu era un mare învăţat şi cu siguranţă nu era un sportiv; studiase economia la universitatea din Lyon, dar încă nu-şi scrisese lucrarea de diplomă. Se mutase în Suedia şi învăţase limba din cauza unei iubiri care se dovedise a fi mai fragilă decât îşi imaginase el, dar, cum avea deja şi slujbă, şi locuinţă, rămăsese la Stockholm atunci când relaţia se destrămase. Încă nu era sigur dacă era doar un ocol temporar sau dacă era calea pe care avea s-o urmeze în viaţă.

Ştia, în sinea lui, că era genul de om pe care alţii îl urmează. Era un lider. Asta prezisese mama lui şi aşa se văzuse el dintotdeauna. În ciuda obstacolelor şi limitărilor.

Când lucra noaptea obişnuia să mănânce în oraş, apoi stătea pe undeva într-un bar până venea timpul să plece. Alternativa era să-şi petreacă seara în casă, uitându-se la ceas la fiecare cinci minute. Turele de noapte începeau la miezul nopţii şi se terminau la opt a doua zi dimineaţă. Lucrau după un program prin rotaţie, două nopţi la rând, o zi liberă, apoi trei ture de zi de la nouă la cinci.

La vreo patru ani după ce se angajase, Tavernier fusese chemat de şeful cel mare şi întrebat dacă era pregătit să facă următorul pas în carieră. Nu fusese o surpriză pentru el. Dimpotrivă. Întrebase calm care erau condiţiile de pensionare, ceruse un răgaz de un weekend ca să pară că se gândea la asta, apoi semnase contractul.

Era deja de peste doi ani într-un post de conducere şi avea senzaţia că în curând avea să fie momentul să treacă mai departe. Când îi spusese că vedea un lider în el, mama lui nu şi-l imaginase un manager de nivel mediu printre mulţi alţii.

Totuşi, nu se grăbea să plece. Munca însăşi poate că era monotonă, şi cu greu ar fi putut să afirme că făcea ceva important. Dar de fiecare

dată când cerceta posturile vacante fie din Stockholm, fie din Paris, era sigur că situaţia nu ar fi stat deloc altfel în altă parte. Nici în termenii condiţiilor de lucru, nici în cei ai perspectivelor de carieră, nici la Lyon, nici la Malmö.

În privinţa colegilor, Tavernier presupunea că în orice grup aveau să existe întotdeauna cei pe care oamenii îi plac şi cei pe care oamenii îi plac mai puţin.

La actualul lui loc de muncă exista o femeie mai în vârstă, Ann-Marie Olausson, care-l scotea din minţi. Avea şaizeci şi unu de ani, lucrase toată viaţa pentru companie şi se comporta de parcă ar fi fost a ei. Era genul de persoană care spunea fără nici un dram de ironie: „Dar asta aşa se face dintotdeauna“. Tavernier presupunea că tinereţea lui o irita, însă nu prea avea ce face în privinţa asta.

*

Marţea, lui Claude Tavernier îi plăcea să se ducă la un bar din Sturehof, unde aştepta miezul nopţii şi începerea turei. Barul era mic şi intim, dar avea în acelaşi timp un culoar şi un colţ confortabil. Îi plăcea să schimbe câteva cuvinte amicale cu barmanul care trudea din greu şi apoi să stea cu berea lui rece, uitându-se în oglindă la toţi oamenii frumoşi care intrau înăuntru. Apoi, în taxiul care-l ducea la muncă, mesteca nişte gumă mentolată, ca să nu observe nimeni că duhnea a băutură şi să nu considere că avea o problemă cu alcoolul.

Nu avea nici un motiv real să se ducă în suburbie cu taxiul. Cu un an în urmă, Tavernier cumpărase un Nissan la mâna a doua, maşină la care ţinea mai mult decât îi plăcea să recunoască. Dar, cum numărul locurilor de parcare pe care le avea compania în Västberga era limitat, trebuia să aştepte ca altcineva să demisioneze sau să moară ca să poată face rost de unul.

Oftează, plăteşte nota şi iese pe Stureplan. Găseşte o maşină liberă de la Taxi Kurir, compania faţă de care, din motive neclare, se simte loial, şi sare pe bancheta din spate.

– Västberga allé, spune el.

Şoferul dă din cap a confirmare şi calcă pe acceleraţie.

Atunci când Claude Tavernier coboară din taxi în faţa depozitului de bani al G4S, în noaptea de 22 septembrie, e douăsprezece fără zece minute. Şi chiar atunci, în timp ce se îndreaptă spre clădire, îşi pierde complet încrederea de sine pentru un foarte scurt moment.

I se întâmplă asta de câteva ori pe săptămână.

E ca atunci când eşti în avion şi vremea e bună, apoi, dintr-odată, în mod neaşteptat, avionul cade câţiva metri din cauza turbulenţelor. Sau ca atunci când stai deasupra vasului de toaletă după ce ai vomitat la nesfârşit, atât de mult că ai impresia că nu a mai rămas nimic, şi ştii că urmează încă o crampă stomacală.

„Sunt un nimeni, se gândeşte el. Nu pot să fiu în fruntea atâtor oameni. Nu pot să iau decizii pentru alţii.“

Claude Tavernier inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul rece al nopţii, ridică faţa spre cer, şi momentul trece.

E din nou manager de noapte la departamentul de numărat bani, la etajul al şaselea al G4S.

Un tânăr de carieră.

Găseşte legitimaţia în buzunar şi o ridică spre Valter Jansson, agentul de pază care e la recepţie în acea noapte. Tavernier şi Jansson au lucrat o grămadă de nopţi împreună în Västberga; se simt confortabil unul cu celălalt.

57

23.52

La ultimul nivel al unuia dintre puţinii zgârie-nori din Stockholm, o clădire în care şi-au avut cândva sediul redacţia celui mai mare ziar de dimineaţă din Suedia, Dagens Nyheter, şi ziarul de seară aflat pe locul al doilea ca tiraj, Expressen, e o sală de mese la care au acces doar salariaţii companiilor din clădire. S-a pus de mai multe ori problema transformării sălii în restaurant comercial; priveliştea era spectaculoasă, şi nu era ca şi cum n-ar fi existat oameni interesaţi să renoveze. Dar una dintre sălile de şedinţă istorice ale lui Dagens Nyheter se află de cealaltă parte a peretelui bucătăriei şi, chiar dacă ziarul s-a mutat la parter în urmă cu zeci de ani, la etajul de sus au rămas birourile direcţiunii. Şi, bineînţeles, nimeni nu vrea ca acolo să pătrundă vreun intrus.

E aproape miezul nopţii când personalul de la bucătărie pleacă din restaurantul de la etajul 23. Tocmai au terminat de servit un grup de lucru de la Expressen. Trebuie să fi fost prezenţi directori de rang înalt, deoarece s-a consumat mai puţin alcool decât de obicei şi seara a luat sfârşit rapid. Angajaţii bucătăriei şi ospătarii, bucuroşi că au terminat devreme, râd în timp ce coboară în stradă, pe Rålambsvägen.

Nimeni nu observă că din liftul aglomerat lipseşte cineva care a lucrat toată noaptea la bufetul rece. Dacă ar fi observat, ar fi presupus pur şi simplu că acesta a plecat deja sau că se ocupă de o ultimă treabă la bucătărie, înainte de a se duce acasă.

Ambele presupuneri ar fi fost greşite.

Bărbatul care lipsea aşteaptă la etajul 23 până când vede pe afişaj că liftul cu colegii lui a ajuns la parter. Stă până când e sigur că nici unul din lifturi nu urcă înapoi, după care îşi scoate cartela de acces electronică şi deschide uşa dinspre scări. Urcă scările spre acoperiş şi deschide uşa, care e încuiată pe dinăuntru. Înainte să iasă în noapte, îndeasă un dop de plută în toc, astfel ca uşa să nu se încuie în urma lui.

În timpul unei ture din urmă cu câteva zile a urcat pe acoperiş ca să urineze şi a ascuns nişte ochelari cu vedere pe timp de noapte în spatele unui coş. De data asta are la el o geantă cu emblema sălii de sport SATS, în care sunt un pulover călduros, un termos plin cu cafea,

patru banane şi un baton de ciocolată Marabou. Cum o să fie o noapte lungă, are nevoie de energie suplimentară.

Bărbatul de la bufetul rece trage în piept aerul proaspăt al nopţii şi priveşte peste frumoasa capitală. Chiar sub el, Riddarfjärden sclipeşte în lumina stâlpilor de iluminat, iar apa se ondulează ca o autostradă dinspre Rålambshovsparken spre Primărie. În cealaltă direcţie, spre vest, podul Traneberg se înalţă peste braţul de mare îngust, în timp ce spre sud se văd nişte puncte roşii şi albe de lumină care traversează podurile şerpuitoare ale autostrăzii Essingeleden.

Bărbatul e pe acoperiş datorită vizibilităţii. De pe cea mai înaltă clădire din Marieberg va putea să vadă pe oricine se apropie de Västberga pe cale aeriană. Va putea să-i deconspire în timp util, fie că vin dinspre Berga sau Uppsala.

Scoate un mobil nou-nouţ şi apelează singurul număr salvat în lista de contacte.

Sami Farhan răspunde.

– Echipa 4, spune bărbatul de la bufetul rece. Sunt la post.

58

23.55

Ezra Ray e într-un Volvo V70 gri din 1999, cu toate actele de înmatriculare şi fiscale în torpedou. Nu ştie a cui e maşina, dar presupune că aparţine cimitirului de maşini din Lidingö de unde a luat-o cu o oră în urmă. Traversează podul Lidingö şi hotărăşte să nu adopte ruta prin parcul Lill-Jansskogen. La ora asta, îşi imaginează că riscul de a fi oprit de poliţie va fi mai mare dacă alege un drum întunecos prin pădure. O ia în schimb pe Valhallavägen, largă şi bine luminată, plină de camioane grele care fac distribuţie sau ridică marfă din porturile de dincolo de Gärdet.

Ezra Ray nu ştie exact ce se întâmplă în noaptea asta, dar punând cap la cap segmentele în care a fost implicat el, planurile pe care le-a furat de la biroul de urbanism şi scările pe care le-a cumpărat de la Bauhaus, ar putea intui cel puţin de o parte. Articolele acoperite cu pături din portbagajul spaţios al Volvo-ului i-ar da imediat restul informaţiilor. Se află acolo un fierăstrău circular şi nişte saci de poştă. Frânghii şi încărcături explozive pentru uşi. Detonatoare, cabluri şi explozivi. Măşti, armuri şi lanterne pentru cască. Două răngi, un baros imens şi o trusă de scule mai mică. Scările. Cea mai lungă are patru metri lungime când e pliată, aşa că Ezra a trebuit s-o bage printre scaunele din faţă şi s-o sprijine de bord. Tot n-a putut să închidă ca lumea uşa portbagajului.

Dar Ezra nu pune piesele cap la cap, nu trage nici o concluzie. Dacă nu se gândeşte deloc la asta, mai târziu îi va fi mai uşor să nege că a ştiut ceva. Dacă va trebui să nege.

Dacă îl opreşte poliţia, nu portbagajul deschis va fi cea mai mare problemă a lui. Dacă există un punct de control pentru consumul de alcool lângă Roslagstull, dacă numărul de înmatriculare al maşinii e în vreo bază de date cu cei care nu şi-au plătit amenzile de parcare sau se întâmplă să-l oprească poliţia rutieră, totul s-a terminat. Posesia de explozivi e contravenţie în Suedia. Ezra ştie că e la curent doar cu o mică parte a planificării de care probabil că a fost nevoie pentru această seară. Ştie că tipul acesta de proiect e construit pe speranţe şi visuri.

Şi, în clipa asta, totul depinde de el.

Se uită la vitezometru. Riscul nu e să conducă prea repede, ci prea încet, în încercarea lui de a părea un cetăţean obişnuit.

Semaforul e verde până la Roslagstull, aşa că merge drept spre universitate şi spre Frescati. Au inspectat locul în urmă cu câteva săptămâni, iar de atunci Ezra a mai trecut pe acolo de câteva ori, la această oră a nopţii. N-a zărit niciodată pe nimeni, nici un stăpân de câine sau taximetrist oprit să-şi facă nevoile.

Trece de universitate şi merge mai departe, pe Svante Arrhenius väg, astfel încât să se apropie de Stora skuggans väg dinspre nord. După câteva sute de metri intră pe un mic drum forestier pe care în întuneric nu l-ar fi observat niciodată. Parchează maşina, opreşte motorul şi începe imediat să descarce. Cară articolele din portbagaj pe rând. De la maşină la locul de întâlnire din pădure e o distanţă destul de mare, dar aşa trebuie să fie. Dacă e descoperită maşina nu-i atât de grav, important e să nu fie descoperiţi ei.

E trecut cu câteva minute de miezul nopţii.

Ezra Ray scoate telefonul şi apelează numărul din memorie.

Sami răspunde imediat.

59

23.58

Telefonul sună iar. E al patrulea apel într-o oră.

De data asta pe ecran apare „Echipa 2“.

Echipa 2 e responsabilă pentru mutarea stâncii imense care blochează intrarea în cariera de pietriş din Norsborg. Acolo o să aştepte maşinile cu care urmează să fugă, după ce se termină totul. În acel moment o să fie încă întuneric, aşa că Echipa 2 trebuie să se asigure şi că pilotul vede unde aterizează.

– Da? răspunde Sami.

– Suntem aici, spune vocea de la celălalt capăt al firului.

– Mersi, zice Sami, după care închide.

E timpul să se schimbe.

Se duce în dormitor şi-şi scoate pantalonii de trening şi tricoul. Aruncă hainele, împreună cu articolele de toaletă, în geanta mică pe care sora lui o s-o ia mâine după-amiază. Ea a promis şi că o să facă curat după el.

Ia borseta pe care a cumpărat-o şi şi-o prinde la talie după ce verifică documentele, pentru a zecea oară în acea seară. Are acolo paşaportul şi un bilet de avion spre Punta Cana. Planul lui e ca de la cariera de pietriş din Norsborg să meargă direct la Arlanda şi apoi să-şi omoare timpul într-una din cafenelele din Sky City. Avionul decolează după şapte ore, ceea ce ar putea părea mult, dar e considerabil mai puţin decât a aşteptat deja astăzi.

Peste borsetă îşi pune un pulover negru subţire. Peste acesta o să poarte un fâş strâmt negru. Pantalonii sunt o pereche de jeanşi negri. Au căzut de acord să poarte negru toţi trei, cu o singură excepţie. Sami poartă pantofii lui de sport albi. Adidas. Îi aduc noroc.

Când e gata se întoarce în camera de zi să aştepte următorul apel. Ar fi trebuit să se producă deja, dar poate că au sunat exact în acelaşi timp cu Echipa 2 şi au găsit linia ocupată.

Minutele trec încet.

În momentul în care ecranul ajunge la 00.05, Sami nu mai poate sta în fotoliu. Se ridică, apucă telefonul şi se duce în dormitor. Se plimbă în jurul genţii pe care a pus-o pe podea, lângă pat, apoi se întoarce iar în camera de zi. Repetă asta de două ori. E 00.09, şi telefonul e inert.

Numărul Echipei 3 e salvat în memorie, dar Sami ştie că n-ar trebui să iniţieze nici un apel de pe acest card SIM. Dacă respectivul a dat de necaz, un telefon care-i vibrează în buzunar n-o să-l ajute.

Încearcă să se stăpânească. Se duce în spatele fotoliului şi se uită pe fereastră. Când în camera de zi e întuneric, strălucirea stâlpilor de iluminat de pe Kocksgata pare şi mai puternică.

Telefonul sună în sfârşit. E 00.18.

Echipa 3. Sunt la Myttinge, pe Värmdö. Echipa 3 e cea responsabilă pentru menţinerea elicopterelor poliţiei la sol, o condiţie necesară pentru a putea da lovitura la Västberga în noaptea asta. Dacă vreuna dintre echipele cu lanţuri eşuează e un ghinion, dar nu e crucial.

Pe de altă parte, Echipa 3 trebuie să reuşească.

Sami răspunde.

– Alo? spune o voce la aparat.

– Da? răspunde Sami.

– Nu e aici, spune vocea.

– Cum adică?

– Hangarul e gol. Elicopterul nu e aici.

60

00.50

Michel Maloof vede pe geamul de la bucătărie maşina care se apropie. E prima care trece pe Billborgsgatan din centrul Norrtälje-ului în peste jumătate de oră. Nu s-ar putea spune că oraşul are o viaţă de noapte vibrantă. Maşina încetineşte şi se strecoară într-un loc de parcare chiar în faţa uşii lui.

Zoran Petrovic iese de pe locul şoferului. E un BMW nou, de la fereastra lui Maloof pare negru, dar ar putea la fel de bine să fie albastru-închis. Portiera din dreapta se deschide. E americanul, Jack Kluger. Maloof îl vede pentru prima oară. Bărbatul de pe trotuar îi aminteşte de un fundaş al unei echipe de fotbal american, are picioarele în formă de X şi partea superioară a trupului supradimensionată faţă de jumătatea inferioară. După toate probabilităţile, nu ştie prea bine unde se află în clipa asta.

Petrovic şi americanul intră în clădire, şi peste câteva secunde se aude soneria. Maloof deschide uşa.

– N-am mai fost de mult, spune Petrovic intrând în apartament.

Maloof zâmbeşte larg.

– Sigur. N-ai mai fost de mult. Salut, salut.

Dă mâna cu americanul. Strânsoarea lui Kluger e puternică şi uscată. Liniştitoare.

– Unde e mâncarea? întreabă Maloof.

– Căcat, bombăne Petrovic. Am uitat.

– Ai uitat? repetă Maloof. Nu poate să-şi ascundă dezamăgirea din voce. Se scarpină pe obraz. Dar eu nu pot… Nu aveai cum să uiţi!

Vorbesc în suedeză. Americanului nu pare să-i pese de conversaţia lor. Sau poate înţelege suedeză, dar nu lasă să se vadă. Potrivit lui Petrovic, Kluger locuieşte în Suedia de câţiva ani deja.

– Scuze, spune Petrovic iar.

Maloof, străduindu-se să pară indiferent, zâmbeşte şi dă din umeri. Totuşi, nu poate să priceapă cum a putut uita Petrovic să treacă pe la McDonald's. Ar trebui să ştie asta, lucrează de atâta timp împreună.

– Nu, nu, spune el în cele din urmă. Nu, e în regulă. Nici o problemă. Putem să mergem acum. Îi aruncă o privire pilotului de elicopter şi adaugă în engleză: Ne trebuie nişte mâncare.

Fără să aştepte răspunsul, intră în hol şi îşi ia pantofii şi haina.

– Doar nu vorbeşti serios? spune Petrovic.

– Vine şi el. Armele sunt în dormitor. Nu-l putem lăsa singur cu armele…

Când a luat autobuzul spre Norrtälje, cu câteva zile în urmă, Maloof a trecut pe lângă un McDonald's din Stockholmsvägen, unul dintre puţinele fast-fooduri deschise până la unu noaptea. Nu au foarte mult timp.

– Haide, haide, spune el atunci când observă că americanul ezită.

Maloof nu s-ar descrie drept superstiţios. Nu e nici măcar religios. Dar nici nu are rost să sfidezi soarta.

Întotdeauna, înaintea unei lovituri, a mâncat un meniu consistent de la McDonald's.

E nenegociabil.

61

01.15

În ultima cameră a apartamentului de pe Strandvägen e o firidă adâncă, şi în acea firidă şi-a pus Caroline Thurn un fotoliu imens. Nu se vede decât dacă intri efectiv în cameră. Îmbrăţişarea moale a fotoliului este locul în care îşi petrece uneori nopţile, cu picioarele pe taburetul pereche sau cu genunchii la bărbie, privind peste Nybroviken. Poate să se întoarcă fie spre acoperişul şi antenele Muzeului Vasa, de lângă siluetele trenuleţelor groazei de la Gröna Lund, fie în cealaltă parte, spre centrul oraşului şi faţadele greoaie de piatră de pe Nybrokajen, care duc spre Raoul Wallenbergs torg.

În ultima săptămână i-a fost neobişnuit de uşor să alunge anumite gânduri şi să-şi ţină grijile la distanţă.

Are pe cap o pereche de căşti mari şi albe, iar pălăvrăgeala neîntreruptă salvată pe hard diskurile pe care le-a copiat şi le-a adus cu ea acasă, hard diskuri care acum sunt stivuite pe blatul din bucătărie, lângă aparatul de Nespresso, o fascinează. Să asculte monologurile lui Zoran Petrovic e ca şi cum ar contempla valurile care se sparg pe ţărm; au o anumită uniformitate hipnotizantă.

În ciuda sutelor de ore înregistrate, încă n-au găsit nici măcar un indiciu referitor la jaful eşuat cu elicopterul.

Supravegherea lor a încetat acum, dar lui Thurn i-a venit ideea s-o ia de la început şi să asculte benzile fără să caute anume indicii despre atacul eşuat asupra depozitului Panaxia. Dacă ar fi ascultat cu o minte receptivă, fără nici o idee preconceptă, ce-ar fi putut să dezvăluie acele ore de convorbiri telefonice? La urma urmei, agenda lui Petrovic era plină cu nume de interlopi.

Acesta a fost gândul iniţial din spatele copierii hard diskurilor şi aducerii lor acasă. Dar cu cât ascultă mai mult insuportabilul torent de cuvinte al lui Zoran Petrovic, fluxul constant de zgomot menit să-l facă să pară mai interesant, să-i sublinieze importanţa, să-i ridice în slăvi experienţa şi să-l urce mai sus în ierarhie, cu atât mai mare devine nodul de furie din pieptul ei. Bărbatul asupra căruia s-a concentrat în fiecare noapte, până în urmă cu doar o săptămână, e pe cât de obsedat de sine însuşi, pe atât de plin de dispreţ la adresa societăţii care i-a oferit şanse în viaţă. Indiferent cât de umil încearcă

să apară, Zoran Petrovic manifestă o aroganţă necruţătoare faţă de compatrioţii săi care trudesc pentru ca cei asemenea lui să poată trece prin viaţă cât mai lejer cu putinţă.

„Nedreptate“, se gândeşte Thurn. Ea ştie care e senzaţia atunci când eşti lovit de nedreptate.

Treptat, demersul ei iniţial, o încercare fără mari speranţe, s-a transformat într-un comportament maniacal. Începe să noteze metodic indiciile pe care Petrovic le aruncă în timpul conversaţiilor din maşină şi din restaurantele lui. Nici un detaliu nu e destul de grav încât să-l poată trimite la închisoare, dar Thurn e din ce în ce mai convinsă că, dacă o să compare insinuările lui Petrovic cu evenimentele reale din acea toamnă, o să găsească ceva.

Îi aude în căşti tonul încrezător şi se întreabă cum o să vorbească Petrovic atunci când se vor afla în sfârşit faţă în faţă, ea cu pistolul scos şi un mandat de arestare în mână, împingându-l să intre în maşina ei, în drum spre Bergsgatan şi spre arest.

Mult mai jalnic, probabil.

62

01.16

E o noapte rece şi clară. În aer pluteşte miros de muşchi şi pin. La lumina lanternei lui Ezra, Sami Farhan şi Niklas Nordgren trec în revistă echipamentul. Verifică faptul că scările pot fi lungite şi blocate cu uşurinţă. Numără sacii de poştă, pipăie frânghiile, deschid trusa de scule ca să se asigure că e totul acolo, apoi o bagă într-un sac de poştă, împreună cu răngile şi fierăstrăul. Toate acestea au loc în tăcere, în timp ce Ezra luminează cu lanterna unde arată Sami.

Nordgren şi Sami au sosit aproape simultan. Au trecut zece zile de când s-au văzut ultima oară, la Hjorthagen. Nordgren şi-a tras masca de schi în clipa în care a ajuns, nu vrea ca prietenul lui Sami, Ezra, să-l poată identifica.

Sami i-a spus că elicopterul poliţiei nu e la Myttinge, însă Nordgren primeşte această informaţie cu mult calm. Ştie c-o să apară probleme, iar asta e destul de uşor de gestionat. Nu pot da lovitura dacă nu au sub control elicopterele poliţiei. E foarte simplu. Tot ce pot face e să lucreze mai departe şi să spere.

Nordgren continuă să treacă în revistă echipamentul, acordând o atenţie specială articolelor lui. A pregătit deja dozele decupate de coca-cola cu pachete din bandă argintie pe fund. Pachetele sunt pline cu magneţi cu neodim. A pregătit şase doze, dar el speră că va trebui să folosească doar una.

Are şi patru profile care seamănă cu o şină de tren răsturnată, tăiate în bucăţi scurte. Sunt mai grele şi mai incomode, de asta numărul e mai mic. De asemenea, speră că va folosi doar unul dintre ele. Verifică chitul exploziv şi detonatoarele şi îşi face griji din cauza umezelii.

– Ar trebui să testez unul, spune el mai mult pentru sine.

Sami nu are nici o obiecţie. Sunt la kilometri distanţă de cea mai apropiată zonă construită.

Nordgren se apucă de lucru. Are nevoie doar de câteva minute ca să descopere cum cablul de detonare cel lung nu e împreună cu detonatoarele şi bateria.

– Ce cablu, fir-ar al naibii? întreabă Ezra ridicând mâinile.

E primul lucru pe care l-a spus după sosirea celor doi actori cheie. Îşi cunoaşte locul. Nordgren şi-a tras peste faţă masca de schi care impune respect, chiar dacă Ezra a purtat de multe ori una asemănătoare.

Sami, care testa lanternele de cască, se întoarce.

– Cablul, spune Nordgren.

– Am luat tot ce era acolo, strigă Ezra. Crezi că eu sunt vreun…

– Cablul cel lung lipseşte. Are cincisprezece metri lungime.

În mintea lui Nordgren nu există nici o îndoială. Ştie că a împachetat cablul.

– Adică, la dracu', nu ştiu… începe Ezra, dar amuţeşte rapid.

– Ce naiba! mormăie Sami uitându-se la ceas.

E două fără un sfert.

– Avem nevoie de el, spune Nordgren. Fără cablul cel lung nu putem să aruncăm în aer geamul armat de la etajul şase.

Sami se apropie de restul echipamentului. Scormoneşte febril printre frânghii şi saci, sperând să găsească cablul.

Dar cablul nu e acolo.

– Căcat, Ezra! şuieră el.

Ezra Ray pare profund nefericit.

63

01.17

În apartamentul din Norrtälje, Michel Maloof pune mâncarea pe masa din bucătărie. A intrat singur la McDonald's, în timp ce Petrovic şi Kluger aşteptau afară. Trei meniuri mari Big Mac, cu coca-cola zero. Mai sărate. Se aşază şi începe să mănânce, înainte să se răcească. Când ajunge la jumătatea burgerului îşi dă seama că ceilalţi nu au de gând să i se alăture.

Se ridică de la masă şi intră în dormitor. Cei doi se ocupă cu verificarea armelor. Petrovic şi americanul au demontat mitralierele şi pistoalele şi au pus toate piesele pe două cearşafuri.

Se dovedeşte că Kluger e la fel de perfecţionist ca înaltul iugoslav şi că fiecare glonţ trebuie verificat înainte de a fi introdus la loc în încărcător.

– Aş putea face asta legat la ochi, spune fostul puşcaş marin cu puternicul lui accent sudist. Apoi adaugă: Am şi făcut-o legat la ochi.

– Sigur, încuviinţează Maloof. Se răcesc burgerii.

– Nici o problemă, răspunde Kluger.

– Poate mănânc nişte cartofi prăjiţi mai târziu, spune Petrovic, ca să manifeste bunăvoinţă.

– Nu, nu, spune Maloof. Sau poate… pot să mănânc şi burgerul tău?

– Eşti nebun, decide Petrovic.

– Deci e în regulă? întreabă Maloof.

– Absolut în regulă.

Petrovic îşi îndreaptă din nou atenţia spre piesele lui de mitralieră.

Maloof se aşază iar la masă şi, în timp ce scoate burgerul din cutia de carton, încercând să împiedice salata să cadă din el, îşi dă seama că Petrovic şi americanul sunt ca doi copii mari care se joacă cu Lego.

În dormitor, Kluger face exact aceeaşi remarcă.

– E ca un copil mic, îi spune lui Petrovic. Adică, cine mai mănâncă la McDonald’s?

64

02.05

Sami ia o creangă mare de la pământ şi o aruncă în jos, înspre o stâncă. Zboară aşchii. Dar el nu spune nimic. Elicopterul nu e unde ar fi trebuit să fie. Cablul de detonare lipseşte. De asemenea, îşi face griji că scările ar putea fi prea scurte.

Sunt „scări extensibile“, sau cel puţin aşa le-a numit puştiul de la Bauhaus. Una are doisprezece metri lungime, cu trei porţiuni a câte patru metri, iar cealaltă, nouă, trei segmente de câte trei metri. Deşurubezi clemele de plastic, scoţi porţiunile pliate şi apoi înşurubezi clemele la loc.

Cea mai lungă dintre ele o să fie coborâtă prin acoperişul de sticlă pe balconul de la etajul cinci. Apoi o să urce la etajul şase cu ajutorul scării mai scurte şi-o să dea o gaură în sticla armată. Dar Sami nu e convins că doisprezece metri sunt suficienţi ca să ajungă de pe acoperiş pe balcon.

Nu că ar exista scări mai lungi care să poată fi legate de un elicopter.

Trebuie să fie de ajuns.

Sami se plimbă în jurul grămezii de echipamente, tot dându-le ocol, în timp ce Nordgren face tot felul de calcule. Până la Lidingö şi înapoi nu poate dura mai mult de 45 de minute. O să reuşească să aducă cablul aici înainte să aterizeze elicopterul. Are convingerea că e exact acolo unde l-a lăsat el.

Apa şi-a croit drum printr-o mică gaură din talpa pantofului stâng al lui Nordgren. Dintr-odată se simte epuizat, dar ştie că oboseala o să dispară în clipa în care vor trebui să pornească. Dat fiind că Ezra încă nu s-a întors, Nordgren îşi scoate pentru o clipă masca de schi. Are părul ud.

Telefonul lui Sami începe să sune, şi amândoi bărbaţii tresar. Tăcerea din pădure e atât de compactă, briza atât de uşoară, încât nici măcar frunzişul copacilor nu foşneşte; li se pare că zgomotul telefonului ar putea trezi jumătate din Östermalm.

E două şi cinci noaptea.

Sami se uită la ecran. E Echipa 3. Myttinge.

Inspiră adânc înainte să răspundă.

– Da?

– Tocmai a aterizat elicopterul poliţiei.

Västberga, Marieberg şi Norsborg au raportat cu toţii. Totul pare să fie în regulă.

– În sfârşit, e timpul ca Michel să facă ceva, spune Sami.

Îl sună pe Maloof, la Norrtälje. E prima oară când vorbesc după Hjorthagen.

– ’Neaţa, ’neaţa, spune el.

– Bună dimineaţa, răspunde Maloof.

– Avem verde, îl informează Sami. E timpul să pornim.

– Sigur, sigur, spune Maloof, apoi închide.

65

04.39

Echipa 3 constă din doi adolescenţi agitaţi cărora le lipseşte experienţa, chiar dacă nu şi cazierul. Stau ascunşi de ceva timp în pădurea din Myttinge, aşteptând ca elicopterul poliţiei să se întoarcă la bază. Habar n-au cât de mare e miza; habar n-au că fără aportul lor, lunile de planificare vor fi fost în zadar. Au văzut că hangarul e gol, apoi au început să joace jocuri de strategie pe telefoanele mobile.

Dar nu pe cel pe care l-au primit de la Sami.

Când aud în depărtare zgomotul surd al elicei, cu mult înainte ca luminile de avertizare intermitente să apară pe cerul întunecat al nopţii, la început nici măcar nu sunt siguri că e, într-adevăr, elicopterul poliţiei.

După câteva minute aud zgomotul elicopterului care aterizează pe cărucior, urmat de cel al tractării lui în hangar. La cinci minute după asta, piloţii părăsesc zona. Încuie poarta imensă de fier cu un lanţ cu lacăt, apoi urcă în maşina parcată lângă gard şi pleacă.

Atunci îl anunţă Echipa 3 pe Sami că elicopterul s-a întors.

Apoi aşteaptă aprobarea.

Când telefonul sună şi Sami strigă că e momentul, li se pare că au aşteptat foarte mult timp.

Unul dintre băieţi cară cele două truse de scule negre, celălalt ia cleştii mari. Avansează rapid printre copaci, ghemuindu-se involuntar în timp ce aleargă, ca şi cum asta i-ar face mai puţin vizibili. Dar nu e nimeni în jur care să-i vadă, în afară de câţiva iepuri speriaţi. Baza de elicoptere a poliţiei, considerată temporară şi după şase ani de folosinţă, a fost lăsată fără supraveghere în pădurea adâncă din Värmdö.

Băieţii traversează drumul. Primul sparge cu cleştele camera de filmat de pe un stâlp din faţa porţilor, apoi trece la lanţul cu lacăt. La început încearcă să taie lacătul, dar e imposibil, inelul e prea gros. Încearcă lanţul. Asta e o treabă mai uşoară, reuşeşte după doar câteva încercări. Când trage lanţul din gardul de oţel, zgomotul e asurzitor.

Băiatul aleargă înapoi pe drum, ca să ţină de şase în timp ce prietenul lui care duce trusele de scule negre deschide porţile şi intră în incintă. Hangarul are două uşi, iar băiatul decide să pregătească trusele în faţa celei mai îndepărtate. Le pune jos şi deschide capacele.

Fiecare trusă conţine o piatră şi o alarmă de maşină falsă pe care Niklas Nordgren le-a cumpărat de la Teknikmagasinet din Fältöversten.

Alarmele false constau dintr-un bec alimentat de o baterie, care se fixează pe bordul maşinii. Lumina roşie intermitentă e menită să-i păcălească pe eventualii hoţi, lăsându-i să creadă că vehiculul are alarmă. Trusele de scule vopsite în negru sunt din plastic, cumpărate online, şi nu cântăresc aproape nimic. Pietrele sunt bolovani obişnuiţi pe care Nordgren i-a găsit în pădure, dar fără ei un vânt puternic ar fi suficient ca să răstoarne trusele.

Băiatul porneşte cele două alarme false, apoi le prinde de truse. După aceea, pune câte o bombă falsă în faţa fiecărei uşi a hangarului, face câţiva paşi spre poartă şi se întoarce.

De la distanţă, luminile roşii intermitente par ameninţătoare, iar trusele negre sunt greu de zărit; totul e perfect.

La doi kilometri distanţă e o staţie de autobuz.

După vreo sută de metri, primul băiat aruncă cleştele în pădure. Unealta aterizează atât de lin, că nu scoate nici un sunet.

66

04.40

Atunci când Michel Maloof, Zoran Petrovic şi Jack Kluger închid în urma lor uşa apartamentului din Norrtälje, lasă foarte puţine urme, în afară de rămăşiţele meniurilor McDonald's. Petrovic a promis că a doua zi dimineaţă cineva o să vină să elimine „orice firişor de ADN".

Bărbaţii coboară scările fără să vorbească, iar Maloof prinde uşa, ca să se închidă silenţios în urma lor. Strada e pustie.

Iau maşina lui Zoran Petrovic, BMW-ul albastru-închis. Luna, care cu câteva ore mai devreme strălucea puternic, se ascunde acum în spatele unui nor. Cu doar o oră în urmă, Petrovic l-a întrebat pe pilot dacă lumina lunii o să aibă mare importanţă pentru zborul de noapte.

– E mai uşor să vezi, dar asta înseamnă şi că eşti mai uşor de zărit, a venit răspunsul acestuia.

În interpretarea pe care a preferat s-o dea Petrovic, americanului îi era indiferent dacă avea parte de lumină sau nu.

Americanul urcă pe locul din faţă, lângă Petrovic. Maloof preferă să stea în spate, împreună cu armele. Nu pentru că n-ar avea încredere în Kluger, dar nu e o idee bună să laşi un străin să stea în spatele tău cu o armă încărcată.

Petrovic a umplut portbagajul cu canistre cu carburant de elicopter. O să ia tot restul din Stora skuggan.

Printr-o minune, Zoran Petrovic tace în timp ce maşina îi poartă încet în afara micului orăşel. În apartament, aftershave-ul americanului lăsa doar un iz uşor de mosc, dar în spaţiul limitat al maşinii mirosul e mai puternic. Maloof deschide puţin geamul ca să intre nişte aer curat.

– E la dreapta, nu? întreabă Petrovic.

Maloof priveşte în jur.

– Da, da.

Intră pe Kustvägen. De acolo durează mai puţin de două minute ca să ajungă la hangarul de elicoptere din Roslagen. Parchează, lăsând

armele pe bancheta din spate, şi toţi trei se duc să vadă dacă totul e aşa cum trebuie să fie. Nu se zăreşte nici o altă maşină, hangarul e scăldat în întuneric, iar liniştea e absolută. Pinii şi brazii de lângă lac sunt singurul lor public, unul fără suflare.

Americanul se duce la uşa hangarului şi o studiază sceptic.

– Chestiile astea sunt solide, spune el cu engleza lui nazală. Nu le poţi deschide cu şperaclul. Trebuie aruncate în aer.

– Sigur, sigur, e de acord Maloof.

Apoi râde. E comic. Uşa hangarului e cât se poate de sigură. Probabil au instalat-o la recomandarea companiei de asigurări, încercând să-şi mai reducă puţin prima. Ar putea s-o arunce în aer, dar detunătura s-ar auzi în tot cartierul.

Maloof scoate cuţitul cu lamă lungă pe care-l are într-un toc de sub haină. Se apropie de uşă.

– N-o să meargă nicicum, spune americanul, de parcă Maloof ar fi avut de gând să atace uşa de oţel cu cuţitul.

În loc de asta, Maloof despică lung prelata hangarului, imediat lângă uşă. Dat fiind că hangarul e din pânză, nici măcar nu trebuie să facă un efort. Încă o tăietură, şi a reuşit să creeze o clapă care poate fi dată la o parte. Cu un gest îmbietor şi un zâmbet larg, Maloof îi invită în hangar pe Petrovic şi pe pilotul surprins.

Petrovic râde.

– Inteligent din partea lor să cumpere o uşă scumpă.

Cu un zâmbet şi mai larg, Maloof intră în urma lor.

Elicopterul, un Bell 206 JetRanger alb, e acolo unde ar trebui să fie, la capătul rândului, astfel încât să fie relativ uşor de scos afară.

Până aici, totul e aşa cum a promis Manne Lagerström.

Americanul inspectează rapid aparatul. Hangarul miroase a benzină şi a electronice, iar elicopterele imense şi goale sunt aliniate pe trei rânduri. Maloof nu se poate abţine să nu le compare cu nişte albine. E ca şi cum s-ar fi retras pentru odihna nopţii şi odată cu zorile se vor trezi din nou. Palele grele şi lăsate în jos ale elicelor se vor pune brusc în mişcare, comenzile se vor aprinde şi motoarele vor începe să urle.

Kluger se plimbă în jurul elicopterului, atingându-i din când în când corpul metalic. Se urcă în el şi inspectează elicea şi elementele mecanice. Maloof şi Petrovic ies din nou afară ca să aducă armele şi canistrele cu carburant din maşină. Când se întorc, pilotul şi-a terminat verificările, le face semn cu degetele mari ridicate. Totul e cum ar trebui să fie, rezervorul e doar parţial umplut, ca să poată zbura cu încărcătură grea. Reuşesc să-l scoată din hangar cu ajutorul unui mic tractor. Roţile căruciorului trec lin peste terenul plat, poate din cauză că Manne le-a uns suplimentar în vederea operaţiunii din această seară.

Elicopterul alb sclipeşte în lumina lunii. Kluger porneşte motorul, şi elicea se trezeşte încet la viaţă. Un huruit grav, care se transformă într-un muget controlat. După zece sau douăzeci de secunde în care viteza creşte, elicea nu se mai vede; a devenit doar un disc mare care se învârte deasupra aparatului de zbor.

– Bun! strigă Petrovic ca să acopere mugetul elicopterului, după ce au încărcat armele. Ne vedem peste câteva ore, sper.

– Sigur, sigur, strigă şi Maloof.

Kluger e deja pe locul pilotului. Poartă apărătoare de urechi, dar nu căşti. Nu are de gând să pornească sistemul de comunicare în timpul zborului. Ţine picioarele pe pedale şi mâinile pe manete. Petrovic a cumpărat o pereche de ochelari de protecţie, însă Kluger nu are nevoie de ei. Experienţa îi spune că mai mult creează probleme decât ajută.

Maloof îşi ocupă locul de lângă american. Suflul produs de elice trage de hainele lui Petrovic, care priveşte cum imensul bondar se îndepărtează în zbor.

Petrovic se întoarce şi se grăbeşte spre maşină.

E aproape cinci dimineaţa.

67

04.41

BMW-ul albastru e ca proaspăt ieşit din fabrică şi are un motor mai puternic decât maşinile pe care le conduce de obicei Zoran Petrovic. L-a împrumutat de la patronul unei firme de vânzări de automobile, prietenul unui prieten care îi era dator câteva favoruri. Rolul lui Petrovic în evenimentele din acea dimineaţă încă nu a luat sfârşit.

Nu are prea mult timp. Trebuie să ajungă din Norrtälje la Skärholmen în cincizeci de minute, aşa că apasă până la fund pedala de acceleraţie. Când au discutat prima oară despre asta, Maloof a spus că era prea strâns, că trebuiau să găsească pe altcineva, dar Petrovic a insistat. Putea să facă asta.

Să conduci pe autostrada goală cu 200 de kilometri pe oră în acea noapte senină de septembrie, luând lin curbele, e bucurie pură. Maşina nu se balansează câtuşi de puţin, iar motorul e doar un huruit încet. Simţind că are nevoie de muzică, Petrovic dă drumul la radio. „Run This Town“, cu Jay-Z şi Rihanna. Posturile de radio l-au difuzat toată vara. Petrovic dă volumul mai tare.

Şi atunci observă.

Luminile albastre care se ivesc în oglinda retrovizoare. Nu are habar de unde a apărut maşina de poliţie, nu a depăşit nici una, dar nu există nici o îndoială că pe el îl urmăreşte. Nu există nici un alt vehicul pe drum.

Ochelarii de protecţie pe care pilotul i-a refuzat de curând sunt pe locul din dreapta. Petrovic îşi dă seama că probabil are praf de puşcă pe haine şi mâini, de la verificarea armelor de mai devreme. De asemenea, ştie că dacă n-o să apară la timp la locul de întâlnire convenit, o să existe probleme.

Priveşte lung în oglinda retrovizoare.

Încă nu a încetinit. De fapt, potrivit vitezometrului, acum merge cu 220 de kilometri pe oră.

Poliţia câştigă teren. N-o să poată scăpa de ei pe autostradă. Să iasă pe un drum secundar?

Nici măcar nu ştie unde e.

68

05.02

După ce Ezra Ray s-a întors cu cablul pentru detonatoare, în pădurea din Stora skuggan nu s-au spus multe lucruri. Găsise cablul în spatele unui sac de plastic plin cu sticle goale.

La intervale regulate, Sami iese pe câmpul deschis unde va ateriza elicopterul şi-şi mijeşte ochii spre cer. Ştie că o să-l audă înainte să-l vadă, dar nu poate sta nemişcat. Iarba e udă de rouă, iar el simte deja cum se acumulează adrenalina, urmând ca peste jumătate de oră să izbucnească în forţă, dându-i un val de energie. Ideal ar fi să dea o tură rapidă în jurul câmpului, însă decide să nu facă asta.

Nordgren a reuşit să găsească un ciot mult mai confortabil decât bolovanul pe care a stat înainte. Oboseala i-a dispărut, dar nu se simte nici agitat, nici nerăbdător. E greu de explicat. Poate să petreacă săptămâni şi luni de zile planificând ceva care, încă de la început, e o adevărată provocare; ceva la care fiecare problemă pe care o soluţionează îi aduce un sentiment profund de satisfacţie. Dar când vine în sfârşit momentul, nu mai simte decât dorinţa de a termina. Nimic altceva.

– Nu dormi, nu-i aşa? întreabă Ezra de pe bolovanul lui de la câţiva metri distanţă.

E o glumă.

– Nici într-un caz, răspunde Nordgren încet.

E cinci şi două minute când sună telefonul lui Sami. E la jumătatea drumului de întoarcere spre pădure şi ştie că Nordgren îl va fi auzit. Vocea lui Maloof e înecată de zgomotul motorului. Sami nu-i distinge bine cuvintele, dar din context e evident de ce sună.

Sunt pe drum.

După un minut, tăcerea care domneşte peste Frescati şi Stora skuggan e întreruptă.

La început e doar un huruit încet, la mare depărtare, dar simţurile lor sunt ascuţite la maximum.

Niklas Nordgren se ridică în picioare şi rămâne perfect nemişcat.

Sami şi Ezra, care s-au dus să aducă echipamentul pe câmp, se opresc în loc.

Ascultă.

Îngăduie zgomotului elicopterului să devină mai puternic.

E ca şi cum cineva a dat volumul mult mai tare decât suportă boxele.

Ca la o comandă, Sami şi Ezra lasă echipamentul şi aleargă împreună cu Nordgren pe câmpul întunecat. Se opresc. Au delimitat triunghiul în urmă cu o oră. Aprind torţele.

Elicopterul coboară. Zgomotul e asurzitor, dar Sami îl resimte ca bucurie pură. Euforie. Aparatul alb pare aproape că pluteşte peste vârfurile copacilor, spre locul în care stau ei.

Pilotul încearcă să găsească poziţia corectă deasupra celor trei lumini. Timp de câteva secunde, elicopterul stă complet nemişcat, atârnând liber în aer, însă apoi pilotul îl coboară lin. Vântul face copacii să foşnească, iar tufişurile se culcă la pământ.

Sami şi Ezra îşi trag măştile de schi.

Nici unul nu are de gând să-l lase pe pilot să-i vadă faţa.

Jack Kluger aterizează, stinge motorul şi elicea se opreşte. Din elicopter sare Maloof. Îi îmbrăţişează pe Nordgren şi pe Sami, dar nu-şi spun prea multe unul altuia. O să aibă timp pentru asta mai târziu.

Fiecare dintre ei e conştient că cronometrul a pornit. Nu e improbabil ca cineva să fi văzut sau auzit elicopterul, fie pe drumul dinspre Norrtälje, fie pe ecranul vreunui radar.

În timp ce Maloof, Nordgren şi Ezra aleargă în pădure ca să ia echipamentul şi să-l urce la bord, Jack Kluger umblă în jurul elicopterului, arătându-i lui Sami spaţiul minuscul de depozitare. Abia dacă va fi loc pentru un singur sac de poştă. Va trebui să folosească habitaclul.

Maloof şi Nordgren leagă scările de tălpile elicopterului cu ajutorul unor cabluri. E mult mai uşor decât şi-au închipuit, scara cea scurtă nu e prea scurtă şi cea lungă nu e prea lungă. În acest timp, Sami şi Ezra încarcă restul lucrurilor în cabină.

Când elicopterul decolează, după câteva minute, îşi dau seama cât de strâmt e spaţiul. Au de gând să lase la Västberga multe din lucrurile pe care le-au adus cu ei, ca să facă loc pentru sacii cu bani.

Nordgren şi Sami stau pe scaunele din spatele lui Kluger şi Maloof. Bubuitul din cabină e puternic şi ritmic. E aproape cinci şi zece minute dimineaţa când simt acceleraţia decolării şi elicopterul zvâcneşte în aer. Mişcarea li se pare în acelaşi timp incredibil de uşoară şi insuportabil de grea.

Kluger face un viraj abrupt, iar contururile întunecate ale pădurii de lângă universitate par să se îndrepte direct spre ei. Când aparatul se redresează, sub picioarele lor se aşterne întinderea neagră şi tăcută a Parcului Haga. La nord, Solna licăreşte ca un mic orăşel, iar la sud, Centrul Wenner-Gren domină clădirile din jur, reamintindu-le că Stockholmul e un oraş pe orizontală. Luminile albe şi roşii ale maşinilor de pe Uppsalavägen sunt ca nişte picături de apă care se rostogolesc de-a lungul unui viaduct.

Sami, Maloof şi Nordgren îşi îmbracă vestele antiglonţ în tăcere şi îşi trag măşti negre de plastic peste măştile de schi. Înainte de a urca la bord, fiecare din ei a lipit cu bandă adezivă orice deschizătură rămasă pe lângă haine, în jurul mănuşilor şi al pantofilor, ca să se asigure că nu lasă ADN în urma lor.

Nordgren îşi pune şapca. Echipamentul îi face mai puţin mobili, dar nu au idee ce i-ar putea aştepta în interiorul clădirii. Explozivii sunt un risc. Acesta e motivul pentru care au lanterne pentru cască. Dacă electricitatea se întrerupe, indiferent de motiv, vor avea nevoie de lumină ca să se poată mişca liber.

Kluger o ia peste apă. Urmează linia autostrăzii spre sud, pe lângă insulele Essinge, unde casele frumoase de deasupra stâncilor sunt scăldate în întuneric, iar maşinile stau parcate strâns de-a lungul străzilor înguste. Plafonul de nori se sparge, la înălţimea aceea vântul e puternic, Dar mai jos, unde zboară ei, nu are mai mult de câţiva metri pe secundă.

Nordgren verifică încă o dată explozivii, cablurile, bateriile şi cutiile de cola din rucsac. Detonatoarele le ţine într-unul din buzunarele vestei.

Sami îşi verifică arma.

Maloof se uită la ceas. Au timp suficient, întrebarea e dacă nu merg prea repede. O să reuşească Zoran Petrovic? Să-i ceară să trimită un

SMS când ajunge, pentru orice eventualitate? Maloof nu e sigur. Apoi gândurile lui se îndreaptă spre Alexandra Svensson, care ar fi şocată dacă l-ar vedea acum, cu masca lui neagră de schi. Nu se simte vinovat că nu i-a spus totul despre el, a lăsa la o parte unele detalii nu e acelaşi lucru cu a minţi. El are două vieţi diferite, şi se întreabă dacă acestea s-ar putea contopi în una singură. Ar putea oare Alexandra să devină o parte permanentă a vieţii lui? se gândeşte el în timp ce văluri subţiri de nori trec pe lângă elicopter ca nişte fantome neliniştite. Şi-ar putea-o oare imagina stând în bucătăria din casa părinţilor lui din Fittja şi simţindu-se bine acolo? El aşa speră. Dacă totul merge conform planului în următoarea oră, va putea să fie mai sincer în viitor, când banii vor deveni curaţi şi viaţa mai simplă. Maloof dă din cap imperceptibil. La asta a tânjit el, ca viaţa să devină mai simplă.

Plutesc pe cer. Din când în când, elicopterul se zdruncină brusc, şi de fiecare dată e o surpriză. Sami se gândeşte că la aterizare o pală neaşteptată de vânt o să răstoarne mica bulă de oţel. Ştie că asta n-o să se întâmple, a verificat statisticile, zborul cu elicopterul e relativ sigur. Dar zdruncinăturile bruşte îl împiedică să se relaxeze; senzaţia e că sunt la capătul unei bande de cauciuc de care cineva tot trage la întâmplare.

Gândurile lui se îndreaptă spre John. Cât de mult ar râde la golurile de aer care îi fac periodic să salte într-o parte!

Sami nu încearcă să-şi imagineze ce-i aşteaptă. Ştie ce are de făcut, din secunda în care elicopterul aterizează pe acoperişul din Västberga până în momentul în care se urcă în maşinile care o să-i ducă departe de Norsborg. Repetiţiile şi pregătirile din ultima săptămână au fost atât de frecvente şi de intense, că, într-un fel, aproape are senzaţia că a mai făcut asta, că jaful a avut deja loc.

În schimb, în timp ce priveşte lung luminile de pe autostradă, farurile care aleargă spre Södertälje ca un şir de perle albe, se gândeşte la cele două familii ale lui: părinţii şi fraţii, Karin şi băieţii. Ştie, în adâncul sufletului, că nu le poate câştiga pe amândouă. Ceea ce va putea să le spună fraţilor lui mâine îi va readuce respectul şi recunoaşterea lor, dar e exact acelaşi lucru care ar putea-o face pe Karin să-şi strângă bagajele, să ia copiii şi să-l părăsească.

E o situaţie fără ieşire. Dacă nu poate spune nimănui de unde provin banii, atunci cum o să ştie fraţii lui că a fost vorba de ceva mai mult decât nişte promisiuni goale? Iar dacă spune adevărul, dacă în oraş se răspândesc zvonuri despre autorii jafului, cum îi va explica lui Karin că, de dragul lor, n-a avut de ales?

Elicopterul virează brusc la dreapta, iar Sami alunecă într-o parte. E apelul de trezire de care are nevoie. Îşi goleşte mintea. Ignoră toate aceste gânduri şi speculaţii. Este aici acum, şi e timpul să se apuce de treabă.

69

05.02

Zoran Petrovic iese de pe autostradă. Coboară breteaua de ieşire cu doar puţin peste 150 de kilometri pe oră. Vede în oglinda retrovizoare că maşina de poliţie s-a apropiat considerabil. Când stinge radioul, sirena se aude tare.

Nu are un plan.

Improvizează.

Ieşirea îl scoate pe un drum îngust de ţară care duce într-o pădure. Calcă frâna înainte să ajungă la o intersecţie şi sare afară din BMW. Maşina de poliţie e încă la câteva sute de metri distanţă, iar scrâşnetul frânării ei bruşte sfâşie întunericul.

Petrovic aleargă în jurul maşinii spre marginea drumului. Îşi desface cureaua, se descheie la pantaloni şi-i lasă să cadă împreună cu chiloţii. Se lasă pe vine, în timp ce maşina de poliţie opreşte în spatele lui.

Nu se preface. Încearcă zgomotos să se cace cu adevărat.

Poliţiştii sar jos din maşină. Unul dintre ei are o lanternă, cu care îl luminează pe iugoslavul ghemuit.

– Ce dracu' încerci să faci? strigă poliţistul.

Dar când văd ce face Petrovic, rămân la distanţă.

– Mă doare groaznic burta, se plânge Petrovic. M-am panicat. Trebuia să fac asta.

– Dar nu poţi să te apuci pur şi simplu să…

– Ce ticălos afurisit!

– Va trebui să găseşti o toaletă, spune ferm primul poliţist.

– Am intoleranţă la lactoză, geme Petrovic, fără să se ridice.

– Ai auzit ce-am spus? întreabă primul poliţist, pe un ton considerabil mai ţâfnos acum. Asta e tulburarea liniştii publice. Pentru asta poţi să

ajungi la închisoare.

Poliţiştii sunt convinşi că ameninţarea o să funcţioneze. Cu un suspin disperat, mai degrabă un urlet, Petrovic se ridică în picioare fără nici o tragere de inimă.

– E budă la benzinăria Statoil, spune nonşalant colegul poliţistului, încercând să fie de ajutor.

– Căcat, mormăie Petrovic. Cât de departe e? Nu ştiu dacă…

– Pleacă! se răsteşte primul poliţist. Imediat. Şi ai grijă să respecţi limita aia de viteză afurisită, chiar dacă te doare burta.

Petrovic nu are nici o intenţie să ispitească soarta. Se încheie la pantaloni, în timp ce ocoleşte maşina, şi se urcă la volan înainte ca poliţiştii să apuce să se răzgândească. Porneşte şi îi vede în oglinda retrovizoare urmărindu-l cu privirea.

Probabil că tot acest incident li se pare extrem de amuzant.

În clipa în care nu-i mai vede, Petrovic calcă iar acceleraţia şi revine la 150 de kilometri pe oră. Mobilul de pe scaunul de alături se aprinde. Un mesaj de la „Zlatan Jr“. Unul din multele lui nume pentru Michel Maloof. Fără să ridice piciorul de pe acceleraţie, înşfacă telefonul de pe scaun ca să citească mesajul.

70

05.13

Se apropie dinspre nord.

Elicea elicopterului îşi croieşte drum prin aerul liniştit.

Bubuitul ritmic al motorului sfâşie tăcerea.

La 75 de metri sub ei, apa neagră goneşte cu 100 de kilometri pe oră, ca şi insulele imense, acoperite de pădure, unde o lumină ocazională dezvăluie un grup de case sau o fermă. În noaptea aceasta, contururile insulelor seamănă cu nişte pete de cerneală gri dintr-un test Rorschach.

În cabină, patru bărbaţi tăcuţi, îmbrăcaţi în negru, sunt legaţi de scaunele lor. Fiecare e complet nemişcat şi priveşte drept înainte, fiecare cu gândurile lui.

Pe pământ, luminile maşinilor şi stâlpilor de pe stradă licăresc, faţade iluminate şi becuri care au ars toată noaptea în clădirile de birouri joase de la marginea autostrăzii. Dar cei patru bărbaţi nu văd nimic din toate acestea. Ochii lor sunt aţintiţi drept în faţă.

Cea mai strălucitoare lumină din faţa parbrizului curbat al elicopterului se înalţă de pe acoperişul depozitului de bani G4S din Västberga. E ca o baliză care luminează acoperişul, ca o revelaţie.

Pentru ei, începând din acest moment viaţa li se împarte între cea de dinainte şi cea de după dimineaţa de 23 septembrie.

Mâna lui Sami strânge mai tare mitraliera din poală.

Nordgren închide ochii pentru o clipă.

Maloof întrezăreşte trecător stelele printr-o gaură dintre nori.

Ăsta e un semn bun.

Kluger se poziţionează drept deasupra acoperişului şi lasă elicopterul să coboare încet.

Aterizează uşor ca o pană. Kluger se întoarce spre Maloof cu un

zâmbet larg şi dă mulţumit din cap.

E aproape cinci şi un sfert; călătoria a durat exact conform planului.

Toată lumea ştie ce are de făcut. Fiecare are rolul lui.

Acum trebuie să lucreze rapid.

Maloof e primul care coboară din elicopter. Nordgren rămâne înăuntru şi începe să-i dea echipamentul.

Sami apucă mânerul barosului greu şi sare jos din cabină. În timp ce el aleargă spre luminatorul în formă de piramidă, Nordgren se dă jos din elicopter şi-l ajută pe Maloof să dezlege scările de pe tălpile aparatului. Lucrează în ritm cu bubuitul surd al elicei. Şi exact când ei termină şi pleacă cu scările, Kluger decolează.

Elicopterul alb se înalţă pe cerul întunecat al nopţii. Suflul elicei trage de sacii de poştă plini cu echipament care zac încă pe acoperiş.

Sami a ajuns la luminator.

Aşază capătul greu al barosului pe acoperiş şi prinde bine mânerul de lemn. Apoi se pregăteşte. Îşi îndoaie genunchii; găseşte o poziţie joasă şi stabilă. Ridică barosul şi-l învârte cu o mişcare curgătoare deasupra capului. Îi simte greutatea în fiecare centimetru al trupului, simte cum puterea mişcării preia controlul şi îl ajută să continue.

Barosul izbeşte în mijlocul uneia dintre ferestrele pătrate, de un metru lăţime. Vibraţia urcă pe mâner spre mâinile lui Sami. E o lovitură perfectă.

Sami priveşte lung sticla.

Pare să nu aibă nici o zgârietură.

71

05.14

Până acum, noaptea a fost relativ calmă. Kalle Dahlström, ofiţerul de serviciu de la centrul regional de comunicaţii al poliţiei, n-a avut prea multă treabă. Tura din noaptea asta e a doua din săptămâna curentă, conform fişei de pontaj trebuie să facă trei la rând, urmate de o zi liberă, până să revină la programul obişnuit. Telefoanele tac, iar colega lui, Sofi Rosander, doarme pe canapeaua incomodă pe care cine ştie ce sadic a adus-o ca să împiedice personalul să se odihnească. La trezire o să i se pară că cineva i-a sudat spatele drept.

Kalle joacă Tetris pe telefon. Se mândreşte în secret că e foarte bun, dar nu vrea să le dezvăluie şi altora scorul lui substanţial. În ciuda orelor, săptămânilor şi zilelor pe care le-a petrecut cu şirurile de blocuri colorate, încă e un amator în comparaţie cu adevăraţii profesionişti.

Când unul dintre telefoane începe brusc să sune, Dahlström tresare. Răspunde prin apăsarea unui buton din faţa lui. Nici nu trebuie să ridice privirea de la mobil.

E cinci şi paisprezece minute. Bărbatul de la celălalt capăt al firului e agent de pază şi vorbeşte într-o suedeză stricată, aproape imposibil de înţeles.

În cele din urmă, Dahlström reuşeşte să-şi dea seama că omul vorbeşte despre un jaf asupra unei companii de servicii financiare din Västberga.

– Un jaf asupra unui transport în siguranţă? răspunde el, fără să fie surprins.

Vehiculele blindate sunt noile bănci. Zilele acestea, şase din zece jafuri vizează paznici care transportă bani, fie asupra lor, fie cu maşina. Singurul lucru care-l surprinde pe Dahlström e momentul. Cine ar putea să transporte bani la ora asta?

– E depozitul de bani G4S, explică paznicul la telefon. Au venit cu un elicopter.

Dahlström ridică privirea de la şirurile de pătrate. Priveşte în gol spre

pagina de start albastră a calculatorului său, ca şi cum ea i-ar putea oferi răspunsuri, apoi îl roagă pe paznic să repete ce-a spus.

– E un elicopter, insistă paznicul.

– Un elicopter? spune Dahlström.

– A decolat iar. Acum pluteşte în aer.

Lui Dahlström nu-i vine să-şi creadă urechilor. Un elicopter care atacă un depozit de bani din Västberga? El cunoaşte zona, secţia districtuală Söderort e pe Västberga gårdsväg, la nu mai mult de o sută de metri de sediul companiei de transport în siguranţă. A fost el însuşi la secţia aceea, cu doar o lună în urmă.

– Eşti sigur că e aşa?

– Eşti prost? răspunde paznicul.

Sofi Rosander s-a trezit pe canapea. A auzit conversaţia, convorbirile telefonice intră automat pe difuzor.

– Trebuie să sunăm pe cineva, şopteşte ea.

– Rămâi la telefon, îi ordonă Dahlström paznicului.

– Trebuie să dăm alarma, repetă Sofi Rosander. Şi să-l sunăm pe comisarul districtual.

– Nu pot s-o sun pe Caisa Ekblad, fir-ar a dracu', şi s-o trezesc, protestează Dahlström, îngrozit de acest gând. Îl sun mai bine de Månsson. El răspunde de Söderort. E problema lui.

Durează ceva timp până ca Dag Månsson să răspundă. Pare confuz, abia trezit din somn şi iritat. Dahlström se prezintă şi repetă informaţia pe care tocmai a primit-o. Månsson reacţionează la fel de surprins.

– Depozitul de bani din Västberga? Dar e chiar lângă secţie.

Dahlström trebuie să repete informaţia de mai multe ori până ca Månsson să înţeleagă în sfârşit că hoţii au aterizat cu un elicopter pe acoperişul lui G4S.

– Vin acum, spune el. Sun comisarul de pe drum. Voi daţi alarma.

72

05.16

Elicopterul e în aer, plutind imediat în dreapta clădirii, suficient de departe ca să nu-i stânjenească pe cei trei bărbaţi care lucrează pe acoperiş.

Când şi-a dat seama că ceva nu e în regulă, Maloof s-a grăbit să i se alăture lui Sami. Se lasă amândoi pe vine şi studiază de aproape geamul. Graţie luminii de dedesubt, văd o crăpătură mică, subţire, dar lungă.

Maloof ştie că e posibil ca ea să fi existat dinainte, dar decide să-şi ţină bănuiala pentru sine.

– Dă-i bătaie, dă-i bătaie, îl îndeamnă el, apoi se întoarce spre Nordgren, care a început să înşurubeze scările. Cea mai lungă pare inimaginabil de lungă, dar trebuie să ajungă tocmai până la etajul cinci. Să mutăm totul lângă fereastră, îi spune lui Nordgren.

E mai mult un fel de psihoterapie. Trebuie să rămână ocupaţi în timp ce Sami îngăduie barosului să-şi facă treaba.

Sami loveşte geamul. Loveşte iar. Mişcarea îl duce cu gândul la un deţinut dintr-o carieră de piatră dintr-un film de la începutul anilor ’60. De fiecare dată când izbeşte fereastra, barosul scoate acelaşi bubuit surd, acelaşi anticlimax; după a cincea, a şaptea sau a unsprezecea lovitură, după ce Nordgren şi Maloof au mutat toţi sacii, frânghiile, scările, uneltele şi explozivii lângă fereastră, răbdarea începe să dispară.

Conform planului lui Maloof, trebuie să plece de acolo într-un sfert de oră. Cincisprezece minute. Nu poate să dureze mai mult.

Trei din acele cincisprezece minute au trecut deja, şi ei n-au reuşit nici măcar să spargă geamul.

– Îl arunc în aer, spune Nordgren încet către Maloof, care dă din cap.

Nordgren se apleacă să pregătească explozivul, dar chiar atunci se aude zgomotul barosului care sparge geamul în mii de bucăţele.

Cu ajutorul lui Nordgren, Maloof ridică deasupra lui şi apoi vertical în

aer capătul scării lungi, apoi o coboară cu atenţie prin gaura din luminator. Balconul de la etajul cinci e exact sub ei, îngust aproape cât un pervaz.

Coboară scara încet prin interiorul clădirii. Trebuie să fie suficient de lungă.

Ulterior, Michel Maloof îşi va aminti acele câteva momente ca fiind cele mai lungi din cursul întregii operaţiuni. Dacă scara e prea scurtă, totul s-a terminat. Nu vor avea altceva de făcut decât să cheme elicopterul şi să plece.

Metru cu metru, scara dispare prin gaura din fereastra spartă. Când au mai rămas doar treizeci de centimetri din cei doisprezece metri totali, picioarele scării ating podeaua.

Maloof se lasă în faţă şi priveşte în jos.

– Cred c-o să meargă, spune el.

Poziţionarea scării a durat douăzeci şi cinci de secunde.

Au părut mai degrabă douăzeci şi cinci de minute.

Nordgren ia scara mai scurtă şi o aruncă pe umărul drept. În cealaltă mână ia un sac cu explozivi.

– Ţii de ea? îl întreabă pe Maloof.

Începe să coboare fără să aştepte răspunsul.

Maloof ţine de scară cât de strâns poate. Scara se zguduie. Nordgren e abia la jumătatea ei când scara începe să se îndoaie de parcă ar fi din bambus.

Dar nu cedează.

Maloof îl roagă pe Sami s-o ţină, ia cât de multe lucruri poate şi o ia pe urmele lui Nordgren. Sami coboară ultimul; are cureaua Kalaşnikovului atârnată de gât.

73

05.18

– Ai putea da radioul puţin mai încet? întreabă Claude Tavernier cât de diplomatic poate, chiar dacă ştie deja că răspunsul o să fie o lungă şi dificilă dojană.

Ann-Marie ascultă întotdeauna radioul când lucrează. A reuşit să găsească posturi pe frecvenţe despre care nimeni altcineva nu ştia că există. În clipa asta savurează hituri suedeze din anii ’60, non-stop, fără reclame. Din cei paisprezece oameni care lucrează în tura asta, cinci şi-au adus căşti ca să evite melodiile lui Ann-Marie, dar ceilalţi sunt obligaţi deja de ore întregi să suporte hituri suedeze vechi.

Au reuşit să evite orice conflict până acum, dar, ca de obicei, răbdarea începe să se împuţineze odată cu apropierea zorilor. Tavernier are teoria că atmosfera din sânul colectivului depinde de calitatea aerului; a şi ridicat această problemă în faţa conducerii. În fiecare tură de noapte e la fel. În noaptea asta, pe deasupra volumului de muncă normal, au trebuit să se ocupe şi de două transporturi suplimentare de la Panaxia. Compania mai mică nu mai avea capacitatea s-o facă, după mutarea de săptămâna trecută.

Asta înseamnă că ritmul e mai intens decât de obicei.

După ce sunt primiţi şi înregistraţi la Trezorerie, banii sunt trimişi la departamentul de numărat printr-un sistem pneumatic intern. La etajul şase, angajaţii nu trebuie doar să numere şi să ambaleze banii, ci şi să extragă toate bancnotele care sunt prea vechi sau deteriorate ca să revină în circulaţia generală. La sfârşit, depunerea e înregistrată şi totul e trimis înapoi la Trezorerie.

Încăperea e mare şi uşor în formă de U, ceea ce înseamnă că oamenii care lucrează la un capăt nu-i văd pe cei care lucrează în celălalt capăt. Asta înseamnă şi că, teoretic, e posibil să păstrezi distanţa faţă de Ann-Marie şi de radioul ei, dar Tavernier tot trebuie s-o roage să dea volumul mai încet. Ca de fiecare dată. Şi, ca de obicei, Ann-Marie, care este în conducerea sindicatului şi, în acelaşi timp, deţine funcţia de reprezentantă a angajaţilor companiei, explică ritos ce drepturi are.

Unul dintre aceste drepturi este cel de a asculta muzică.

În noaptea asta, Claude Tavernier are mult mai puţină răbdare decât de obicei. Nu ştie nici el de ce. Însă acesta este motivul pentru care ridică vocea şi o întrerupe pe Ann-Marie înainte ca ea să apuce măcar să protesteze.

– Dă-l mai încet, Ann-Marie, dacă nu vrei să-l dau eu!

Ann-Marie e atât de şocată de această schimbare de atitudine, încât întinde mâna şi răsuceşte butonul de volum al vechiului aparat de radio. Nu e al ei, aparţine companiei.

După ce coardele languroase amuţesc, aud cu toţii.

Sunetul care vine de afară.

Colegii le dau coate celor care au căşti, ca să audă şi ei.

– Ce naiba e asta? întreabă cineva tare.

Încăperea de la etajul şase nu are ferestre, dar e limpede că bubuitul răsunător pe care nu-l poate identifica nimeni vine de afară.

– Nu e aerul condiţionat, nu-i aşa?

– Să-l întrebăm pe şef ce să facem? propune Ann-Marie.

Vocea ei e plină de ironie, ca pentru a scoate în evidenţă perplexitatea lui Claude Tavernier, care stă în mijlocul sălii, cu toate privirile aţintite asupra lui.

Asemenea multora dintre cei care au condus un vehicul de transport în siguranţă sau au lucrat pentru o companie care se ocupă cu aşa ceva, Tavernier are experienţa personală de a fi fost jefuit. De asta primul lui gând e că trebuie să fie un jaf. E o presupunere automată. Dar la etajul şase, într-unul dintre cele mai sigure depozite din Stockholm, cu o secţie de poliţie aflată la o aruncătură de băţ, Tavernier alungă acest gând. Pare atât de neverosimil.

– Lucraţi mai departe, spune el. Mă duc să văd.

– Ce erou, murmură Ann-Marie.

În timp ce Tavernier iese din încăpere, se aude un chicotit încet.

Iese pe coridor; la dreapta lui sunt lifturile şi scările. O ia în partea cealaltă, la stânga, şi trece pe lângă câteva uşi încuiate pe care le deschide cu cartela de acces. Se îndreaptă spre camera de odihnă,

unde există o fereastră care dă în atrium. Planul lui e să arunce o privire rapidă la etajele de jos, să vadă dacă cineva de acolo a auzit zgomotul.

Dar când intră în camera de odihnă, primul lucru pe care îl observă sunt doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru care coboară pe o scară de pe acoperiş, cu saci în spate.

Tavernier are nevoie de câteva secunde ca să proceseze ceea ce vede.

Aleargă înapoi la departamentul lui, dar nu atât de repede încât să nu aibă timp să se asigure că toate uşile pe care le deschide rămân încuiate cum trebuie în urma lui.

Calităţile lui de lider urmează să fie puse la încercare. E timpul să demonstreze că e capabil, că e puternic.

Când ajunge la departamentul lui, toată lumea amuţeşte şi se întoarce să-l privească. Bărbatul care tocmai a intrat pe uşă nu e acelaşi cu cel care a plecat cu câteva minute în urmă. Faţa palidă şi ochii măriţi ai lui Tavernier lasă să se vadă că s-a întâmplat ceva serios, nu e nevoie să le solicite atenţia. La radioul lui Ann-Marie, o voce masculină gravă cântă încet.

– Asiguraţi banii, ordonă Claude Tavernier.

Nimeni nu protestează şi nu pune întrebări, nici măcar Ann-Marie. De-a lungul anilor au repetat la nesfârşit tocmai acest exerciţiu. Trebuie să mute, cât mai repede posibil, pachetele cu bancnote în cuştile cu gratii din mijlocul încăperii. În dimineaţa aceea probabil că sunt peste o sută de milioane de coroane. Majoritatea în bancnote de cinci sute, dar şi bancnote mai mici.

Ostentativ, Tavernier se mişcă încet. Cu toată adrenalina care-i străbate venele, ar prefera să alerge între mesele de lucru, ca să se asigure că toţi îşi fac treaba rapid şi eficient. Dar ştie că dacă lasă să se vadă vreun semn de panică, aceasta se va răspândi în încăpere ca un ecou.

Se duce la biroul lui şi încearcă să găsească numărul de la Skövde. Instrucţiunile pe care le are sunt cât se poate de limpezi. Există proceduri, un plan bine gândit pe care trebuie să-l urmeze. La fiecare patru luni, Palle Lindahl, şeful securităţii de la G4S, pune în scenă o repetiţie generală cu toţi managerii de nivel mijlociu ai companiei.

Primul lucru care trebuie făcut în astfel de situaţii e să sune la centrul

de urgenţă de la Skövde.

Însă Skövde şi-a schimbat numărul în urmă cu câteva săptămâni, iar Tavernier nu găseşte bucata de hârtie cu noile date. Ştie că e undeva pe biroul lui. În timp ce angajaţii lui continuă să mute banii cu asiduitate, Claude Tavernier simte cum panica i se intensifică. Are o singură treabă de făcut, să dea un telefon, dar se pare că nu reuşeşte să facă nici măcar asta.

Se opune impulsului de a smulge sertarele biroului şi de a le arunca pe jos. În cele din urmă, e forţat să accepte faptul că numărul celor de la Skövde nu e unde ar trebui să fie. Ia telefonul şi-l sună pe Valter de la parter.

– Valter? Sunt Claude de la Numărat. A intrat cineva în clădire.

Nu vrea să spună prea multe, deoarece oamenii din jurul lui stau cu urechile ciulite. Se străduieşte să vorbească fără urmă de accent francez.

– Am raportat, răspunde Valter. Am sunat deja la Skövde.

Tavernier încuviinţează din cap şi expiră. Aşa mai merge. Informaţia a fost transmisă la Skövde. Nu-l poate învinovăţi nimeni că n-a făcut asta.

74

05.19

E puţin trecut de cinci şi douăzeci dimineaţa când Caisa Ekblad, Comisarul Poliţiei Districtuale, e trezită de zgomotul furios al telefonului. E obişnuită cu apelurile la cele mai diverse ore, aşa că răspunde cu o voce clară şi uniformă, ca şi cum ar fi stat lângă telefon aşteptând apelul. Abia primăvara trecută Caisa Ekblad era colegă cu Dag Månsson, unul dintre şefii districtuali din spatele numirii ei.

– Avem o alertă neobişnuită, spune Månsson. Gâfâie la telefon. Tocmai pleacă de acasă, coboară scările blocului. Un posibil jaf în derulare la Västberga. Am primit rapoarte despre un elicopter care a aterizat pe acoperişul depozitului de bani G4S.

– Un elicopter? repetă Ekblad.

– Clădirea e practic vecină cu secţia de poliţie.

Månsson a ajuns în garaj şi se urcă în maşină.

– Hoţii au venit cu elicopterul? repetă Ekblad.

Nu vrea să existe nici o neînţelegere.

– Aşa se pare. Nu e o alarmă obişnuită.

– O sun pe Olsson, spune Comisarul Poliţiei Districtuale.

Simte instinctiv că hoţii cu elicoptere nu sunt ceva ce ar trebui gestionat de poliţia locală.

– Foarte bine, aprobă Månsson.

– Te sun înapoi cât de repede pot, spune Ekblad.

– Şi eu la fel.

Månsson pune capăt convorbirii în timp ce intră pe autostrada Essingeleden.

Relaţia dintre comisarul-şef pentru zona Stockholm şi Comisarul Poliţiei Naţionale funcţiona aşa cum o cereau circumstanţele. Păstrau

distanţa una faţă de cealaltă. Două femei ofiţer de poliţie într-un mediu dominat de bărbaţi, două carieriste înconjurate de birocraţi, doi ofiţeri cu experienţă care acum aveau roluri predominant administrative, de fapt aveau destul de multe de învăţat una de la alta. Dar funcţiile de conducere ale lui Ekblad şi Olsson nu erau compatibile. Era vorba mai mult de afinitate personală decât de faptul că erau femei care concurau între ele în loc să concureze cu bărbaţii din poliţie.

– Căcat, fu prima reacţie a Comisarului Poliţiei Naţionale.

Comisarul Districtual observă completa lipsă de surpriză din tonul lui Therese Olsson; detectă doar furie.

– Ştiai despre asta?

– E cazul nostru, Caisa, spune Olsson, evitând întrebarea. Preluăm noi de aici. Spune-le oamenilor tăi să blocheze ieşirile. Trimite acolo câteva maşini de poliţie, cu luminile aprinse, şi ne ocupăm noi de restul.

– Scuze, dar nu ştiu… Asta se întâmplă acum, practic pe treptele secţiei din Söderort. Probabil ar fi mai rapid dacă am interveni noi.

– Lucrăm la asta de o lună, Caisa. E prea mare pentru voi.

– O lună? exclamă Ekblad surprinsă. Fără să mă informaţi?

Olsson tace o clipă, apoi spune:

– Nu avea nici o legătură cu tine.

Ekblad explodează. Cu o furie reprimată şi cu un nivel de claritate pe care de obicei îl păstrează pentru conversaţiile cu copiii de cinci ani, explică faptul că un jaf plănuit în zona Stockholmului are foarte mult de-a face cu Comisarul Districtual din Stockholm. Dacă Olsson nu poate să înţeleagă asta, atunci poate că Autoritatea Poliţiei ar trebui informată, la următoarea ei şedinţă, că are un Comisar analfabet.

– Caisa, eu… începe Olsson.

Însă Ekblad pune capăt apelului fără să-i mai asculte scuzele. E încă în pat, dar aruncă pătura la o parte cu furie şi o ia spre baie. Atunci aude cum sună mobilul, urmat la scurt timp de telefonul fix. Nu răspunde. În momentul în care o ia spre garaj, furia ei s-a mai potolit.

Îl sună din maşină pe Månsson pentru noutăţi. El confirmă ce a raportat paznicul; hoţii sunt încă în clădire. A instalat o unitate de coordonare într-o dubă a poliţiei, lângă benzinăria Statoil de vizavi de G4S.

– Avem deja suficienţi oameni aici, spune Månsson. Să intrăm înăuntru?

E o întrebare bună.

Ecranul telefonului ei se aprinde, indicând un apel. Ekblad îşi dă seama că trebuie să răspundă.

– Aşteaptă, spune ea.

E Therese Olsson.

– Am făcut o greşeală, Caisa, spune imediat Olsson. Am evaluat situaţia greşit. Bineînţeles că ar fi trebuit să vă informăm. Dar aşa stau lucrurile şi nu ne permitem să mai pierdem timp. O ştii pe Caroline Thurn, nu-i aşa? De la Departamentul de Anchete Criminalistice? Ea lucrează la asta cam de o lună, ştie cine e în clădirea din Västberga. Are cele mai bune şanse să se ocupe de toată povestea.

Ekblad oftează.

– Bine, răspunde ea resemnată. Tocmai vorbeam cu Dag Månsson. A instalat o unitate de coordonare în faţa clădirii.

– Atunci îi spun lui Thurn să ia legătura cu Månsson şi cu oamenii de la locul faptei.

Ekblad oftează iar. Revine la Månsson ca să-i dea vestea proastă.

75

05.21

Bâzâitul telefonului mobil se transmite prin pernele groase din firidă. Caroline Thurn nu aude nimic, dar simte vibraţiile. Îşi scoate căştile, făcând să înceteze turuitul lui Zoran Petrovic, şi se uită la ecran. E Comisarul Poliţiei Naţionale, Therese Olsson.

Thurn răspunde, simţind cum nivelul adrenalinei îi explodează.

– Bună dimineaţa.

– Au amânat cu o săptămână, spune laconic Olsson. Se întâmplă chiar acum.

Thurn înţelege imediat. Încă aude în urechi ecoul vocii lui Petrovic.

Ziua de 15 septembrie. Asta îi scăpase lui Petrovic. De asta plantase acea dată anume de mai multe ori. Era singura lui greşeală.

Doar că nu era o greşeală.

Îi păcălise.

– Situaţia e în derulare, repetă Olsson. Du-te la G4S din Västberga. Sună-mă din maşină.

Caroline a pornit spre ieşire.

– Stai! strigă ea la telefon.

– Ce e?

– Elicopterul nostru e în aer? întreabă Thurn în timp ce deschide uşa spre palier, iar tăcerea interlocutoarei sale e cât se poate de lămuritoare. Spune-le să decoleze! strigă la şefa ei. Acum!

76

05.22

A mers mai bine decât se aşteptase el.

Pe drumul dintre Frescati şi Västberga au existat două momente când a trebuit să clipească, să se concentreze şi să-şi reprime senzaţia de panică pe care o simţea gata să i se răspândească în trup la fel de rapid şi de uşor ca o picătură de sânge într-un pahar cu apă.

De ambele dăţi a funcţionat.

De atunci totul s-a liniştit.

După ce îi lasă pe hoţi şi echipamentul, Jack Kluger urcă iar la mare altitudine. Fâşii de nori subţiri zboară pe cer, cu marginile decupate clar de lumina lunii. Mult sub el, spre nord-vest, insulele Essingen şi sudul Alvikului licăresc la celălalt capăt al Lacului Mälaren, cu apele sale negre. Spre nord-est vede zona industrială Liljeholmen şi clădirile goale de birouri tapetate cu logo-urile luminoase ale companiilor.

Kluger nu are alt obiectiv decât să economisească combustibil. Ceilalţi i-au cerut să revină pe acoperiş peste zece-cincisprezece minute; chiar dacă la decolare rezervorul nu era complet plin, asta îi oferă o marjă bună.

Coboară uşor elicopterul atunci când zăreşte prima maşină de poliţie. Luminile albastre intermitente par să plutească în faţă pe deasupra pământului.

Aşa cum au prezis Maloof şi Sami, maşina vine dinspre secţia de pe Västberga gårdsväg. Intră pe Västberga allé, urmată îndeaproape de altă maşină. Kluger se uită la ele din cer, două focuri rătăcitoare albastre într-o noapte altfel întunecată. Când prima maşină patinează brusc, se roteşte într-o parte şi se opreşte, Kluger ştie de ce. Petrovic i-a vorbit despre lanţuri, despre cuie. Americanul se uită cum a doua maşină încetineşte, dar nu-şi dă seama dacă şi cauciucurile ei au fost zdrenţuite.

Exact atunci zăreşte un şir de lumini albastre apropiindu-se pe autostrada dinspre Stockholm. O s-o ia pe ieşirea de lângă Midsommarkransen şi o să intre direct în lanţurile întinse peste drum.

După ce au trecut nouă minute de când i-a lăsat, Kluger mai coboară elicopterul puţin, ceea ce înseamnă că acum pluteşte chiar în dreptul clădirii. Lanţurile cu cuie i-au întârziat pe poliţişti, dar, judecând după fluxul de maşini noi şi după luminile albastre care pâlpâie în întuneric, această problemă a fost rezolvată. Maşinile vin dinspre nord, dinspre sud. Kluger le-a pierdut socoteala. Se ţin la distanţă, după toate aparenţele şi-au făcut o bază lângă benzinăria de pe deal, la aproximativ o sută de metri de intrarea în clădire.

Se simte confortabil în elicopter, la comenzi. Acum nu înţelege de ce a fost atât de agitat din cauza asta. E ca mersul pe bicicletă. Nu a uitat nimic; de fapt, a uitat prea puţin. Zborul pe fundalul unui cer întunecat nu se deosebeşte cu nimic de misiunile din Afganistan.

Apoi observă senzaţia de gol din stomac.

Clipeşte o dată. Încă o dată.

Nu vrea să-şi aducă aminte.

Dă o tură în jurul clădirii, doar ca să aibă ceva de făcut.

Simte o senzaţie vagă de nelinişte că poliţia o să deschidă focul. După aproape doi ani petrecuţi în Suedia, ştie că armele şi forţa sunt folosite în ultimă instanţă, dar tot e o ţintă uşoară. De asta se ţine aproape de clădire. Presupune că n-o să îndrăznească să tragă dacă există riscul ca elicopterul să se izbească de depozitul de bani.

Data următoare când se uită la ceas e 05.23. Jack Kluger se simte uşurat. În curând totul o să ia sfârşit. Priveşte spre acoperiş, aşteptându-se să-i zărească în orice clipă. Ştie că ei au spus zece-cincisprezece minute şi încă n-au trecut nici zece, însă ar vrea pur şi simplu să plece. Luminile albastre care pulsează pe pământ îl neliniştesc, însă privirea lui îngrijorată se îndreaptă spre orizont.

Dacă zăreşte un alt elicopter, nu ştie ce-o să facă. În cazul ăsta, ar fi inutil să aterizeze pe acoperiş ca să-i ia pe hoţi. N-ar mai putea să decoleze. Elicopterul poliţiei ar avea grijă de asta. Nimic nu-l împiedică să plece pur şi simplu. Decide că, dacă vede ceva venind spre el pe cer, va trebui s-o întindă.

77

05.23

Este exact ora cinci şi douăzeci şi trei de minute când Caroline Thurn iese cu Volvo-ul ei din garajul de pe Väpnargatan. Pe Strandvägen solul e acoperit cu un strat alb de chiciură. În timp ce se îndreaptă spre luminile roşii de pe Hamngatan, Thurn ia telefonul, vârâ casca albă în ureche şi apelează numărul lui Berggren.

Acesta răspunde imediat.

– Au amânat totul o săptămână.

Nu e nevoie să fie mai clară de atât.

– Unde eşti? întreabă el.

– Nu era vorba de Bromma, ci de Västberga.

– Unde eşti? repetă el.

– Situaţia e în derulare. Poliţia locală e implicată şi ea, sunt în faţa clădirii, cu luminile aprinse.

– Unde naiba eşti, Caroline? strigă Berggren.

Thurn a ajuns deja la centrul comercial Gallerian, unde face la stânga.

– Scuză-mă, spune ea ferind în ultima clipă o femeie fără adăpost care traversează pe trecerea de pietoni împingând un cărucior de supermarket. Sunt pe drum, spre Västberga. La cinci, zece minute. Poate ajung înainte să se termine.

– Şi ce naiba o să faci acolo, Caroline?

Ea nu prea ştie ce să răspundă, nu face decât să se supună ordinelor.

– Să dau de Hertz, Mats. Să-i spun să ia legătura cu armata.

Berggren e descumpănit. Armata? Jaful e în derulare? Bromma nu a fost ţinta niciodată, sau planurile au fost schimbate?

– Armata? repetă el.

– Voiau să saboteze elicopterele poliţiei, îi explică Thurn în timp ce trece pe lângă Primărie. Nu ştiu dacă au rămas la planul iniţial, dar… armata are elicoptere în Berga, nu-i aşa? Sau la Şcoala de Antrenament pentru Luptă Aeriană din Uppsala?

– Uppsala? Habar n-am…

– Spune-i lui Hertz să rechiziţioneze nişte elicoptere militare. Să se asigure că decolează.

Thurn pune capăt convorbirii fără a-i lăsa timp să protesteze. Norr Mälarstrand e îngustă, şi acum ea merge cu aproape 100 de kilometri pe oră. Dacă depăşeşte un băiat care livrează ziare pe bicicletă sau un pensionar care-şi plimbă câinele îi va fi greu să-i evite. Ţine vârfurile degetelor pe volan, pregătită să facă manevra care ar putea salva o viaţă.

Dar când ajunge la Rålambshovsparken, încă nu a văzut nici o fiinţă umană.

Şi-l aude în minte pe Petrovic spunând că a plănuit ceva major pentru 15 septembrie.

Ce nemernic.

Caroline Thurn a ajuns pe autostradă când telefonul ei sună. Din nou Olsson. Răspunde apăsând pe butonul microfonului de la cască, al cărei cablu alb îi atârnă pe lângă obraz. În continuare sunt puţine maşini în jur.

– Unde naiba eşti? întreabă Therese Olsson.

– Ajung la Västberga în patru minute.

– Ce naiba cauţi acolo? Ar trebui să fii aici.

– Ai spus să… Dar nu-şi termină propoziţia. Olsson a uitat că i-a cerut să se ducă la depozitul de bani. Nu am ce să fac la Kungsholmen, spune Thurn în schimb. Dar trebuie să vorbesc cu pilotul nostru de elicopter. Poţi pune pe cineva să-mi facă legătura cu el pe mobil? Şi vreau să vorbesc cu cine e la conducere la Västberga.

Olsson se gândeşte câteva secunde.

– Bine, spune ea, apoi închide, ca să nu mai piardă timpul.

Când telefonul îi sună iar, Thurn vede ieşirea spre Västberga. Se uită

la oră. Au trecut doar opt minute de când a plecat de acasă.

– Thurn, spune ea la microfon.

– Alo?

– Sunt Caroline Thurn. Cu cine vorbesc?

– Jakob. Pilotul. Eu… Mergem spre Myttinge.

– Avem un jaf în derulare. Există relatări despre un elicopter, un Bell Jet… care e folosit pentru a…

– Un JetRanger, o corectează pilotul. Un 206. Ştim, am auzit despre el săptămâna trecută.

Thurn nu ştie dacă ar trebui să se simtă încântată sau enervată. Vorbeşte la telefon cu o persoană necunoscută care a aflat despre jaf cu o săptămână în urmă. Oare e vorba de altă scurgere afurisită de la Sediul Central al Poliţiei, sau pilotul e unul dintre cei care au stat săptămâna trecută în aşteptare la Solna?

Îşi notează iritată în minte acest fapt.

– Dacă am înţeles bine, spune ea, jaful are loc chiar acum. Deci trebuie să vă grăbiţi.

– Avem coordonatele, răspunde pilotul cu o voce care pare să aparţină unui băiat. Dar nu e vorba de Bromma?

– Västberga.

Pilotul se gândeşte o clipă.

– Bun. E mai bine. O să zburăm peste parcul din Årsta. Decolăm peste zece minute.

Thurn se uită la ceas. E cinci şi treizeci şi unu de minute. Elicopterele vor fi în aer la şase fără douăzeci.

– Dacă sunt tot înăuntru când ajungeţi, va trebui să-i împiedicaţi să decoleze, îi spune, încetinind ca să intre în zona industrială prin Västberga allé. Să nu interveniţi. Dacă reuşesc totuşi să decoleze, doar urmăriţi-i şi spuneţi-ne unde aterizează.

– Să intervenim? repetă pilotul cu un râset scurt. Credeţi că pilotăm vreun elicopter de luptă?

– Aţi înţeles instrucţiunile?

Pilotul murmură un „da“, în timp ce pe ecranul lui Thurn apare un nou apel.

– Raportaţi imediat după decolare, spune ea, schimbând partenerul de conversaţie.

– Månsson.

Thurn aude dintr-odată în ureche o voce gravă şi calmă. Bineînţeles, vocea nu-i spune nimic despre capacitatea ofiţerului de a lua decizii, dar tot sună liniştitor.

– Caroline Thurn, şef al unităţii speciale, spune ea. Pune-mă la curent.

– Păi, în clipa asta nu se întâmplă nimic. Poate de asta a plecat elicopterul?

– A dispărut?

Thurn e derutată. A presupus întotdeauna că hoţii plănuiesc să fugă cu elicopterul.

– Încă se mai aude, spune Dag Månsson, dar nu se vede. Stai aşa… asta eşti tu?

Chiar în clipa aceea, Thurn zăreşte duba de poliţie parcată lângă benzinărie şi pune capăt convorbirii, lăsându-şi casca în ureche.

Parchează lângă dubă şi deschide portiera.

– Unde e Månsson? întreabă ea în timp ce se dă jos din maşină.

Un ofiţer înalt şi bine făcut în uniformă sare din dubă şi vine s-o întâmpine.

– Dag Månsson, se prezintă el întinzându-i mâna.

– Ai cerut întăriri?

În faţa depozitului G4S e o mare de lumini albastre, dar Thurn nu vede decât maşini de poliţie obişnuite, nici o competenţă specială.

– Întăriri? se miră Månsson. Ce vrei să spui?

– Trupele de intervenţie sunt pe drum? Poliţia Naţională a confirmat?

– Nu ştiu nimic despre asta, răspunde Månsson cu vocea lui gravă.

– Bun, atunci verifică, spune Thurn.

– N-am avut timp, bombăne iritat Månsson. Am dat la o parte porcăriile de pe drumurile de acces ca să poţi ajunge aici cu cauciucurile intacte.

78

05.25

Totul a fost cărat de pe acoperiş pe balconul de la etajul cinci, şi Nordgren se ocupă de instalarea scării către etajul de deasupra. O sprijină de geamul armat, dar îi e greu să obţină un unghi, balconul e prea îngust.

Totuşi urcă. În mână are un cadru pentru explozivi. Îl fixează de geam, ţinându-şi echilibrul pe scară, îl umple cu explozivi, împinge înăuntru capsula detonatorului şi leagă cablul lung de detonare.

După ce văd că Nordgren a instalat totul, Maloof şi Sami încep să urce pe scara lungă înapoi pe acoperiş. Nordgren a ajuns jos, pe balcon, dar ţine scara nemişcată pentru ceilalţi înainte de a urca şi el.

Nu e nevoie de mult exploziv ca să spargă geamul, dar, ţinând cont că pe balconul de la etajul cinci va ploua cu cioburi de sticlă, cei trei nu au altă variantă decât să se adăpostească.

Pe acoperiş, Nordgren se apucă să lucreze la cablu şi la bateria de motocicletă. Drept rezultat, nu observă ceea ce Sami a văzut deja.

Pe stradă se află o dubă de poliţie şi un ocean de maşini cu lumini albastre intermitente. Au ajuns deja. Sami decide să nu-i bage în seamă. E singura modalitate de a gestiona situaţia.

Peste o secundă, explozia sfâşie atriumul.

– Acum repede, spune Nordgren.

A început deja să coboare înapoi scara cea lungă.

79

05.26

– Ce-a fost asta, Claude?

Toată lumea de la departamentul de numărat bani aude explozia, iar Ann-Marie nu e singura care-l priveşte întrebător pe Tavernier.

Dar când după prima explozie nu se mai întâmplă nimic, se reapucă de împachetat şi încuiat bancnotele în cuştile din mijlocul camerei.

Toţi în afară de Ann-Marie, care-l priveşte lung şi nerăbdător pe Claude Tavernier, aşteptând un răspuns.

– Ce-a fost asta?

– Nu ştiu.

Formează numărul camerei de gardă de la etajul unu, şi Valter răspunde imediat. Paznicul urmăreşte evenimentele în desfăşurare la monitoarele camerelor de supraveghere.

– A sosit poliţia? întreabă Tavernier.

Valter nu ştie. Dar, bazându-se pe imaginile date de cele aproximativ optzeci de camere video din clădire, îi spune că un elicopter a aterizat pe acoperiş, iar hoţii au spart o fereastră a luminatorului. Nu vede unde sunt aceştia acum, şi de la etajul unu unde se află el nu a auzit nici o explozie.

Valter tace, ca şi cum ar delibera în sinea lui, apoi adaugă:

– Sunt înarmaţi până-n dinţi. Dar probabil că poliţia o să sosească în orice clipă, încheie el, ca să mai tempereze dramatismul primei afirmaţii.

Tavernier închide.

– Poliţia o să ajungă aici în curând, îi spune lui Ann-Marie.

Asta o calmează instantaneu. Frica din ochii ei măriţi pare să scadă uşor.

– Au intrat prin acoperiş, nu-i aşa?

Tavernier aprobă din cap. Toţi cei care lucrează la G4S din Västberga au discutat despre asta. Noua informaţie se răspândeşte în sală. Ştiau ei. Luminatorul ăla afurisit de sticlă e ca un semnal care noaptea îi atrage pe toţi potenţialii infractori ai ţării.

Se reapucă de lucru.

– Cei care aţi terminat veniţi aici, spune Tavernier.

El se află deja într-o zonă a încăperii care ar putea fi descrisă drept centrul ei. Aşa-numita „poziţie de siguranţă“, unde trebuie să se strângă angajaţii ca să aştepte poliţia sau paznicii. Totul, în conformitate cu instrucţiunile şefului securităţii, Palle Lindahl, instrucţiuni pe care el şi le-a însuşit la una dintre conferinţele internaţionale pe teme de securitate pe care G4S le organizează în fiecare an. La aceste evenimente se adună laolaltă experienţa combinată a peste o sută de ţări diferite. „Rămâneţi în încăpere până sosesc ajutoarele, ăsta e mesajul. Nu începeţi să alergaţi printr-o clădire plină de infractori înarmaţi.“ Aceştia cercetează coridoarele şi n-o să trateze cu mănuşi nişte angajaţi derutaţi care încearcă să găsească o cale de scăpare.

Toată lumea ştie procedura.

Unul câte unul, angajaţii îşi termină munca şi se duc lângă Tavernier şi Ann-Marie, care s-au plasat deja în poziţia necesară.

Acum nu mai rămâne decât să aştepte până se termină totul.

Lui Tavernier i se pare evident că hoţii o să se îndrepte spre trezoreria de la etajul unu.

80

05.28

Gaura din geamul blindat e suficient de mare pentru ca Nordgren să poată crea cu ajutorul unei răngi o deschizătură prin care pot să intre.

De cealaltă parte se află o încăpere care pare a fi folosită ca un fel de cămară, dar în clipa asta e goală. Încăperea e deschisă, ceea ce înseamnă că acum îi mai desparte doar un perete de departamentul de numărat bani.

Maloof arată spre uşa de incendiu. Nordgren se apropie de ea şi îi studiază cadrul. Uşa e pusă pe un ghidaj metalic, ceea ce înseamnă că se poate mişca automat într-o parte dacă se dă alarma de incendiu. Sus de tot în dreapta, ascuns sub plafon, Nordgren zăreşte cablul care controlează uşa. Nu are la el nici un cleşte, dar o smucitură puternică e suficientă pentru a întrerupe legătura. Apoi nu trebuie decât să tragă uşa într-o parte. Uşa se deplasează lin pe şinele ei, lăsând să se vadă după ea o uşă de siguranţă îmbrăcată în oţel.

E ultima barieră dintre ei şi bani.

Nordgren scoate din rucsac o cutie de coca-cola. E tăiată la mijloc şi plină cu explozivi, iar pe fundul ei a fost fixat un magnet. Îndeasă capsula detonatorului în chitul exploziv şi fixează cutia de uşă, la câţiva centimetri sub clanţă. Face semn cu o mână ca Sami şi Maloof să se întoarcă în camera de depozitare de lângă geamul blindat. Baza concavă a cutiei va direcţiona explozia în interior şi în sens opus. Nordgren a mai făcut asta de multe ori.

Alege în mod deliberat o încărcătură mai mică. Nu ştie de cât va fi nevoie şi nu ştie ce se află de cealaltă parte a uşii. Unde sunt amplasaţi banii, unde sunt mesele de lucru.

Nordgren prinde cablul de detonare lung de capsulă şi se duce lângă Maloof şi Sami, în camera de depozitare. Se mişcă rapid şi încrezător. Atinge cablul de polii bateriei şi, după ce încărcătura explodează, aleargă înapoi la uşă.

Aproape că nu are nici o zgârietură.

Nordgren încuviinţează din cap. Ştie ce trebuie să facă. Aplică o nouă

încărcătură în acelaşi loc. Îşi păstrează calmul, nu se îndoieşte pentru o clipă că va reuşi, lucrează metodic. Revine în camera de depozitare lângă ceilalţi în mai puţin de treizeci de secunde, şi următoarea încărcătură se declanşează.

Această explozie e considerabil mai puternică decât prima. Camera e plină de miros de praf de puşcă ars atunci când se duc să vadă dacă a funcţionat. Fumul şi praful se aşază rapid.

În continuare, uşa abia dacă e avariată.

– Ce naiba faci? şopteşte Sami.

81

05.29

Aud următoarea explozie aproape exact în momentul în care ultimul pachet de bancnote e încuiat în cuşcă. Zgomotul îi face să tresară, e mai puternic decât primul, pare mai aproape.

– Nu putem să stăm pur şi simplu aici, Claude, şopteşte Ann-Marie.

Nu e clar dacă şopteşte ca să n-o audă hoţii sau pentru că nu vrea să-şi îngrijoreze colegii.

– Instrucţiunile sunt clare, răspunde Tavernier cu un formalism inutil.

– Nu putem să stăm pur şi simplu aici, repetă ea scuturând din cap.

– Poate cineva să închidă naibii radioul? se răsteşte Tavernier.

Nu vede cine face asta, dar după câteva secunde aparatul amuţeşte în sfârşit.

– Nu vă faceţi griji, reia el cu voce tare. Când hoţii o să ajungă la seif o să-şi dea seama că n-are nici un rost.

Dar înainte ca el să apuce să continue aud a treia explozie, mai puternică decât precedentele.

– Căcat, înjură Tavernier.

– E uşa de siguranţă!

Vocea aparţine cuiva care stă lângă cotul camerei şi care vede ceea ce Tavernier nu poate să vadă.

– Rămâneţi toţi aici, ordonă acesta.

82

05.30

Dacă lucrurile ar fi stat altfel şi ei ar fi discutat despre asta în jurul mesei din bucătărie, frustrarea lui Sami Farhan n-ar fi cunoscut limite. S-ar fi ridicat, ar fi dat ocol mesei şi ar fi vorbit non-stop. Ar fi gesticulat extravagant, le-ar fi reamintit celorlalţi prin ce trecuse el, poveştile despre prudenţă şi lipsa de hotărâre pe care le auzise şi ar fi arătat spre Niklas Nordgren şi ar fi spus „La dracu' cu ce e de partea cealaltă a uşii, aruncă odată în aer porcăria asta".

Dar nu acum.

Nu acum, când sunt la etajul şase al depozitului de bani, holbându-se neajutoraţi la uşa de siguranţă îmbrăcată în oţel, în timp ce elicopterul lor pluteşte deasupra.

Acum, Sami nu spune nimic. Are încredere în Niklas Nordgren pentru că trebuie să aibă încredere în el, şi presupune că Nordgren ştie mai bine decât oricine altcineva ce trebuie făcut.

– Bine, spune expertul în explozivi. A treia oară e cu noroc. Adăpostiţi-vă.

A vorbit pe un ton coborât, fără nici o ezitare, fără să-şi ceară scuze. În timp ce Sami şi Maloof se întorc decişi în camera de depozitare, Nordgren scoate, în loc de altă cutie, un cadru pentru explozivi. Fixează cadrul de uşă, şi de data asta îl amorsează altfel. Ştie că există riscul să dărâme jumătate din perete odată cu uşa. Ştie că există riscul ca banii aflaţi de cealaltă parte să fie îngropaţi în ipsos, praf şi aşchii.

Fără a mai pomeni despre ce li s-ar putea întâmpla celor care lucrează acolo.

Însă nu are de ales. Chiar dacă nu s-a uitat la ceas de când au ajuns la etajul şase, ştie că timpul e pe sfârşite. Fiecare etapă a durat mai mult decât ar fi trebuit. Chestia asta trebuie să funcţioneze acum.

83

05.31

Tavernier se duce rapid să inspecteze uşa de oţel. E ieşirea de urgenţă către atrium şi, chiar şi de la distanţă, vede că aceasta are o îndoitură imediat sub clanţă, ca şi cum cineva ar fi izbit-o cu un berbece de pe partea cealaltă.

Scoate telefonul şi-l sună pe Valter.

– Îi vezi?

– Nu. Dar trebuie să fie undeva sus lângă voi, n-au apărut pe nici una dintre camerele de lângă lifturi sau scări.

– Încearcă să arunce în aer uşa ca să intre aici.

Tavernier nu are timp să mai spună şi altceva.

A patra explozie e mai puternică decât cele de dinaintea ei, pare că pereţii sunt pe punctul de a se prăbuşi. Prin aer se învârtejesc aşchii, ipsos şi praf, iar Ann-Marie începe să ţipe. Nimeni nu încearcă s-o oprească.

Tavernier s-a săturat.

– Veniţi după mine! strigă el, luând-o la fugă.

Încă ţine telefonul la ureche. Se repede spre uşa opusă care dă spre scări.

În sfârşit, a devenit un lider, aşa cum şi-a dorit întotdeauna. Angajaţii îl urmează, toţi, fără nici o ezitare. În clipa în care ajung la casa scărilor, telefonul lui rămâne fără semnal, însă Tavernier merge mai departe – scările o să-i ducă jos, la uşile de siguranţă din faţa trezoreriei –, iar ceilalţi îl urmează.

„O să creez o nouă poziţie de siguranţă, se gândeşte el. Pentru că liderii adevăraţi iau decizii inteligente în situaţii dificile.“

84

05.32

De data asta durează o vreme ca praful să se aşeze.

Atunci când iese din camera de depozitare, lui Maloof îi ţiuie urechile. Senzaţia de uşurare pe care o are când vede uşa avariată e imposibil de descris. Gaura e suficient de largă. Nordgren trece deja pe lângă el, cu o rangă în mână. Maloof o ia pe cealaltă.

Reuşesc să deschidă uşa cu ajutorul răngii mai mari. Uşa cade cu un bubuit înăuntrul departamentului de numărat bani.

Sami a ridicat deja arma şi intră primul în încăpere. În trecere, atinge peretele pe jumătate distrus.

Nu se aşteaptă ca înăuntru să fi rămas vreun angajat, lumea bancară îşi instruieşte întotdeauna personalul să evacueze incinta cât mai rapid posibil. Dar nu există nici o garanţie.

Cu mitraliera la nivelul şoldului, Sami cercetează încăperea. E goală.

Maloof e imediat în spatele lui. Se uită la ceas. Au depăşit deja cu cinci minute, şi încă n-au văzut banii.

Pune flexul în funcţiune. Merge cu benzină, aşa că seamănă puţin cu pornirea unei bărci cu motor sau a unei maşini de tuns iarbă din anii ’60. Motorul porneşte cu un muget puternic. Maloof se apropie de cuştile unde au fost depozitate bancnotele şi taie lacătele cu flexul. O ploaie de scântei se revarsă splendid pe podea. Mirosul de motor pe benzină în doi timpi umple încăperea.

Nordgren îşi dă seama că angajaţii au reuşit să încuie totul în cuşti. Încă o dovadă că le-a luat foarte mult timp să pătrundă înăuntru. Alungă acest gând. Nu vrea să se gândească la cât de mulţi poliţişti aşteaptă acum afară.

În timp ce Maloof taie cuştile, Nordgren şi Sami aduc sacii de poştă.

Banii sunt împachetaţi în cutii roşii de plastic. Caută bancnotele de cinci sute de coroane şi aruncă cutiile cu bancnote de o sută şi de douăzeci pe jos.

Maloof trece la următoarea cuşcă. Pune jos flexul fără să-l oprească, şi acesta se învârte pe podea ca şi cum ar avea o viaţă proprie. Maloof încearcă uşa cuştii. Nu se deschide. Ia flexul şi taie ultima porţiune.

În a doua cuşcă sunt bancnotele mari.

Se apucă de lucru.

Imediat ce un sac se umple îl trag în încăperea alăturată, în camera de depozitare de lângă geamul blindat, apoi îl aruncă pe balconul de la etajul cinci.

Pentru toate acestea e nevoie de timp.

Deşi sunt conştienţi că nu pot sta prea mult înăuntrul clădirii, continuă operaţiunea. De când au coborât din elicopter sunt în mare grabă, dar ştiu că acum trebuie să se grăbească şi mai tare. Când pare că pe micul balcon de la etajul cinci nu mai e loc pentru saci de poştă, decid că au terminat.

85

05.35

Caroline Thurn, şefa unităţii speciale, urcă în duba de poliţie care serveşte drept centru de coordonare, parcată în faţa benzinăriei Statoil aflată exact vizavi de depozitul de bani al G4S. Benzinăria e pe un mic deal, ceea ce înseamnă că are o panoramă bună asupra împrejurimilor. Luminile albastre intermitente ale maşinilor de poliţie din depărtare conferă scenei un aspect cinematografic. Zgomotul elicopterului hoţilor sporeşte această senzaţie. Thurn l-a zărit mai devreme, dar acum pare să fi dispărut pe cerul întunecat al nopţii.

Are două variante. Fie trimite imediat oameni în clădire, riscând să se tragă focuri de armă şi să fie luaţi ostatici, fie aşteaptă până când hoţii se întorc la elicopter şi încearcă să fugă. Mai are câteva minute ca să ia o decizie.

Pe locurile din faţă ale dubei sunt doi agenţi în uniformă, iar în spate mai mulţi oameni. Unul dintre ei e în haine civile şi are un laptop deschis în faţa lui. Thurn întrezăreşte pe ecran imagini verzi şi pixelate tipice pentru camerele de supraveghere.

– Cine e ăsta? îl întreabă pe cel mai apropiat agent.

– Nu ştiu.

– Ce caută aici un poliţist în civil?

– Întrebaţi-l pe Månsson, sugerează agentul, referindu-se la ofiţerul aflat la comandă.

Agentul se lasă la loc pe bancheta din faţă. Thurn se întoarce spre spatele dubei şi spre necunoscutul cu computerul. Bărbatul cu păr roşcat, de vârstă mijlocie, are ochelari groşi.

– Eu sunt Caroline Thurn. Preiau comanda aici. Cine eşti dumneata?

Bărbatul ridică privirea spre inspectoarea de poliţie şi dă din cap.

– Palle Lindahl. Şeful securităţii de la G4S.

Scoate o carte de vizită şi i-o întinde.

– Aţi ajuns aici foarte repede, observă Thurn.

– Locuiesc chiar aici, îi explică Lindahl arătând cu mâna pe geam. Managerul departamentului de numărat bani, Claude Tavernier, a dat alarma la paznicul de serviciu. Asta a fost… Se uită la ceas pe telefon, apoi spune: Acum douăzeci de minute. Paznicul a sunat la Skövde, unde e centrul nostru de control. Cei de la Skövde m-au sunat pe mine, aşa cum trebuie să facă. Eu mi-am luat nişte pantaloni şi… am venit. Voi eraţi deja aici.

Thurn încuviinţează din cap.

– Există riscul unei luări de ostatici?

Asta e cea mai presantă preocupare a ei.

– Nu e necesar să speculăm, răspunde şeful securităţii.

Întoarce computerul pentru ca Thurn să poată vedea ecranul. Pe el sunt doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru care stau în faţa a ceva ce seamănă cu nişte cuşti înalte cu gratii. Scot nişte cutii din cuşti şi apoi aruncă pachetele cu bancnote în saci de pânză. Unul dintre ei are o armă automată, probabil un Kalaşnikov, a cărui curea îi atârnă pe umăr.

– Avem peste optzeci de camere de supraveghere în clădire, pot să le pun pe toate pe ecran.

– Impresionant, spune Thurn. Dar din păcate nu ajută.

– Camerele nu sunt menite să prevină infracţiunile, replică ofensat Palle Lindahl. Oricâte camere sau seifuri ai avea, asta n-o să-i ţină prea mult la distanţă pe infractorii abili. Ideea e ca perimetrul de securitate să reziste la un atac de cincisprezece minute. Atât ar trebui să fie suficient.

– Suficient pentru ce? întreabă inspectorul.

– Suficient pentru ca poliţia să ajungă aici. Acele cincisprezece minute au trecut, şi voi sunteţi aici. Pot să deschid şi să închid uşile şi lifturile din întreaga clădire de la computerul ăsta. Aveţi o grămadă de oameni aici. Pot să vă conduc până la hoţi, dacă vreţi.

Thurn dă din cap gânditoare şi se uită pe geamul dubei de poliţie.

Numeroşii poliţişti în uniformă stau lângă maşinile lor care clipesc albastru, discutând în mici grupuri. Motivul pentru care nu par să se

grăbească sau să aştepte ordine de un fel sau altul este că nici unul dintre aceşti poliţişti nu a fost antrenat pentru o asemenea situaţie. Sunt bărbaţi şi femei care ar putea să fugărească vandali şi pungaşi, care pot să îndepărteze beţivii din locuri publice, să imobilizeze un bărbat care şi-a agresat soţia într-un apartament din suburbiile sudice şi, în cel mai bun caz, să nimerească ţinta la testul anual de tragere. Dar nu au deloc experienţă în combaterea criminalităţii internaţionale organizate.

A le ordona acestor bărbaţi şi femei să ia cu asalt depozitul de bani ar fi extrem de riscant.

Şi dat fiind că în clădirea de vizavi există civili, vieţile acestora ar fi puse în pericol.

Thurn priveşte fix ecranul computerului, uimită de cât de calm par să lucreze hoţii. Îi urmăreşte cum îşi umplu metodic sacii de poştă cu bani. Când un sac se umple, îl aruncă pe umăr sau îl trag pe podea afară din încăpere. Dat fiind faptul că vin şi pleacă şi toţi sunt îmbrăcaţi la fel, e greu de spus câţi sunt în total. Patru, ar zice ea, dar ar putea la fel de bine să fie trei sau cinci.

– Unde sunt? La trezorerie?

– Nu, nu, spune Lindahl. Nimeni nu intră în trezorerie. Acolo sunt sumele importante. Nu, sunt la etajul şase. Noi îi spunem Numerar. Departamentul de numărat bani. Acolo trimitem bancnotele să fie numărate. Apoi ele sunt trimise înapoi la trezorerie. Sus nu există niciodată mai mult de câteva sute de milioane.

– Câteva sute de milioane? repetă Thurn uimită.

– În clipa asta avem peste un miliard în clădire, explică Lindahl, ca pentru a pune acele sute de milioane în context.

– Şi nu mai e nimeni altcineva acolo? întreabă Thurn, arătând din cap spre ecran.

– În încăpere ar trebui să existe personal… răspunde în cele din urmă Lindahl. Avem aproximativ o duzină de oameni care lucrează la numărat la ora asta. Iar ordinele sunt să rămână pe loc dacă se întâmplă ceva. Dar nu-i văd. Nu ştiu ce să zic…

– Deci, cu toate cele optzeci de camere de supraveghere ale voastre, nu ştii dacă angajaţii dumitale sunt expuşi sau nu riscului?

Palle Lindahl scutură din cap.

– Nu. Nu pot.

– Nu, repetă Thurn.

– Dar ceea ce pot să spun, şi fără nici un echivoc, continuă şeful securităţii, fără să încerce deloc să-şi ascundă senzaţia de iritare şi nedreptăţire, e că dacă luaţi cu asalt clădirea şi-i arestaţi pe hoţi, ar fi mai bine pentru angajaţii noştri, oriunde ar fi ei.

Casca din urechea lui Thurn începe să sune, aşa că apasă pe butonul de pe cablu. „În sfârşit au decolat piloţii“, se gândeşte ea.

Dar vocea pe care o aude nu e a tânărului pilot de elicopter, ci a lui Mats Berggren.

– Tocmai am vorbit cu Hertz. N-o să plece nici un elicopter din Uppsala sau Berga.

– Nu există elicoptere?

– Hertz e la sediul poliţiei. Nu ştiu ce se întâmplă, dar mesajul autorităţilor militare e că va trebui să ne ocupăm de asta noi înşine.

– Politica.

– Au promis să urmărească radarul. Au zis că pot să vadă tot ce e în aer. Se pare că au văzut deja de câteva ori elicopterul hoţilor. Şi când a decolat, şi când a ajuns la Västberga.

– Politicieni, repetă Thurn.

– Elicopterul nostru n-a decolat? întreabă Berggren.

– Nu, spune Thurn uitându-se la ceas. Dar piloţii ar fi trebuit să ajungă deja la Myttinge.

– Unitatea Specială se pregăteşte.

– Se pregăteşte? răspunde Thurn dispreţuitor. Când o să ajungă ei aici n-o să mai fie nimeni.

Dar apoi inspectorul zăreşte ceva care-i mai ameliorează dispoziţia. Două dube de intervenţie se apropie de benzinărie. De asemenea, elicopterul tocmai a coborât spre acoperiş. Acum pluteşte deasupra depozitului de bani. Nu există nici o îndoială: pilotul a văzut şi el

dubele de intervenţie.

Ăştia sunt genul de poliţişti pe care Thurn i-ar trimite în clădire.

– În sfârşit, spune ea în direcţia iritatului şef al securităţii.

86

05.40

Dubele de intervenţie se apropie de benzinărie şi se opresc lângă Thurn. Din una dintre ele coboară un poliţist imens, trebuie să aibă peste doi metri înălţime, cu părul periuţă şi umeri de culturist. Fără nici o îndoială, e comandantul unităţii.

– Cine e la comandă aici? se răsteşte el.

Thurn îşi duce un deget spre piept. Bărbatul ridică din umeri şi se uită spre clădire şi spre elicopterul care pluteşte deasupra ei.

– Vreţi să-l doborâm?

– Să-l doborâm?

– Putem să tragem în nemernicul ăla, spune ofiţerul dând încrezător din cap.

Thurn ridică privirea spre elicopter. „E nebun, se gândeşte ea. Dacă ar trage în elicopterul care pluteşte deasupra acoperişului l-ar putea face să explodeze şi să se prăbuşească într-o clădire plină de oameni. Ce-o fi în capul lui?“ Dar înainte ca Thurn să apuce să spună ceva, Palle Lindahl scoate capul din duba de poliţie.

– Hoţii par să se deplaseze, strigă el.

Într-o mână ţine laptopul, pregătit să le arate imaginile de la camerele de supraveghere ca să-şi demonstreze spusele.

Thurn se întoarce spre şeful detaşamentului de intervenţie.

– Luaţi clădirea cu asalt. Acum. Prindeţi-i înainte să fie prea târziu.

E timpul ca Palle Lindahl să demonstreze că posibilitatea de a deschide uşi de la computer nu e doar lăudăroşenie.

Şeful detaşamentului de intervenţie se îndreaptă deja cu paşi mari spre duba lui. Thurn se uită la ceas. De ce n-a sunat pilotul de elicopter?

87

05.41

Jack Kluger respiră prea repede. Are hiperventilaţie. Şi, din cauză că trupul lui nu primeşte suficient oxigen, mâinile îi tremură. A mai trecut prin asta. De multe ori. Ştie că trebuie să se calmeze. Trebuie să respire mai adânc, să tragă aer în plămâni.

Dar e imposibil.

Nu se întâmplă nimic. Lumina verde a ceasului îi străluceşte puternic la încheietura mâinii. Au trecut deja aproape treizeci de minute. Treizeci de minute. Cu siguranţă s-a întâmplat ceva. Cât ar mai trebui să aştepte, cât să rămână în poziţie deasupra acoperişului? Ar fi mai bine dacă ar pleca pur şi simplu?

Nu are nici o modalitate de a comunica cu hoţii dinăuntru.

Ce mai aşteaptă?

Chiar atunci, indicatorul de avertizare al rezervorului de combustibil începe să clipească. În întunericul din elicopter, lumina roşie pulsează cu o aroganţă neabătută. Acum numărătoarea inversă a devenit serioasă. Clipitul luminii are acelaşi ritm cu sângele care bate în tâmplele lui Kluger. Dedesubtul lui, pe pământul întunecat, luminile albastre intermitente ale maşinilor de poliţie aruncă raze lungi şi şerpuite de lumină asupra clădirii cu siluetă greoaie. Pereţii solizi de cărămidă şi ferestrele slab luminate nu oferă nici un indiciu despre ce s-ar putea petrece înăuntru.

În strălucirea puternică a reflectorului de pe acoperiş, nu există nici un risc ca Jack Kluger să facă vreo greşeală. Înclină uşor elicopterul, foarte puţin, şi priveşte lung scara care iese în continuare prin fereastra spartă.

Nici o mişcare, nici o umbră, nimic.

Acoperişul e gol.

Indicatorul roşu de avertizare îi iluminează faţa. Ochii lui albaştri reflectă lumina albastră a maşinilor de poliţie de lângă benzinărie. Devine din ce în ce mai aglomerat acolo jos, noi maşini sosesc întruna.

Pilotul de elicopter nu observă că transpiră. Nu se mai gândeşte că respiraţia lui poate fi prea rapidă sau prea superficială.

Dintr-odată, vede cu colţul ochiului că la benzinăria Statoil se întâmplă ceva. Împinge maneta la dreapta, astfel ca elicopterul să se răsucească în aer, şi urmăreşte sosirea celor două dube de intervenţie.

Dat fiind că de peste un an îndeplineşte mici misiuni pentru Balik la Södertälje, Jack Kluger ştie că dubele de intervenţie sunt un semn rău. Sunt pline de acel tip de poliţişti pe care şi-i aminteşte din Texas. Oameni care nu se tem să tragă cu arma, oameni cărora nu le pasă.

Priveşte iar şi iar orizontul sudic, aşteptându-se să vadă elicopterul poliţiei apropiindu-se în orice clipă. „Dacă apare, s-a terminat“, îşi spune. O să plece.

Dar poate că va trebui să facă asta mai devreme?

Au decolat din Norrtälje cu rezervorul umplut pe jumătate ca să nu depăşească greutatea. Acum îşi dă seama că a fost o greşeală. Indicatorul e la minimum deja de un minut sau două.

Kluger înjură tare.

Respiră rapid.

„Încă un minut, se gândeşte el. Apoi am plecat.“

88

05.39

Jakob Walker e la volan.

Se limitează la 70 de kilometri pe oră, nu îndrăzneşte să meargă mai repede prin pădurea deasă din Värmdö. De asemenea, n-ar recunoaşte nici în ruptul capului cât de obosit e. Au aterizat la ora două, au reuşit să doarmă câteva ore, apoi a venit apelul.

Farurile maşinii aruncă o lumină albăstrie asupra pinilor şi molizilor. Trec pe lângă stânci joase şi câmpuri care apar dintr-odată. Jakob a mai condus de sute de ori de la secţie la hangar, dar noaptea e întotdeauna surprins de numeroasele curbe strânse.

– Poate că am putea să mergem puţin mai repede? spune Larsson.

Jakob întoarce capul. Nu a reuşit niciodată să-l cunoască pe Conny Larsson. Sunt prea diferiţi. Conny e un bărbat liniştit şi solitar de şaizeci şi ceva de ani, din nordul îndepărtat al ţării, în timp ce Jakob e locuitor get-beget al Stockholmului.

– Mai bine ajungem acolo întregi decât să ne trezim cu un elan în parbriz, spune el.

După cum se aştepta, Larsson nu răspunde.

*

Săptămâna trecută au fost încartiruiţi la baza Unităţii Speciale Naţionale din Solna şi au decolat cu elicopterul o dată pe oră, deşi nu se întâmpla absolut nimic. Jakob nu a făcut serviciul militar, dar îşi imaginează că noaptea petrecută în acel departament milităros al poliţiei seamănă destul de mult cu acesta. Cu o seară în urmă fuseseră informaţi sumar despre planurile hoţilor: un elicopter avea să aterizeze pe acoperişul depozitului de bani Panaxia din Bromma, după care, cel mai probabil, avea să fie folosit şi pentru fugă.

Noaptea aceea fusese extrem de agitată. Atmosfera din sala de şedinţe era tensionată şi gravă, iar el avusese impresia că toţi bărbaţii cu maxilare pătrate din jurul lui se pregăteau de război.

Sarcina era şi, presupune Jakob, este în continuare de a obstrucţiona

sau eventual de a urmări un elicopter Bell JetRanger. El cunoaşte bine modelul. Modelul 206 e al treilea din seria lui, un tip de elicopter creat iniţial pentru americani şi apoi vândut cu succes populaţiei civile, după ce forţele aeriene americane s-au răzgândit şi au decis să nu-l mai comande.

Atât armata, cât şi poliţia suedeză au folosit acel model sau cel puţin versiuni ale lui. Jakob şi-a obţinut permisul de pilot de elicopter chiar cu un JetRanger II. Zilele acestea zboară mai mult cu obişnuitul Eurocopter Airbus. Pentru un neiniţiat, singura diferenţă vizibilă este elicea din spate încastrată, marea mândrie a firmei Eurocopter, pentru care aceasta deţine şi un patent global.

În sfârşit, luminile hangarului din Myttinge se zăresc în depărtare, iar Jakob apasă pe acceleraţie pe ultimii aproximativ o sută de metri. Conny Larsson oftează. Ce vrea să spună prin asta rămâne de văzut.

Săptămâna trecută au discutat despre riscul ca hoţii să deschidă focul şi au ajuns la concluzia că, dacă zboară deasupra elicopterului hoţilor, doar un idiot ar risca să-şi doboare în cap un elicopter al poliţiei.

Iar din câte înţelege Jakob, hoţii sunt departe de a fi idioţi.

Opreşte lângă gard, în beznă, la scurtă distanţă de intrare. Se dau jos în noaptea întunecoasă şi se apropie rapid de poartă. Când au mai rămas doar câţiva metri, iar Jakob bâjbâie deja cu cheia după lacăt, Larsson strigă. Peste o secundă, Jakob zăreşte şi el acelaşi lucru.

De cealaltă parte a gardului, chiar în faţa uşilor hangarului, sunt două cutii pătrate şi negre pe care clipesc nişte lumini roşii.

Bombe.

– Încetează, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Larsson.

Dar Jakob a încremenit deja.

– Ce naiba sunt alea?

Cei doi piloţi de serviciu se holbează la bombe. E ciudat să te afli într-un loc atât de familiar, care emană un calm imobil, şi să te uiţi la ceva care pare desprins dintr-un film de acţiune american.

– Asta voiau, spune Larsson în timp ce se retrage încet cu spatele de lângă gard.

– Ce?

– De asta am fost mutaţi la Solna săptămâna trecută. E un mod de a se asigura că nu putem decola. Probabil că porcăriile alea au cronometru. O să explodeze în orice clipă.

Piloţii continuă să se retragă cu spatele spre maşină.

– Ce naiba facem?

89

05.43

– Sunteţi în aer?

Thurn e lângă benzinărie, împreună cu Dag Månsson şi şeful securităţii de la G4S, Palle Lindahl. Dubele de intervenţie se îndreaptă spre depozitul de bani. Pentru prima oară de când s-a urcat în maşină în dimineaţa aceea, Thurn simte că deţine controlul. Peste doar câteva minute, detaşamentul de intervenţie va lua cu asalt clădirea, iar elicopterul de la Myttinge va sosi ca să blocheze fuga hoţilor.

Însă Jakob Walker are să-i spună altceva.

– Nu suntem în aer, suntem tot la sol, spune pilotul în casca lui Thurn.

Thurn ascultă, dar nu înţelege.

– Poţi să repeţi?

– În faţa uşilor hangarului sunt două bombe, continuă pilotul de elicopter. Nu ştim cum sunt construite. Aşteptăm la poartă până sosesc ajutoare.

– Bombe? exclamă Thurn. Este…?

– Colegul meu sună acum la control, o întrerupe Jakob aruncând o privire spre Larsson care, într-adevăr, a reuşit să prindă centrul de control. Vor trebui să trimită pe cineva care ştie să se ocupe de asta. Trebuie să aşteptăm până trece pericolul. Dacă se va întâmpla rapid, poate că reuşim…

Thurn îşi smulge casca din ureche şi începe să alerge direct prin iarbă, spre dubele de intervenţie şi depozitul G4S. Mâinile ei taie aerul ca nişte cuţite, picioarele ei lungi izbesc pământul. Aleargă repede.

Thurn strigă spre dubele de intervenţie care se apropie tot mai mult de clădire.

– Anulaţi! Clădirea ar putea fi minată!

90

05.43

Nordgren urcă pe scara cea lungă spre acoperiş. Cară o frânghie groasă care coboară spre balconul de la etajul cinci. Primul lucru pe care-l vede când iese afară e oceanul de lumini albastre intermitente de la sol.

Al doilea lucru pe care-l vede este elicopterul care pluteşte deasupra lui.

Are impresia că au trecut ore întregi de când a stat în elicopter.

Începe să tragă frânghia. Maloof a agăţat de ea un sac de poştă plin. Nordgren se dă înapoi, încă puţin, încă puţin. Nu e chiar atât de greu pe cât se aşteptase. Când se opreşte ca să-şi tragă răsuflarea, se întoarce să vadă unde e.

Se află la doi centimetri de marginea acoperişului.

Nu are timp să se sperie sau să se gândească la asta acum.

Cu sacul de poştă pe post de contragreutate, se apropie din nou de fereastra spartă şi-l ridică rapid pe ultima porţiune.

În spatele lui, elicopterul aterizează.

*

În timp ce Maloof ţine scara, Sami urcă pe acoperiş ca să-l ajute pe Nordgren cu sacii. Maloof rămâne în urmă, pe balconul de la etajul cinci, unde leagă câţiva saci laolată de frânghie, pentru ca lucrurile să meargă mai rapid. Se simte expus pe micul pervaz. Ştie că poliţiştii pot să ia cu asalt clădirea în orice clipă, dacă nu sunt deja înăuntru. Maloof poate fi văzut de la toate etajele de mai jos, iar scara e singura cale de scăpare, ceea ce face din el o ţintă şi mai facilă.

Se uită la ceas.

Cele cincisprezece minute pe care le-au planificat ei s-au transformat în treizeci.

Nu poate să dureze mai mult. Maloof decide să lase ultimii câţiva saci

pe care încă nu au reuşit să-i ridice şi începe să urce scara.

Pe acoperiş, Sami aleargă la elicopter ca să arunce banii în cabină. Când deschide uşa, e întâmpinat de un pilot furios.

Jack Kluger strigă suficient de tare ca să domine zgomotul motorului.

– Aţi spus cincisprezece minute! Unde dracu' aţi fost? Nu mai avem combustibil!

Indicatorul rezervorului clipeşte cu lumina lui roşie rău prevestitoare.

91

05.44

Dacă hoţii au pus bombe în faţa hangarului pentru elicoptere din Myttinge, şansele să fi făcut acelaşi lucru şi la depozitul de bani din Västberga sunt mari. Iar Caroline Thurn nu vrea să fie responsabilă pentru că a ordonat unui poliţist să deschidă o uşă care apoi îi explodează în faţă.

Strigând şi gesticulând frenetic, reuşeşte să oprească detaşamentul de intervenţie înainte ca acesta să ajungă la intrare. Imensul comandant coboară din prima dubă. Poartă vestă antiglonţ şi cască şi e furios. Se apropie cu paşi mari de Thurn şi se opreşte drept în faţa ei. E atât de aproape, că priveşte spre ea în jos. Muşchii de la gât îi sunt încordaţi.

– Cred că ar fi mai bine să te retragi, şuieră el. Acum intrăm înăuntru.

Zgomotul elicopterului care pluteşte direct deasupra lor e atât de puternic, încât amândoi trebuie să ridice vocea.

– Clădirea poate fi minată! strigă Thurn.

I se pare că simte miros de benzină. Ar putea să vină de oriunde: de la elicopter, de la dubele de intervenţie, de la benzinărie.

Comandantul înarmat până-n dinţi se încruntă suspicios, apoi se întoarce să privească intrarea. La etajul unu, în camera de supraveghere, paznicii stau în faţa ecranelor care prezintă aceleaşi imagini ca şi cele de pe laptopul lui Palle Lindahl. E oare posibil să nu fi văzut când cineva a plantat bombe în clădire?

– Minată? repetă ofiţerul agresiv, părând neîncrezător. Eu nu văd nimic.

– Avem motive să credem asta.

– Da? Asta înseamnă că n-ar trebui să intrăm înăuntru?

Comandantul pare incredibil de dezamăgit.

– Trebuie să ne asigurăm că…

Dar înainte ca Thurn să apuce să-şi termine propoziţia, zgomotul

elicopterului devine asurzitor. Peste o secundă, cei doi îl văd cum se înalţă.

– Pleacă! strigă Thurn, simţind cum o cuprinde panica. Scapă.

Doi poliţişti cu lansatoare de rachete sar jos din dubă. Aleargă pe iarbă, se ghemuiesc cu armele pe umăr şi le îndreaptă spre elicopter.

Comandantul o priveşte fix pe Thurn.

– Dă ordinul! şuieră el.

Thurn ridică privirea spre elicopter.

– Ordinul! se răsteşte şeful detaşamentului de intervenţie. Dă ordinul!

În afară de hoţi, Thurn nu are habar cine mai e în elicopter. Pilotul este forţat să participe, sau e complice la jaf? Au ostatici la bord?

– Dă ordinul! ţipă ofiţerul la ea.

E roşu la faţă, şi pe gât are o venă umflată.

Thurn îi priveşte lung pe cei doi poliţişti ghemuiţi la pământ, cu armele pregătite. Apoi ridică iar privirea şi îşi dă seama că e deja prea târziu, elicopterul a ajuns prea departe.

– Căcat! izbucneşte ofiţerul când îşi dă seama de acelaşi lucru.

O ia la fugă spre vehiculul său, urmat îndeaproape de cei doi oameni care îngenunchează pe iarbă.

– Urmăriţi-i! strigă Thurn către şeful detaşamentului de intervenţie.

Apoi începe să alerge în direcţia opusă, spre maşina ei de lângă benzinăria Statoil.

La jumătatea drumului îi sună telefonul. Răspunde fără să încetinească.

– Caroline? îi strigă Berggren în ureche. Caroline? Eu sunt. M-a contactat Hertz. Armata spune că are două avioane de vânătoare în aer, aproape de voi.

Thurn încearcă să-şi adune gândurile.

– Hoţii tocmai au plecat, strigă ea. Avem o dubă de intervenţie care-i

urmăreşte. Poţi să faci în aşa fel încât să pot lua legătura cu duba, Mats? Avioane de vânătoare? Cum ne-ar putea ajuta?

– Nu ştiu, răspunde Berggren. Ar putea să doboare elicopterul?

Thurn a ajuns în parcare. Fără să ştie cine e în cabină, îi e imposibil să se gândească măcar la doborârea elicopterului. Oare răspunsul se află la camerele de supraveghere ale lui Lindahl? A surprins vreuna siluetele celor care au urcat la bord?

– Lasă-mă o clipă, gâfâie ea la telefon.

– Ce să le spun piloţilor?

– Spune-le să rămână în aşteptare, răspunde Thurn. În aşteptare.

Aleargă spre duba de poliţie, dar înainte să poată vorbi cu Lindahl, Berggren sună iar.

– Contraordin, Caroline.

– Ce înseamnă asta?

– Olsson a aflat de avioanele de vânătoare. E ilegal.

– Ce e ilegal?

– Armata nu are voie să se implice în activitatea de poliţie. Există o lege… Olsson a dat contraordinul. Avioanele au revenit pe traseul lor iniţial.

– Politicieni, pufneşte Thurn.

Dar simte o anumită uşurare că nu a trebuit să-şi asume responsabilitatea pentru atacarea unui elicopter privat de către un avion de vânătoare suedez în spaţiul aerian al capitalei.

– Elicopterul apare pe vreun radar? întreabă ea.

– Nici măcar când a decolat, spune Berggren. Armata îl caută. Şi noi. Nimeni nu vede nimic.

– Zboară prea jos.

– Exact. Zboară prea jos. Dar asta trebuie să însemne că detaşamentul de intervenţie îl poate vedea de pe autostradă, nu?

Thurn încuviinţează din cap. Berggren are dreptate. Dat fiind faptul că hoţii nu doar că preferă să zboare la mică altitudine, dar probabil că au închis şi toate aparatele de comunicaţie, nu au altă variantă decât să se bazeze pe drumurile bine luminate ca să poată naviga. Thurn vede cum la orizont apare lumina zilei, însă e doar o linie subţire pe cerul întunecat. Ştie din experienţă personală că prin geamurile groase ale elicopterului lumea pare încă şi mai întunecată.

– Ajută-mă să vorbesc cu detaşamentul de intervenţie, îi spune ea lui Berggren. Fă-mi legătura. Cred că pot să-i ajut.

92

05.35

Tor Stenson cască şi îşi trece mâna peste barba nerasă.

Tura de noapte e întotdeauna lungă şi plicticoasă. Tura lui a început la miezul nopţii, ca de obicei, când redacţia era cea mai agitată. Materialele se trimit la tipografie, iar ziarul de a doua zi prinde contur. Oamenii aleargă pe coridoare, telefoanele sună, sunt adăugate şi scoase articole, iar discuţiile despre titlurile de prima pagină, supratitluri şi caseta de promovare ating nivelul freneziei. Tor Stenson nu are nimic de-a face cu toate acestea. Numărându-se printre angajaţii mai tineri, lucrează pentru una dintre companiile de recrutare ale ziarului. Începând cu 2001, angajările de noi reporteri pentru redacţie au fost îngheţate; angajaţii actuali se bucură de siguranţa postului, dar lucrurile stau altfel pentru oamenii angajaţi de compania de recrutare. Chiar dacă munca lui Stenson se concentrează asupra internetului – în lumea tabloidelor, oricine are sub treizeci şi cinci de ani e un guru online –, nu ştie dacă slujba lui va mai rezista de la o lună la alta.

Stenson îşi începe întotdeauna tura schimbând câteva cuvinte cu colegii care sunt în drum spre casă. Există vreo bârfă de la Hollywood care merită reluată? Apoi cercetează site-ul concurenţei. Au ceva ce lui i-a scăpat? Redacţia se goleşte în jurul lui, iar după aproximativ o oră şirurile de birouri din spaţiul deschis al încăperii amuţesc.

Când sună telefonul, e deja trecut de cinci şi jumătate. Stenson tresare. La primele ore fluxul de ştiri e minim, ceea ce înseamnă că apelul e neaşteptat.

– Stenson, răspunde el.

E cineva care vrea să-i dea un pont de la centrul de comandă al poliţiei.

Ceea ce are de spus acesta e incredibil. Chiar senzaţional.

Pulsul i se accelerează pe măsură ce ascultă. Hoţi cu un elicopter. Care au pătruns într-un depozit de bani prin acoperiş. Şi apoi au fugit – cu o sumă de bani inimaginabilă – cu acelaşi elicopter.

Stenson îşi dă seama imediat că asta e o ştire de prima pagină. Simte cum îi bate inima în piept. E şansa lui de a pune mâna pe un post permanent.

– Fotografii? întreabă el. Ai vreo fotografie?

Poliţistul îi dă numărul paznicului care a anunţat jaful din Västberga.

– Căcat, înjură Stenson în timp ce formează numărul paznicului şi aşteaptă ca acesta să răspundă. Căcat.

Înjură tare, chiar dacă nu ştie nici el de ce.

Da, paznicul a făcut fotografii cu elicopterul alb decolând de pe acoperişul clădirii G4S şi dispărând pe cerul întunecat al nopţii. În sinea lui, Stenson sărbătoreşte, dar încearcă să pară cât mai indiferent atunci când paznicul începe să negocieze preţul.

*

E 05.48 atunci când Tor Stenson încarcă primele imagini neclare pe site. Verifică rapid dacă ziarul rival a făcut acelaşi lucru, dar deocamdată nu vede nimic.

După asta îl sună acasă pe şeful departamentului de ştiri. Pentru început Stenson îşi repetă numele de câteva ori, ca să fie sigur că şeful de departament ştie cât se poate de clar cine a găsit ştirea. Apoi îi spune despre elicopter.

Şeful departamentului de ştiri murmură ceva, închide şi apoi îl sună pe redactorul-şef adjunct, care îl sună fără nici un chef pe redactorul-şef, trezindu-l.

– Dormeai? întreabă adjunctul.

– Eu nu dorm, ce dracu', bâiguie redactorul-şef, căruia în mod evident i-a fost întrerupt un vis plăcut. Conduc ditamai redacţia, nu-s plătit ca să dorm.

Adjunctul îi explică rapid ce s-a întâmplat.

– Un jaf cu elicopterul? rezumă redactorul-şef, care deja stă pe marginea patului şi îşi trage chiloţii. Există un mod mai concis de a spune asta? În fine, nu contează, vedem. Plec acum. Trimite la Västberga oameni ca să-i intervieveze pe poliţiştii de la locul faptei. Există vreun ostatic?

Adjunctul nu are idee despre ostatici, dar redactorul pentru internet Tor Stenson, cel care a făcut rost de fotografiile pe care le-au pus online, susţine că martorul a auzit pocnituri dinăuntrul clădirii.

– Pocnituri? şuieră redactorul-şef, luând o chiflă cu scorţişoară cam veche de pe o farfurie din bucătărie şi îndreptându-se spre uşă. Ce naiba înseamnă asta? Hoţii făceau popcorn? Avem nevoie de detalii!

93

05.47

Lumina de avertizare a rezervorului continuă să clipească. Kluger nu vede altceva, doar asta există în acest moment; lumina roşie umple cabina întunecată, ca un memento constant şi fatal că în curând o să rămână fără combustibil.

– Unde naiba aţi fost? strigă el în timp ce înclină elicea în faţă cu câteva grade, făcând bula de metal să străpungă aerul în timp ce se îndepărtează de piramida de sticlă luminoasă de deasupra clădirii de pe Västberga allé. Am spus cincisprezece minute?! Au trecut… treizeci şi patru. N-o să meargă, fir-ar a dracu'!

Pe frunte îi curge transpiraţia, iar picăturile care nu i se agaţă de sprâncene i se preling în ochi. Clipeşte ca să le îndepărteze. Nimeni nu-l aude, bubuitul puternic al aparatului copleşeşte orice altceva şi nu pot comunica nici cu ajutorul căştilor, deoarece au decis să nu şi le pună. Toate dispozitivele electronice neesenţiale au fost închise. Nu vor să fie surprinşi pe radarele armatei sau poliţiei. Zboară în orb, cu o lumină roşie de avertisment care clipeşte ca să le reamintească permanent realitatea.

– Imbecili nenorociţi! strigă Kluger, chiar dacă nu-l aude nimeni.

Maloof stă pe scaunul din spatele lui Jack Kluger. Se apleacă în faţă, cu ochii închişi, aşteptând explozia. Încearcă să-şi spună că, dacă poliţia ar fi primit ordine să-i doboare, asta s-ar fi întâmplat deja. Totuşi, aşteaptă racheta. Zgomotul exploziei, urmat de senzaţia de cădere. Imponderabilitate. Gol.

Dar nu se aude nici un bubuit, nici o explozie. Maloof se îndreaptă încet de spate. Deschide ochii. Nordgren stă pe jumătate prăbuşit pe scaunul de lângă el. În faţă, pe diagonală, vede conturul feţei lui Sami, sub masca de schi din poliester. Sângele continuă să bubuie în gâtul lui Maloof, dar brusc, în jurul lor se instalează nemişcarea. S-a terminat? Se uită pe fereastră. Cerul e negru-cenuşiu, şi ei sunt în zbor.

S-a terminat?

Niklas Nordgren stă cu burta pe unul dintre sacii de poştă. S-a aruncat

în elicopter pe scaunul din spatele pilotului, lângă Michel Maloof. Modul în care a aterizat înseamnă că vede prin geamul din uşă, spre pământ, unde un roi de lumini albastre rotitoare continuă să-şi caute şansa. Pe Västberga allé şi Vretensborgsvägen există mai multe zeci de vehicule de urgenţă, adunate în trei grupuri distincte.

„Pare o natură moartă“, se gândeşte Nordgren, ca şi cum cineva ar fi amplasat maşinile ca să creeze dramatism într-un cartier de afaceri altfel somnoros.

Pe străzile care se încrucişează prin zona industrială Västberga, lumina albă pătrunzătoare a stâlpilor de iluminat cade pe pământ ca nişte popice. Autostrada cu şase benzi de lângă ea e încă relativ goală. Şi cu fiecare secundă care trece, elicopterul îi duce tot mai departe de turnul neclar, cu piramida lui de sticlă strălucitoare de pe acoperiş.

„S-a terminat“, se gândeşte Nordgren, dar încă nu poate să asimileze acest fapt. Simte metalul rece al scărilor sub palme, în scobiturile tălpilor, dar memoria muşchilor lui e mai limpede decât celelalte simţuri.

Am reuşit?

„Am reuşit“, îşi spune el.

În ciuda luminii care clipeşte cu încăpăţânare, Kluger întreprinde manevra de diversiune plănuită. O face mai scurtă, mai strânsă, economisind doar puţin peste un minut. Muşchii maxilarelor lui puternice par să mestece ceva, poate nişte gumă care şi-a pierdut de mult gustul. În ciuda ocărilor lui, nu le-a aruncat pasagerilor nici măcar o privire.

Trece peste parcul din Årsta. Sunt la doar cincizeci de metri deasupra solului, şi fiecare dintre ei icneşte când cartierele sudice ale Stockholmului se ivesc dintr-odată în depărtare, Globe Arena – o minge de golf imensă şi bine iluminată – reprezentând un punct de navigare clar din prim-plan. Imediat lângă ea, Kluger zăreşte şirurile de autobuze roşii din Gullmarsplan, care aşteaptă să plece în prima cursă a dimineţii. Contemplă arcul mândru al podului Johanneshov, pe care maşinile coboară dramatic spre gura deschisă a tunelului Centralbron, şi, mai sus, la stânga, imensul complex spitalicesc ca un mănunchi de blocuri întunecate şi posomorâte. Când Kluger virează strâns la dreapta, luminile strălucitoare ale oraşului dispar. Sub ei nu mai e altceva decât pădure, pe lângă drumul spre Älvsjö.

*

Sami stă lângă Kluger şi priveşte lung pe geam. Cerul e încă întunecat. Va mai trece încă o jumătate de oră până ce lumina zilei să înceapă să dezvăluie fâşiile înguste de nori care acum sunt doar nişte umbre gri sus pe cer, dar Sami distinge deja un licăr slab la orizont. Elicopterul trece peste vârfurile copacilor. Rezervaţia naturală Gömmarskogen se perindă pe sub ei într-o tăcere sumbră; o lume vrăjită a copacilor, potecilor şi desişurilor în care se ascund animale sălbatice şi maşini abandonate.

Sami îşi deschide telefonul, pe care l-a închis în momentul intrării în clădire. Sună Echipa 2 de la cariera de pietriş din Norsborg, dar nu aude nimic, mugetul elicopterului îneacă orice sunet venit din telefon. Sami se uită la ecran. Legătura pare să se fi făcut.

– Aprindeţi luminile! strigă el.

Nu aude dacă răspunde cineva. Pune capăt convorbirii şi încearcă iar.

– Aprindeţi luminile!

Dacă nu se aprind farurile, le va fi imposibil să aterizeze la Norsborg. O fi cariera de pietriş foarte mare, dar pădurea din jurul ei e densă.

– Aprindeţi luminile!

Acum, când a dat de trei ori instrucţiunea, se simte satisfăcut. Ei aşteptau apelul lui, iar el ştie că au recepţionat mesajul. E de-ajuns.

Îşi desface centura de siguranţă şi se întoarce. Maloof e pe diagonală, în spatele lui. Libanezul dă din cap, îşi trage masca de schi deasupra nasului, îşi scarpină barba şi zâmbeşte larg.

Sami se întoarce iar şi se uită la Niklas Nordgren. Masca lui de schi neagră nu lasă să se vadă nici o expresie, dar Nordgren dă şi el din cap.

Sami se întoarce iar în faţă.

Nu mai aude zgomotul elicei.

Au reuşit.

Au reuşit.

Mintea i se umple de gânduri despre cum vor reacţiona fraţii lui când el le va arunca pachetele cu bani. Răscumpărare. Deja simte privirile oamenilor aţintite asupra lui în oraş, toată lumea ştiind că el şi-a ţinut

promisiunile. Parcă îi vede cum se apropie de el să-l salute, fără să-l privească în ochi, în timp ce el ia masa la cine ştie ce restaurant elegant. Şi Karin. E în faţa lui, cu John agăţat de un picior şi bebeluşul pe celălalt şold. Sami nu va trebui să spună nimic. Ochii lor se vor întâlni şi ea o să-şi dea seama că totul a luat sfârşit. El e bărbatul care se ţine de cuvânt.

Jack Kluger zboară jos, la maximum 30 sau 35 de metri deasupra vârfurilor copacilor. Presupune că mai au şase-şapte minute de combustibil. Când pădurea se termină şi începe apa, luminiţa intermitentă a combustibilului e înlocuită de un licărit roşu permanent. Kluger zboară drept peste vârfurile copacilor de pe malul sudic al lacului Alby şi merge mai departe spre nord, spre luminile scânteietoare ale drumului E4.

94

05.51

Detectivul inspector-şef Caroline Thurn iese cu maşina din zona industrială din Västberga, lăsând în urma ei un ocean de lumini albastre intermitente. Nu ea e responsabilă pentru faptul că comandamentul central pare să fi îndrumat toate maşinile de patrulare din district spre G4S. Ordinul iniţial al lui Thurn de a nu trage în elicopter a devenit acum directiva oficială. Ceea ce înseamnă că singurul lucru pe care-l au de făcut cei aproximativ cincizeci de poliţişti iritaţi şi uşor plictisiţi e să stea şi să se uite cum decolează hoţii.

Thurn mai simte încă valul de adrenalină în timp ce ajunge la breteaua de intrare pe autostradă. Frânează şi ezită. Încă nu are veşti de la detaşamentul de intervenţie şi trebuie să ghicească încotro s-ar putea îndrepta elicopterul.

Întrebarea e dacă ar trebui s-o ia spre nord sau să se îndrepte spre sud pe E20. În jurul Västbergăi sunt o grămadă de ieşiri şi drumuri ocolitoare, aşa că indiferent ce decizie ia, se poate răzgândi rapid.

Nici un poliţist suedez nu are experienţă în urmărirea elicopterelor pe timp de noapte. Dar, după toţi anii în care nu a făcut altceva decât să urmărească hoţi, Caroline Thurn are o intuiţie ascuţită. Şi în clipa în care mâinile ei strâng volanul cât de tare pot, trecând pe drumul ocolitor spre nord, înapoi spre Stockholm, intuiţia îi spune că e prea târziu. E doar o senzaţie vagă, nici măcar nu formulează acest gând, dar nu poate să ignore golul care-i arde stomacul.

Aude un ţârâit în ureche şi răspunde.

– Thurn?

E Berggren.

– E şi Olsson aici. Vrea să vorbească cu tine.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, vocea Comisarului Poliţiei Naţionale se aude la aparat.

– I-am pierdut, Caroline?

La început, Thurn nu răspunde.

– Îi urmăreşte un detaşament de intervenţie, spune ea în cele din urmă.

La aparat nu se aude nimic.

– E un detaşament de intervenţie aeropurtat, Caroline?

Thurn detestă sarcasmul. Trece de ieşirea spre Årsta şi merge mai departe orbeşte pe Essingeleden. S-ar putea la fel de bine ca elicopterul plin de hoţi să se îndrepte spre sud, spre Södertälje.

– Caroline, Ekblad mă sună din trei în trei minute. Ziarele au publicat deja fotografii cu elicopterul, şi la Västberga s-au postat nu doar televiziunile noastre afurisite, sunt oameni din întreaga lume. Der Spiegel, BBC-ul. De data asta n-o să scăpăm cu faţa curată, Caroline. Miroase a declaraţii oficiale şi conferinţe de presă.

Lui Thurn conferinţele de presă îi displac încă şi mai mult decât sarcasmul. Traficul spre Stockholm e încă răzleţ, dar peste numai câteva ore o să fie un blocaj.

– Ekblad o să explice, ca de obicei, că poliţia a făcut un efort deosebit, continuă Olsson, şi că asta ar trebui să-şi aducă aminte oamenii atunci când o să avem nevoie de fonduri sporite pentru poliţie în general şi pentru Stockholm în particular, la următorul buget. Ştii scenariul.

Thurn nu ascultă. Nu e proastă. Ştie că Olsson îi cere să se pregătească pentru întrebările inevitabile. Cât au ştiut dinainte, de ce nu au reuşit să stopeze jaful.

– Caroline?

Berggren a revenit. Olsson amuţeşte. Şi ea îl aude.

– Îl am la telefon pe comandantul detaşamentului de intervenţie. Vrei să vorbeşti cu el?

Peste o secundă, convorbirea cu Olsson a luat sfârşit şi realitatea umple urechile lui Caroline.

– Thurn sunt, spune ea atunci când aude zgomotul de fond al aparatului de comunicaţii din duba de intervenţie. Pune-mă la curent.

– L-am pierdut.

Detectivul trece pe banda dreaptă şi trage în spatele unui camion lent cu număr de Estonia. Depăşeşte ieşirea spre Gröndal.

– Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

– L-am urmărit înspre Årsta, răspunde vocea. Apoi a virat pe deasupra parcului. Nu l-am putut urmări, aşa că l-am pierdut.

– În ce direcţie a virat?

– Sud. Înspre Älvsjö.

Thurn dă din cap. Trece înapoi pe banda stângă şi apasă pe acceleraţie. Următoarea ieşire nu e departe. Dar când ajunge la 150 de kilometri pe oră şi nodurile degetelor i se albesc, nu mai poate să se păcălească singură.

S-a terminat.

– Caroline? Mai eşti la telefon?

Vocea Comisarului Poliţiei Naţionale i-a reapărut în ureche.

– Ce se întâmplă? întreabă ea.

95

05.51

Kluger ridică un deget.

Le arată că sunt la mai puţin de un minut distanţă de primul loc de întâlnire. Are în mână un aparat GPS.

Sami îşi alungă închipuirile. Se întoarce. Nordgren şi Maloof au reuşit deja să lege sacii de poştă de frânghie. Sunt cinci saci în total, dar nu au cum să ştie câţi bani au luat. Nu au scos din sală mai mult de cinci saci?

Sami nu are timp să se gândească mai mult la asta, pentru că pilotul încetineşte şi lasă elicopterul să se apropie şi mai mult de pământ. Acum zboară mai jos decât vârfurile copacilor din jurul lor, peste capătul nordic al lacului Alby. De-a lungul lui Masmovägen, paralel cu plaja, e un şir de căsuţe simple din lemn. Case de vacanţă pentru unii, ceva de demolat pentru alţii.

Zoran Petrovic a legat barca de debarcader, cum s-au înţeles, cu câteva zile în urmă.

Nu e un vehicul deosebit de spectaculos. O barcă metalică obişnuită în arhipelag, cu o cabină în faţă, suficient de mare ca să ascundă aproximativ zece saci de poştă plini cu bani. Cele două motoare exterioare de la pupa pot să ţină la distanţă orice urmăritori, dacă ar fi necesar. Dacă mergi cu zece noduri, nu mai mult, treci prin două strâmtori înguste, prima pe sub podul Botkyrkaleden, apoi pe sub E20, ceea ce te aduce în strâmtoarea Vårbyfjärden. De acolo poţi să alegi: fie te îndrepţi spre nord, spre Stockholm, fie o iei spre sud, spre Södertälje. Totul va depinde de acţiunile poliţiei.

Când Maloof deschide uşa laterală, vântul rece se strecoară în cabină. Elicopterul pluteşte direct deasupra bărcii.

Împreună, Nordgren şi Maloof coboară sacii de poştă cu frânghia pe care tocmai au folosit-o pe acoperişul din Västberga. După ce se asigură că primul a aterizat în mijlocul bărcii, îi dau drumul şi îngăduie restului banilor să cadă din cer.

Înainte ca Maloof să apuce măcar să închidă uşa cabinei, barca s-a

desprins de debarcader şi şi-a început călătoria spre nord. Imediat, Kluger face elicopterul să urce şi îşi continuă drumul spre Norsborg.

96

05.53

Au trecut abia două minute de la lacul Alby la cariera de pietriş din Norsborg. Continuă să zboare jos, iar acum americanul se uită la GPS la fiecare zece secunde. Sami, care e lângă el, nu trebuie să-l întrebe ce e cu lumina roşie.

După aproximativ un minut zăresc luminile maşinilor. Sunt aranjate în triunghi, ca la decolarea din Stora Skuggan din urmă cu câteva ore.

Sami arată cu mâna, şi americanul dă din cap.

Aterizarea are loc rapid, fără nici un dramatism.

Ezra se apropie în fugă cu două canistre de combustibil. Le pune lângă elicopterul al cărui motor tocmai a fost oprit, după care Sami aleargă înapoi la maşină împreună cu el.

Pleacă fără să-şi ia rămas bun de la nimeni.

Nordgren îl îmbrăţişează rapid pe Maloof. Senzaţia că au reuşit a început să i se strecoare în trup, indiferent cât de tare încearcă el s-o reprime. Încă nu a ajuns înapoi la Lidingö, încă nu a scăpat de pericol.

Dar e aproape.

Aleargă spre maşina la care-l aşteaptă Jonas Wallmark, unul din prietenii lui din copilărie. Nu e prima oară când Wallmark face pe şoferul în tipul ăsta de situaţii.

Maloof şi Kluger rămân singuri lângă elicopter. Americanul, care e ocupat să realimenteze dintr-o canistră, pare mai calm.

– A fost plăcut să zbor iar, spune el.

Maloof încuviinţează din cap. Nu înţelege ce vrea să spună pilotul, dar nu-i pasă. N-o să-l mai vadă niciodată pe Kluger şi n-o să mai audă nimic despre el după ce acesta decolează cu elicopterul alb, câteva minute mai târziu, şi dispare la orizontul care devine încet albastru.

Se apropie de singura maşină care a mai rămas la cariera de pietriş din Norsborg. Se uită la ceas. Puţin trecut de şase. Sunt cu aproape

jumătate de oră în urmă. Probabil că o să se împotmolească în traficul de dimineaţă către Södertälje.

Deschide portiera din dreapta a BMW-ului şi urcă în maşină.

Şocul îl lasă fără grai.

La volan e Petrovic.

– Dar… se bâlbâie Maloof. Tu ce naiba… cauţi aici?

– Păi nu mi-ai trimis un SMS în care mi-ai zis să vin?

Petrovic fusese nedumerit când primise SMS-ul, după ce îi păcălise pe poliţişti la nord de Täby.

Până în acel moment, planul fusese ca el să conducă barca cu bani.

– SMS? întreabă Maloof nevenindu-i să creadă. Stai aşa… atunci cine naiba conduce barca?

Petrovic se uită la el. La început, nu pare să înţeleagă.

– Ce?

– Dacă tu eşti aici, cine conduce barca? repetă Maloof. Cineva a plecat cu banii. Dacă nu ai fost tu ăla…?

23–25 septembrie

97

Programul de lucru obişnuit al lui Stenson se încheie la o oră după prima ediţie, cea pentru care el singur era responsabil: pozele cu elicopterul alb decolând de pe acoperişul din Västberga. La ora şapte, biroul începuse să se umple de oameni, iar Stenson ştia că ar fi trebuit să se ducă acasă, după o noapte grea. Dar îi era imposibil. În aer plutea impresia că ceva istoric avusese loc şi acesta era subiectul lui, chiar dacă avantajul ziarului faţă de principalul lor concurent se micşorase. Tabloidele, ziarele de dimineaţă şi televiziunea naţională erau toate la scena jafului din Västberga, împreună cu un număr imens de corespondenţi străini – toţi ahtiaţi după o ştire internaţională interesantă din izolata regiune scandinavă în care fuseseră trimişi. Peisajul de la intersecţia dintre Västberga allé şi Vretensborgsvägen era haotic, iar pentru partea a doua a zilei fusese programată o conferinţă de presă la sediul central al poliţiei din Kungsholmen.

Stenson se repezea de la un birou la altul, fără să aibă prea multe de făcut, urmărind împreună cu colegii lui relatările străine despre jaf. Colegii europeni din zonele orare mai apropiate transmiteau ştirea încă de la opt, dar americanii avură nevoie de câteva ore ca să se trezească.

La CBS se punea accent pe faptul că nimeni nu fusese rănit. Se vorbea despre faptul că jaful parcă era desprins dintr-un film de Hollywood, iar când îi descriau pe abilii hoţi, jurnaliştii foloseau o imagine cu Tom Cruise din cine ştie ce secvenţă de acţiune.

La CNN jurnaliştii conchiseră că realitatea întrecuse din nou ficţiunea.

Titlurile din ziarele englezeşti online erau, în stilul obişnuit, doar jocuri de cuvinte umoristice:

„Jaf scandalos în Scandinavia“, titra The Sun. „A fost un jaf care ar fi aprins imaginaţia oricărui producător de la Hollywood. Dar nici lui Danny Ocean nu i-ar fi trecut prin cap să folosească un elicopter – chiar dacă avea de ales din trei filme cu George Clooney“, scria The Times.

Relatările păreau să se concentreze mai mult pe descrierea metodelor hoţilor, făcând paralele cu lumea filmului, ocolindu-se caracterul reprobabil al operaţiunii.

Stenson ştia că nu avea să fie invitat la conferinţa de presă de după-amiază de la Sediul Central al Poliţiei; era doar un angajat temporar de la o companie de recrutare. Dar la unsprezece şi jumătate, reporterul-vedetă al ziarului – care avusese câştig de cauză şi primise de la redactorul-şef adjunct prestigioasa misiune de a relata despre jaf – se apropie de biroul lui.

– Poţi să vii şi tu dacă vrei, Stenson, îi spuse el. La urma urmei, tu ai fost primul.

Tor Stenson dădu din cap. Mândria lui se dilată ca un burete în cada de baie.

98

Nici nu se punea problema să aleagă o companie americană. Cu un cazier ca al lui, Sami Farhan nu putea să călătorească ori să facă escală în Statele Unite din cauza obligaţiei de a solicita viza turistică.

Atât Air France, cât şi British Airways aveau zboruri spre Republica Dominicană, via Paris şi Londra, respectiv. Însă zborurile lor plecau la şase şi jumătate dimineaţa, şi o marjă atât de strânsă nu era acceptabilă. Dacă totul ar fi mers conform planului, ar fi trebuit să aterizeze la Norsborg la 5.30. O oră nu le-ar fi ajuns ca să ajungă la Arlanda şi să prindă avionul.

Asta lăsa ca unică variantă viabilă Swiss Air. Prima etapă a zborului pleca la zece dimineaţa, iar Sami avea să aterizeze în Punta Cana – după ce schimba la Zürich şi graţie diferenţei de fus orar – la începutul aceleiaşi seri.

Când coborî din maşină la Arlanda şi intră în terminalul internaţional, îndreptându-se spre ghişeele de check-in, Sami avu impresia că un reflector imens din tavan îi urmărea toate mişcările prin sala de plecări. I se părea că toţi se holbau la el, că poliţiştii care discutau în faţă la 7-Eleven se pregăteau să sară să-l înşface.

În momentul în care întinse paşaportul ca să-şi ia biletul abia putea vorbi, avea gura uscată ca nisipul. Trase de gulerul tricoului atât de tare, că îl întinse. Peste câteva minute, în timp ce stătea la coadă la control, îşi dădu seama că se zgâlţâia din tot corpul, la cât de violent îi tremurau picioarele.

Şi încă nu era nici şapte dimineaţa.

Cu doar o oră şi ceva mai devreme fusese pe un acoperiş din Västberga, pe cale să se suie într-un elicopter.

Abia dacă-i veni să creadă când îl lăsară să treacă de control, iar după ce se aşeză pe scaun ca să aştepte lângă poarta încă pustie tot nu putu scăpa de sentimentul că totul era doar o capcană. Îi dădeau false speranţe, nu aveau să-l lase să plece din ţară.

În timpul scurtelor momente în care nu reuşea să rămână la nivelul agitaţiei lui prudente, în sinea lui Sami apăreau două sentimente opuse:

Primul era un sentiment efervescent de bucurie, ca atunci când dai drumul unei mingiuţe din plastic pe care ai ţinut-o apăsată pe fundul căzii pline cu apă.

Reuşiseră. Căcat, chiar reuşiseră să facă asta.

Al doilea sentiment era unul de nelinişte paralizantă, când se gândea la Karin şi la băieţii de acasă, de pe Högbergsgatan.

Sami închise ochii şi se trezi dintr-odată în Vitabergsparken. Era primăvară, şi aerul mirosea a iarbă; Karin mergea cu el, în dreptul lui, Sami îi simţea mirosul şamponului, ea îl ţinea de mână pe John. Băiatul purta o geacă de blugi şi o pereche de ceea ce cândva fuseseră nişte tenişi Converse albi, râzând în felul lui uşor chicotit când un câine imens se apropie dintr-odată de ei. Câinele era alb şi miţos, la fel de mare precum căruciorul pe care Sami îl împingea la deal. John alergă spre câine şi-l îmbrăţişă, agăţându-se de gâtul lui. Karin se duse după el, se lăsă pe vine şi mângâie nasul şi capul câinelui. Sami ştia că ar fi vrut ca el să scoată bebeluşul din cărucior, dar ezita. Lui nu-i plăceau câinii. Aşa că ea se ridică în picioare, luă bebeluşul şi-l lăsă să mângâie cu mâna lui micuţă, nu mai mare decât o linguriţă, blana albă a câinelui, ca să vadă cât de moale e.

Dintr-odată, între el şi familia lui apăru o crăpătură în pământ. Crăpătura mergea de-a lungul aleii, pietrişul cădea în gaura neagră, iar junghiul din inima lui Sami fu urmat de o senzaţie acută de melancolie pe care el o cunoştea prea bine.

Sami rămase deoparte, uitându-se la ei – Karin şi copiii, lângă câinele alb imens, aflaţi de cealaltă parte. Dintr-odată, Karin sări în spinarea câinelui, îi urcă pe băieţi în faţa ei şi apoi câinele fugi de acolo, departe de gaura periculoasă, pe deal în sus. Sami strigă, strigă iar, dar nimeni nu-l auzea.

Inima îi bătea ca două tobe bas, venele stăteau să-i plesnească la tâmple, lacrimile i se prelingeau pe obraji. Brusc, Sami se trezi tresărind. Nu putea să fi dormit mai mult de câteva secunde, dar privi suspicios prin încăpere. Totul părea la fel ca înainte.

Trecură aproape două ore până să se facă în sfârşit ora îmbarcării. Lui Sami i se păruseră o eternitate. Dar după aceea avea să privească în urmă şi să şi le amintească drept câteva secunde. Nici în timp ce mergea prin tunelul fără ferestre dintre terminal şi avion nu-i venea să creadă că era adevărat.

Reuşiseră.

Când se aşeză pe locul lui şi îşi puse centura de siguranţă, epuizat de nelinişte, adormi cu gura deschisă, înainte ca avionul să ajungă măcar pe pista de decolare.

99

Sala spaţioasă care le fusese pusă la dispoziţie pentru conferinţa de presă era mult prea neîncăpătoare. Chiar în faţă, lângă ecranele mobile cu emblema poliţiei, erau personajele zilei: purtătorul de cuvânt al poliţiei, Christer Ade, şi, în spatele lui, Caroline Thurn, şefa unităţii speciale de la Poliţia Criminalistică Naţională. Comisarul Districtual Caisa Ekblad şi Comisarul Poliţiei Naţionale, Therese Olsson, erau de asemenea prezente. Toţi se uitau surprinşi la mulţimea de reprezentanţi ai presei reuniţi în faţa lor.

Christer Ade flutură braţele şi strigă regulile de conduită, atât în suedeză, cât şi în engleză. Respectarea ordinelor nefiind punctul forte al jurnaliştilor, fu nevoie de aproape zece minute doar ca oamenii să fie plasaţi în locurile potrivite, împreună cu camerele lor, şi să înceteze să mai vorbească.

Numeroasele limbi vorbite în sală le ofereau tuturor senzaţia că, în acea după-amiază timpurie de 23 septembrie 2009, ochii lumii erau aţintiţi asupra Sediului Central al Poliţiei din Kungsholmen. Aveau senzaţia că oxigenul o să se termine încă înainte ca întrebările să înceapă, şi Ade rugă pe cineva de la BBC să deschidă ferestrele ca să intre aer proaspăt. Dar când zgomotul oraşului se năpusti asupra microfoanelor, reportofoanelor şi telefoanelor mobile, ferestrele fură închise imediat la loc. Jurnaliştii preferau să se sufoce decât să nu-şi îndeplinească misiunea.

După ce nivelul zgomotului din sală scăzu suficient ca să se poată face auzit, Ade îşi drese vocea zgomotos şi începu să rezume ceea ce se întâmplase. Nimic din ce spunea el nu era nou pentru cei din sală.

– Jaful a fost bine organizat, bine planificat şi bine dotat tehnic. În linii mari, asta poate să conducă la mai multe ipoteze despre făptaşi, iar în decursul acestei după-amiezi şi seri…

– Au fost operate arestări? îl întrerupse nerăbdător, fluturând un microfon galben în aer, reporterul de la Aftonbladet, cel mai mare tabloid din Suedia.

Ade îşi dădu seama că nu avea nici un rost să continue declaraţia pregătită anterior. Răspunse întrebării de la Aftonbladet cu un anumit tip de autoritate, care poate fi deprinsă doar la cursurile de pregătire media.

– Nu. Am chestionat mai mulţi oameni, tipul de oameni pe care-i chestionăm de obicei în situaţii precum aceasta, dar… nu. În prezent, nu e reţinut nimeni pentru jaful din Västberga.

– Martin Hogan, New York Times. Cât au furat?

Puternicul accent american al corespondentului îi făcu pe toţi ceilalţi să se întoarcă.

Nu avea nici reportofon, nici microfon. În schimb, ţinea în mână un carneţel şi un pix, de parcă ar fi fost încă anii ’80.

Ade trecu la engleză.

– Potrivit G4S, hoţii au furat „o sumă mare, dar neconfirmată“ de bani. Deocamdată nu ştim mai mult.

– De ce poliţia nu a luat cu asalt clădirea? vru să ştie o editorialistă de la cel mai important ziar din Suedia, Dagens Nyheter.

Reporterul de ştiri al ziarului, care stătea lângă ea, se încruntă iritat că nu se gândise el însuşi la această întrebare.

Christer Ade privi spre Comisarul Poliţiei Naţionale, care scutură din cap aproape imperceptibil. Totuşi, Ade făcu un pas lateral, ca pentru a arăta că era timpul ca altcineva care fusese direct implicat să răspundă. Comisarul Districtual Caisa Ekblad îşi drese vocea.

– Existau indicii că hoţii sunt înarmaţi până-n dinţi, spuse ea în engleză. Este posibil ca în acest caz să avem de-a face cu indivizi cu pregătire şi echipament militar. Am preferat să aşteptăm resursele adecvate.

Cuvintele ei făcură ca în sală să explodeze însufleţirea.

– Erau mercenari? strigă reporterul de la Washington Post.

– Există relatări despre explozia elicopterelor? întrebă un reprezentant al postului francez TF1. Ştim că maşinile de poliţie au fost oprite de lanţuri legate de-a latul drumurilor!

Therese Olsson făcu un pas în faţă. Mişcările ei aveau ceva atât de autoritar, încât sala amuţi imediat. Răspunse mai întâi în suedeză, apoi într-o engleză foarte bună.

– Jaful acesta a fost clasat ca eveniment extraordinar, ceea ce înseamnă că este în atenţia forţelor de poliţie din întreaga ţară. Şeful

poliţiei din districtul Norrmalm a comandat intervenţia de dimineaţă coordonându-se cu doi şefi operativi, unul la Västberga şi celălalt la Arninge. Acum, de operaţiune ne ocupăm noi şi departamentul de combatere a criminalităţii organizate. Ceea ce înseamnă că suntem în alertă maximă în întreaga ţară.

Asta le plăcu la nebunie.

Caroline Thurn stătea în umbră, chiar în spatele Comisarului Districtual Ekblad, şi îşi dădu seama că avea să scape nevătămată din conferinţa de presă. Nici Olsson, nici Ekblad nu-i dăduseră deocamdată cuvântul; ar fi părut că evitau să-şi asume responsabilităţile.

Din poziţia ei privilegiată, Thurn simţea că atmosfera din sală era altfel decât de obicei. Nu doar din cauza numărului şi a naţionalităţilor jurnaliştilor. Întrebările erau puse pe un ton diferit şi exista o senzaţie foarte diferită de aşteptare şi tensiune. La început, Thurn presupuse că era doar din cauza spectaculozităţii deosebite a jafului. Imaginile cu elicopterul decolând umpleau deja internetul. Nimeni nu fusese rănit, intraseră prin acoperiş; era tipul de atac care plăcea publicului larg.

Dar după ce-i ascultă o vreme pe comisari şi îşi dădu seama că nici unul dintre reporteri nu pusese vreo întrebare despre ce acţiuni avea să întreprindă poliţia, începu să se îndoiască de asta.

O echipă din Japonia şi alta din Taiwan îşi îndreptară camerele spre Therese Olsson şi întrebară la unison cât de probabil era ca hoţii să fi părăsit ţara.

– Supraveghem cu atenţie graniţele şi spaţiul aerian, răspunse Olsson pe un ton foarte liniştitor.

Dar, cum poliţia nu avea habar cine întreprinsese atacul – nici măcar implicarea lui Zoran Petrovic nu era certă –, supravegherea spaţiului aerian al Suediei nu avea să fie de ajutor, se gândi Thurn.

Totuşi, reporterul japonez păru satisfăcut şi nu continuă cu această ipoteză.

Abia acum înţelese Thurn de ce era diferită această conferinţă de presă. Ceea ce simţise deja pe coridoarele secţiei de poliţie în ultimele câteva săptămâni, o admiraţie reticentă faţă de meticulozitatea şi profesionalismul hoţilor, modela acum întrebările şi atitudinile jurnaliştilor. În mod normal, presa ar fi încercat să găsească un ţap

ispăşitor, sau şi-ar fi îndreptat atenţia către victime. Personalul depozitului de bani trecuse, indiscutabil, printr-o dimineaţă profund neplăcută, dar nimeni nu fusese rănit fizic, nimeni nu fusese supus vreunei ameninţări concrete.

Thurn îşi dădu seama că acei jurnalişti, fotografi şi cameramani se aflau acolo ca să creeze eroi.

Peste câteva zile, o săptămână sau o lună, faptul că poliţia ştiuse despre jaf dinainte avea să se afle, se gândi ea. Nu era greu să-ţi imaginezi cum aveau să sune titlurile în acel moment: „Poliţia ştia totul, hoţii au scăpat“. Privi discret prin sală. Ochii strălucitori, vocile zgomotoase. „Ăsta-i doar începutul“, se gândi ea.

Tor Stenson îşi drese glasul. Conferinţa de presă se apropia de sfârşit, la fel şi şansele lui. Trebuia să pună o întrebare, ceva la care nici un alt jurnalist nu se gândise, şi trebuia să facă în aşa fel încât să fie filmat. Miza era o slujbă. Fusese o noapte grea, o dimineaţă şi o zi grele, şi oboseala se revărsa asupra lui în valuri. Dar dintr-odată îi veni ideea.

Îşi croi drum în faţă câţiva metri şi flutură în aer microfonul tabloidului. Therese Olsson încuviinţă din cap.

– Numele meu este Tor Stenson, eu am publicat primul în dimineaţa aceasta imaginile cu elicopterul hoţilor. Întrebarea mea este: Unde erau elicopterele poliţiei în timpul jafului?

Stenson văzu pe faţa lui Olsson că ştia răspunsul, dar nu voia să-l enunţe. Se uită la camerele de filmat din sală şi văzu că erau în funcţiune. Expiră zgomotos, gândindu-se că acum slujba trebuia să fie a lui, în timp ce aştepta reacţia comisarului.

100

Mats Berggren nu era iritat, era furios. Spre deosebire de Caroline Thurn şi de ceilalţi poliţişti şi poliţiste din sala de conferinţe, Berggren nu-şi putea ascunde sentimentele. Nu era nici diplomat, nici politician; în clipa aceea, era doar un poliţist gras şi enervat căruia, din motive necunoscute, îi era interzis să ridice un hoţ indiscutabil vinovat.

– Asta e nebunie totală! repetă el. Tot ce ne-au spus sârbii s-a întâmplat exact cum au zis ei c-o să se întâmple. Ce mai e de meditat, e clar că nu trebuie decât să-l ridicăm pe Petrovic!

Soarele de sfârşit de după-amiază coborâse pe cer şi intra pe ferestrele care dădeau spre Bergsgatan. Lumina dezvăluia cu brutalitate vechile inele de cafea şi urmele de grăsime mai noi de pe masa dreptunghiulară. Ghinioniştii care stăteau cu spatele la coridor erau obligaţi să mijească ochii, deoarece ferestrele înalte nu aveau perdele. Berggren se întoarse respirând greoi spre Caroline Thurn, care stătea la câteva locuri distanţă de el.

– Nu-i aşa, Caroline?

– Mats are dreptate, răspunse Thurn, dat fiind că în acea încăpere trebuia să fie loială partenerului ei. Dar apoi adăugă: E doar o chestiune de a alege momentul potrivit.

După conferinţa de presă, Thurn se simţise epuizată psihic, deşi reuşise să rămână în fundal. Ura atenţia aproape la fel de mult ca şedinţele. Precum aceasta. Să stea adunaţi într-o cameră cu patru pereţi şi câteva ferestre ca să discute ce trebuia făcut era diametral opus cu a se duce şi a face lucrul respectiv. Thurn nu avea de ales decât să-şi muşte buzele şi să meargă mai departe, specialitatea ei. Era dureros de conştientă de jocul care se desfăşura în acele clipe. Oamenii din jurul mesei se poziţionau. Îşi consolidau argumentele şi îşi exprimau rezervele şi preocupările, ca să se asigure că le rămânea o cale de repliere. Mai târziu, dacă şi când devenea necesar, puteau să le reamintească celorlalţi că ei făcuseră asta. În continuare, sutele de microfoane aparţinând mass-mediei suedeze şi străine aveau să fie îndreptate spre fiecare poliţist care se întâmpla să treacă prin faţa sediului, ca un memento permanent că nimeni nu putea să scape. Era vorba de o operaţiune a poliţiei în care, mai devreme sau mai târziu, toţi aveau să trebuiască să explice cum şi de ce acţionaseră aşa cum acţionaseră. Presei avea să-i placă la nebunie să dezvăluie lupta

constantă dintre poliţia locală şi cea naţională, se gândi Thurn.

Berggren continua să se plângă; el voia să-l ridice pe Petrovic, şi Thurn avea o anumită simpatie faţă de dorinţa lui de a acţiona efectiv, dar încă nu venise timpul.

Procurorul Lars Hertz stătea în partea din faţă a camerei, lângă o tablă albă imensă. Purta haine uşoare şi bine călcate, ceea ce îl distingea de poliţiştii mototoliţi şi cenuşii din jurul mesei. Preluase comanda şedinţei şi îi plăcea la nebunie acest rol. Ochii lui albaştri străluceau. Tabla din spatele lui era plină de însemnări. Nume, date şi săgeţi trasate cu marker roşu şi verde. Deşi la sfârşitul zilei puteau să şteargă totul cu buretele special, aveau să mai rămână urme uşoare de cerneală.

Berggren se ridică în picioare. Umbla pe lângă unul dintre pereţii camerei, făcându-i pe toţi să se simtă agitaţi. Respira cu greutate.

– Poate ar fi mai bine să stai jos, Mats, spuse Thurn. Chiar dacă îţi înţeleg frustrarea.

Era încă miercuri, 23 septembrie. Ziua se prelungise şi devenise nesfârşită după ce se dăduse prima oară alarma, la cinci şi un sfert în acea dimineaţă. Thurn trecuse mai devreme pe la apartamentul ei ca să facă un duş şi să-şi schimbe hainele, iar de atunci îşi legase coada neascultătoare de la spate într-un coc lax în partea de jos a cefei.

În timpul dimineţii ar fi fost mai simplu să-i numeri pe poliţiştii din Stockholm care nu lucrau la jaful din Västberga decât pe ceilalţi. Reprezentanţi ai practic tuturor departamentelor şi unităţilor din cadrul Poliţiei Criminalistice Naţionale se strânseseră în jurul mesei de şedinţă de la Sediul Central al Poliţiei. Întrucât Comisarul Poliţiei Naţionale fusese obligat să rămână la Ministerul Justiţiei, ca să le explice diverşilor miniştri de ce sutele de poliţişti din faţa sediului G4S stătuseră în timp ce hoţii fugeau cu prada, Hertz conducea şedinţa.

– Dar ştim cine e, gemu Berggren cu încăpăţânare, chiar dacă o ascultă pe Thurn şi se aşeză.

Încă din zorii acelei zile, probele pe care le strânseseră înainte de data de 15 – printre ele, înregistrările cu Zoran Petrovic – fuseseră reluate. Colegii ei poate nu ştiau exact cât de mult ascultase Thurn înregistrările, dar tuturor le era clar că ea cunoaşte materialul mai bine decât oricine altcineva. Chiar dacă era şi singura care ştia cu certitudine că nu exista nici o referire directă la jaful cu elicopterul.

Hertz vorbi despre Serbia, despre organizaţii teroriste şi reţele infracţionale din Europa.

– Ce reţea, fir-ar a dracu'? îl întrerupse Berggren pentru a treia sau a patra oară. Ştim cine e?

– Dacă îl reţinem pe Petrovic, spuse Hertz, atunci toţi ceilalţi cu care vrem să discutăm o să dispară în câteva ore. Aşa merg lucrurile. Şi nu vrem să le uşurăm sarcina atât de mult.

Poliţiştii de la masă ar fi aprobat din cap dacă Hertz nu ar fi fost atât de lipsit de experienţă.

– Probabil are dreptate, spuse în cele din urmă Thurn.

– Dacă avem numele principalului suspect înainte să fi trecut măcar douăsprezece ore, continuă Hertz cu un zâmbet conciliant, atunci eu sugerez să lucrăm mai departe la asta încă douăsprezece. Poate că aşa îi găsim pe toţi.

Şedinţa luă sfârşit, şi oamenii dispărură care încotro. Existau munţi de indicii la care trebuia lucrat. În biroul lui Thurn, ea şi cu Berggren continuară să răsfoiască materialul operaţiunii anterioare de supraveghere. Se concentrară asupra numărului imens de nume şi oameni cu care Zoran Petrovic luase legătura.

Întocmiră două liste separate. Prima era cu infractori cunoscuţi, a doua cu cei care nu aveau cazier. Însă toate acele porecle şi cuvinte de cod le puneau mari probleme, aşa că listele ajunseră să conţină fiecare peste o sută de nume.

Munca nu le era uşurată deloc de întreruperile constante din partea celor din alte departamente care voiau să discute cu ei despre ceea ce descoperiseră. În acel moment, Thurn era deja considerată un fel de expertă în Petrovic. Ea nu-şi dorea altceva decât să-i evite şi să termine de lucrat la liste, dar, ca de obicei, nu putea să fie grosolană. Îşi făcu timp, răbdătoare, pentru absolut toate persoanele care băgau capul pe uşă ca să-i ceară ajutorul.

Dar, în cele din urmă, pe la mijlocul unui monolog al unui coleg tânăr de la Grupul de Psihologia Suspecţilor, Thurn se ridică de la biroul ei, îşi luă geaca subţire de pe spătarul scaunului şi plecă. Plecă pur şi simplu. Ajungea cu atâta muncă de birou. Era trecut de ora opt, şi întunericul se aşternuse peste Kungsholmen.

101

– Cum a fost conferinţa?

Annika Skott strigase din hol, iar peste o clipă Niklas Nordgren auzi uşa de la intrare închizându-se. Apoi ea remarcă mirosul.

– Hei… ce faci? strigă ea.

Peste câteva secunde intră în bucătărie, unde îl găsi pe Nordgren lângă plită. Oala imensă care bolborosea încet pe aragaz mirosea incredibil, a usturoi şi a frunze de dafin. Era puţin trecut de şapte seara, dar soarele încă strălucea prin fereastră.

– Am terminat pe la prânz şi m-am gândit că nu are nici un rost să mă întorc la muncă, explică el. Aşa că am trecut pe la Östermalmshallen şi am luat nişte miel.

Nordgren nu menţionă că parcursese pe jos cea mai mare parte a drumului spre casă din Lidingö în Östermalm, o distanţă de aproape zece kilometri. Care, la rândul ei, era doar o cincime din totalul pe care-l străbătuse în ziua aceea.

Endorfinele refuzau să-i iasă din trup, nu se putea opri din zâmbit. Încercase să redevină obişnuitul Niklas Nordgren, bărbatul calm şi puţin ursuz căruia îi plăcea să fie ocupat, dar se produsese exact opusul. Se simţea încă şi mai montat decât fusese în dimineaţa aceea.

– Miroase incredibil, spuse Annika. Dumnezeule, ce foame mi-e. Mă duc să mă schimb. Apoi poţi să-mi povesteşti totul.

Ca de obicei, Annika dispăru în dormitor ca să-şi scoată hainele de consultant fiscal şi să-şi ia ceva mai confortabil.

Nordgren continuă să amestece în oală.

Avea să fie dificil să-i povestească despre conferinţa la care îi spusese că se ducea când, de fapt, dormise acele zile în patul prea scurt din Runmarö. În primul rând nu se pricepea să mintă, dar o conferinţă cu sute de electricieni ar fi fost – îşi imagina el – o poveste incredibil de plicticoasă.

Însă adevărata problemă era că trupul lui continua să cânte.

Aşa se simţea Nordgren. Ca şi cum muşchii, sinapsele şi ţesuturile lui conjunctive sărbătoreau în secret.

Reuşiseră.

102

Thurn luă liftul spre garaj, iar când se sui în maşină îşi dădu seama că nu avea să se ducă acasă.

Încă nu era sigură. În Volvo-ul care mirosea a nou nu mai putea evita întrebările care o deranjaseră toată ziua. Cum putea organizatorul unui jaf care implica cel puţin douăzeci de oameni şi necesita mii de ore de planificare să nu se dea de gol prin nimic timp de o lună întreagă? Mai ales cineva precum Petrovic, care spunea o grămadă de alte lucruri revelatoare, sugerând că nu fusese conştient de prezenţa microfoanelor decât, probabil, la sfârşit.

Cum puteau fi atât de siguri colegii ei de la Sediul Central al Poliţiei că acest bărbat până atunci necunoscut era creierul din spatele spectaculosului jaf cu elicopterul?

Ceva nu se lega.

O luă la stânga pe Scheelegatan, trecu peste podul Barnhus şi apoi mai făcu o dată la stânga.

Zoran Petrovic locuia la doar cinci minute de Sediul Central al Poliţiei.

Caroline Thurn nu-l mai văzuse niciodată în carne şi oase, dar ştia unde locuieşte. Când parcă maşina în faţa uşii lui de la intrare, era aproape opt şi jumătate seara.

Trebuia să-l vadă.

Abia când îl vedea avea să-şi dea seama.

Petrecuse atât de multe nopţi cu el, cu acea voce neîncetată în urechi, cu acel ton plin de încredere, cu atitudinea aceea prin care se plasa în centrul universului. Thurn nu se putea abţine să fie pe cât de iritată, pe atât de impresionată de el. Dar trebuia să completeze tot ceea ce ştia cu privirea, mişcările şi prezenţa unei persoane reale. Era singura modalitate de a fi sigură.

După jumătate de oră o femeie tânără ieşi din clădire, şi Thurn se folosi de şansa de a se strecura înăuntru. Urcă scările până la etajul lui Petrovic şi sună la uşă, neştiind prea bine ce să-i spună dacă deschidea. Dar nu era nimeni acasă, iar după ce deschise broasca cu şperaclul şi intră înăuntru nu văzu nimic care să-i lase vreo senzaţie

anume, într-un sens sau altul.

Oftă şi coborî în stradă, postându-se pe trotuar ca să-l aştepte.

Petrovic apăru puţin după ora zece, venea pe Upplandsgatan într-o geacă scurtă şi subţire. Thurn îl zări de la distanţă şi îşi dădu seama imediat că el era. Înalt şi zvelt ca un catarg. Când el fu pe punctul de a ajunge la uşă, Thurn făcu un pas spre mijlocul trotuarului, obligându-l să se oprească.

– Scuze, nu ştiţi cumva cât e ceasul?

Zoran Petrovic se uită la ea cu un zâmbet strâmb. Thurn îl lăsă să o măsoare din creştet până-n tălpi, s-o evalueze şi s-o judece. Petrovic avea o anumită timiditate, se gândi ea, dar el îşi recăpătă imediat aplombul şi intră pe pilot automat, răspunzându-i:

– Nu e prea târziu să bem ceva.

Probabil că trecuse prima lui evaluare, însă Thurn nu vedea nici o convingere concretă în spatele invitaţiei lui. În ciuda zâmbetului batjocoritor, care, presupunea ea, era menit să-i stârnească interesul, Petrovic părea mai degrabă obosit.

Thurn zâmbi.

– Mersi, dar nu cred.

Îl privi adânc în ochi, complet indiferentă faţă de posibilitatea ca el s-o fi înţeles greşit.

– Bine, răspunse el cu o anumită uşurare. E în regulă. A fost o zi grea, dar vor mai exista şi altele. Locuieşti în apropiere?

Thurn zâmbi. Îl studie. Observă străfulgerarea ezitantă din ochii lui atunci când îi răspunse râzând:

– Lucrez în apropiere.

Apoi se întoarse şi plecă.

Se simţea mai bine.

Era sigură.

El era.

103

Joi, pe 24, munca de la Sediul Central al Poliţiei era complicată de numărul mare de locuri care trebuiau examinate. Resursele criminalistice pe care le aveau la dispoziţie pur şi simplu nu erau suficiente.

În primul rând, trebuiau să cerceteze ruta de acces a hoţilor la depozitul de bani din Västberga. De pe acoperiş pe balconul de la etajul cinci, apoi în sus, spre departamentul de numărat bani de la şase. Elicopterul fusese găsit miercuri, devreme, şi împreună cu el o mare cantitate de echipament abandonat care putea să furnizeze urme de ADN. Până la prânz fuseseră găsite, într-un container de gunoi de lângă o staţie de autobuz aflată la câţiva kilometri de locul de decolare din Värmdö, o pereche de mănuşi şi o mască de schi. Acestea fuseseră trimise la analize, împreună cu cele două dispozitive tip bombă care fuseseră plasate în faţa hangarului.

Investigaţiile aveau loc mai mult sau mai puţin simultan, ceea ce însemna că joi dimineaţa nici procuratura, nici Poliţia Criminalistică Naţională nu aveau o bună privire de ansamblu asupra a ceea ce se ştia sau se aştepta de fapt. În mod paradoxal, informaţiile se scurgeau din Sediul Central al Poliţiei ca un pârâu impetuos de primăvară. Presa suedeză părea să fie perfect la curent cu ancheta, iar până după-amiază Hertz îşi dădu seama că era mai simplu să citească varianta online a ziarelor de seară decât să aştepte informările interne.

Conţinutul era identic.

În dimineaţa zilei de vineri, 25 septembrie, detectivul inspector-şef Caroline Thurn fu chemată la o şedinţă de la procuratura de pe Fleminggatan. Dat fiind faptul că pereţii Sediului Central al Poliţiei păreau să aibă urechi, renunţaseră să mai organizeze şedinţe acolo.

Therese Olsson aştepta deja atunci când sosiră Thurn, Berggren şi alţi câţiva colegi. Exista o senzaţie palpabilă de însufleţire în încăpere. În ziua anterioară, la G4S fuseseră găsite urme de sânge. Şi nu într-un singur loc, ci în mai multe, cel mai evident lângă uşa avariată a departamentului de numărat bani. Acum se făceau pariuri, în timp ce calculatoarele de la subsol se grăbeau să găsească o potrivire clară în arhiva infracţională a Suediei.

Prin încăpere zburau nume din anchetă.

– O sută pe Zoran Petrovic.

– Eu pariez două sute, spuse Berggren.

– Trei sute cincizeci pe Michel Maloof, anunţă tânărul de la Echipa de Psihologia Suspecţilor.

Maloof era unul dintre sutele de nume de pe lista lui Thurn şi Berggren cu infractorii pe care-i contactase Petrovic în august.

Thurn nu luă parte la pariuri. Nu aşa credea ea că trebuie făcută munca de poliţie.

Petrecură câteva minute discutând despre variantele referitoare la supraveghere şi cum putea fi folosită cel mai bine ziua aceea, dar toată lumea amuţi când telefonul de pe biroul lui Hertz începu să sune. Se holbară la procuror cu răsuflarea tăiată în timp ce acesta asculta încordat, nota ceva şi apoi dădea din cap.

Când închise, Hertz spuse doar atât:

– Sami Farhan?

– Sami Farhan? repetă Thurn uluită. Ăsta e fratele mijlociu.

– Ştii cine e? întrebă Hertz, care părea surprins.

Dar procurorul Lars Hertz nu era singura persoană din încăpere care nu avea habar cine sunt fraţii Farhan.

– Farhan? exclamă Therese Olsson. Dar… el nu are nimic de-a face cu Zoran Petrovic, nu-i aşa?

– Nu apare în rapoartele anchetei sau pe înregistrări, confirmă Berggren. Nu e pe listele noastre.

– Cine e Farhan? întrebă Hertz iritat.

– Îţi aminteşti de jaful de la Muzeul Naţional? răspunse Berggren. Furtul de tablouri? Chiar înainte de Crăciun, în urmă cu câţiva ani?

– Sami Farhan şi fraţii lui au fost responsabili, spuse Thurn. Printre alţii.

– Dar în ancheta noastră el nu apare nicăieri, remarcă Hertz.

Berggren se ridică în picioare.

– Bun. Să mergem să-l ridicăm pe Farhan.

– Nu, zise Hertz.

– Nu?

– Nu.

Berggren părea demoralizat.

– Mai întâi vreau să găsesc banii, îi explică Hertz. Peste câteva clipe întrerupse tăcerea care se aşternuse în sală: Vreau să găsesc banii, apoi îi putem strânge pe toţi. Fără bani, media o să ne linşeze.

– E prea târziu, spuse Berggren.

– Mă tem că n-o să găseşti banii niciodată, Lars, îşi susţinu Thurn colegul. Sunt de acord cu Mats că e mai bine să renunţi la gândul ăsta.

– Douăzeci şi patru de ore, insistă Hertz. Să ne acordăm douăzeci şi patru de ore. Dacă până mâine dimineaţă nu ajungem nicăieri, ne ducem şi-i ridicăm pe Farhan şi pe Petrovic şi toată agenda lui telefonică nenorocită. Bine?

– E o promisiune? întrebă Berggren.

– E o promisiune, răspunse Hertz.

– Aş vrea să-l ridic pe Petrovic eu personal, spuse Caroline.

Colegii se întoarseră să se uite la ea, dar nimeni nu întrebă de ce. Toţi ştiau că răspunsul avea să fie politicos, dar nesemnificativ.

104

Michel Maloof îşi petrecuse ziua de miercuri împreună cu Zoran Petrovic, încercând să afle ce anume se întâmplase. Fidel caracterului său, Maloof îşi dăduse la o parte furia, dezamăgirea şi surpriza şi lucrase metodic. Cine trimisese acel SMS către telefonul lui Petrovic, la primele ore ale dimineţii? Cum fusese posibil ca numărul lui Maloof să fie folosit fără ca el să ştie? Cine se aflase la volanul bărcii şi unde se dusese? Unde era scurgerea, cine îi păcălise?

Dar când sosi seara şi el nu era cu nimic mai lămurit – în afara constatării că, dacă cineva îi ştia numărul de telefon, era destul de uşor să folosească reţeaua mobilă ca să-l facă să apară pe ecranul lui Petrovic –, Maloof era copleşit de o epuizare care îl făcu să doarmă noaptea aceea şi bună parte a zilei de joi.

Când se trezi era spre sfârşitul după-amiezii, iar starea de spirit nu i se îmbunătăţise defel.

Reuşiseră, asta era sigur.

Însă banii dispăruseră.

Sami şi Nordgren încă nu aveau habar. În lumile lor respective, totul era aşa cum trebuia să fie, iar Västberga era încă lovitura perfectă. Gândul de a le spune îl făcea pe Maloof să se simtă şi mai disperat. Ştia cum avea să reacţioneze Sami; avea să arate spre Petrovic şi să-l învinovăţească. Era cea mai simplă explicaţie, dar asta numai pentru cineva care nu văzuse surpriza din ochii iugoslavului atunci când înţelesese ce se întâmplase în dimineaţa aceea.

Cel care le-o trăsese i-o trăsese şi lui Petrovic.

La opt seara, Maloof o sună pe Alexandra Svensson. Nu mai suporta să fie singur. Avea nevoie de atenţia deplină a unei femei înţelegătoare, de o piele caldă pentru noaptea care urma.

Dar Alexandra nu răspunse. Telefonul ei suna, însă numărul nu era conectat la mesageria vocală, nu fusese niciodată. Maloof încercă de mai multe ori în seara aceea, fără nici un succes. Poate că Alexandrei i se întâmplase ceva, dar el nu avea energia să-şi facă griji din cauza asta. În minte i se învârteau încă gândurile la bani, la barcă şi la telefoane, şi nu mai rămânea loc pentru nimic altceva. Adormi puţin

după miezul nopţii şi visă că zboară la mică altitudine.

Vineri, primul lucru pe care-l făcu Maloof fu să o sune pe Alexandra Svensson, încă înainte să se dea jos din pat. La ora opt, după ce ea nu răspunse, Maloof începu să-şi facă griji. Se hotărî să afle ce se întâmplase. Ştia că tânăra locuia în Hammarby sjöstad, dar nu-şi putea aminti adresa exactă. Maloof nu fusese niciodată în locuinţa ei subînchiriată de două ori, dar ea îi spusese unde era.

Sau nu-i spusese? De obicei, Maloof ţinea minte adresele.

După o ceaşcă de cafea neagră, sună la G4S şi ceru la centrală să vorbească cu şeful personalului. I se spuse că Ingela Planström avea să sosească la birou abia la 9, aşa că la 9 fix Maloof sună iar.

– Planström, răspunse ea.

– Sun în legătură cu tatăl Alexandrei Svensson, spuse Maloof. E de cea mai mare importanţă să dăm de Alexandra cât mai curând posibil, dar nu răspunde la telefon. Aveţi o adresă unde putem s-o găsim?

– Tatăl ei? spuse şefa personalului, părând agitată. E bolnav? O clipă… Iată. Sickla Kanalgata numărul 6.

– Mulţumesc mult, spuse Maloof şi închise.

După doar douăzeci de minute, Maloof coborî din Seatul lui în Hammarby sjöstad. Sună la interfonul de la intrarea în Sickla Kanalgata numărul 6. Auzi la difuzor un foşnet, dar înainte ca el să apuce să spună ceva, uşa bâzâi şi se deschise, îngăduindu-i să intre. În holul de la intrare era un tabel al locatarilor, iar apartamentul Alexandrei era la etajul al doilea. Maloof urcă scările în fugă şi bătu la uşă.

O femeie tânără pe care Maloof nu o mai văzuse niciodată deschise uşa, o blondă zveltă în blugi şi tricou.

– Ah, făcu el surprins, nu ştiam… O caut pe Alexandra.

– Da? spuse femeia din uşă.

– Alexandra Svensson, clarifică Maloof.

– Da. Eu sunt.

– Nu… dar… cealaltă Alexandra Svensson. Care locuieşte aici.

Alexandra Svensson îl privi lung. Scutură din cap, neînţelegând ce voia el să spună.

– Eu locuiesc aici. Eu sunt Alexandra Svensson. Ce vrei să spui?

105

Există peste o sută de mii de insule în arhipelagul Stockholmului şi la fel de multe capuri şi golfuri.

Lena Hall îşi petrecuse verile copilăriei pe insula Utö şi era atât de obişnuită cu arhipelagul, că nu ar fi subestimat niciodată stâncile care nu erau marcate pe hărţile nautice. Învăţase să navigheze înainte să împlinească zece ani, plimbată peste tot într-o şalupă mică cu motor de cinci cai putere. Înainte să împlinească doisprezece ani pescuia biban în pâraie şi ştiucă printre trestii. Acum era la volanul unei bărci cu motor şi se îndrepta spre sud, prin Hårsfjärden, cu o viteză de treizeci de noduri. Dimineaţa zilei de vineri 25 septembrie era rece, şi apa era nemişcată şi calmă. Carena metalică a bărcii tăia apa precum un cuţit untul cald, iar vântul din părul ei era rece ca gheaţa. Venise toamna.

Lena încetini când se apropie de uscat şi o luă de-a lungul coastei.

Era unul dintre aceste golfuri, nu ştia exact care. Le confunda mereu. El îi interzisese să pună vreun semn.

Scoase un binoclu mic, dar înainte să apuce să-l ducă la ochi, zări mişcare pe insulă.

Un câine negru.

Stătea pe o stâncă, cu labele în apă, şi privea spre mare. Lena încetini iar şi stabili un curs către plaja stâncoasă. Când focaliză, văzu încă doi câini la marginea pădurii. Zâmbi, dându-şi seama că găsise locul corect.

În timp ce ea plutea încet spre pământ, câinii o zăriră şi se strânseră toţi opt în jurul bărcii atunci când ea o trase pe prundiş. Bătrânul şi bastonul lui apărură abia după ce Lena sări pe mal. Era pe cale să descarce sacii de poştă când el apăru brusc în spatele ei.

– Văd că eşti în elementul tău, comentă el.

– Nici nu ştiai, nu-i aşa? Fiecare vacanţă de vară în arhipelag. Nu foarte departe de aici, de fapt.

El scutură din cap. Nu ştiuse.

În anii ’70 fusese îndrăgostit până peste cap de femeia care mult mai târziu avea să devină mama Lenei Hall. Când tatăl biologic al Lenei dispăruse din peisaj, cu aproximativ un deceniu în urmă, lui i se păruse firesc să-şi ofere ajutorul. De la distanţă, bineînţeles.

Iar acum ea îl ajutase pe el.

Lena dispăru în cabina înghesuită a bărcii şi se întoarse cu ultimii saci. Îi aruncă peste parapet.

– Cât e înăuntru? întrebă el, privind prada fără nici un interes.

– Habar n-am, spuse Lena. Nu i-am numărat, am luat doar partea mea.

– Poţi să-i duci în pădure, de acolo mă ocup eu.

Ea făcu întocmai. Avu nevoie de mai puţin de cinci minute, împiedicându-se din când în când de câte un câine negru care voia s-o ajute.

După ce termină, nu se putu abţine să nu întrebe:

– Şi Michel?

Lenei avea să-i fie dor de Michel, începuse să-i placă. Dar nu avea să-i fie dor de Alexandra Svensson. Îşi imagina dezamăgirea acesteia când nu avea să apară la cursul lor obişnuit de la Friskis & Svettis. Nu avea să mai trebuiască să asculte niciodată lungile poveşti ale Alexandrei Svensson despre slujba sau singurătatea ei.

– Michel Maloof e băiat bun, răspunse bătrânul.

Lena zâmbi, era de acord.

– Mă refeream la bani. O să primească ceva?

– Să vedem cum merg lucrurile.

Lena încuviinţă din cap, neştiind dacă nu cumva bătrânul îi spusese doar ceea ce-şi imagina că voia ea să audă. Împinse barca de la mal şi sări la bord, apoi, când ajunse în apă suficient de adâncă, lăsă motorul jos.

Bătrânul avu nevoie de aproape o oră ca să ducă cei cinci saci de poştă până acasă. Folosi o roabă, însă pe potecă crescuseră rădăcini groase de copaci, iar de o parte şi de alta ieşeau pietre ascuţite care ameninţau să-i spargă cauciucul. Pe deasupra, avea probleme cu

spatele. Câinii sperau, ca de obicei, că e un joc şi i se băgară în cale de mai multe ori, făcându-l să se oprească şi să lase jos roaba ca să-i alunge.

De obicei, oamenii care culegeau fructe de pădure şi ciuperci se apropiau de căsuţa lui doar de câteva ori pe an, dar nu merita riscul. Avea să sorteze şi să depoziteze banii în pivniţa lui din pământ. Scoase banii din saci şi-i puse în pungi de plastic, în funcţie de valoare. Apoi îngrămădi pungile de plastic una peste alta, în nişte cutii mici de carton pe care le desfăcea pe măsură ce avea nevoie de ele. În sfârşit, stivui noile cutii peste cele vechi, iar după ce termină patru saci se întinse, oftă adânc şi decise că era de-ajuns.

Duse al cincilea sac în căsuţă şi îl puse lângă cizmele din faţa uşii interioare.

Era ora unsprezece, ceea ce însemna că era timpul să bea o ceaşcă de cafea. Dar când se duse să pună apă în cafetieră, observă o crăpătură a vasului. Îşi trecu degetul peste sticla lui, dar nu simţi nimic. Totuşi, se vedea clar.

Puse apă în cafetieră şi măsură cafeaua din filtru, dar în tot acest timp ochii lui erau aţintiţi asupra crăpăturii. Se mai întâmplase şi până atunci. Nu avea habar de unde apăreau crăpăturile, însă cu câţiva ani în urmă i se întâmplase exact acelaşi lucru. La acel moment nu dăduse nici o atenţie acestui fapt, dar vasul se spărsese mai apoi, făcând cafeaua opărită să se verse pe bancul de lucru şi să-l ardă pe coapse.

Trebuia să se ducă la Handen să cumpere o cafetieră nouă.

Detesta să se ducă cu autobuzul la Handen. Oftă şi decise că putea să facă asta săptămâna viitoare.

MulȚumiri

În primul şi în primul rând, aş vrea să-i adresez mulţumiri extraordinare lui Niclas Salomonsson. E foarte simplu: fără Niclas, nu ar fi existat nici o carte. Aş vrea să le mulţumesc, de asemenea, tuturor celor care au lucrat la Agenţia Salomonsson la acest proiect; nimeni nu e numit, nimeni nu e uitat. Apoi mai sunteţi voi, cei câţiva care aţi citit diferite variante ale manuscrisului şi care, prin intermediul ideilor şi opiniilor voastre, aţi făcut romanul mai bun. Pentru asta, în afară de Niclas, aş vrea să le mulţumesc mai ales Helenei, Ulrikăi şi lui Daniel. De asemenea, mulţumiri speciale lui Love şi Ina. Doar ca să fiu sigur.

Pe lângă stenogramele judiciare şi interviuri, mai mulţi autori şi jurnalişti au făcut ca această incursiune în evenimentele care au condus la Jaful cu Elicopterul, culminând cu acea dramatică noapte de septembrie 2009, să fie mult mai uşoară. Imensa activitate jurnalistică legată atât de jaf, cât şi de proces mi-a oferit o percepţie acută a cronologiei, zvonurilor şi faptelor. În particular, aş vrea să amintesc Sveriges Radio şi P3 dokumentär, unde Anton Berg a făcut o muncă absolut fantastică şi le-a permis atât angajaţilor de la G4S, cât şi şefului unităţii speciale, Hans Knutsen-Öy de la Poliţia Criminalistică Naţională, să îşi spună cuvântul. De asemenea, Helikopterpiloten, cartea minuţioasă şi bine scrisă a lui Håkan Lahger, mi-a uşurat mult sarcina.

Dar, bineînţeles, mai presus de orice aş vrea să le mulţumesc lui Goran Bojovic, Charbel Charro, Safa Kadhum şi Mikael Södergran pentru că m-au suportat ore şi zile cu carneţelele şi miile mele de întrebări.

În colecţia Buzz BOOKS au apărut:

Celeste Ng, Tot ce nu ţi-am spus

L.S. Hilton, Maestra

Jonathan Dee, Privilegiaţii

Emma Healey, Elizabeth a dispărut

Peter Swanson, Cei care merită să moară

Fiona Barton, Văduva

Carla Guelfenbein, Cu tine în depărtare

Carla Guelfenbein, Restul e tăcere

Austin Wright, Tony şi Susan

Martin Suter, Maestrul bucătar

J.P. Delaney, Fata dinainte

Patricia Highsmith, Carol

Alexandra Oliva, Supravieţuitoarea

Charles Belfoure, Arhitectul parizian

Ottessa Moshfegh, Eileen

Elan Mastai, Omul care a cucerit timpul

Carla Guelfenbein, Femeia vieţii mele

L.S. Hilton, Domina

Susanna Tamaro, Mergi unde te poartă inima

Agatha Christie, Crima din Orient Express

Sana Krasikov, Patrioţii

Celeste Ng, Mici focuri pretutindeni

Darcey Bell, O mică favoare

Fiona Barton, Copilul

Michel Faber, Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate

Maria Semple, Unde ai dispărut, Bernadette?

Tim Johnston, Coborârea

Susanna Tamaro, Ascultă glasul meu

Matthew FitzSimmons, Dispariţia

A.J. Finn, Femeia de la fereastră

Jonas Bonnier, Jaf cu elicopterul

va apărea:

Aimee Molloy, O mamă perfectă

Table of Contents

Cover Page
JAF CU ELICOPTERUL
Decembrie 2008
1
Februarie–mai 2009
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
Iunie–iulie
16
17
18
19
20
21
22
August
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
Septembrie
34

35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
22–23 septembrie
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77

78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
23–25 septembrie
97
98
99
100
101
102
103
104
105
MulȚumiri

Table of Contents

Cover Page
JAF CU ELICOPTERUL
Decembrie 2008
1
Februarie–mai 2009
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
Iunie–iulie
16
17
18
19
20
21
22
August
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
Septembrie
34

35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
22–23 septembrie
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77

78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
23–25 septembrie
97
98
99
100
101
102
103
104
105
MulȚumiri